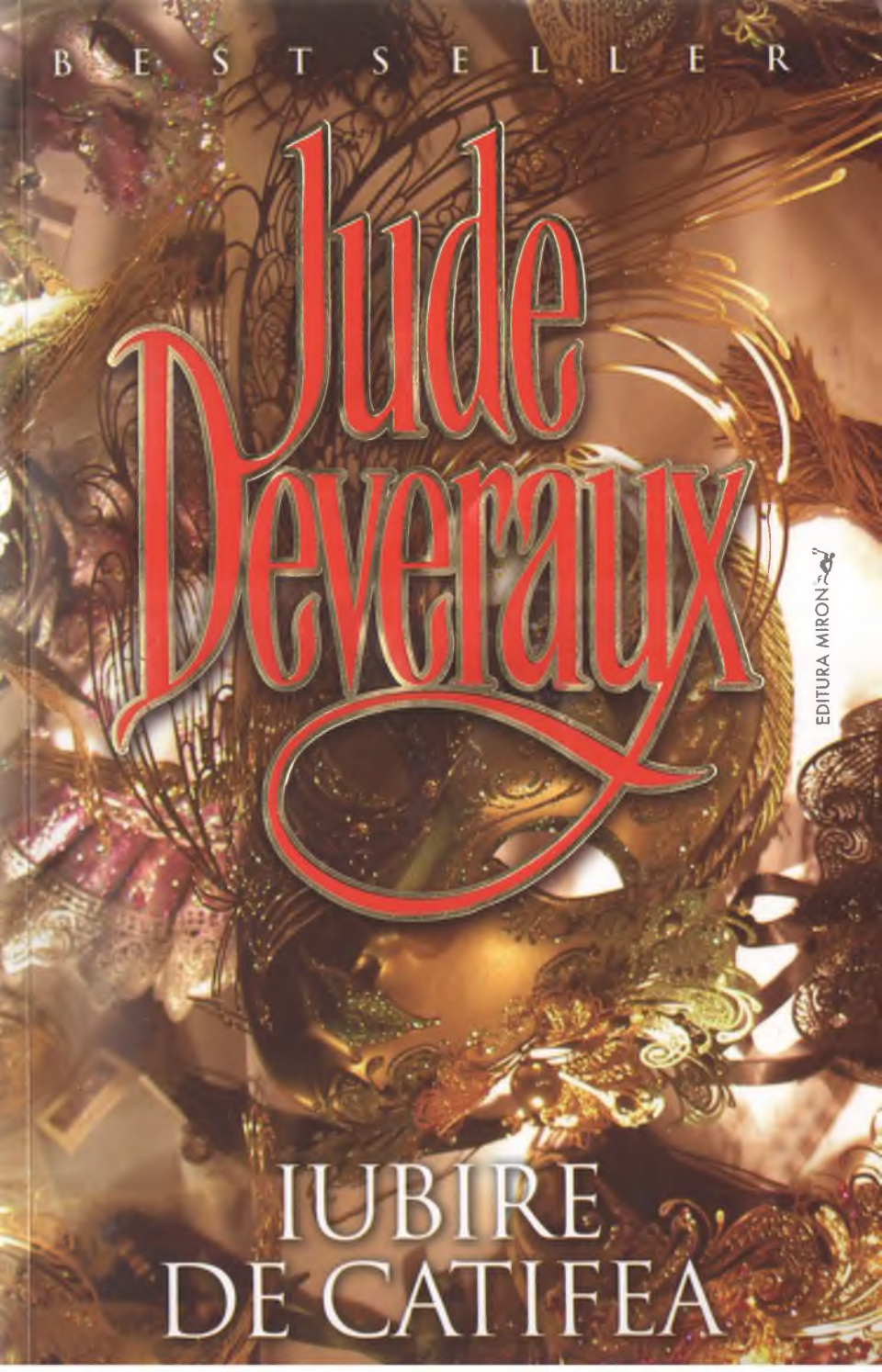
BESTSELLER
Jude Deveraux
EDITURA MIRON
IUBIRE DE CATIFEA

BRONWYN MacARRAN
ESTE O SCOȚIANĂ MÎNDRĂ,
STEPHEN MONTGOMERY ESTE
UNUL DINTRE ENGLEZII PE
CARE-I URĂȘTE.

A venit în Scoția ca un învingător, i-a descoperit frumusețea și a fost învins de iubire. Ea a devenit scopul vieții lui, cu toate că îl respingea cu înverșunare. Dar în timp ce un clan luptă împotriva altui clan, în timp ce fratele scoate sabia împotriva fratelui și pămînturile din Highland se umplu de sînge, destinul lor este hotărît: o iubire înflăcărată îi va uni pentru totdeauna...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL
LEI: 24,00

Velvet Love
by Jude Deveraux

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin
Editurii MIRON

JUDE DEVERAUX

IUBIRE DE CATIFEA

Traducere:
Lucia Ostafi-Iliescu

Stephen Montgomery şedea foarte drept pe cal, cu toate că stătuse în şa toată noaptea. Nu-i plăcea să se gîndească la mireasa care îl aştepta la capătul călătoriei – care îl aştepta de trei zile. Cumnata lui, Judith, avusese cîte ceva de zis despre un bărbat care nu se străduieşte să sosească la timp la propria lui nuntă şi nici nu face efortul să trimită un mesaj de scuze, pentru întîrziere.

Dar în ciuda cuvintelor lui Judith şi a conştientizării jignirii pe care o aducea viitoarei lui soţii, nu-l trăgea inima să plece de pe domeniile regelui Henric. Stephen ezita să o părăsească pe cumnata lui. Judith, frumoasa soţie cu ochi de aur a fratelui său, Gavin, căzuse pe scări şi pierduse copilul atît de mult dorit, cu care era însărcinată. Zile întregi Judith s-a zbătut între viaţă şi moarte. Cînd şi-a revenit şi a aflat că bebeluşul nu mai era, unul din primele ei gînduri s-a îndreptat, tipic pentru ea, la altcineva, nu la ea. Stephen uitase data propriei lui nunţi şi nici nu s-a gîndit la mireasa lui. Cu toată supărarea şi durerea ei, Judith i-a amintit care îi sînt îndatoririle şi de scoţiana cu care trebuia să se însoare.

Acum, cu trei zile mai tîrziu, Stephen îşi trecu degetele prin părul des şi blond închis. Ar fi vrut să

rămînă cu fratele lui, Gavin. Judith era mai mult decît furioasă pe acesta. Căderea ei nu fusese un accident, ci fusese cauzată de amanta lui Gavin, Alice Chatworth.

– Domnule! Stephen încetini pasul şi se întoarse spre scutierul lui. Căruţele au rămas departe în urmă. Nu pot ţine pasul cu noi.

Dădu din cap fără să scoată un cuvînt şi-şi mînă calul spre pîrîul îngust, ce curgea paralel cu drumul pietros. Descălecă, puse un genunchi în pămînt şi-şi stropi faţa cu apă rece.

Mai existase un motiv: Stephen nu voia să meargă să-şi întîlnească mireasa, pe care n-o văzuse niciodată. Regele Henric a vrut să răsplătească familia Montgomery pentru serviciile ei credincioase de-a lungul anilor, aşa că i-a hărăzit celui de al doilea frate o mireasă scoţiană bogată. Stephen ştia că ar fi trebuit să-i fie recunoscător, dar nu după ceea ce auzise despre ea.

Era stăpîna moşiei şi a unui puternic clan scoţian, cu toate drepturile.

Privi pajiştea verde de dincolo de rîu. La dracu' cu scoţienii, pentru convingerea lor absurdă că o femeie oarecare e suficient de inteligentă şi puternică pentru a-i conduce pe bărbaţi. Tatăl ei ar fi trebuit să aleagă un tînăr drept moştenitor, nu o femeie.

Se strîmbă imaginînd-şi ce fel de femeie a putut să-i inspire tatălui ei ideea de a o numi şeful clanului. Probabil că avea cel puţin patruzeci de ani, cu părul de culoarea oţelului şi un trup mai masiv decît al lui. În noaptea nunţii, fără îndoială că se vor lua la trîntă, să vadă cine trebuia să fie deasupra.... şi el va pierde.

– Domnule, rosti băiatul. Nu arăţi bine. Poate că acest călărit îndelungat te-a îmbolnăvit.

– Nu călăritul mi-a întors stomacul pe dos. Stephen se ridică încet, cu uşurinţă, muşchii săi puternici mişcîndu-se sub haine. Era înalt, dominîndu-l pe scutierul lui şi, cu toate că avea un trup subţire, era plin de forţă de la anii îndelungaţi de antrenamente extenuante. Avea părul des, cu bucle transpirate pe ceafă, maxilar puternic, buze fin modelate. Totuşi acum avea umbre adînci, sub ochii de un albastru strălucitor. Hai să ne întoarcem la cai, reluă el. Căruţele pot să ne urmeze mai tîrziu. Nu vreau să-mi amîn prea mult execuţia.

– Execuţia, domnule?

Stephen nu răspunse. Mai erau multe ore, pînă va ajunge la oroarea care îl aştepta, sub forma solidă şi mătăhăloasă a lui Bronwyn MacArran.

CAPITOLUL UNU
1501

Bronwyn MacArran stătea la fereastra conacului englezesc uitîndu-se la curtea de jos. Fereastra cu şipci verticale era deschisă, pentru a intra soarele cald de vară. Se aplecă uşor înainte, ca să prindă o undă de aer proaspăt. În acel moment, unul dintre soldaţii de jos îi rînji semnificativ.

Făcu repede un pas înapoi, apucă fereastra şi o trînti închizând-o. Se întoarse furioasă.

– Porcii de englezi! înjură Bronwyn în surdină. Vocea îi era catifelată, ca ierburile şi ceaţa din Highlands.

Dincolo de uşă răsunară paşi grei şi îşi ţinu respiraţia, apoi cînd trecură mai departe expiră. Era prizonieră, ţinută captivă la graniţa de nord a Angliei, de către oamenii pe care îi urîse întotdeauna, oameni care acum zîmbeau şi îi făceau cu ochiul, de parcă ar fi împărţit cu ea cele mai intime gînduri.

Se îndreptă spre o măsuţă din mijlocul camerei lambrisată cu stejar. Se apucă de marginea ei şi strînse, pînă cînd lemnul îi intră în palme. Făcuse totul pentru a nu-i lăsa pe oamenii aceia să vadă ce simţea în sufletul ei. Englezii îi erau duşmani. Îi vă-

zuse ucigîndu-i tatăl şi pe cei trei căpitani ai lui. Îl văzuse pe fratele ei alergînd nebuneşte, în încercarea zadarnică de a le plăti englezilor cu aceeaşi monedă. Şi de cînd se ştia, a încercat să-şi hrănească şi să-şi îmbrace membrii clanului, după ce englezii distruseseră recoltele şi dăduseră foc caselor.

Acum o lună, englezii au luat-o prizonieră. Bronwyn zîmbi la amintirea rănilor pe care ea şi oamenii ei le provocaseră soldaţilor englezi. Mai tîrziu, patru dintre ei au murit.

Dar pînă la urmă a fost prinsă, la ordinul englezului Henric al VII-lea. Omul a spus că doreşte pace şi deci va numi un englez ca stăpîn al clanului MacArran. Considera că poate face asta prin căsătoria lui Bronwyn cu unul din cavalerii săi.

Zîmbi gîndindu-se la ignoranţa regelui englez. Ea era conducătoarea clanului MacArran şi nici un bărbat nu-i va lua puterea. Prostul de rege credea că oamenii ei vor urma un străin, un englez, mai curînd decît pe propriul lor şef, doar pentru că era femeie. Ce puţine ştia Henric despre scoţieni!

Se întoarse brusc, cînd Rab mîrîi ameninţător. Era un cîine-lup irlandez, cel mai mare cîine din lume, ager, puternic şi cu părul ca oţelul. Tatăl ei i-l adusese acum patru ani, cînd s-a întors dintr-o călătorie în Irlanda. Jamie a fost de părere că trebuia dresat, pentru a deveni paznicul fetei lui, dar n-a fost nevoie. Rab şi Bronwyn s-au împrietenit imediat şi Rab a demonstrat deseori că şi-ar fi dat viaţa pentru iubita lui stăpînă.

Muşchii lui Bronwyn se relaxară, cînd mîrîitul lui Rab încetă – numai un prieten provoca o astfel de reacţie. Privi în sus, în aşteptare.

Morag fu cea care intră. Morag era o bătrînă, scundă, butucănoasă, arătînd mai mult ca un ciot întunecat de lemn, decît ca o fiinţă omenească. Ochii ei erau ca de sticlă, negri, sclipitori, pătrunzători, văzînd la cineva mai multe, decît existau la suprafaţă. Îşi folosea micul trup cu sprinteneală, ca pe un avantaj, strecurîndu-se adesea printre oameni neobservată, cu ochii şi urechile la pîndă.

Moran traversă tăcută camera şi deschise fereastra.

– Ei bine? întrebă Bronwyn nerăbdătoare.

– Am văzut că ai izbit fereastra. Rîdeau şi spuneau că se vor ocupa ei de noaptea nunţii, pe care ai ratat-o. Bronwyn se întoarse cu spatele la bătrînă. Le dai prea mult prilej de vorbă, continuă ea. Trebuie să-ţi ţii capul sus şi să-i ignori. Nu sînt decît nişte englezi, în timp ce tu eşti o MacArran.

Bronwyn se răsuci.

– N-am nevoie de nimeni să-mi spună cum să mă port, se repezi ea. Rab, conştient de supărarea stăpînei lui, veni şi se aşeză lîngă ea. Îşi îngropă degetele în blana lui.

Morag îi zîmbi, apoi o privi, în timp ce fata se îndreptă spre scaunul de la fereastră. Fusese pusă în braţele lui Morag, cînd era încă udă de la naştere. Morag o ţinea în braţe, pe cînd mama ei murea. Şi tot Morag i-a găsit o dădacă, cea care i-a pus numele bunicii ei galeze şi care a avut grijă de ea, pînă ce s-a făcut de şase ani şi a fost predată în grija tatălui.

Morag îşi privi cu mîndrie opera, care avea acum aproape douăzeci de ani. Bronwyn era înaltă, mai înaltă decît cei mai mulţi bărbaţi, şi la fel de dreptă şi de suplă ca o trestie. Nu-şi acoperea părul ca englezoaicele, ci îl lăsa să atîrne pe spate, în cascadă. Era negru-corb şi aşa de des şi greu, încît era o minune că gîtul ei delicat putea să-i susţină greutatea. Era

îmbrăcată cu o rochie de saten, în stil englezesc. Era de culoarea untului vitelor din Highlands. Decolteul pătrat era adînc şi bine strîns pe trup, scoţînd în evidenţă sînii ei tineri şi fermi. Se mula pe mijlocul subţire ca o piele, apoi cădea în falduri bogate. Broderia era împletită cu fir subţire de aur, în jurul decolteului şi al mijlocului şi cădea într-o cascadă complicată de-a lungul fustei.

– Corespund aprobării tale? întrebă aprigă Bronwyn, încă iritată de cearta lor privind straiele englezeşti. Prefera îmbrăcămintea din Highlands, dar Morag o convinsese să îmbrace haine englezeşti, pentru a nu le oferi duşmanilor nici un motiv de rîs, văzînd-o în ceea ce pentru ei erau nişte „haine barbare".

Morag chicoti reţinut.

– M-am gîndit ce păcat a fost, că nici un bărbat n-a scos rochia asta de pe tine azi noapte.

– Un englez! şuieră Bronwyn. Ai uitat aşa de repede? Roşul sîngelui tatălui meu a pălit deja în ochii tăi?

– Ştii bine că nu, rosti Morag calmă.

Bronwyn se aşează greoi pe scaunul de la fereastră, cu satinul rochiei plutind în jur. Îşi plimbă un deget pe broderia grea. Rochia o costase o mulţime, bani ce puteau fi cheltuiţi pentru nevoile clanului. Dar totodată, ştia că n-ar fi vrut să-i fie ruşine în faţa englezilor, aşa că îşi cumpărase o rochie ce ar fi putut să constituie mîndria oricărei regine.

Trebuia să fie rochia ei de mireasă.

Smulse cu violenţă o bucată de fir de aur.

– Ei! strigă Morag. Nu distruge rochia, pentru că eşti furioasă pe englez. Probabil că omul a avut motive să întîrzie, lipsind de la propria lui nuntă.

Bronwyn se ridică brusc făcîndu-l pe Rab să se lipească protector de ea.

– Crezi că sînt îngrijorată că s-ar putea să nu apară niciodată? Din contră, sper că i s-a tăiat gîtul şi zace putrezind în vreun şanţ.

Morag ridică din umeri.

– Nu vor face altceva decît să-ţi găsească alt soţ, aşa că, ce contează dacă ăsta moare sau nu? Cu cît te vei mărita mai curînd cu englezul tău, cu atît mai repede vom putea să ne întoarcem în Highlands.

– Pentru tine e uşor de vorbit, o repezi Bronwyn. Nu tu eşti cea care trebuie să te măriţi cu el şi.... şi....

Ochişorii negri ai lui Morag jucau.

– Şi să mă culc cu el? Asta te îngrijorează? Aş schimba bucuroasă cu tine, dacă aş putea. Crezi că acest Stephen Montgomery ar observa că eu sînt cea care dorm în patul lui?

– Ce ştiu eu despre Stephen Montgomery, cu excepţia faptului că nu are nici un fel de respect faţă de mine şi că m-a lăsat să aştept în rochia de mireasă? Spui că oamenii rîd de mine. Cel care trebuia să fie soţul meu m-a expus ridicolului. Privi uşa chiorîş. Dacă ar intra acum aici, aş băga cuţitul în el cu plăcere.

Morag zîmbi. Jamie MacArran ar fi fost mîndru de fiica lui. Cu toate că era ţinută prizonieră, îşi păstra mîndria şi personalitatea. Acum ţinea bărbia în sus, aruncînd din ochi săgeţi de cristale albastre de gheaţă.

Bronwyn era surprinzător de frumoasă. Părul îi era la fel de negru, ca miezul unei nopţi fără lună din munţii Scoţiei, ochii îi erau de un albastru profund, ca apa unui lac luminat de soare. Contrastul era izbitor. Era ceva neobişnuit pentru oameni, în special pentru bărbaţi, şi rămîneau muţi cînd o vedeau prima oară. Genele îi erau dese şi negre, pielea fină ca de fildeş.

Buzele de un roşu aprins erau aşezate deasupra bărbiei tatălui ei, puternică, pătrată şi uşor despicată.

– O să creadă că eşti laşă, dacă te ascunzi în camera asta. De ce i-ar fi frică unui scoţian de zîmbetele cu subînţeles ale englezilor?

Bronwyn îşi îndreptă spatele şi privi în jos la fusta de culoare ivorie. Dimineaţa, cînd o îmbrăcase, a crezut că se va mărita în ea. Acum trecuseră ore bune de la ceremonia programată şi mirele nu apăruse încă şi nici nu trimisese mesaje de scuze sau de regrete.

– Ajută-mă să deschei obiectul ăsta, rosti Bronwyn. Rochia trebuia menţinută perfectă, pînă la nuntă. Dacă nu astăzi, în altă zi. Şi poate cu alt bărbat. Gîndul o făcu să zîmbească.

– Ce plănuieşti? întrebă Morag cu mîinile pe spatele rochiei.. Arăţi ca o pisică mulţumită, care tocmai a primit o porţie de frişcă.

– Pui prea multe întrebări. Adu-mi rochia de brocart verde. Englezii n-au decît să creadă că sînt o mireasă în lacrimi, pentru că am fost făcută de ocară, dar în curînd vor afla că scoţienii sînt făcuţi dintr-un material dur.

Cu toate că era prizonieră, şi asta de peste o lună, lui Bronwyn îi era permisă libertatea de mişcare în conacul lui Sir Thomas Crichton. Putea să se plimbe prin casă şi pe terenul din jur, însoţită de escortă. Proprietatea era păzită serios şi în permanenţă. Regele Henric spusese clanului lui Bronwyn că, dacă încearcă să o ajute să evadeze, va fi pedepsită. Nu i se va face rău, dar va pune un englez la conducerea clanului. Văzuseră recent moartea lui Jamie MacArran, ca şi a celor trei căpitani ai lui. Şi se deprinseseră să-şi vadă noul conducător captiv, dar plănuiau ce vor face, cînd oamenii regelui vor îndrăzni să încerce să le poruncească.

Bronwyn coborî încet scările, pînă în holul de jos. Ştia că oamenii clanului aştepau cu răbdare în imediata apropiere a moşiei, ascunzîndu-se în pădurea de la graniţa în permanenţă turbulentă dintre Anglia şi Scoţia.

Nu îi păsa dacă ar fi murit, mai curînd decît să accepte un cîine de englez în căsătorie, dar moartea ei ar fi cauzat rivalităţi în cadrul clanului. Jamie MacArran şi-a desemnat fiica drept succesor, urmînd să se mărite cu unul dintre căpitanii care muriseră odată cu el. Dacă ar muri fără urmaşi, nu era nici o îndoială că se vor dezlănţui lupte sîngeroase, legate de cel care va fi următorul şef.

– Aşa cum se ştie dintotdeauna, bărbaţii Montgomery sînt deştepţi, rîse un om la cîţiva metri de Bronwyn. O tapiserie groasă o ascundea de ochii lui. Uită-te la modul cum cel mai mare s-a însurat cu moştenitoarea domeniului Revedoune. De abia a ieşit din patul nupţial şi tatăl ei a fost ucis, iar soţul a moştenit titlul de conte.

– Şi acum Stephen e pe urmele fratelui. Nu numai că această Bronwyn e frumoasă, dar posedă sute de pogoane de pămînt.

– Puteţi spune ce vreţi, zise al treilea. Mîneca lui era goală; îşi pierduse braţul. Dar eu nu-l invidiez pe Stephen. Femeia e magnifică, dar cît de mult timp va putea el să se bucure de ea? Mi-am pierdut braţul luptînd cu diavolii ăştia din Scoţia. Sînt numai pe jumătate oameni, vă spun eu. Cresc neînvăţînd altceva decît să jefuiască şi să prade. Şi se luptă ca nişte animale, nu ca nişte oameni. Sînt cruzi şi sălbatici.

– Şi am auzit că femeile lor put pînă la cer, zise primul.

– Pentru Bronwyn cea cu părul negru aş învăţa să-mi ţin nasul.

Bronwyn făcu un pas înainte, cu un mîrîit sălbatic pe buze. Cînd o mînă o prinse de braţ, se uită în sus, direct la faţa unui tînăr. Era frumos, cu ochi întunecaţi şi o gură fermă. Ochii ei erau la acelaşi nivel cu ai lui.

– Permite-mi, doamna mea, rosti el blînd. Făcu apoi un pas spre grupul de bărbaţi. Picioarele lui puternice erau îmbrăcate în pantaloni strîmţi, jacheta de catifea scotea în evidenţă lăţimea umerilor. Nu aveţi nimic mai bun de făcut, decît să bîrfiţi ca nişte babe? Vorbiţi despre lucruri de care nu ştiţi nimic. Vocea lui era poruncitoare.

Cei trei bărbaţi arătau speriaţi.

– De ce, Roger, ce nu e în regulă cu tine? întrebă unul, apoi privi peste umărul lui Roger şi o văzu pe Bronwyn cu ochii sclipind de o furtună furioasă.

– Cred că Stephen ar trebui să vină mai repede, să-şi păzească proprietatea, zise alt bărbat rîzînd.

– Plecaţi de aici! ordonă Roger. Ori îmi scot sabia, ca să vă atrag atenţia?

– Scuteşte-mă de sîngele tău tînăr şi fierbinte, zise un bărbat plictisit. Du-te la ea. Haide, afară e mai răcoare. Pasiunile au mai mult loc să se desfăşoare dincoace de uşi.

Cînd oamenii au plecat, Roger se întoarse spre Bronwyn.

– Dă-mi voie să mă scuz pentru comportamentul concetăţenilor mei! Grosolănia lor e cauzată de ignoranţă. Nu au vrut să te rănească.

Bronwyn îl privi.

– Mi-e teamă că tu eşti ignorant. Pentru că asta au intenţionat, să-mi facă rău, sau consideri că a omorî scoţieni nu e un păcat?

– Protestez! Nu eşti dreaptă cu mine. Am ucis cîţiva oameni în viaţa mea, dar nici un scoţian. Făcu o pauză. Pot să mă recomand? Sînt Roger Chatworth.

Îşi scoase bereta de catifea şi se aplecă adînc în faţa ei.

– Iar eu, domnule, sînt Bronwyn MacArran, prizoniera englezilor şi de curînd o mireasă abandonată.

– Lady Bronwyn, vrei să te plimbi cu mine prin grădină? Poate că razele soarelui vor atenua nefericirea pe care ţi-a provocat-o Stephen.

Ea se întoarse şi păşi alături de el. Cel puţin putea să facă gărzile să nu-i mai adreseze glume grosolane. Odată ce ieşiră afară, ea i se adresă:

– Ai pronunţat numele Montgomery, ca şi cum l-ai cunoaşte.

– Tu nu l-ai întîlnit?

Bronwyn se întoarse spre el.

– De cînd mi-a arătat vreo amabilitate regele vostru englez? Tatăl meu a avut o părere destul de bună despre mine, ca să mă numească seniorul clanului MacArran, dar regele vostru a considerat că nu sînt în stare să-mi aleg propriul soţ. Nu, nu l-am întîlnit pe acest Stephen Montgomery şi nici nu ştiu nimic despre el. Într-o dimineaţă mi s-a spus că mă voi mărita cu el. De atunci, n-a făcut nimic ca să mă cunoască.

Roger ridică spre ea o sprînceană frumoasă. Ostilitatea făcea ca ochii ei să strălucească precum nişte diamante albastre.

– Sînt sigur că trebuie să existe o scuză pentru întîrzierea lui.

– Poate că scuza este că intenţionează să-şi afirme cu forţă autoritatea asupra tuturor scoţienilor. Ne va arăta el cine e stăpînul.

Roger rămase tăcut pentru o clipă, ca şi cum reflecta la vorbele ei.

– Sînt unii care îi consideră pe Montgomery aroganţi.

– Spui că îl cunoşti pe acest Stephen Montgomery. Cum arată? Nu ştiu dacă e scund sau înalt, bătrîn sau tînăr.

Roger ridică din umeri, ca şi cum mintea lui era în altă parte.

– E un om obişnuit. Părea că se codeşte să continue. Lady Bronwyn, mîine vrei să-mi faci onoarea să călăreşti alături de mine prin parc? Există un pîrîu care curge pe pămînturile lui Sir Thomas şi poate luăm cu noi şi nişte mîncare.

– Nu ţi-e frică că voi face ceva împotriva vieţii tale? Nu mi s-a permis să ies pe domeniu, de peste o lună.

El zîmbi.

– Aş dori să afli că există şi englezi mai manieraţi, decît cei care abandonează o femeie în ziua nunţii ei.

Bronwyn înţepeni cînd i se aminti umilinţa la care o supusese Stephen Montgomery.

– Mi-ar plăcea foarte mult să călăresc alături de tine.

Roger Chatworth zîmbi şi îi făcu semn unui om care trecea pe lîngă ei, pe cărarea îngustă din grădină. Mintea lui lucra rapid.

Trei ore mai tîrziu, Roger se întoarse în apartamentul lui din aripa de est a casei lui Sir Thomas Crichton. Sosise aici cu două săptămîni înainte, ca să vorbească cu Sir Thomas despre recrutarea unor tineri din regiunea aceasta. Sir Thomas fusese prea ocupat cu problemele moştenirii scoţienilor, pentru a vorbi cu oricine altcineva. Acum Roger începuse să creadă că destinul îl adusese aici.

Dădu un picior scaunului, pe care scutierul lui adormit îşi pusese picioarele.

– Am ceva de lucru pentru tine, ordonă el în timp ce-şi scotea jacheta de catifea şi o arunca pe pat. Există un scoţian bătrîn cu numele Angus, care zace

pe undeva pe aici. Caută-l şi adu-l la mine. Probabil că-l vei găsi acolo unde băutura curge în valuri. Aşa că adu-mi şi o jumătate de butoiaş de bere. M-ai înţeles?

– Da, domnule, zise băiatul retrăgîndu-se cu spatele spre uşă şi frecîndu-se la ochii somnoroşi.

Cînd Angus apăru în uşă, era pe jumătate beat. Lucra cîte ceva pentru Sir Thomas, dar în general făcea prea puţin, cu excepţia băutului. Părul îi era murdar şi îi atîrna pe umeri, după moda scoţiană. Purta o cămaşă lungă de pînză, încinsă peste mijloc, iar genunchii şi picioarele îi erau goale.

Roger se uită la om şi la hainele lui oribile, cu o privire scurtă de dezgust.

– M-ai chemat, domnule? întrebă Angus cu voce hîrîită. Ochii lui urmăriră butoiaşul de bere, pe care scutierul lui Roger îl căra în cameră.

Chatworth îl concedie pe băiat, turnă el însuşi berea, se aşeză şi îi făcu semn lui Angus să facă la fel. Cînd omul cel murdar fu aşezat, Roger începu:

– Aş vrea să ştiu cîte ceva despre Scoţia.

Angus ridică sprîncenele zburlite.

– Vrei să spui, unde este ascuns aurul? Sîntem o ţară săracă, domnule, şi....

– Nu vreau să aud nici una din lecţiile tale de morală! Păstrează-ţi minciunile pentru altcineva. Vreau să ştiu ce trebuie să afle un om, care se însoară cu şefa unui clan.

Angus privi greoi o clipă, apoi îşi închise gura cu cana de bere.

– Un *eponymus,* nu? mormăi el în galeză. Nu e uşor să fii aceptat de membrii clanului.

Roger făcu un pas lung traversînd camera şi îi luă cana din mînă.

– N-am cerut să aflu ce crezi tu. Îmi răspunzi doar la întrebări, sau te arunc afară pe scări.

Angus privea cana rece cu ochi disperaţi.

– Trebuie să devii un MacArran. Se uită la Roger. Luînd tot ce trebuie de la clanul acela. Roger făcu un scurt semn din cap. Trebuie să iei numele şefului clanului, sau oamenii nu te vor accepta. Trebuie să te îmbraci ca scoţienii, sau ei vor rîde de tine. Trebuie să iubeşti pămîntul şi pe scoţieni.

Roger puse berea jos.

– Dar ce spui de femeie? Ce trebuie să fac pentru a fi a mea?

– Lui Bronwyn îi pasă prea puţin de orice altceva, în afară de poporul ei. Ar fi putut să se sinucidă, pentru a nu se mărita cu un englez, dar ştia că moartea ei va cauza lupte în interiorul clanului. Dacă o faci pe femeie să-şi dea seama că gîndeşti numai bine pentru poporul ei, atunci o vei avea.

Roger îi dădu omului berea.

– Vreau să ştiu mai multe. Ce e un clan? De ce a fost făcută stăpînă o femeie? Cine sînt duşmanii clanului MacArran?

– Să vorbeşti, e o treabă care provoacă sete.

– Vei avea cît vei putea duce, atît timp cît îmi vei spune ce vreau să ştiu.

A doua zi dimineaţă, Bronwyn se întîlni cu Roger Chatworth. În ciuda bunelor ei intenţii, era aşa de emoţionată de perspectiva călăritului prin pădure, că de-abia putuse să doarmă. Morag o ajută să se îmbrace cu o rochie de catifea cafenie deschis, emiţînd avertismente teribile privind comportamentul englezilor.

– Eu nu vreau nimic, decît să călăresc, rosti Bronwyn îndărătnică.

– Da, dar ce nimic vrea acest Chatworth? Ştie că trebuie să te măriţi cu altul.

– Oare? o repezi Bronwyn. Atunci unde e mirele? Ar trebui să stau în rochia de mireasă încă o zi întreagă, să-l aştept?

– Ar fi poate mai bine, decît să alergi după un conte tînăr, cu sînge fierbinte.

– Un conte? Roger Chatworth e conte englez?

Morag refuză să răspundă, dar mai netezi o dată rochia, înainte de a o împinge afară din cameră.

Acum, că se afla pe spinarea calului, cu Rab alergînd alături, Bronwyn simţea că trăieşte, pentru prima oară în ultimile săptămîni.

– Bujorii ţi-au revenit în obraji, zise Roger rîzînd.

Ca răspuns, îi zîmbi şi zîmbetul îi rotunji bărbia şi îi lumină ochii. Dădu pinteni calului, să meargă mai repede. Rab, cu salturile lui lungi, putea să ţină ritmul.

Roger se întoarse o clipă, să se uite la oamenii care îi urmau. Erau trei din garda lui personală, doi scutieri şi un cal de povară încărcat cu mîncare şi veselă. Se răsuci şi privi înainte, spre Bronwyn, încruntîndu-se cînd ea îşi aruncă ochii peste umăr şi dădu pinteni calului, să prindă viteză. Era o călăreaţă excelentă şi fără îndoială, pădurea era plină de bărbaţi din clanul ei, toţi nerăbdători şi dornici să o ajute să evadeze.

Ridică mîna şi le făcu semn oamenilor lui să înainteze, în timp ce dădea şi el pinteni calului.

Bronwyn îşi făcu calul aproape să zboare. Vîntul în părul ei, senzaţia de libertate, erau antrenante. Cînd ajunse la rîu, era în plină viteză. Nu avea idee dacă acest cal sărise vreodată peste obstacole, dar îl îndemnă să o facă, fără să-i pese de risc. Sări peste apă, parcă avea aripi. Mai departe, în partea cealaltă, îl opri şi se întoarse pentru a se uita înapoi.

Roger şi oamenii lui tocmai se apropiau de pîrîu.

– Lady Bronwyn! strigă el. Eşti bine?

– Sigur că da, rîse ea, apoi îşi conduse calul înapoi prin apă, spre locul unde aştepta Roger. Se aplecă şi bătu cu palma gîtul calului. E un animal bun. Sare bine.

Roger descălecă şi se îndreptă spre ea.

– M-ai speriat teribil. Ai fi putut să fii rănită.

Ea rîse fericită.

– O scoţiană nu poate fi rănită, cînd se află pe spinarea unui cal.

Roger întinse braţele să o ajute să descalece.

Brusc, Rab sări între ei şi rînji arătîndu-şi colţii lungi şi ascuţiţi. Mîrîia ameninţător. Instinctiv, Roger se retrase.

– Rab! Cîinele se supuse imediat chemării lui Bronwyn. Se depărtă, dar ochii lui, aruncînd semnale de avertisment, nu-l părăseau pe Roger. Intenţionează să mă apere, explică ea, nu-i place să fiu atinsă de nimeni.

– Am să ţin minte asta pe viitor, rosti Roger prudent, ajutînd-o să coboare de pe cal. Poate că ţi-ar plăcea să te odihneşti, după această cavalcadă, sugeră el. Pocni din degete şi scutierii lui aduseră două scaune tapiţate cu catifea roşie. Doamnă! îi oferi el unul.

Ea zîmbi la vederea scaunelor acelora, în pădure. Iarba de sub picioarele lor era ca un covor de catifea. Pîrîul îşi intona melodiile şi chiar cînd se gîndea la asta, unul din oamenii lui Roger începu să zdrăngăne o lăută. Închise o clipă ochii.

– Ţi-e dor de casă, doamnă? întrebă Roger.

Ea oftă.

– Nici nu poţi să-ţi închipui. Nimeni, care nu e din Highlands, nu poate şti ce înseamnă pentru un scoţian.

– Bunica mea a fost scoţiană, aşa că probabil că sînt în stare să înţeleg cîte ceva din sentimentele voastre.

Ea ridică imediat capul.

– Bunica ta? Cum o chema?

– Era o MacPherson din MacAlpin.

Bronwyn zîmbi. Era plăcut chiar şi să auzi nişte nume familiare.

– MacAlpin. E un clan bun.

– Da. Am petrecut multe seri pe genunchii bunicii ascultînd poveşti.

– Şi ce fel de poveşti îţi spunea? întrebă Bronwyn precaută.

– Era măritată cu un englez şi adesea compara culturile celor două ţări. Spunea că scoţienii erau mai ospitalieri, că bărbaţii nu le înghesuiau pe femei într-o cameră şi pretindea că nu înţelege de ce fac englezii asta. Spunea că scoţienii le tratează pe femei ca pe nişte egali.

– Da, fu de acord Bronwyn calmă. Tatăl meu m-a numit conducător. Făcu o pauză. Cum a tratat-o bunicul tău englez pe soţia lui scoţiană?

Roger chicoti ca de o glumă personală.

– Bunicul meu trăia în Scoţia de o vreme şi ştia că bunica e o femeie inteligentă. A apreciat-o toată viaţa. Nu exista nici o hotărîre, care să nu fi fost luată împreună.

– Şi tu ai petrecut o vreme cu bunicii tăi?

– Cea mai mare parte din viaţă. Părinţii mei au murit cînd eram foarte tînăr.

– Şi ce gîndeşti despre acest mod neenglezesc de a trata femeile? Sigur, acum că eşti mai mare, ai

învăţat că femeile sînt de folos doar în pat, pentru a procrea şi a naşte copii!

Roger rîse tare.

– Dacă vreodată aş avea un astfel de gînd, fantoma bunicii mele mi-ar da una peste urechi. Nu, continuă serios, eram menit să mă însor cu fiica unui văr de al ei, dar copila a murit înainte de căsătorie. Am crescut considerîndu-mă un MacAlpin.

– Cum? tresări ea.

Roger arăta surprins.

– În contractul de căsătorie era prevăzut să devin un MacAlpin, pentru a face plăcere clanului ei.

– Şi ai fi făcut aşa ceva? I-am spus lui Sir Thomas că soţul meu trebuie să devină un MacArran, dar el a spus că e imposibil, pentru că nici un englez nu-şi va abandona frumosul lui. nume străvechi, pentru un nume scoţian păgîn.

Ochii lui Roger străluciră cu furie.

– Ei nu înţeleg! La dracu' cu englezii! Ei cred că numai modul lor de trai e corect. De ce, chiar şi francezii...

– Francezii sînt prietenii noştri, îl întrerupse Bronwyn. Ne vizitează ţara şi noi pe a lor. Ei nu ne distrug recoltele şi nici nu ne fură vitele, aşa cum fac englezii.

– Vitele! Roger zîmbi. Iată un subiect interesant. Spune-mi, MacGregorii tot mai cresc animalele acelea grase?

Bronwyn respiră zgomotos.

– Clanul MacGregor e duşmanul nostru.

– Adevărat, zîmbi el, dar nu crezi că o friptură de vită MacGregor e mai suculentă decît oricare alta? Nu putea decît să-l privească fix. MacGregorii fuseseră duşmanii clanului MacArras timp de secole. Desigur, lucrurile s-au putut schimba de pe vremea cînd buni-

ca mea a fost fată în Highlands, continuă Roger. Apoi sportul favorit al tinerilor a devenit un raid rapid la furat de vite, în lumina lunii.

Bronwyn zîmbi.

– Nimic nu s-a schimbat.

Roger se întoarse şi pocni din degete.

– Nu ţi-ar plăcea să mănînci ceva, doamnă? Sir Thomas are un bucătar francez care ne-a pregătit un festin. Spune-mi, ai mîncat vreodată rodii?

Clătină doar din cap şi-l privi, minunîndu-se în timp ce coşurile cu alimente erau descărcate şi scutierul lui servi mîncarea pe farfurii de argint. Pentru prima oară în viaţă îi trecu prin cap că şi un englez poate fi uman, că poate să înveţe şi să dorească să înveţe care e felul de a fi al scoţienilor. Luă o bucată de pateu modelat sub formă de trandafir şi o puse pe un biscuit. Evenimentele zilei erau o revelaţie pentru ea.

– Spune-mi, lord Roger, ce crezi despre modul de viaţă al clanurilor noastre?

Roger scutură firmiturile de pe jiletca de brocart auriu şi zîmbi în sinea lui. Era pregătit pentru toate întrebările ei.

Bronwyn stătea în camera, în care petrecuse aşa de mult timp în ultima lună. Obrajii îi erau tot îmbujoraţi şi ochii tot strălucitori, de la călăritul rapid de dimineaţă.

– Nu e ca ceilalţi bărbaţi, i se adresă lui Morag. Să ştii, am petrecut ore întregi împreună şi n-am încetat să vorbim. Cunoaşte chiar şi cîtva cuvinte galeze.

– Nu e greu să ciupeşti cîte ceva de ici, de colo. Chiar şi Lowlanderii cunosc galeza. Era cea mai îngrozitoare insultă proferată de Morag. Pentru ea, Lowlanderii erau scoţieni trădători, mai mult englezi decît scoţieni.

– Atunci cum explici celelalte lucruri pe care le-a spus? Bunica lui era scoţiană. Ar fi trebuit să-i asculţi ideile! A spus că a înaintat o petiţie regelui Henric, să-i oprească pe englezi să mai facă incursiuni pe pămînturile noastre şi că asta ar aduce mai multă pace, decît practica de a răpi scoţiene şi a le forţa să se mărite, împotriva voinţei lor.

Faţa întunecată şi ridată a lui Morag se strînse, parcă era coajă de nucă.

– Ai plecat de aici dimineaţă urîndu-i pe toţi englezii şi te-ai întors îngenunchiată la picioarele unuia. Tot ce am auzit din partea lui sînt vorbe. Nu am văzut nici o acţiune. Cum a reuşit omul ăsta să te facă să-l crezi?

Bronwyn se aşeză greoi pe scaunul de la fereastră.

– Nu poţi să vezi că doresc doar ce e mai bun pentru poporul meu? Sînt forţată să mă mărit cu un englez, aşa că de ce n-ar fi unul care în parte e scoţian, atît la minte, cît şi în sînge?

– Nu ne alegem noi soţii! afirmă Morag cu violenţă. Nu poţi să vezi că nu sîntem decît un mare premiu? Tinerii pot spune orice, pentru a se strecura sub fustele unei femei frumoase. Şi dacă fustele acestea sînt şi acoperite cu perle, se vor ucide unii pe alţii pentru a le avea.

– Vrei să spui că minte?

– De unde să ştiu eu? Eu l-am văzut doar pe acest om. Pe Stephen Montgomery nu l-am văzut încă. S-ar putea să afli că mama lui e scoţiană. Poate că va apărea cu tartanul pe umăr şi cu pumnalul la centură.

– Nu pot să sper chiar atît de mult. Bronwyn oftă. Chiar dacă aş cunoaşte mii de englezi, nici unul nu mi-ar înţelege clanul aşa ca Roger Chatworth. Se ridică. Dar ai dreptate. Voi avea răbdare. Poate că

Montgomery acesta e unic, un om înţelegător care crede în scoţieni.

– Sper să nu te aştepţi la prea mult, rosti Morag. Sper că Chatworth nu te-a făcut să te aştepţi la prea mult.

CAPITOLUL DOI

Stephen călări în viteză şi din greu toată ziua şi o bună parte din noapte, înainte de a ajunge la casa lui Sir Thomas, de la graniţă. De mult timp lăsase în urmă căruţele şi servitorii. Numai garda lui personală reuşise să rămînă alături de el. Cu cîteva ore în urmă dăduseră peste o furtună şi un rîu gata să se reverse peste maluri. Stephen înaintase cu greu prin noroi. Astfel încît, cînd intrară în curte, el şi oamenii lui erau complet acoperiţi de pămînt şi nămol. O creangă îl lovise peste faţă şi sîngele se uscase, făcîndu-l să arate umflat şi grotesc.

Descălecă repede şi aruncă frîul scutierului său epuizat. Marele conac era luminat de mii de lumînări şi muzica plutea în aer.

Stephen rămase o clipă în uşă, pentru a le permite ochilor să se adapteze luminii.

– Stephen! exclamă Sir Thomas şi îi ieşi în întîmpinare şontăcăind. Am fost îngrijoraţi din cauza ta! Dimineaţă, intenţionam să trimit oameni în căutarea ta.

Sosi un om şi se opri în spatele bătrînului cavaler, lovit de gută.

– Deci acesta e mirele dispărut, zîmbi el privindu-l pe Stephen de sus pînă jos şi observîndu-i murdăria şi

hainele sfîşiate. Nu chiar toată lumea a fost îngrijorată, Sir Thomas.

– Aşa e, rîse altul. Tînărul Chatworth pare că s-a descurcat foarte bine, în absenţa mirelui întîrziat.

Sir Thomas puse mîna pe umărul lui Stephen şi îl conduse spre o cameră, dincolo de hol.

– Vino înăuntru, băiete. Avem nevoie de timp, să stăm de vorbă.

Era o cameră mare, lambrisată cu stejar sculptat cu un model de falduri de pînză. Pe unul din pereţi se afla un rînd de cărţi, deasupra unei mese demontabile. În completarea puţinului mobilier se aflau patru scaune în faţa unui cămin mare, unde flăcări mici ardeau vesele.

– Ce e cu acest Chatworth? întrebă imediat Stephen.

– Întîi stai jos. Arăţi epuizat. Vrei ceva de mîncare? Nişte vin?

Stephen dădu jos o pernă pe pe scaunul din lemn de nuc şi se aşeză recunoscător. Luă vinul oferit de Sir Thomas.

– Regret că am întîrziat. Cumnata mea a căzut şi a pierdut bebeluşul cu care era însărcinată. Şi aproape a murit din cauza asta. Mi-e teamă că nu am reţinut data nunţii şi am realizat asta după ce eram deja cu trei zile în întîrziere. Am călărit cît de am putut de repede, pentru a ajunge aici. Luă o bucată de noroi uscat de pe ceafă şi o aruncă în foc.

Sir Thomas dădu din cap.

– E clar, după felul cum arăţi. Dacă cineva nu mi-ar fi spus că te apropii ducînd un steag cu leoparzii Montgomery, nu te-aş fi recunoscut niciodată. Tăietura aia de deasupra ochiului e chiar aşa de rea cum arată?

Absent, Stephen pipăi locul.

– E mai mult sînge uscat. Am alergat prea repede pentru a putea să se scurgă pe faţă, glumi el.

Sir Thomas rîse şi se aşeză.

– Ce bine că te văd. Ce fac fraţii tăi?

– Gavin s-a însurat cu fiica lui Robert Revedoune.

– Revedoune? Există mulţi bani în partida asta.

Stephen zîmbi şi reflectă că ultimul lucru de care îi păsa lui Gavin erau banii soţiei lui.

– Raine încă mai vorbeşte de ideile lui absurde privind tratamentul şerbilor.

– Şi Miles?

Stephen îşi termină vinul din cupă.

– Miles ni s-a prezentat săptămîna trecută cu încă unul din bastarzii lui. Cu ăsta sînt trei, sau patru, le-am pierdut socoteala. Dacă ar fi armăsar, ne-am îmbogăţi.

Sir Thomas rîse şi umplu din nou ambele pocale din metal.

Stephen se uită la bărbatul mai vîrstnic, în timp ce ridica din nou cupa. Sir Thomas fusese prietenul tatălui său, un fel de unchi onorific, care le aducea băieţilor cadouri din nenumăratele lui călătorii în străinătate şi fusese şi naşul de botez al lui Stephen, cu douăzeci şi şase de ani în urmă.

– Acum că am ajuns, rosti Stephen încet, poată că ai să-mi spui ce îmi ascunzi.

Sir Thomas chicoti, un sunet blînd, profund şi gutural.

– Ce bine mă cunoşti! În realitate nu e nimic; puţin cam neplăcut, dar nimic serios.

Roger Chatworth a petrecut o mulţime de timp cu mireasa ta, asta e tot.

Ridicîndu-se încet, Stephen se îndreptă spre cămin. Cînd se mişca, bucăţi de noroi cădeau de pe haine. Sir Thomas nu avea de unde să ştie ce însemna pentru Stephen numele Chatworth. Alice Valence a fost amanta fratelui său ani de zile. De nenumărate

ori, Gavin a cerut-o în căsătorie. Ea a refuzat şi a preferat să se mărite cu bogatul Edmund Chatworth. Curînd după căsătorie, Edmund a fost asasinat şi Alice a revenit în viaţa lui Gavin. Era o femeie perfidă. S-a urcat în patul lui Gavin cînd acesta era beat şi somnoros, după ce aranjase ca Judith să-i surprindă împreună. În disperarea ei, Judith a căzut pe scări şi a pierdut copilul, pierzîndu-şi aproape viaţa.

Roger Chatworth era cumnatul lui Alice şi chiar menţionarea numelui îl făcu pe Stephen să scrîşnească din dinţi.

– Trebuie că e ceva mai mult decît atît, rosti Stephen în final.

– Bronwyn a insinuat aseară că ar fi mai încîntată de Roger ca soţ, decît de unul care e aşa de....prost crescut.

Stephen zîmbi şi se întoarse la scaunul lui.

– Şi cum a primit Roger asta?

– Părea supus. A călărit cu ea în fiecare dimineaţă, a însoţit-o seara la cină, şi-a petrecut timpul cu ea în grădină.

Stephen bău ce-i mai rămăsese din vin şi începu să se relaxeze.

– E bine cunoscut că cei din familia Chatworth sînt o adunătură lacomă, dar nu am ştiut în ce grad. Trebuie că e foarte flămînd, pentru a îndura compania femeii aceleia.

– Să o îndure? întrebă Sir Thomas surprins.

– Nu e nevoie să fii nesincer cu mine. Am auzit cum a luptat, ca un bărbat, cînd a fost înconjurată şi, mai mult, că propriul ei tată a considerat-o suficient de bărbată pentru a o numi succesoarea lui. Aproape că îmi pare rău pentru Roger. I-ar servi foarte bine, dacă l-aş lăsa să o aibă pe femeia asta oribilă.

Sir Thomas se ridică cu gura căscată, apoi încet, ochii lui începură să scînteieze.

– Aşa e, oribilă? chicoti el.

– Cum altfel ar putea fi? Nu uita că am petrecut ceva vreme în Scoţia. Un grup de oameni mai sălbatic n-am văzut niciodată. Dar ce puteam să-i spun regelui Henric? El crede că mă răsplăteşte. Dacă m-aş da de-o parte şi l-aş lăsa pe Roger să o aibă, mi-ar rămîne dator pentru totdeauna. Apoi eu aş putea să mă însor cu o femeiuşcă dulce şi frumoasă, care n-ar încerca să-mi împrumute armura. Da, zîmbi el, este chiar ceea ce cred că voi face.

– Sînt de acord cu tine, zise Sir Thomas ferm. Bronwyn e cu adevărat o femeie oribilă. Sînt sigur că Roger e interesat doar de pămînturile ei. Dar, tocmai pentru a-i putea spune regelui Henric cît de corect eşti, de ce să nu o întîlneşti mai întîi? Sînt sigur că îţi va arunca doar o privire, murdar cum eşti, şi va refuza să se mărite cu tine.

– Da, rînji Stephen, dinţii lui albi făcîndu-l să pară şi mai murdar, prin contrast. Atunci mîine, atît femeia cît şi eu, putem să-i comunicăm lui Roger hotărîrea noastră. Şi eu pot să plec acasă. Da, Sir Thomas, e o idee splendidă.

Ochii lui Sir Thomas străluceau ca ai unui băiat; pur şi simplu îi jucau în cap.

– Demonstrezi o înţelepciune neobişnuită pentru un bărbat aşa tînăr. Aşteaptă aici, şi am să o aduc jos pe scările din spatele acestei camere.

Stephen scoase un fluierat uşor.

– Pe scările din spate, nu-i aşa? Trebuie că arată mai rău decît mi-am imaginat.

– Ai să vezi, băiete. Ai să vezi, rosti Sir Thomas şi părăsi camera.

Bronwyn stătea scufundată pînă la bărbie în cada aburindă cu apă fierbinte. Ţinea ochii închişi şi se gîndea la plecarea acasă. Roger va fi cu ea şi împreună vor conduce clanul. Era o imagine pe care începuse să o invoce din ce în ce mai des, în ultimile cîteva zile. Roger era un englez pe care putea să-l înţeleagă. În fiecare zi părea că ştie mai multe despre scoţieni.

Cînd Morag năvăli în cameră, deschise ochii.

– E aici, anunţă bătrîna.

– Cine? întrebă Bronwyn iritată, ştiind exact despre cine vorbea Morag.

Aceasta îi ignoră întrebarea.

– Vorbeşte cu Sir Thomas, dar sînt sigură că în cîteva minute vei fi chemată, aşa că ieşi din apa aia şi îmbracă-te, mieluşico. Îmbracă rochia albastră.

Bronwyn îşi dădu capul pe spate.

– N-am terminat baia şi nici nu am intenţia să-l întîlnesc, pentru că s-a milostivit să apară. M-a făcut să-l aştept patru zile, aşa că am să-l fac şi eu să aştepte cinci.

– Eşti copilăroasă, după cum bine ştii. Băiatul de la grajduri spune că bidivii omului au alergat, aproape să cadă morţi de oboseală. Poţi să-ţi dai seama că a încercat să ajungă, cît de repede a putut.

– Sau poate că şi-a tratat prost caii.

– Nu eşti destul de mare, pentru a încasa şi tu un bici! Ieşi afară din cada aia, sau îţi arunc o găleată de apă rece în cap.

Înainte ca Morag să-şi pună ameninţarea în practică, uşa fu brusc smulsă de două dintre gărzi.

– Cum îndrăzniţi! ţipă Bronwyn scufundîndu-se şi mai adînc sub apă.

Imediat Rab se ridică de pe locul de la picioarele băii, gata să atace.

Oamenii de-abia putură să o zărească pe Bronwyn, înainte de a fi dezechilibraţi şi trîntiţi la pămînt de greutatea de 60 de kilograme, a cîinelui care-şi arăta colţii ascuţiţi.

Morag luă cămaşa lui Bronwyn de pînză subţire şi o aruncă peste ea. Stînd în cadă, o trase imediat peste trupul ud, iar tivul îi căzu în apă. Apoi luă un tartan de lînă de la Morag şi ieşi din baie.

– Linişteşte-te, Rab! porunci ea. Cîinele se supuse imediat şi veni lîngă ea.

Soldaţii se ridicară încet, masîndu-şi încheieturile mîinilor şi umerii, unde îi încolţise Rab. Nu ştiau că ucidea doar la porunca directă a lui Bronwyn; altfel o proteja, fără să provoace prea mari stricăciuni. Oamenii văzuseră cînd a fost dusă cada în camera ei şi o auziseră bălăcindu-se. Dar au folosit ordinele lui Sir Thomas, ca o invitaţie să o vadă în baie. Acum însă era înfăşurată din cap pînă în picioare în pledul scoţian. Nu i se vedea nici măcar o curbă a trupului, doar faţa şi ochii ce străluceau ghiduş.

– Ce vreţi? întrebă ea cu voce veselă.

– Trebuie să vii în biroul lui Sir Thomas, rosti ursuz unul dintre soldaţi. Şi dacă cîinele ăsta va mai încerca vreodată....

Ea i-o reteză scurt.

– Dacă vei mai încerca vreodată să intri în camera mea, fără permisiunea mea, îi voi da voie lui Rab să-ţi sfîşie gîtul. Acum, faceţi loc.

Priviră de la Bronwyn la marele cîine-lup, apoi se întoarseră să plece. Bronwyn îşi ţinu capul sus, în timp ce îi urmă pe scări în jos. Nu va permite nimănui să vadă cît de furioasă e, din cauza modului în care a tratat-o Stephen Montgomery. Să întîrzie patru zile la nunta lui, apoi în momentul în care soseşte, să fie cărată în faţa lui ca o slujnică pripăşită pe aici.

Cînd Bronwyn ajunse în biliotecă, privi de la Sir Thomas la omul care stătea lîngă şemineu. Era înalt, dar murdar, dincolo de orice închipuire. Iar despre figura lui nu putea să spună nimic. Părea că e umflat într-o parte şi se întreba dacă nu cumva era o diformaţie permanentă.

Deodată, unul dintre soldaţi întrezări modul de a o pedepsi pentru felul cum s-a purtat cu el. Apucînd de capătul ce atîrna al tartanului, îi dădu lui Bronwyn un brînci puternic. Ea căzu înainte, iar paznicul smulse pledul de pe ea.

– Tu! urlă Sir Thomas. Piei din ochii mei! Cum îndrăzneşti să tratezi în felul acesta o doamnă? Dacă mîine dimineaţă te mai găseşti, la mai puţin de o sută de kilometri de aici, am să pun să te spînzure!

Amîndoi paznicii se întoarseră şi părăsiră în grabă încăperea, în timp ce Sir Thomas se aplecă şi recuperă îmbrăcămintea.

Doar pentru o clipă ameţită, Bronwyn se ridică repede în genunchi, apoi în picioare. Cămaşa subţire se lipise de trupul ei încă ud, de parcă ar fi fost goală. Încercă să se acopere cu mîinile, pînă cînd ridică ochii la Stephen. Nu mai stătea sprijinit nepăsător de cămin, ci părea că se trezise şi o privea cu gura căscată de neîncredere. Ochii îi erau larg deschişi, i se vedea tot albul din jurul pupilelor, iar gura îi era atît de căscată, încît aproape că era gata să-i cadă limba afară.

Ea îşi curbă buza spre el, dar n-o observă. Tot ce putea să vadă, era ceea ce se afla mai jos de gît. Ea îşi lăsă braţele în jos, pe lîngă trup, şi-l privi.

Păru că a trecut o perioadă extrordinar de lungă, înainte ca Sir Thomas să-i pună lui Bronwyn cu blîndeţe pledul pe umeri. Ea şi-l înfăşura strîns în jurul trupului.

– Ei bine, Stephen, n-ar trebui să-ţi saluţi mireasa?

Stephen clipi de mai multe ori, înainte de a-şi reveni. Încet se îndreptă spre ea. Bronwyn era o femeie înaltă, dar trebui să se uite în sus pentru a întîlni privirea lui. Arăta rău în lumina slabă. Lumînările păreau că aştern umbre sinistre pe noroiul şi sîngele uscat de pe faţa lui.

Ridicînd o buclă de pe pieptul ei, o simţi sub degete.

– N-ai făcut nici o greşeală, Sir Thomas? întrebă el calm, fără să o părăsească o clipă din ochi. Ea e stăpîna clanului MacArran?

Bronwyn făcu un pas înapoi.

– Am şi eu limbă şi creier. Nu e nevoie să vorbeşti ca şi cum n-aş fi de faţă. Sînt MacArran din MacArran şi jur să-i urăsc pe toţi englezii, mai ales pe cel care-mi insultă clanul şi pe mine, apărînd în faţa mea cu întîrziere şi nespălat. Se întoarse spre Sir Thomas. Constat că sînt grozav de obosită. Aş dori să mă scuzi, dacă poţi să îndeplineşti cererea mea.

Sir Thomas se încruntă.

– Stephen e acum stăpînul tău. Ea se răsuci pentru a-i face faţă şi aruncîndu-i o privire nimicitoare părăsi camera, fără permisiunea lui. Sir Thomas se întoarse spre Stephen: mi-e teamă că îi lipsesc maniere-le, i se adresă. Aceşti scoţieni trebuie să le ţină mai ferm în mînă pe femeile lor. Dar, în ciuda limbii ascuţite, încă mai crezi că e oribilă?

Stephen nu putea decît să se holbeze la uşa pe unde tocmai ieşise Bronwyn. Viziunea ei încă îi mai dansa în faţa ochilor – un trup care crezuse că nu există decît în vis, păr negru şi ochi de safir. Îşi ridicase bărbia spre el, încît era mort după o sărutare. Pieptul era plin şi greu sub materialul ud ce se lipea; mijlocul subţire şi ferm; şoldurile şi coapsele rotunde, impudice, ispititoare.

– Stephen?

Aproape căzu de pe scaun.

– Dacă aş fi ştiut, şopti el, dacă aş fi avut măcar o idee, aş fi venit acum cîteva săptămîni, cînd regele Henric mi-a hărăzit-o.

– Atunci, înseamnă că a primit aprobarea ta?

Ei îşi trecu mîna peste ochi.

– Cred că visez. În mod sigur, nici o femeie nu poate să arate aşa şi să trăiască. Trebuie că mi s-a jucat un renghi. Nu cumva plănuieşti să o înlocuieşti cu adevărata Bronwyn MacArran, în ziua nunţii, aşa e?

– Te asigur că e reală. De ce-ţi închipui că am păzit-o cu atîta străşnicie? Oamenii mei sînt ca nişte cîini, gata să se bată pentru ea, în orice clipă. Au stat pe aici şi şi-au repetat unul altuia poveşti despre scoţienii trădători, dar adevărul este că individual, fiecare dintre ei s-ar fi oferit cu generozitate să-ţi ia locul în patul fetei.

La asta, Stephen îşi curbă buzele.

– Dar i-ai ţinut departe de ea.

– N-a fost uşor.

– Ce spui de Chatworth? Mi-a luat locul lîngă soţia mea?

Sir Thomas chicoti.

– Se pare că eşti gelos, deşi acum o clipă voiai să i-o dai lui. Nu, Roger n-a petrecut nici un moment cu ea singur, fără însoţitori. E o călăreaţă excelentă şi n-a călărit singur cu ea, de frică că va fugi la scoţienii ei.

Stephen respiră zgomotos, în bătaie de joc.

– Mai mult pentru că numele Chatworth are prea mulţi duşmani, pentru a-şi permite să călărească singur. Se ridică. Ar fi trebuit să o încui în camera ei şi să n-o laşi să se plimbe cu nici un bărbat.

– Nu sînt chiar aşa de bătrîn, încît să pot rezista unei figuri ca a Lady-ei Bronwyn. Era suficient să-mi ceară ceva şi eu îi dădeam.

– Acum e responsabilitatea mea. O să primesc din nou camera din sud-est? Poţi să-mi trimiţi acolo o cadă cu apă şi nişte mîncare? Mîine nu se va mai simţi insultată de aspectul meu.

Sir Thomas zîmbi de calmul şi siguranţa lui Stephen. Se pare că mîine va fi o zi plină de emoţii.

În timp ce razele soarelui matinal traversau camera, Bronwyn stătea la masă, cu o notiţă în mînă şi cu fruntea brăzdată de o cută. Mînecile bufante erau despicate şi voalul de mătase verde deschis ieşea prin tăieturi. Partea din faţă a fustei era de asemenea despicată, pentru a se vedea şi mai mult din voalul verde.

Se întoarse spre Morag.

– Îmi cere să mă întîlnesc cu el în grădină.

– Arăţi destul de prezentabil.

Bronwyn mototoli în mînă notiţa. Era încă furioasă pe felul cum poruncise să-i fie prezentată noaptea trecută. În această dimineaţă nu se scuzase şi nici nu i-a dat o explicaţie pentru comportamentul şi întîrzierea lui. Mai curînd a cerut ca ea să facă exact ce voia şi cînd voia el.

Se uită la servitoarea care aştepta răspunsul.

– Spune-i lordului Stephen că nu mă voi întîlni cu el.

– Nu, doamnă? Nu te simţi bine?

– Sînt foarte bine. Transmite-i mesajul pe care ţi l-am dat, apoi du-te la Roger Chatworth şi spune-i că mă voi întîlni cu el în grădină, în zece minute.

Fata făcu ochii mari, apoi părăsi camera.

– Ai face bine să faci pace cu soţul tău, rosti Morag. Nu vei cîştiga nimic, dacă îl înfurii.

– Soţul meu! Soţul meu! Numai asta aud. Nu e încă soţul meu. Trebuie să alerg la chemarea lui, după ce m-a ignorat atîtea zile? Din cauza lui, am fost de rîsul tuturor de la conac, dar trebuie să-i cad la picioare ca

o soţie supusă, în clipa în care se hotărăşte să apară. Nu vreau să-şi închipuie că sînt o femeie supusă şi laşă. Vreau să ştie că-l urăsc, pe el şi tot ce-i seamănă.

– Dar ce spui de tînărul Chatworth? Şi el e englez.

Bronwyn zîmbi.

– Cel puţin are şi o latură de scoţian. Poate că pot să-l duc în Highlands şi să fac din el un scoţian întreg. Vino, Rab, avem o întîlnire.

– Bună dimineaţa, Stephen, strigă Sir Thomas. Era o dimineaţă frumoasă, soarele strălucea, aerul era proaspăt, după ploaia scurtă de noaptea trecută. În aer plutea parfumul trandafirilor. În mod cert, arăţi mai bine decît ieri.

Stephen purta o jachetă scurtă din lînă cafenie închis. Aceasta îi sublinia lăţimea umerilor şi amploarea pieptului. Picioarele îi erau strînse în ciorapi lungi, ce îi scoteau în evidenţă fiecare curbă a muşchilor coapselor puternice. Părul blond închis se revărsa în bucle peste guler, ochii străluceau deasupra maxilarului puternic. Era extraordinar de frumos.

– A refuzat să mă vadă, afirmă el.

– Ţi-am spus că acţiunile ei sînt aprige.

Stephen îşi ridică brusc capul. Bronwyn venea spre ei. La început nu-l văzu pe Roger alături de ea. Ochii lui erau fixaţi doar pe ea. Părul greu şi des unduia de-a lungul spatelui, liber şi neacoperit. Razele soarelui sclipeau pe el, făcîndu-l să lucească asemeni unor fire de praf de aur. Albastrul rochiei repeta albastrul ochilor ei. Bărbia îi era la fel de dîrză ziua, cum fusese şi noaptea.

– Bună dimineaţa, rosti Roger liniştit, amîndoi oprindu-se o clipă.

Bronwyn îi făcu semn lui Sir Thomas, apoi ochii i se îndreptară spre Stephen. Nu-l recunoscu. Dar reflectă

că nu văzuse niciodată un bărbat cu astfel de ochi. Păreau să vadă prin ea. I-a fost greu să se uite în altă parte şi să-şi continue drumul.

Cînd Stephen îşi reveni suficient, pentru ca în final să realizeze că Roger Chatworth mergea alături de femeia cu care trebuia să se însoare, mîrîi gîtuit şi făcu un pas înainte.

Sir Thomas îl apucă de braţ.

– Nu te duce după ei. Sînt sigur că Roger nu vrea nimic altceva decît să se bată. Şi la urma urmei tot asta vrea şi Bronwyn.

– Aş putea să le arăt eu, la amîndoi!

– Stephen! Ascultă-mă. Ai jignit-o pe fată. Ai întîrziat şi nu i-ai trimis nici o vorbă. E o femeie mîndră, mai mîndră decît are dreptul o femeie să fie. Tatăl ei a făcut-o aşa, cînd a desemnat-o succesoarea lui. Dă-i puţin timp. Mîine ia-o într-o cavalcadă şi vorbeşte cu ea. E o femeie inteligentă.

Stephen se relaxă şi îşi luă mîna de pe mînerul spadei.

– Să vorbesc cu ea? Cum pot să vorbesc cu o femeie care arată în felul ăsta? Noaptea trecută de-abia am putut să dorm, din cauza imaginii ei, care mă urmărea. Dar am să o iau la plimbare călare, deşi poate că nu la felul de călărie la care te-ai referit tu.

– Căsătoria ta e programată pentru poimîine. Lasă-o să rămînă virgină pînă atunci.

Stephen ridică din umeri.

– E a mea. Fac ce vreau cu ea.

Sir Thomas clătină din cap de aroganţa tînărului.

– Vino, hai să-mi vezi şoimii cei noi.

– Cumnata mea, Judith, i-a dat lui Gavin o nouă momeală pentru şoimi. Cred că ţi-ar plăcea să o vezi.

Părăsiră grădina şi se îndreptară spre grajduri.

În timp ce se plimba cu Roger, Bronwyn continua să se uite prin grădină, după omul pe care îl întîlnise în noaptea trecută. Dar singurul străin pe care îl văzu fu bărbatul care era cu Sir Thomas. Restul oamenilor erau aceiaşi, privind-o şi rîzînd în bătaie de joc cînd trecea.

Dar nici unul din ei nu semăna cu omul urît şi murdar, în faţa căruia fusese tîrîtă. O dată îşi aruncă ochii peste umăr, spre locul unde fusese Sir Thomas. Atît el cît şi străinul plecaseră. Ochii bărbatului o urmăreau. O făceau să dorească să fugă de lîngă el şi în acelaşi timp o reţineau. Clipi pentru a-şi clarifica vederea şi se întoarse spre cineva mai sigur – Roger. Ochii lui zîmbeau şi părea nederanjat, de nimeni şi nimic.

– Spune-mi, lord Roger, ce altceva trebuie să ştiu despre Stephen Montgomery, în afară de faptul că e un om urît?

Roger fu mirat de întrebarea ei. Nu s-ar fi gîndit niciodată că o femeie care-l cunoştea pe Stephen l-ar fi putut considera urît. Chatworth zîmbi.

– Odată familia Montgomery era bogată, dar aroganţa lor a displăcut regelui şi le-a confiscat averea.

Ea se încruntă.

– Deci acum trebuie să se însoare cu femei bogate.

– Cu cea mai bogată femeie, pe care o pot găsi, afirmă el.

Bronwyn se gîndi la oamenii care au murit împreună cu tatăl ei. Ar fi trebuit să-l aleagă pe unul dintre ei drept soţ şi astfel s-ar fi măritat cu un bărbat care o iubea, care voia şi altceva în afară de pămînturile ei.

În timp ce Morag scotea o găleată cu apă din fîntînă, ochii ei nu-l părăseau pe tînărul care stătea sprijinit de zidul grădinii. În ultimile zile, Morag nu fusese

niciodată prea departe de Bronwyn, deşi fata nu era întotdeauna conştientă de prezenţa ei. Nu-i plăcea modul în care Bronwyn flirta cu acest Roger Chatworth. Şi nici de însuşi Chatworth, care curta o femeie, cu cîteva zile înaine de a se mărita cu altul.

Morag ascultase aiurelile lui Bronwyn, în noaptea cînd s-a întors de la întîlnirea cu Stephen Montgomery. Aflase ce idiot pofticios şi imbecil a fost. Bronwyn a ţipat că niciodată nu se va mărita cu el, că e rău şi că îi face silă.

Morag puse găleata cu apă jos. De aproximativ o oră îl vedea pe bărbatul acela cu ochi albaştri uitîndu-se la Bronwyn, în timp ce aceasta îl acompania pe Roger, care cînta la lăută. Străinul aproape că nici nu clipise. Stătea doar şi o privea.

– Deci tu eşti cel cu care se mărită, rosti Morag tare.

Lui Stephen îi veni greu să-şi mute privrea. Se uită la femeia noduroasă şi zîmbi.

– De unde ştii?

– După felul în care te uiţi la ea, ca şi cum ai stăpîni-o deja. Stephen rîse. A spus că eşti cel mai urît bărbat care există.

Ochii lui sclipiră.

– Şi tu ce crezi?

Morag mormăi.

– Nu încerca să-mi smulgi complimente.

– Acum, că am fost pus la punct, poate o să-mi spui cine eşti. Luîndu-mă după accentul tău gîndesc că eşti scoţiană, ca Bronwyn a mea.

– Sînt Morag de MacArran.

– Slujnica lui Bronwyn?

Spatele lui Morag înţepeni.

– Să faci bine să înveţi că în Scoţia sîntem oameni liberi. Fac ce pot pentru a-mi cîşiga pîinea. De ce ai întîrziat de la propria ta nuntă?

Stephen îşi întoarse din nou privirea spre Bronwyn.

– Cumnata mea a fost foarte bolnavă. N-am putut să plec, pînă nu am fost convins că va supravieţui.

– Şi n-ai putut să trimiţi o vorbă?

Stephen îi aruncă o privire spăşită.

– Am uitat. Eram atît de îngrijorat de Judith, încît am uitat.

Morag rîse pe înfundate. Putea să simtă cum o farmecă acest cavaler înalt.

– Eşti un om bun, atît de îngrijorat de soarta altcuiva, încît să-şi uite propriile interese.

Ochii lui Stephen scăpărară.

– Adevărul e că pe atunci n-aveam idee cum arată stăpîna ta.

Femeia rîse din nou.

– Eşti băiat bun şi cinstit.... pentru un englez. Vino înăuntru să bei nişte whiskey cu mine. Nu ţi-e teamă de puţin whiskey, aşa devreme?

El îi întinse braţul.

– Poate voi putea să te îmbăt eu şi să te chinui punîndu-ţi întrebări despre Bronwyn.

Hohotul înfundat al lui Morag răsună prin grădină.

– A existat o vreme, tinere, cînd bărbaţii voiau să mă îmbete pentru cu totul alte scopuri. Intrară împreună în casă.

Bronwyn se încruntase auzind hohoul ei de rîs. Fusese perfect conştientă de omul care o privea şi găsi asta ciudat de tulburător. Din cînd în cînd îi arunca se şi ea o privire şi îi sesiză graţia, puterea şi forţa, ţinute cu uşurinţă sub control. Conversaţia mult prea intimă cu Morag o răscolise. De obicei bătrîna nu le dădea atenţie bărbaţilor, în special englezilor şi Bronwyn se minuna, de felul cum a putut acest bărbat să o farmece aşa uşor.

– Cine e omul acela, cu Morag?

Roger se încruntă.

– Am crezut că l-ai întîlnit. E Stephen.

Se uită la silueta care se depărta şi văzu cum i-a oferit braţul femeii aceleia zbîrcite. Capul lui Morag de abia putea să ajungă deasupra cotului lui Stephen.

Deodată Bronwyn se simţi extrem de jignită. Ce fel de bărbat e acela, care stătea acolo, în timp ce altul îi curta femeia cu care trebuia să se însoare? Fusese doar la cîţiva paşi depărtare şi nici măcar nu şi-a bătut capul să vorbească cu ea.

– Lady Bronwyn, te-a supărat ceva? întrebă Roger privind-o de aproape.

– Nu, zîmbi ea. Absolut nimic. Te rog, continuă să cînţi.

Se făcuse aproape seară, cînd Bronwyn o văzu din nou pe Morag. Soarele ce apunea adusese întunericul în casă. Rab stătea lipit de stăpîna lui, în timp ce ea îi pieptăna părul lung.

– Am văzut că ai avut un musafir în după-amiaza asta, rosti ea ca despre ceva lipsit de importanţă. Morag ridică din umeri. Aţi vorbit despre ceva interesant? Morag ridică din nou din umeri. Bronwyn puse pieptănul jos şi se duse la scaunul de la fereastră, unde stătea Morag. Nu-mi răspunzi!

– Ce gălăgioasă eşti. De cînd trebuie să-ţi vorbesc despre întrevederile mele particulare?

– Ai băut din nou după-amiază. Pot să simt mirosul.

Morag rînji.

– Băiatul ăla poate să ţină bine la băutură. Pariez că poate bea pînă bagă un scoţian sub masă.

– Cine? întrebă Bronwyn.

Morag îi aruncă o privire vicleană

– Cine? Soţul tău, desigur. Despre cine altcineva mi-ai fi pus întrebări?

– Nu am....! Bronwyn se calmă. Nu e soţul meu. Nu s-a obosit nici măcar să-mi vorbească şi cu atît mai puţin să apară la nunta lui.

– Deci asta te supără pe tine. Mi-am dat seama că ne-ai văzut împreună. Ai plănuit să-l umileşti rămînînd la braţul tînărului Chatworth? Bronwyn nu răspunse. Mi-am închipuit eu! Lasă-mă să-ţi spun ceva. Stephen Montgomery nu e obişnuit să fie umilit de nici o femeie şi, dacă hotărăşte să se mai însoare cu tine, după felul cum te-ai purtat cu Chatworth, ar trebui să te consideri norocoasă.

– Norocoasă! Bronwyn de abia reuşea să respire. Era tot ce putea să spună. Încă un cuvînt de la Morag şi ar fi fost în stare să-i sucească gîtuţul ăla sfrijit. Haide, Rab! porunci ea şi părăsi camera.

Coborî în grabă scările spre grădina de jos. Se făcuse întuneric, dar luna strălucea luminînd copacii şi gardurile vii. Merse o vreme pe nişte cărări, apoi se aşeză pe o bancă de piatră de lîngă zidul scund. Cît de mult dorea să meargă acasă! Să plece de lîngă aceşti străini, să scape de aceste haine străine, de aceşti bărbaţi care o priveau doar ca pe o pradă de război.

Deodată, Rab se ridică şi scoase un mîrîit înfundat de avertisment.

– Cine e acolo? întrebă ea.

Omul făcu un pas înainte.

– Stephen Montgomery, rosi calm. Arăta mai înalt în lumina lunii, dominînd-o. Pot să stau cu tine?

– De ce nu? De ce să admit că am probleme în privinţa englezilor?

Stephen se aşeză lîngă ea şi o privi, în timp ce ea îl potoli pe Rab cu un singur gest. Se sprijinise de perete, cu picioarele lui lungi întinse în faţă. Bronwyn se trase mai aproape de capătul băncii, departe de el.

– Dacă te duci mai departe, ai să cazi.

Ea înţepeni.

– Spune ce vrei şi gata.

– Nu am nimic de spus, rosti el cu uşurinţă.

– În mod cert, părea că nu ai avut „nimic" să-i spui nici lui Morag.

El zîmbi, lumina lunii făcînd ca dinţii strălucitori să pară şi mai albi.

– Femeia aia a încercat să mă îmbete.

– Şi a reuşit?

– Nu creşti alături de trei fraţi, fără să înveţi să bei.

– Doar aţi băut, nu aţi stat de vorbă?

Stephen rămase tăcut pentru o clipă.

– De ce eşti aşa ostilă cu mine?

Se ridică repede.

– Te aşteptai să te primesc cu braţele deschise? Am stat îmbrăcată în rochia de mireasă şase ore aşteptîndu-te să vii. Mi-am văzut toată familia măcelărită de englezi, după care mi s-a spus că trebuie să mă mărit cu unul din ei. Apoi am fost neglijată, ca şi cum n-aş fi existat. Şi acum nici nu-ţi ceri scuze, ci mă întrebi de ce sînt ostilă.

Se întoarse şi se îndreptă spre casă.

El o apucă de braţ şi o trase înapoi, să se uite la el. Nu era obişnuită cu un bărbat aşa de mult mai înalt decît ea.

– Dacă ţi-aş fi oferit scuzele mele, le-ai fi acceptat? Vocea lui era calmă, profundă, ca argintul lichid al lunii. Era pentru prima oară că o atingea şi se afla aşa aproape. El o prinse de încheieturi, apoi îşi plimbă mîinile în sus pe braţe, simţindu-i carnea de sub mătase şi catifea. Regele Henric nu vrea decît pace, continuă el. Crede că dacă trimite un englez în mijlocul scoţienilor, aceştia vor vedea că nu sîntem chiar aşa răi.

Bronwyn se uită la el. Inima îi bătea cu putere. Voia să plece de lîngă el, dar trupul i se împotrivea.

– Vanitatea ta e alarmantă. Judecînd după lipsa ta de maniere, scoţienii mei şi-ar da seama că englezii sînt chiar mai răi decît le era lor teamă.

Stephen rîse uşor, dar era evident că mintea lui nu era la ce-i spusese. Îşi duse mîna stîngă la gîtul ei.

Bronwyn încercă să se smulgă din strînsoare.

– Dă-mi drumul! Nu ai dreptul să pui mîna pe mine... sau să-ţi baţi joc de mine.

Stephen nu făcu nici o mişcare pentru a o elibera.

– Eşti o fiinţă delicioasă. Nu pot să mă gîndesc decît că sînt fericit că n-am ratat nunta. Aş putea să te duc în camera mea, chiar în această clipă. Poate că ţi-ar plăcea să uiţi că m-ai aşteptat şi să mergi cu mine acum?

Ea se sufoca oripilată, făcîndu-l pe Rab să mîrîie la Stephen ameninţător. Apoi se răsuci repede din mîinile lui. Rab se băgă între stăpîna lui şi omul care o atinsese.

– Cum îndrăzneşti? rosti printre dinţii încleştaţi. Fii mulţumit că nu-l asmut pe Rab pe tine, pentru această jignire.

Stephen rîse surprins.

– Cîinele îşi datorează viaţa lui însuşi. Făcu un pas mai aproape şi Rab mîrîi şi mai tare.

– Nu te apropia mai mult, îl avertiză Bronwyn.

Stephen o privi încurcat. Apoi ridică mîinile în semn de rugă.

– Bronwyn, n-am vrut să te jignesc. Eu....

– Lady Bronwyn, pot să te ajut cu ceva? întrebă Roger Chatworth ieşind din umbra gardurilor vii.

– În ultimul timp, obişnuieşti să stai ascuns în umbră, Chatworth? îl repezi Stephen.

Roger era calm şi zîmbea.

– Prefer să cred despre mine că salvez doamnele în primejdie. Se întoarse spre Bronwyn cu braţele întinse. Nu doreşti să te însoţesc spre casă?

– Chatworth, fii atent!

– Opriţi-vă! Amîndoi! rosti Bronwyn dezgustată de cearta lor copilărească. Roger, mulţumesc pentru amabilitate, dar Rab va fi singura escortă de care am nevoie. Se întoarse spre Stephen şi îi aruncă o privire de gheaţă. Iar în ce te priveşte, domnule, sînt încîntată că am o scuză pentru a părăsi tovărăşia ta neplăcută. Se întoarse cu spatele la ei şi Rab o urmă îndeaproape, în timp ce se îndrepta spre casă.

Roger şi Stephen se uitară lung după ea, apoi, fără să se privească, se despărţiră.

Bronwyn avea dificultăţi cu somnul. Stephen Montgomery o răscolise foarte tare. Apropierea lui a fost tulburătoare şi aseară nu fusese în stare să gîndească corect, în timp ce o atingea. Acesta era omul, pe care trebuia să-l prezinte clanului ei drept stăpîn? Părea că nu există nici măcar un os serios în trupul lui.

Cînd a reuşit să adoarmă, a avut nişte visuri sîngeroase. Îi vedea pe oamenii din clanul ei urmînd steagul englez şi unul cîte unul erau măcelăriţi. Stephen Montgomery stătea în picioare ţinînd flamura şi ignorînd moartea scoţienilor, în timp ce încerca să-şi strecoare mîna sub rochia ei.

Dimineaţa, dispoziţia nu i se amelioră, datorită invitaţiei lui Stephen, care o ruga să meargă să călărească împreună cu el. Mototoli notiţa şi îi spuse lui Morag că nu va merge. Dar aceasta avea un fel de a cicăli, încît întotdeauna determina pe oricine să facă ce voia ea. Bătrîna se apucă să-i spună lui Bronwyn de ce e aşa furioasă pe Stephen. Respiră zgomotos:

– E un tînăr sănătos şi ţi-a cerut să petreci noaptea cu el. Îmi amintesc că şi alţi bărbaţi ţi-au cerut-o şi nu ai fost deloc jignită. Bronwyn era tăcută, gîndind că englezul a pus capăt zilelor ei de libertate şi de distracţie. Morag nu permise ca tăcerea ei să o deranjeze. Voia ceva şi nu se va opri, pînă cînd nu-l va avea. Ţi-a cerut să petreci ziua cu el, continuă ea. La urma urmei căsătoria ta e stabilită pentru mîine.

– De unde ştii aşa de multe? N-am auzit nimic despre noua dată.

– Stephen mi-a spus în dimineaţa asta, afirmă Morag nerăbdătoare.

– Aşa! L-ai văzut din nou! Ce ai găsit la el, că te interesează atît? Există şi alţi bărbaţi, chiar englezi, care sînt mai buni.

Morag pufni.

– Nici unul pe care l-am cunoscut eu.

– Roger Chatworth e un bărbat amabil, inteligent şi are o vînă puternică de sînge scoţian.

– El ţi-a spus asta? o repezi Morag. Poate că prin asta înţelegea că îi place pămîntul scoţienilor. Cred că lui Roger Chatworth i-ar plăcea să pună mîna pe pămîntul pe care îl posezi.

Ochii lui Bronwyn străluciră furioşi.

– Nu asta e ce vor toţi aceşti englezi? Chiar dacă aş fi grasă şi bătrînă, tot m-ar voi.

Morag scutură din cap dezgustată.

– O clipă îl condamni pe Stephen pentru ardoarea lui, şi în următoarea te plîngi că oamenii vor doar bogăţia şi nu persoana ta. Dă-i o şansă să se reabiliteze. Vorbeşte cu el, petrece o zi cu el, întreabă-l de ce a întîrziat.

Bronwyn se încruntă. Nu voia să-l mai vadă pe Stephen, niciodată, dacă ar fi fost posibil. Şi-l putea imagina pe Roger călărind alături de ea, dar nu şi-l

putea imagina pe Stephen făcînd altceva decît ceea ce voia el, fără să-i pese de dorinţele ei. Ridică ochii spre Morag.

– Am să încerc să vorbesc cu el... dacă va putea să-şi ţină mîinile liniştite, destul de mult timp pentru a vorbi.

Morag chicoti.

– Cred că aud speranţă în vocea ta.

CAPITOLUL TREI

În ciuda repulsiei de a petrece ziua cu logodnicul ei, Bronwyn se îmbrăcă cu grijă. Îşi puse o rochie simplă de lînă de culoarea vinului roşu. Era brodată cu perle mici în jurul decolteului adînc şi pătrat. Mînecile erau strîmte, urmînd curbura braţelor ei.

În timp ce cobora scările, cu Rab aproape lipit de călcîie, îşi ţinea capul sus. Plănuise să-i dea lui Stephen Montgomery şansa să arate că are intenţii bune faţă de ea şi de poporul ei. Poate că îl judecase fără să gîndească prea mult şi în realitate ce voia el era numai bine pentru clanul ei. Ar putea să-l ierte că a întîrziat la nunta lor. La urma urmei, ce conta insatisfacţia ei personală? Importantă era atitudinea lui Stephen faţă de clanul ei şi dacă aceştia puteau să-l accepte sau nu. Voia pace între scoţieni şi englezi, tot atît de mult ca regele Henric – şi chiar mai mult, de cînd membrii familiei ei fuseseră omorîţi.

Se opri la picioarele scării şi se uită afară, la grădina însorită. Stephen stătea sprijinit de zidul scund de piatră, aşteptînd-o. Trebuia să admită că era un bărbat frumos şi atracţia pe care o simţea faţă de el era extraordinară, dar nu putea să lase sentimentele ei personale – fie dragoste, fie ură – să stea înaintea nevoilor clanului ei.

– Bună dimineaţa, rosti calmă, în timp ce se îndrepta spre el. Se uită la ea cu o intensitate arzătoare. Apoi, cu un gest familiar, îl luă o buclă de pe umăr.

– Obiceiul scoţiencelor e să nu-şi acopere părul? Îşi înfăşură bucla mătăsoasă pe deget.

– Pînă cînd o femeie nu dă naştere unui copil, îşi lasă de obicei părul liber. În afară de momentul cînd îşi pune tartanul, adăugă ea, privindu-l să vadă dacă face vreun comentariu, sau arată vreun semn de recunoaştere.

– Un copil, zîmbi Stephen. O să vedem ce putem face în legătură cu asta. Făcu un semn spre capătul mai depărtat al grădinii. Am doi cai care aşteaptă. Eşti gata?

Îşi suci capul, pentru ca să-i dea drumul la păr.

– O scoţiană este întotdeauna gata să călărească. Îşi ridică fusta lungă şi fugi înaintea lui, ignorînd chicotitul lui amuzat.

O iapă neagră frumoasă aştepta alături de armăsarul lui dereş. Iapa se cabra, ridicîndu-se pe picioarele din spate, emoţionată de perspectiva plecării. Înainte ca Stephen să o poată ajuta, Bronwyn sări în şa. Fusta grea şi lungă o incomoda şi înjură de sute de ori moda englezească. Era încîntată că Stephen nu-i pregătise una din şeile acelea absurde, pe care se călărea pe o parte, aşa cum făcuse Roger.

Înainte ca Stephen să fi încălecat şi el, ea îşi îmboldi calul să o ia înainte. Era un animal ager, tot atît de nerăbdător să alerge ca şi Bronwyn. Îşi îndrumă calul cu toată viteza spre cărarea pe care i-o arătase Roger. Se aplecă în şa, bucurîndu-se de curentul ce-i răcorea faţa şi gîtul.

Deodată, văzu cu coada ochiului o mişcare. Întorcîndu-se, observă că Stephen se afla foarte aproape în spatele ei, gata să o ajungă. Rîse tare. Nici un

englez nu putea să întreacă o scoţiană călare! Îi spuse ceva iepei şi îi dădu o mică lovitură peste coapsă. Calul făcu un salt înainte, parcă avea aripi. Senzaţia puterii şi bucuria vibrau în sîngele lui Bronwyn.

Aruncîndu-şi ochii peste umăr, se încruntă văzîndu-l pe Stephen şi mai aproape. În faţă cărarea se îngusta, prea strîmtă pentru doi cai, unul lîngă altul. Dacă voia să o depăşească, trebuia să părăsească drumul, să intre în pădure şi să rişte ca picioarele calului să nimerească într-o gaură de iepure, sau să se izbească de un copac. Îşi îndreptă iapa spre mijlocul cărării. Ştia ce ar fi făcut un scoţian, dacă i s-ar fi blocat cărarea, dar englezii ăştia erau fiinţe slabe, le lipsea îndrăzneala şi rezistenţa.

Iapa galopa în plină viteză. Acum, Stephen era aproape de ea şi Bronwyn zîmbi triumfătoare, cînd văzu ce confuz părea. Cînd Bronwyn încercă să ţină cu toată puterea iapa pe loc, aceasta încetini uşor şi necheză. Armăsarul lui Stephen, antrenat pentru lupte, o muşcă de crupă înghesuindu-se în ea.

Bronwyn luptă din răspuneri să o stăpînească înjurîndu-l pe englez, că nu i-a dat calul ei obişnuit. Acest animal îi era străin şi nu prea receptiv la ordinele ei.

Iapa necheză din nou, cînd armăsarul o muşcă a doua oară, apoi, împotriva ordinelor lui Bronwyn, se trase deoparte şi Stephen trecu vîjîind pe alături. Privirea pe care i-o aruncă, o făcu să rostească o oribilă înjurătură galeză. Trase de frîu şi conduse iapa înapoi spre mijlocul cărării.

Şi pe parcursul întregii curse, Bronwyn nu-i mai permise iepei să încetinească. Datorită afinităţii ei extraordinare faţă de cai, a putut să controleze animalul, cînd a intrat în pădure, departe de armăsarul cel rău.

Ajungînd la rîu îl sări, dar Stephen era deja acolo aşteptînd-o. Descălecase şi

stătea calm alături de calul ce se adăpa.

– N-a fost rău. Zîmbi spre ea. Ai tendinţa să tragi de frîul drept mai mult decît de cel stîng, dar ai putea să ajungi foarte bună, cu puţin antrenament.

Ochii lui Bronwyn trimiteau flăcări albastre. Antrenament! Avusese propriul ei ponei de cînd avea patru ani şi călărise cu tatăl ei la adunarea vitelor, de cînd avea opt. Călărise noaptea printre mlaştini şi în sus, pe stîncile de la malul mării.... Iar el spune că are nevoie de antrenament!

Stephen rîse.

– Nu arăta aşa enervată. Dacă asta te face să te simţi mai bine, să ştii că eşti cea mai bună călăreaţă pe care am văzut-o vreodată. Ai putea să le dai lecţii celor mai multe englezoaice.

– Femei! Reuşi să-şi tragă sufletul. Aş putea să le dau lecţii tuturor englezilor!

– De pe locul unde mă aflu, îmi dau seama că tocmai ai pierdut întrecerea cu un englez. Acum coboară de pe calul ăla şi masează-l. Nu poţi lăsa un cal să zacă în propria lui sudoare.

Îndrăznea să-i spună şi cum să se ocupe de calul ei! Îi zîmbi batjocoritoare, ridică biciul şi se aplecă să-l lovească. Stephen evită cu uşurinţă manevra, apoi îi răsuci cu putere şi dureros încheietura şi biciul îi căzu din mînă. Din cauza mişcării neaşteptate, Bronwyn îşi pierdu echilibrul. Rochia grea englezească i se înfăşură în jurul piciorului ce se afla în scara şeii pierzîndu-şi astfel reazimul, după care se clătină gata să cadă.

Se apucă de oblînc şi şi-ar fi revenit singură, dar mîinile lui Stephen se aflau deja pe mijlocul ei. O trase spre el, dar ea îl împinse. Pentru o clipă puterile lor se

confruntară, dar ceea ce o înfurie mai mult era că Stephen părea că se distrează grozav de umilirea ei. Se juca cu ea, lăsînd-o să pară că-l învinge, înainte de a o trage din nou spre el.

Rîdea cînd o smuci puternic şi o scoase din şa, ridicînd-o în sus, deasupra capului.

– Ştiai că gropiţa aia din bărbie se adînceşte cînd eşti furioasă?

– Gropiţa! gîfîi ea şi-şi trase piciorul înapoi, pentru a-i da un şut.

Avînd în vedere că picioarele îi erau cam la un metru deasupra pămîntului şi că singurul ei sprijin erau mîinile lui Stephen pe mijlocul ei, nu a fost o mişcare prea înţeleaptă. Iar el rîse din nou, o aruncă în aer şi, în timp ce ea se lupta să-şi recapete echilibrul, o prinse în braţe. O strînse la piept şi îi sărută cu zgomot urechea.

– Înotdeauna eşti aşa de amuzantă? rîse el.

Refuză să se uite la el, cu toate că o ţinea aşa. Braţele îi erau strînse lîngă trup, altfel l-ar fi pocnit.

– Întotdeauna eşti aşa neruşinat? replică ea. Nu ai niciodată alt gînd, decît să le pipăi pe femei?

El îşi frecă faţa de obrazul ei moale.

– Miroşi bine. Apoi se uită din nou la ea. Admit că eşti prima femeie care m-a făcut să mă simt în felul acesta. Dar eşti şi prima soţie pe care o am, o femeie care e cu desăvîrşire şi în totalitate a mea.

Înţepeni şi mai tare în braţele lui, dacă asta era fizicește posibil.

– Asta este tot ce e o femeie pentru tine? Obiect de stăpînit?

Clătină din cap şi o puse jos, cu mîinile pe umerii ei.

– Sigur că da. La ce altceva e bună o femeie? Acum rupe nişte iarbă şi şterge sudoarea de pe calul ăla al tău.

Se întoarse, încîntată că scapă de el. N-au vorbit în timp ce au scos şeile de pe cai şi au început să-i maseze. Stephen nu făcuse nici o încercare să o ajute cu şaua cea grea, ceea ei îi plăcuse, pentru că oricum l-ar fi refuzat. Poate că era femeie, dar nu era nici pe departe aşa de neajutorată cum părea că-şi închipuie el.

Cînd animalele au fost legate, ea se întoarse spre el.

– Cel puţin ştii cîte ceva despre cai, rosti el. Rîse privindu-i expresia, apoi se duse să stea lîngă ea. Îşi plimbă mîna pe braţul ei şi faţa îi deveni serioasă.

– Te rog, nu începe iar, îl repezi ea şi se trase mai departe. Nu te gîndeşti niciodată la altceva?

Ochii lui sclipiră.

– Nu, cînd te afli în preajma mea. Cred că m-ai fermecat. Ţi-aş face altă propunere, dar ultima te-a înfuriat prea tare.

Menţionarea scenei din grădină o făcu pe Bronwyn să se uite în jur. Rab stătea liniştit lîngă pîrîu. Era ciudat că nu mai mîrîia la Stephen, cînd o atingea. Totuşi, pe Roger îl mîrîia, cînd se apropia prea mult.

– Unde îţi sînt oamenii?

– Cu Sir Thomas, bănuiesc.

– N-ai nevoie să te păzească? Ce zici de scoţienii mei? Nu ştii că aşteaptă în pădure, gata să mă salveze?

Stephen o luă de mînă şi o trase spre nişte bolovani mari. Ea încercă să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul. Apoi o făcu să şadă jos, alături de el, după care se întinse lîngă ea, cu capul în mîini. Aparent, părea că nu se gîndeşte că întrebările ei ar merita un răspuns. În loc de asta, privi în sus, prinre copaci, la cerul albastru, strălucitor.

– De ce te-a numit pe tine tatăl tău şef al clanului său?

Bronwyn îl privi o clipă, apoi zîmbi. Asta voia ea, să-i vorbească despre ceea ce era cel mai important lucru din lume – poporul ei.

– Trebuia să mă mărit cu unul din cei trei bărbaţi, fapt care făcea din oricare un conducător excelent. Nici unul dintre aceşti tineri nu avea un grad de rudenie cu noi, pentru a fi ales şef. Aşa că, tatăl meu m-a numit pe mine următorul MacArran, înţelegînd că mă voi mărita cu unul din aceşti bărbaţi.

– Şi ei?

Gura lui Bronwyn se strîmbă furioasă.

– Au fos ucişi, odată cu tatăl meu. De englezi!

Stephen nu părea dornic să dea o replică, cu excepţia unei uşoare încruntări a sprîncenelor.

– Aşa că acum, oricine se însoară cu tine devine stăpîn?

– Eu sînt stăpîna clanului MacArran, declară ea ferm şi fu gata să se ridice.

Dar el o apucă de mînă şi o trase înapoi pe piatră.

– Aş vrea să încetezi să mai fii furioasă tot timpul pe mine. Cum se presupune că am să te înţeleg, dacă fugi mereu de mine?

– Nu fug de tine! Îşi smulse mîna, deoarece el începuse să-i sărute vîrful degetelor. Bronwyn se făcu că ignoră senzaţiile ce-i furnicau prin braţ, urcînd pînă la ureche.

Stephen oftă şi se aşeză din nou.

– Mi-e teamă că nu pot să mă uit la tine şi în acelaşi timp să şi vorbesc. Făcu o pauză. În mod sigur, tatăl tău trebuie că avea şi altă rudă, care putea să-l moştenească.

Bronwyn se calmă. Ştia exact ce voia să spună acest englez prost. Înţelegea prin asta că, în mod sigur, *orice* bărbat putea fi mai bun decît o femeie. Dar nu-i spuse de fratele ei mai mare, Davey.

– Scoţienii sînt convinşi că femeile sînt inteligente şi cu forţă de caracter. Nu se aşteaptă să fim doar mame de copii şi nimic altceva.

Ca răspuns, Stephen mormăi şi Bronwyn avu viziunea delicioasă, cum i-ar fi dat una în cap cu un pietroi. Zîmbi la acest gînd. Ca şi cum ar fi înţeles-o, Rab îşi înălţă capul lui mare şi o privi întrebător.

Stephen nu păru conştient de schimbul de priviri de lîngă el.

– Care ar fi îndatoririle mele în calitate de şef?

Ea scrîşni din dinţi şi încercă să aibă răbdare.

– Eu sînt MacArran şi oamenii mei pe mine mă ascultă. Vor trebui să te accepte, înainte de a ţi se supune.

– Să mă accepte? întrebă el şi se întoarse spre ea, dar pieptul din decolteul tivit cu perle îi distrase atît de mult atenţia, că nu se putu uita în altă parte, pentru a se linişti. Eu cred că ar fi mai bine să-i accept eu pe ei.

– Vorbeşti ca un adevărat englez! rîse ea ironică. Crezi că circumstanţele locului tău de naştere sînt mai presus de orice altceva. Crezi că metodele şi ideile voastre vă fac mai buni decît aceşti bieţi scoţieni. Fără îndoială, ne crezi mai cruzi şi mai sălbatici, în comparaţie cu tine. Dar noi nu vă răpim femeile şi nu le forţăm să se mărite cu scoţienii noştri, deşi ar fi nişte soţi mai buni decît oricare englez.

Stephen nu păru ofensat de izbucnirea ei. Mai curînd ridică din umeri.

– Sînt sigur că fiecare om crede că patria lui e cea mai bună. De fapt, ştiu atît de puţine despre Scoţia şi poporul său! Am petrecut mai mult timp în Lowlands, dar nu cred că seamănă cu Highlands.

– Lowlanderii sînt mai mult englezi decît scoţieni!

Rămase tăcut un moment.

– Se pare că fiind şeful unui clan – scuză-mă, zise el cu un mic chicotit amuzat – că fiind soţul unui şef atrage după sine unele responsabilităţi. Ce trebuie să fac pentru a fi acceptat?

Bronwyn îşi relaxă umerii. Cînd el nu o privea, avea timp să-l privească ea. Era aşa de înalt, mai înalt decît cei mai mulţi dintre bărbaţii întîlniţi de ea. Trupul lui prelung era întins în faţa ei şi era foarte conştientă de apropierea lui. În ciuda cuvintelor, ar fi vrut să stea lîngă el, să se bucure privindu-i picioarele puternice, pieptul bombat, buclele blond-închis de pe guler. Îi plăcea că îmbrăcămintea îi era mai discretă, nu bătătoare la ochi ca a atîtor englezi. Se întreba cum ar arăta cu tartanul scoţian, cu picioarele goale de la jumătatea coapsei pînă mai jos de genunchi.

– Trebuie să te îmbraci ca un scoţian, rosti ea calmă. Oamenii vor fi întotdeauna conştienţi că eşti unul dintre duşmani, dacă nu vei purta pledul.

Stephen se încruntă.

– Vrei să spui că trebuie să umblu pe aici cu picioarele descoperite? Am auzit că în Highlands e destul de frig.

– Sigur că da, dacă nu eşti suficient de bărbat.... Privirea lui arogantă o opri.

– Şi altceva?

– Trebuie să devii un MacArran, să fii un MacArran. MacGregorii vor fi duşmanii tăi, dacă numele tău va deveni MacArran. Vei....

– Ce? rosti Stephen sărind în picioare şi dominînd-o. Să-mi schimb numele! Vrei să spui că eu, un bărbat, trebuie să iau numele soţiei mele? Se întoarse cu spatele la ea. E cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată. Ştii cine sînt eu? Sînt un Montgomery! Montgomery au trecut prin sute de războaie, au rezistat sub mulţi regi. Alte familii s-au ridicat şi au decăzut,

dar Montgomery au supravieţuit. Familia mea stăpîneşte aceleaşi pămînturi de peste patru sute de ani. Se întoarse din nou spre ea şi îşi trecu mîna prin păr. Şi acum te aştepţi să las numele Montgomery, pentru cel al nevestei mele? Făcu o pauză, apoi chicoti. Fraţii mei ar rîde de mine, pînă în iad şi înapoi, dacă va trebui să iau în consideraţie o astfel de treabă.

Bronwyn se ridică încet, lăsînd ca vorbele lui să rămînă fără efect.

– Ai fraţi care să ducă mai departe numele familiei. Ştii ce s-ar întîmpla, dacă ar trebui să duc acasă un englez, care nici măcar nu încearcă să înţeleagă felul nostru de viaţă? În primul rînd oamenii mei l-ar ucide, apoi eu ar trebui să aleg alt soţ. Ştii ce conflict ar stîrni asta? Sînt o mulţime de tineri cărora le-ar plăcea să devină soţii mei. Se vor da lupte.

– Aşa! Deci trebuie să-mi lepăd numele, pentru ca tu să poţi deţine controlul asupra oamenilor tăi? Şi ce se întîmplă dacă nici aşa nu mă vor accepta! Poate că ar trebui să-mi vopsesc părul, sau să-mi tai o mînă, pentru a le fi pe plac. Nu! Mi se vor supune, sau vor simţi asta! Îşi scoase spada din teaca de la şold.

Bronwyn îl privi. Vorbea despre omorîrea poporului ei, a prietenilor, a rudelor, oameni ale căror vieţi le ţinea în mîinile ei. *Nu* putea să se înapoieze în Scoţia cu nebunul ăsta!

– Nu pot să mă mărit cu tine, rosti ea calmă, cu o privire grea şi mortal de serioasă.

– Nu cred că ai de ales, replică în timp ce-şi punea spada înapoi în teacă. Nu intenţionase să se înfurie aşa, dar femeia asta avea nevoie să ştie de la început cine era la cîrmă.... Şi la fel şi scoţienii, pe care ea îi numea oamenii „ei". Sînt englez, rosti el apoi, şi voi rămîne englez, indiferent unde mă voi duce. Trebuie

să înţelegi asta, pentru că nu cred că intenţionezi să schimbi modul de trai al scoţienilor tăi.

Îşi simţi trupul rece, în ciuda zilei calde de toamnă.

– Nu e acelaşi lucru. Vei trăi alături de poporul meu, zi de zi, an de an. Dar nu poţi să-ţi dai seama că ei *nu* te pot accepta, dacă umbli ţanţoş pe acolo în îmbrăcăminea ta frumoasă englezească şi cu vechiul tău nume englezesc? De fiecare dată cînd te vor vedea, îşi vor aminti de copiii lor ucişi de englezi, îl vor vedea pe tatăl meu măcelărit, cînd era încă tînăr.

Motivaţia îi ajunse lui Stephen.

– Am să mă îmbrac cu veşminte scoţiene. Cu asta voi fi de acord.

Deodată, o furie arzătoare luă locul răcelii din trupul lui Bronwyn.

– Deci vei fi de acord să te îmbraci cu pledul şi cămaşa galbenă ca şofranul! Fără îndoială că îţi va plăcea imaginea ta arătîndu-le femeilor mele picioarele tale frumoase şi puternice.

Stephen căscă uşor gura, apoi rînji aşa de larg, încît parcă faţa lui era gata să se despice în două.

– Nu m-am gîndit la asta, nu, dar e plăcut să ştiu că tu te-ai gîndit. Îşi scoase piciorul şi-şi flexă muşchiul mare, ce pornea de la genunchi. Crezi că femeile tale vor fi de acord cu tine! Ochii îi străluceau. Şi o să fii geloasă?

Bronwyn nu putu decît să-l privească surprinsă. Omul ăsta nu putea fi serios nici o clipă. O tachina şi rîdea, cînd ea vorbea despre viaţă şi moarte. Îşi adună fustele şi se îndreptă spre rîu.

– Bronwyn! o chemă Stephen. Aşteaptă! Nu am intenţionat să fac lumină în legătură cu ceea ce ai spus. Brusc îşi înţelese greşeala. O apucă de încheietura mîinii şi o întoarse cu faţa spre el. Te rog, imploră el cu inima în priviri. Nu am intenţionat să te jignesc.

Doar că eşti aşa frumoasă, că nu sînt în stare să gîndesc. Mă uit la părul tău şi vreau să-l ating. Vreau să-ţi sărut ochii. Afurisita aia de rochie e aşa decoltată, că aproape cade de pe tine şi mă înnebuneşte. Cum te aştepţi să vorbesc serios despre disputele dintre scoţieni şi englezi?

– Dispute! scuipă ea cuvintele. Este mai mult un război.

– Război! Indiferent ce e, rosi el cu privirea fixată pe sînii ei şi cu mîinile alergîndu-i pe braţe. Dumnezeule! Nu pot sta aşa aproape de tine şi să nu te am. Sînt în această situaţie de aşa mult timp, încît sufăr.

Involuntar ea se uită în jos, apoi roşi.

Stephen îi zîmbea cu ochi întunecaţi, un zîmbet atoatecunoscător.

Îşi curbă buza şi-şi dezveli dinţii mîrîind. Era un om fără minte şi în mod evident credea că şi ea împărtăşea lipsa lui de caracter. Se răsuci departe de mîinile lui cercetătoare şi, cînd el refuză să-i dea drumul, îi dădu un ghiont puternic. Stephen nu se mişcă, dar impactul cu pieptul lui tare o făcu pe Bronwyn să-şi piardă echilibrul. Nu avea idee că era aşa aproape de malul rîului.

Căzu pe spate, în timp ce încerca cu frenezie să se apuce de ceva. Stephen întinse o mînă să o prindă, dar chiar cînd îi atinse mijlocul, ea îl lovi. Ridică uşor din umeri şi făcu un pas înapoi, pentru că nu voia să se ude de la stropii răspîndiţi de ea.

Apa rîului trebuie că venea din munţii Highlands. Nu exista altă explicaţie, că era atît de rece. Bronwyn stătea prăvălită în apă şi rochia grea de lînă se îmbibă de lichidul ca gheaţa, ca şi cum de abia aşteptase o astfel de ocazie.

Rămase liniştită un moment, uşor ameţită şi uitîndu-se la Stephen. Zîmbea, în timp ce ei îi cădeau picături de apă reci din vîrful nasului. Rab stătea lîngă Stephen şi începu să latre la ea, dînd din coadă încîntat de joacă.

– Aş putea să-ţi fiu de ajutor? întrebă Stephen vesel.

Bronwyn îşi dădu la o parte o buclă neagră şi udă de pe obraz. În următoarea clipă dinţii ei vor începe să clănţăne, dar mai bine i-ar smulge din gură, decît să-i permită lui să vadă asta.

– Nu, mulţumesc, răspunse cît de trufaşă putu. Se uită în jurul ei după ceva de care să se apuce, pentru a-şi recăpăta echilibrul, dar nu găsi nimic, doar dacă nu se tîra pînă la o stîncă, la cîţiva paşi distanţă. Vino, Rab! porunci ea şi marele cîine se aruncă imediat în apă, după stăpîna lui.

Bronwyn îşi şterse apa de pe faţă, evitînd intenţionat figura zîmbitoare a lui Stephen. Punîndu-şi mîinile pe spatele cîinelui, încercă să se ridice. Rochia de lînă fusese extrem de grea de la bun început, dar îmbibîndu-se cu apă, treaba era de-a dreptul imposibilă. Şi în plus, pierele alunecoase de sub picioarele o dezechilibrau.

Stătea pe jumătate ghemuită, poziţie la care ajunsese după cîteva minute bune, cînd picioarele zburară de sub ea. Rab sări evitînd-o, cînd Bronwyn căzu din nou, de data asta întinsă pe spate şi cu capul sub apă. Ieşi gîfîind.

Primul sunet pe care îl auzi fu rîsul lui Stephen, apoi simţindu-se trădată auzi şi lătratul lui Rab – un lătrat care suna suspect de asemănător cu un hohot canin.

– La dracu' cu amîndoi! şuieră ea şi trase de fusta rece şi incomodă ce se agăţase de ceva.

Stephen clătină din cap, apoi intră în apă. Înainte ca ea să poată vorbi, se aplecă şi o ridică în braţe. Ar fi dat orice să poată să-l tragă în apă cu ea, dar picioarele lui erau bine înţepenite. Cînd se aplecase să o ridice, îşi ţinuse picioarele drepte, folosindu-şi doar spatele şi evitînd cît se putea contactul cu apa.

– Aş vrea să-mi dai drumul, zise ea cît mai afectată posibil.

Stephen ridică dintr-un umăr, apoi desfăcu braţele. Cu o mişcare reflexă, pentru a evita să cadă înapoi în apa îngheţată şi tăindu-i-se răsuflarea, ea îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui.

– Mult mai bine aşa! rîse el şi o strînse la piept, aşa de tare încît nu putea să-şi mişte braţele. Se bălăci cu ea pînă la mal, apoi se opri continuînd să o ţină în braţe. Nu cred că am văzut vreodată combinaţia asta, ochi albaştri şi păr negru, şopti el devorîndu-i figura cu privirea. Regret din suflet că am ratat căsătoria noastră.

Ea ştia exact de ce regreta şi motivele lui nu îi îmbunătăţeau deloc dispoziţia.

– Mi-e frig. Te rog dă-mi drumul, zise ea hotărîtă.

– Pot să te încălzesc eu, rosti el în timp ce-i apucă lobul urechii între dinţi.

Bronwyn simţi un fior străbătîndu-i braţul, un fior care nu avea nimic de a face cu rochia udă pe care o purta. Senzaţia o sperie; nu o voia.

– Te rog, dă-mi drumul, rosti calmă.

Stephen ridică brusc capul şi o privi îngrijorat.

– Ţi-e frig. Scoate-ţi rochia asta şi îmbracă jacheta mea. Să fac un foc?

– Aş prefera să-mi dai drumul şi să mergem acasă repede.

Cu regret, Stephen o aşeză în faţa lui.

– Tremuri, zise el plimbîndu-şi mîinile de-a lungul braţelor ei. O să te îmbolnăveşti, dacă nu-ţi scoţi rochia. Făcu un pas înapoi, depărtîndu-se de el. Rochia îmbibată de apă i se izbea de picioare, iar mînecile îi trăgeau braţele în jos. Stephen îi aruncă o privire dezgustată. Afurisitul ăsta de obiect este atît de greu, că de abia poţi să mergi. De ce naiba voi femeile vă îmbrăcaţi aşa, e de neînţeles pentru mine. Acum e atît de grea, că mă îndoiesc că iapa poate să te ducă.

Bronwyn îşi îndreptă umerii, cu toate că rochia ameninţa să-i tragă în jos.

– Femeile! Voi englezii impuneţi această modă femeilor voastre. E încercarea de a le ţine imobile, pentru că nu sînteţi destul de bărbaţi, ca să aveţi de a face cu femei libere. Am îmbrăcat rochia asta, pentru că nu am vrut să-mi fac clanul de ruşine. Englezii judecă deseori o persoană după haine. Arătă spre material. Ştii cît m-a costat? Aş fi putut să cumpăr o sută de capete de vite, cu ceea ce am cheltuit pe un singur articol de îmbrăcăminte. Şi acum ai distrus-o.

– Eu? Încăpăţînarea ta a distrus-o. Ca şi acum. Stai acolo tremurînd, pentru că mai bine îngheţi, decît să faci ce spun eu.

Îi aruncă un zîmbet batjocoritor.

– Cel puţin nu eşti cu desăvîrşire idiot. Înţelegi unele lucruri.

Stephen chicoti.

– Înţeleg mult mai multe decît îţi închipui tu. Îşi scoase jacheta şi i-o întinse. Dacă ţi-e aşa frică de mine, intră în pădure şi schimbă-te.

– Frică! Bronwyn pufni ignorînd haina oferită. Apoi plecă încet, dîndu-i un picior fustei, în timp ce se îndreptă spre şaua de pe pămînt. Scoase un tartan highlandez din sacul agăţat de şa. Nici nu-şi mai bătu

capul să se uite înapoi la Stephen, cînd intră în pădure, cu Rab în urma ei.

Avu mari dificultăţi cu copcile de pe spatele rochiei. Cînd reuşi să ajungă la ultima, pielea ei era aproape albastră. Apucă rochia şi o trase de pe umeri, ultimul cîrlig desfăcîndu-se de la sine. Îşi lăsă rochia să cadă grămadă la picioarele ei.

Pînza subţire a cămăşii de sub ea şi juponul cîndva apretat căpătaseră culoarea roz, de la lîna de culoarea vinului roşu. Tînjea să-şi scoată şi lenjeria, dar nu îndrăzni, cu cineva ca Stephen Montgomery în apropiere. La acest gînd, se uită în jur pentru a se asigura că nu o spionează, apoi ridică juponul şi îşi scoase ciorapii de mătase. Cînd scăpă de cît mai multă îmbrăcăminte îndrăzni, se înfăşură în pled şi se întoarse la rîu.

Stephen nu se vedea nicăieri.

– Pe mine mă cauţi? întrebă din spatele ei.

Cînd se întoarse, zîmbea cu rochia udă aruncată pe braţ. Era clar că s-a ascuns şi a privit-o dezbrăcîndu-se.

Se uită la el cu o privire rece.

– Crezi că ai învins, nu-i aşa? Eşti aşa de sigur că în curînd voi fi la picioarele tale şi că mă vei trata ca pe o jucărie a ta. Nu sînt jucărie şi, mai ales, nu sînt a ta. Cu toată vanitatea voastră englezească, să ştii că sînt scoţiană şi am putere. Se întoarse spre locul unde era legată iapa neagră; apoi se opri şi se uită la el. Şi puterea pe care o am, o voi folosi, reluă. Ignorîndu-i prezenţa, trase tartanul în sus pe genunchi, apucă coama calului şi sări pe spatele lui. Apoi îi dădu pinteni şi galopa deja, cînd ajunse la Stephen.

El nu încercă să o oprească, dar urcă pe spinarea armăsarului şi o urmă. Va trimite mai tîrziu pe cineva să ia şeile.

Păru un drum lung pînă la conac şi oasele ascuţite de pe spatele calului, de care se izbea, păreau o pedeapsă pentru comportamentul lui. Era o femeie mîndră şi o tratase urît. Exact ce credea ea despre el. O privi şi îi fu greu să mai gîndească. Încercase să stea de vorbă cu el, dar tot ce a putut să-i treacă prin minte a fost să dorească să o ducă în pat. Mai tîrziu, gîndi el, după ce vor fi căsătoriţi şi după ce a avut-o de cîteva ori, va fi în stare să se uite la ea, fără să-i clocotească sîngele.

Bronwyn stătea în faţa oglinzii din camera ei. Se simţea mult mai bine, acum că făcuse o baie fierbinte şi avusese timp să se gîndească. Stephen Montgomery nu era omul care să-i devină soţ. Dacă se împotrivea poporului ei, cum făcea şi cu ea, va fi imediat ucis şi atunci englezii le vor cădea pe cap. Nu se va mărita cu un om, care în mod sigur va stîrni război şi rivalităţi în cadrul clanului.

Îşi netezi din nou părul. Şi-l trăsese de pe frunte spre spate, permiţînd restului să atîrne liber pe spinare. O servitoare îi adusese margarete de toamnă abia culese şi Bronwyn le împleti şi le legă la ceafă.

Rochia era de mătase verde-smarald. Mînecile care atîrnau erau tivite cu blană cenuşie de veveriţă, accentuînd mătasea gri ce se ivea prin deschizătura din faţă a fustei sub formă de clopot.

– Vreau să arăt cît mai bine, zise Bronwyn zărind în oglindă figura lui Morag.

Aceasta respiră din greu.

– Mi-ar fi plăcut să cred că te îmbraci pentru a-i plăcea lui Sir Stephen, dar nu prea cred.

– *Niciodată* n-am să mă îmbrac pentru el!

– După cîte pot spune, omul nu te vrea decît dezbrăcată, bombăni Morag.

Bronwyn nu-şi bătu capul să răspundă şi nici nu voia să se supere. Ceea ce trebuia să facă va afecta vieţile a sute de oameni şi nu putea să se apuce de o astfel de treabă cînd era furioasă.

Sir Thomas o aştepta în bibliotecă. Zîmbetul lui de bun venit era cordial, dar rezervat. Dorea din toată inima să scape de această femeie frumoasă, astfel încît oamenii lui să înceteze să se ţină după ea.

După ce Bronwyn se aşeză şi refuză un pahar de vin, începu. Ştia motivul real pentru care nu-l putea accepta pe Stephen: pentru că refuza să fie de acord cu modul de viaţă al scoţienilor. Plănuise să-i dea lui Sir Thomas un motiv şi mai englezesc.

– Dar, draga mea, rosti el exasperat. Stephen ţi-a fost ales de regele Henric.

Bronwyn îşi întoarse capul supusă şi ruşinată.

– Vreau să accept un soţ ales pentru mine de regele englez, dar sînt şeful clanului MacArran, iar Stephen Montgomery e doar cavaler. Am să am necazuri cu oamenii mei, dacă va trebui să mă mărit cu el.

– Dar pe Lord Roger crezi că l-ar accepta?

– De la moartea recentă a fratelui lui, e conte, mai aproape de rangul meu de şef.

Sir Thomas se strîmbă. Era prea bătrîn pentru asfel de lucruri. La naiba cu aceşti scoţieni, că permiteau unei femei să gîndească cu capul ei. Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat, dacă Jamie MacArran nu şi-ar fi numit fiica drept succesor.

Se îndreptă spre uşă şi ceru ca Stephen şi Roger să fie aduşi la el.

Cînd tinerii se aşezară, unul de fiecare parte a Lady-ei Bronwyn, Sir Thomas le relată planul ei. Privi cu atenţie figurile bărbaţilor şi văzu cum ochii lui Roger se luminară. Sir Thomas se întoarse de la el. Stephen stătea liniştit; singurul semn că auzise era o uşoară

întunecare a privirii. Bronwyn nu se mişcă deloc, verdele rochiei ei dînd ochilor o nouă profunzime, margaretele din păr făcînd-o să apară dulce şi inocentă.

Cînd Sir Thomas termină, Roger fu primul care vorbi:

– Lady Bronwyn are dreptate. Titlul ei trebuie onorat.

Ochii lui Stephen sclipiră.

– Desigur, crezi asta datorită intenţiei tale de a cîştiga foarte mult, printr-o astfel de hotărîre. Se întoarse spre Sir Thomas. Regelui i-a trebuit un an întreg pentru a-mi alege mireasa. A vrut să-mi răsplătească familia, pentru că am ajutat la paza graniţelor Lowlands.

Bronwyn se întoarse spre el.

– Pentru că aţi ucis şi aţi violat, vrei să spui!

– Am vrut să spun ceea ce am spus: am păzit. Am ucis foarte puţini. Ochii lui se îndreptară spre pieptul ei şi vocea îi scăzu. Şi aproape nici un viol.

Bronwyn se ridică.

– Sir Thomas, aţi fost în Highlands. Ignoră fiorul care-l străbătu, la amintirea aceea neplăcută. Poporul meu ar fi dezonorat, dacă m-aş întoarce cu un modest cavaler, care ar trebui să devină conducătorul lor. Regele Henric vrea pace. Acest om, arătă ea spre Stephen, nu va cauza decît şi mai multe necazuri, dacă merge în Highlands.

Stephen rîse, în timp ce se duse în spatele lui Bronwyn şi îi puse un braţ puternic în jurul mijlocului. O ţinu stîns lipită de el.

– Aceasta nu e problemă de diplomaţie, e vorba de furia unei fete. Am rugat-o să vină în patul meu mai repede, înainte de căsătorie, şi ea consideră că am insultat-o.

Sir Thomas zîmbi uşurat şi era gata să vorbească. Dar Roger făcu un pas înainte.

– Protestez! Lady Bronwyn nu e o femeie care să poată fi dată aşa uşor deoparte. Ceea ce spune are sens. Se întoarse spre Stephen. Ţi-ar fi frică să-l supui pe candidat la un test?

Stephen ridică o sprînceană.

– Nu cred că numele Montgomery are şi cuvîntul „laş" legat de el. Ce intenţionezi?

– Domnilor! Vă rog! strigă Sir Thomas imparţial. Regele Henric a trimis-o pe Lady Bronwyn aici pentru nuntă, pentru o ocazie fericită.

Bronwyn se eliberă din strînsoarea lui Stephen.

– Fericită! Cum poţi să spui acest cuvînt, cînd trebuie să mă mărit cu acest umil, lacom şi nesuferit? Jur că-l voi ucide în somn, cu prima ocazie.

Stephen îi zîmbi.

– Atît timp cît se va întîmpla după noaptea nunţii, aş putea fi mulţumit.

Bronwyn surîse bajocoritor.

– Lady Bronwyn! ordonă Sir Thomas. Eşti bună să ne laşi singuri?

Ea respiră profund. Spusese ce a avut de spus şi acum îşi putea permite să nu mai stea lîngă Stephen. Cu deosebită graţie, Bronwyn îşi ridică fustele şi ieşi din cameră.

– Stephen, începu Sir Thomas. Eu n-aş vrea să fiu cauza morţii tale.

– Nu mă simt ameninţat de cuvintele unei femei.

Sir Thomas se încruntă.

– Spui asta în necunoştinţă de cauză. Nu ai fost niciodată în nord, în Highlands. Acolo nu există guvern, nu aşa cum avem noi. Conducătorii îşi guvernează clanurile, şi pe conducători nu-i guvernează nimeni. Tot ce are de făcut Lady Bronwyn este să-şi murmure nemulţumirea şi fiecare bărbat sau femeie din clanul ei va fi gata să-ţi pună capăt vieţii.

– Aş vrea să am această ocazie.

Sir Thomas făcu un pas înainte şi puse mîna pe umărul lui.

– L-am cunoscut pe tatăl tău şi simt că n-ar fi vrut să-i trimit fiul la moarte sigură.

Stephen se retrase de sub mîna lui prietenească. Faţa i se transformă în una plină de mînie.

– O vreau pe femeia asta! Nu ai dreptul să mi-o iei! Se întoarse spre Roger, care începuse să zîmbească. Ne întîlnim pe cîmpul de luptă şi atunci vom vedea cine este mai vrednic să pretindă şefia.

– Acceptat! se repezi Roger. Mîine dimineaţă. Învingătorul se va însura cu ea după amiază şi noaptea o va lua în patul lui.

– De acord!

– Nu, murmură Sir Thomas, dar ştia că pierduse. Erau doi tineri cu sînge fierbinte. Oftă din greu. Plecaţi de aici, amîndoi. Pregătiţi-vă propria bătălie. Nu vreau să am nimic de a face cu asta.

CAPITOLUL PATRU

Stephen stătea lîngă armăsarul lui, acoperit de fier din cap pînă în picioare, cu soarele făcînd armura să-i strălucească. Îl trăgea în jos, dar învăţase de mult să-i suporte greutatea.

– Domnule, rosti scutierul lui, o să fii cu soarele în ochi.

Stephen dădu scurt din cap. Îşi dădea perfect seama de realitate.

– Lasă-l pe Chatworth să aibă toate avantajele. Va avea nevoie.

Băiatul zîmbi mîndru de stăpînul lui. Îi luase o mulţime de timp să-l îmbrace pe Sir Stephen cu toate straturile acelea de căptuşeală de bumbac şi piele, care se aflau sub plăcile de fier.

Stephen se urcă pe cal cu uşurinţă, apoi întinse mîna să ia lancea şi scutul de la băiat. Nu-şi bătu capul să se uite în dreapta lui. Ştia că Bronwyn se afla acolo cu faţa palidă, în rochia ivorie tivită cu aur pe care o purta. Nu l-ar ajuta cu nimic să ştie că femeii i-ar plăcea să-l vadă învins, sau poate chiar ucis.

Îşi potrivi lancea lungă de lemn lîngă armură. El şi Roger n-au mai vorbit din seara precedentă şi Sir Thomas rămase credincios cuvîntului dat ignorînd lupta. Astfel că nici o regulă n-a fost stabilită. Era un

turnir, o luptă din care să se vadă cine poate rămîne pe cal mai mult timp.

Calul de război al lui Stephen, un armăsar negru masiv cu copitele îmbrăcate gros în păr, se ridică în două picioare de nerăbdare. Animalele de felul lui erau crescute pentru putere şi rezistenţă, nu pentru viteză.

Oamenii lui Stephen îl înconjurau, dar se retraseră cînd apăru Roger la capătul cel mai îndepărtat al terenului acoperit cu nisip. Un gard scund de lemn se afla în centru.

Stephen îşi coborî viziera coifului, ce lăsa doar o fentă pentru ochi, cu mîinile complet acoperite de zale. Un tînăr ridică un fanion şi cînd îl lăsă în jos, cei doi nobili porniră alergînd unul împotriva celuilalt, cu lăncile ridicate. Nu era un test de viteză, ci de forţă. Numai un om în cea mai bună condiţie fizică putea să reziste lăncii ce se izbea de scutul lui.

Stephen strînse cu forţă calul între coapsele puternice, cînd lancea lui Roger izbi direct în scutul lui. Şi lui şi lui Stephen li se sfărîmară lăncile. La capătul terenului, Roger trase de hăţuri întorcînd calul.

– E bun, domnule, comentă unul din oamenii lui Stephen, cînd îi întinse o nouă lance. De data asta uită-te la vîrf. Cred că are intenţia să-l vîre pe sub scutul tău.

Stephen dădu scurt din cap şi îşi coborî iar viziera.

Fanionul fu lăsat în jos, pentru începerea celui de al doilea atac. Tot ce avea de făcut Stephen era să-l dea jos de pe cal pe rivalul lui şi atunci, conform regulilor turnirului, era considerat învingător. Cînd Roger atacă din nou, Stephen coborî scutul mai mult şi astfel evită izbitura. Întorcînd spatele, Roger nu văzu lancea lui Stephen, care îl lovi în lateral. Se răsuci şi aproape

căzu din cauza loviturii puternice, dar reuşi să se menţină în şa.

– E ameţit, zise omul de lîngă Stephen. Loveşte-l şi de data aceasta va cădea.

Stephen dădu din nou din cap şi coborî viziera coifului.

Roger se concentră asupra atacului şi nu dădu atenţie apărării. Cînd coborî lancea, Stephen îl lovi din nou, de data aceasta mult mai puternic decît înainte. Roger căzu pe spate, apoi într-o parte, aterizînd greoi pe pămînt, la picioarele calului lui Stephen.

Acesta îşi privi scurt adversarul, care zăcea în praf, apoi se uită la Bronwyn.

Dar Roger Chatworth nu era omul căruia să-i întorci spatele. Se ridică, scoase din şaua calului o ghioagă cu capul ţintuit şi alergă cu ea ridicată.

– Stephen! îl atenţionă cineva.

Acesta reacţionă imediat, dar nu suficient de repede. Ghioaga lui Roger îl izbi cu putere în coapsa stîngă. Armura de fier se îndoi şi îi intră în carne. Impactul neaşteptat îl făcu să se clatine şi aproape căzu de pe armăsar, dar se apucă de oblînc.

După care se redresă, îl văzu pe Roger venind din nou asupra lui şi se pregăti de alt atac. Se dădu într-o parte şi încheieturile plăcilor de fier scrîşniră protestînd.

I se aruncă şi lui Stephen o ghioagă, exact cînd ghioaga lui Roger îl izbi în umăr. Stephen mormăi şi îl lovi la rîndul lui pe Roger cu ghioaga în coaste. Cînd acesta se clătină, Stephen îl urmări. Intenţiona să cîştige această luptă.

Cea de a doua lovitură în umărul drept al lui Roger, îl trimise pe acesta jos, cu braţele şi picioarele desfăcute. Armura îi protejează pe oameni să nu le fie

crestată carnea, dar forţa imensă a fiecărei lovituri e ameţitoare.

Roger zăcea nemişcat, în mod cert ameţit. Stephen îşi scoase spada, încălecă peste umerii lui Roger şi îi desfăcu viziera. Apoi, cu ambele mîini pe mînerul săbiei, o ţinu deasupra lui.

Roger îl privi pe învingător.

– Ucide-mă şi totul se va termina! Eu te-aş fi ucis.

Stephen îl privi.

– Am învins. Penru mine e destul. Făcu un pas lateral, lîngă forma inertă a lui Roger şi îşi scoase mănuşa de la armură. Întinse apoi mîna goală, cu palma în sus, către adversarul culcat la pămînt.

– Mă insulţi! şuieră Roger ridicînd capul şi scuipînd mîna oferită de Stephen. N-am să uit asta.

Stephen îşi şterse mîna de armură.

– Nici eu se pare că n-am să uit. Îşi băgă spada în teacă şi se întoarse.

Se îndreptă direct spre Bronwyn, care stătea alături de Morag. Bonwyn era înţepenită cînd se apropie Stephen. Acesta se opri în faţa ei şi încet îşi scoase coiful, întinzîndu-i-l lui Morag, care îl luă cu un rînjet.

Bronwyn se retrase cu un pas.

– Nu poţi să mai scapi de mine, rosti Stephen, în timp ce o ridică în braţe cu mîna liberă. O trase spre el, braţul lui fiind mai puternic decît tot trupul ei. Îi lipi corpul moale de fierul armurii. Răceala ei, duritatea ei, o făcu pe Bronwyn să ofteze. Oţelul îi strivi spatele, cînd braţele lui o încercuiră. Acum eşti a mea, murmură el atingîndu-i buzele cu buzele lui.

Nu era prima oară cînd Bronwyn săruta un bărbat. Furase destule clipe de acest fel, în timpul adunării vitelor de la păscut.

Dar era pentru prima oară că trecea printr-o astfel de experienţă ca sărutul acesta. Era blînd şi dulce, dar

în acelaşi timp îi răscolea simţuri, pe care nu le oferise niciodată nimănui. Gura lui se juca cu a ei atingînd-o, mîngîind-o, prădînd-o. Se ridică în vîrful picioarelor pentru a ajunge mai bine la el şi-şi întoarse capul mai mult. El părea că doreşte să-şi desfacă buzele, aşa că asta făcu. Atingerea rece-fierbinte a vîrfului limbii lui îi trimise mici fiori de-a lungul spinării. Trupul părea că i se topeşte şi cînd capul i se lăsă pe spate, buzele lui le urmară pe ale ei, ţinînd-o captivă mai puternic decît putea să facă orice îmbrăţişare.

Deodată Stephen o împinse deoparte şi cînd Bronwyn deschise ochii, zîmbea insolent. Astfel realiză că era reţinută în totalitate în îmbrăţişarea lui, că sărutul o făcuse să-şi abandoneze trupul cu toată greutatea. Se îndreptă, sprijinindu-se din nou pe propriile picioare.

Stephen chicoti.

– Eşti a mea mai mult decît îţi dai seama. Îi dădu drumul şi o împinse spre Morag. Du-te şi pregăteşte-te pentru nuntă.... Dacă poţi aştepta atît de mult.

Bronwyn se întoarse cu spatele. Nu voia ca, nici el, nici altcineva, să-i vadă faţa roşie ca focul, sau lacrimile care o podideau. Ceea ce nici una din jignirile lui n-a putut face, sărutul acesta a reuşit. Plîngea.

– Ce mai vrei? o repezi Morag imediat ce se aflară singure în cameră. E un bărbat plăcut şi frumos cu care te măriţi. Ţi-ai păstrat atitudinea de la început şi el a trebuit să lupte pentru tine. S-a dovedit un luptător puternic şi agresiv. Ce mai vrei în plus?

– Mă tratează ca pe o tîrfă din port!

– Te tratează ca pe o *femeie*. Celălalt, acel Roger, nu te poate vedea, din cauza pămînturilor tale. Mă îndoiesc că chiar ştie că eşti femeie.

– Nu e adevărat! E ca.... Ian!

Morag se încruntă cînd se gîndi la tînărul ucis, la doar douăzeci şi cinci de ani.

– Ian a fost ca un frate penru tine. Ai crescut alături de el. Dacă ar fi trăit şi te-ar fi luat în căsătorie, probabil că s-ar fi simţit vinovat dacă se culca cu tine, s-ar fi simţit ca şi cum îşi lua în pat propria soră.

Bronwyn se strîmbă.

– În mod cert, în acest Stephen Montgomery nu exisă nici un sentiment de vinovăţie. Nu cunoaşte semnificaţia cuvîntului.

– Ce te supără? înrebă Morag, atît de tare încît Rab scoase un mic lătrat îngrijorat. Se opri şi ridurile de pe faţa ei se rearanjară. Vocea îi deveni mai calmă. E vorba de noaptea nunţii? Bronwyn se uită la Morag cu o expresie atît de sumbră, că Morag izbucni într-un rîs zgomotos. Deci eşti fecioară! N-am fost niciodată sigură de ce te lăsa stăpînul nostru să alergi sălbatic alături de tinerii ăia.

– Am fost întotdeauna păzită. Ştii asta.

– Uneori un tînăr nu e cel mai bun gardian al virtuţii unei tinere. Zîmbi. Acum încetează să te mai agiţi. Te aşteaptă o experienţă plăcută; şi dacă nu greşesc, bănuiesc că Stephen ăsta ştie cum să facă mai uşoară pentru o femeie, acea prima dată.

Bronwyn se îndreptă spre fereastră.

– Îmi imaginez că aşa e. Dacă m-aş lua după felul în care se poartă, aş crede că s-a culcat cu jumătate din Anglia.

Morag se uită la spatele lui Bronwyn.

– Ţi-e teamă că lipsa ta de experienţă îi va displăcea?

Bronwyn se întoarse.

– Nici o englezoaică palidă nu se poate compara cu o scoţiană!

Morag chicoti.

– Ţi-au revenit culorile. Acum, jos cu rochia asta şi să-ţi pun rochia de mireasă. Mai sînt doar puţine ore înainte de a merge la biserică.

Faţa lui Bronwyn îşi pierdu din nou culorile şi cu resemnare se apucă de îndelungatul proces al schimbării toaletei.

Stephen stătea cufundat pînă la gît într-o cadă cu apă foarte fierbinte. Piciorul şi umărul îi ardeau de la loviturile date de Roger. Ţinea ochii închişi, cînd auzi uşa deschizîndu-se, apoi închizîndu-se la loc.

– Pleacă! mîrîi el. Am să te chem, cînd o să am nevoie de tine.

– Şi ce vei cere? se auzi o voce familiară amuzată.

Ochii lui Stephen se deschiseră mari şi în următorul minut sări din cadă traversînd baia, gol şi cu apa picurînd de pe el.

– Chris! rîse el îmbrăţişîndu-şi prietenul.

Christopher Audley îi înapoie scurt salutul, apoi îl împinse deoparte.

– Mă uzi şi nu vreau să mă schimb din nou, pentru nuntă. N-aş fi ratat-o, nu-i aşa?

Stephen intră din nou în cadă.

– Stai acolo să te pot vedea. Ai mai slăbit. Franţa nu te-a agreat?

– M-a agreat foarte mult. Femeile aproape m-au epuizat cu pretenţiile lor. Puse un scaun lîngă cadă. Era un bărbat scund, subţire şi negricios, cu un nas şi o bărbie mici şi o barbă scurtă, îngrijită. Ochii erau căprui şi mari, aproape ca ai unei căprioare. Îşi folosea în avantajul lui ochii blînzi şi expresivi, pentru a atrage femeile.

Făcu un semn spre umărul vînăt al lui Stephen.

– E o rană nouă? N-am ştiut că te-ai luptat în ultimul timp.

Stephen picură o mînă de apă peste lovitură.

– A trebuit să mă lupt cu Roger Chatworth, pentru femeia cu care mă însor.

– Să te lupţi? rosti surprins Chris. Am vorbit cu Gavin înainte de a pleca şi mi-a spus că erai aproape bolnav de perspectiva acestei căsătorii. Zîmbi. Am văzut-o pe soţia lui Gavin. E o frumuseţe, dar din cîte am auzit e şi un drac împieliţat. Toată curtea era înnebunită de acţiunile ei.

Stephen făcu un gest de respingere cu mîna.

– Calmul lui Judith se compară foarte bine cu al lui Bronwyn.

– Bronwyn e moştenitoarea cu care te însori? Gavin spune că e grasă şi urîtă.

Stephen chicoti săpunindu-şi picioarele.

– Nici nu o să crezi că e Bronwyn, cînd o s-o vezi. Are un păr atît de negru că aproape te oglindeşti în el. Soarele se răsfrînge pe el. Are ochi albaştri şi o bărbie, pe care şi-o scoate sfidător în afară, de fiecare dată cînd vorbesc cu ea.

– Şi restul?

Stephen oftă.

– Magnific!

Chris rîse de tonul lui Stephen.

– Nu se poate ca doi fraţi să fie aşa de norocoşi, ca tine şi Gavin. Dar de ce a trebuit să te lupţi pentru ea? Am crezut că regele Henric ţi-a dat-o ţie.

Stephen se ridică şi luă prosopul pe care i-l întinse Chris.

– Am întîrziat patru zile de la nuntă şi mi-e teamă că asta a făcut-o pe Bronwyn să nu mă placă. Are ideea absurdă că, dacă mă însor cu ea, trebuie să devin scoţian, chiar să-mi schimb numele. Nu ştiu sigur, dar cred că Chatworth i-a sugerat că ar face orice doreşte ea, dacă se măritä cu el.

Chris respiră cu zgomot.

– Şi fără îndoială că ea l-a crezut. Roger întotdeauna a putut să le farmece pe femei, dar eu n-am avut niciodată încredere în el.

– Ne-am luptat în turnir pentru ea, dar cînd l-am doborît la pămînt, a venit pe la spatele meu cu o ghioagă de război.

– Ticălosul! Întotdeauna m-am întrebat cît de mult din fratele lui se află în el. Edmund a fost un om rău. Bănuiesc că ai cîştigat lupta.

– Am fost atît de furios că m-a atacat pe la spate, încît eram gata să-l ucid. De fapt m-a implorat să fac asta şi a spus că-l jignesc dacă nu o fac.

Chris rămase o clipă gînditor.

– Ţi-ai făcut din el un duşman. S-ar putea să fie destul de rău.

Stephen se îndreptă spre pat, unde se afla costumul lui de mire.

– Nu-l acuz că a încercat să o aibă pe Bronwyn. Ar putea face pe orice bărbat să lupte pentru ea.

Chris zîmbi.

– Nu te-am văzut niciodată acţionînd aşa, în faţa unei femei.

– Şi eu niciodată nu am văzut o femeie ca Bronwyn. Se opri şi auzind ciocănitul din uşă strigă: Intră. O tînără slujnică se afla acolo, cu braţele întinse şi o rochie argintie strălucitoare pe braţ. Privea fix la pieptul gol al lui Stephen. Ce e? întrebă el. De ce nu-i dai rochia Lady-ei Bronwyn? Buza inferioară a fetei tremura. Stephen îşi puse cămaşa, apoi luă rochia de la fată. Poţi să-mi spui, rosti el blînd. Ştiu că Lady Bronwyn are o limbă ascuţită. N-am să te bat, dacă repeţi ce a spus.

Fata se uită în sus.

– Era în hol, domnule, cînd am găsit-o şi erau şi cîţiva oameni cu ea cînd i-am dat rochia. Părea că-i place.

– Da! Mai departe!

Fata termină în grabă.

– Dar cînd am spus că e de la tine, pentru ca să o îmbrace la nuntă, mi-a aruncat-o înapoi. A spus că are o rochie de mireasă şi că niciodată nu o va îmbrăca pe a ta. O, domnule, a fost îngrozitor. A strigat foarte tare şi toată lumea a rîs.

Stephen luă rochia de la fată şi îi dădu un bănuţ de aramă.

Imediat ce fata dispăru, Chris începu să rîdă.

– O limbă ascuţită, aşa ai spus? Mie mi se pare că seamănă mai mult cu o lamă de cuţit.

Furios Stephen îşi îmbrăcă jiletca pe braţe.

– Am auzit destul despre asta. E timpul ca cineva să o înveţe pe tînăra doamnă nişte maniere.

Îşi aruncă rochia pe umăr şi ieşi din cameră cu paşi mari, îndreptîndu-se spre holul mare. Trecuse prin o mulţime de necazuri, pentru a face rost de splendida îmbrăcăminte. Cînd a căzut în rîu, Bronwyn s-a plîns de rochia distrusă, aşa că Stephen făcuse încercarea de a o recompensa – deşi nu el fusese cauza căderii ei în apă, desigur. Aşa că s-a dus călare în oraş şi a găsit materialul argintiu, apoi a plătit patru femei să stea toată noaptea să o coasă. Materialul era dintr-o lînă fină şi moale, cu fiecare fir de lînă dublat de un fir de argint, subţie ca firul de păr. Era grea şi luxoasă. Sclipea şi lucea chiar şi în întunericul de pe hol. Foarte probabil, costase mai mult decît toate rochiile pe care le avea Bronwyn.

Şi ea refuza să o îmbrace.

O văzu imediat ce intră în holul mare. Şedea pe un scaun cu perniţă purtînd o rochie de satin ivoriu. Un tînăr stătea aproape de ea zdrăngănind la un psalterion.

Stephen se postă între ei.

Ea îi aruncă o privire surprinsă, apoi se întoarse.

– Aş dori să îmbraci această rochie, rosti el calm.

Ea nu ridică ochii.

– Am rochie de mireasă.

Cineva de lîngă Stephen scoase un chicotit slab.

– Iar ai probleme cu femeile, Stephen?

Acesta rămase o clipă nemişcat, apoi o smuci pe Bronwyn ridicînd-o în picioare. Nu rosti nici un cuvînt, dar privirea întunecată de pe figura lui era mai mult decît suficientă, pentru a o face să stea liniştită. Îşi încleştă degetele de încheietura mîinii ei şi o trase după el. Picioarele i se încurcau în fuste şi la un moment dat aproape căzu, înainte de a putea ridica materialul cu mîna liberă. Ştia că Stephen ar fi tîrt-o după el, dacă ar fi căzut.

O trase direct în camera ei, apoi trînti uşa închizînd-o şi aruncă rochia pe pat.

– Îmbrac-o! porunci el.

Bronwyn se simţea pe treren propriu.

– Nici acum şi niciodată nu voi fi a ta, ca să-mi poţi porunci.

Privirea lui era grea şi întunecată.

– Am făcut tot ce era omeneşte posibil să nu întîrzii.

– Să întîrzii! mormăi ea. Crezi că de asta te urăsc? Chiar aşa de puţine ştii despre mine, că poţi să-ţi închipui că sînt aşa rea, încît să te urăsc doar pentru că ai maniere de bădăran? Aş fi vrut să pierzi astăzi, pentru că Roger Chatworth ar fi fost mai bun pentru clanul meu. Te vor urî toţi, la fel ca şi mine, din cauza aroganţei tale, din cauza felului în care îţi imaginezi că

stăpîneşti totul. Crezi chiar că poţi să-mi dictezi ce rochie să îmbrac la nuntă!

Stephen făcu un pas înainte, apoi îi apucă bărbia în palmă, degetul mare îngropîndu-i-se în obraz.

– Sînt sătul să mai aud de clanul tău şi sînt şi mai sătul să aud numele lui Chatworth pe buzele tale. Ţi-am dat această rochie cadou, dar eşti prea încăpăţînată, prea cu capul înfierbîntat, să o iei ca atare. Ea încercă să-şi elibereze capul din mîna lui, dar nu putu. El o strînse şi mai tare, făcînd să-i dea lacrimile. Eşti nevasta mea, continuă el, de aceea ai să mi te supui. Nu ştiu nimic despre poporul tău şi nu voi putea să mă ocup de ei, decît după ce îi voi întîlni. Dar ştiu cum trebuie să se poarte o nevastă. Am trecut printr-o mulţime de necazuri, ca să fac rost de această rochie pentru tine, aşa că o s-o îmbraci.

– Nu! N-am să mă supun ţie! Sînt o MacArran!

– Naiba să te ia! rosti el apucînd-o de umeri şi începînd să o scuture. Asta nu e o problemă între Anglia şi Scoţia, nici între un conducător şi un om din clan. Asta e problema *noastră* – un bărbat şi o femeie! Ai să îmbraci rochia asta, deoarece sînt soţul tău şi eu spun că ai s-o faci!

Încetă să o mai scuture, dar văzu că vorbele lui nu făcuseră nici o impresia asupra ei. Se aplecă şi o săltă pe umăr.

– Dă-mi drumul! Nici nu-şi bătu capul să-i răspundă, cînd o aruncă pe pat, cu faţa în jos. Opreşte-te! Mă răneşti!

– Tu ai făcut mai mult decît să mă răneşti, replică el, în timp ce degetele lui mari bîjbîiau după nasturii micuţi de pe spatele rochiei. O imobiliză încălecînd-o. La noapte am să-ţi arăt ce răni mi-a făcut Roger. Stai liniştită, sau smulg afurisita asta de rochie de pe tine, în fîşii. Imediat Bronwyn se linişti. Stephen îi aruncă

spatelui ei o privire dezgustată. Se pare că am primit cel mai bun răspuns la amenințarea că o să mă coşti ceva bani.

– Sîntem o ţară săracă şi nu pot să-mi permit să risipesc, aşa cum am văzut aici în Anglia. Rămase linştită în timp ce Stephen se ocupa de nasturi. Tu.... ai luptat bine în dimineaţa asta.

El se opri pentru moment, înainte de a se apuca din nou de treabă.

– Trebuie că ţi-a fost greu să spui asta, avînd în vedere că sperai să fiu ucis.

– N-am vrut să fie ucis nimeni! Tot ce am vrut a fost....

– Nu-mi spune! Deja ştiu ce ai vrut! Pe Roger Chaworth.

A fost o clipă stranie. Bronwyn se simţea ciudat de apropiată de Stephen, ca şi cum s-ar fi cunoscut de multă vreme. Ştia că nu poate să-i explice de ce l-a vrut pe Roger. În mod cert, a încercat destul? Acum era aproape plăcut să audă nota de gelozie din glasul lui. Lasă-l să creadă că ard după Roger. I-ar putea prinde bine.

– Gata! Acum ridică-te şi scoate-ţi rochia. Cînd ea nu se mişcă, se aplecă peste ea şi îşi plimbă degetele pe ceafa ei. Hai să nu aşteptăm pînă la noapte.

Vorbele şi acţiunea lui o făcură să se trezească. Se rostogoli repede de sub el şi apucă partea din faţă a rochiei, cînd începu să alunece în jos.

– Am să-mi pun rochia aia, dar mai întîi trebuie să ieşi.

Stephen se sprijini într-un cot.

– Nu am intenţia să plec.

Bronwyn era gata să se certe, dar ştia că nu i-ar fi folosit la nimic. În afară de asta, o văzuse în lenjeria udă, de două ori pînă acum. Cel puţin de data asta va

fi mascată aproape complet de faptul că veşmintele erau uscate. Ieşi din rochie şi o întinse cu grijă pe un scrin de lemn.

Ochii lui Stephen o priveau flămînzi şi cînd ea se duse să-şi ia rochia de argint, el o ţinu mai departe de ea, aşa încît trebui să se apropie foarte mult de el, pentru a o lua. El avu timp să depună un sărut rapid pe umărul ei, înainte ca ea să se depărteze din nou.

Materialul greu de argint era minunat şi ea îşi plimbă mîna admirativ peste fustă, înainte de a o trage pe cap. Îi venea perfect, strîngîndu-i mijlocelul şi lipindu-se graţios de şolduri. Cînd fu aranjată pe trup se uită în sus la Stephen uimită. Decolteul nu era pătratul adînc, la modă, ci era înalt, pînă la baza gîtului, unde se afla un guleraş de dantelă.

Stephen ridică din umeri în faţa uimirii ei.

– Aş prefera să nu se arate prea mult celorlalţi bărbaţi, din ceea ce este al meu.

– Al tău! gîfîi ea. Intenţionezi să alegi întotdeauna totul pentru mine? Nu voi putea nici măcar să-mi aleg propria îmbrăcăminte?

El gemu.

– Ştiam că amabilitatea ta nu va dura prea mult. Acum vino aici să te închei.

– Pot să o fac şi eu.

Cîteva clipe se uită la ea cum se chinuia, apoi o trase la el.

– Crezi că vei afla vreodată că nu-ţi sînt duşman?

– Dar eşti duşman. Toţi englezii sînt duşmanii clanului meu şi ai mei.

O trase între picioarele lui şi începu să-i încheie nasturii. Cînd totul fu gata, o întoarse cu faţa spre el ţinînd-o strîns între genunchi.

– Sper ca într-o zi să te conving că sînt mai mult decît un englez. Îşi alunecă mîinile în sus, pe braţele

ei. De abia aştept noaptea. Bronwyn încercă să se răsucească şi să scape de el. Stephen oftă şi îi dădu drumul. Rămase lîngă ea, apoi îi luă mîna într-a lui. Preotul şi oaspeţii aşteaptă jos.

În silă, Bronwyn îl apucă la rîndul ei de mînă. Palma lui era caldă şi uscată, bătătorită de anii de exerciţii fizice. Scutierul lui aştepta dincolo de uşă şi îi întinse stăpînului o jachetă grea de catifea. Bronwyn îl privi cînd îi mulţumi băiatului, care se uita la stăpînul lui cu mîndrie, urîndu-i noroc şi fericire.

Stephen zîmbi şi ridică mîna lui Bronwyn la buze.

– Fericire, zise el. Crezi că pentru noi e posibilă fericirea?

Ea privi în lături şi nu răspunse, în timp ce începură să coboare scările împreună, mînă în mînă. Rochia de argint era grea şi cu fiecare pas îi amintea de dominaţia acestui străin asupra ei.

La picioarele scărilor aştepta o mulţime de lume, toţi bărbaţi şi toţi prietenii lui Sir Thomas, oameni care luptaseră împotriva highlanderilor. Nu făceau nici un efort să-şi ascundă animozitatea faţă de scoţieni. Vorbeau rîzînd de „cucerirea" inamicului, cea pe care o va face Stephen în noaptea aceasta. Rîdeau de modul în care Bronwyn s-a luptat cu ei, după ce i-au ucis tatăl. Spuneau că, dacă va fi numai pe jumătate la fel de sălbatică în pat, Stephen va trebui să ducă tratative.

Ea îşi înălţă capul , spunîndu-şi că era o MacArran şi trebuia să-şi facă clanul mîndru de ea. Englezii erau o şleahtă de bărbaţi cruzi şi lăudăroşi şi ea nu se va coborî la nivelul lor, răspunzînd la comentariile lor dezgustătoare.

Mîna lui Sephen o strînse pe a ei şi îl privi surprinsă. Faţa lui era solemnă, gura strînsă într-o linie fermă; un muşchi i se zbătea pe maxilar. Şi-ar fi putut

închipui că se distrează la comentariile conaţionalilor lui, deoarece erau martori că primise un premiu de război. Dar el se întoarse şi se uită la ea cu ochi aproape trişti, ca şi cum s-ar fi scuzat.

Ceremonia s-a terminat foarte repede. De fapt, nu părea deloc o nuntă. Bronwyn stătuse în faţa preotului şi în acel moment a realizat ce singură era. Cînd visase la nunta ei, aceasta se desfăşura în Highlands, primăvara, cînd pămîntul tocmai începea să învie. Ar fi fost înconjurată de familie şi de toţi membrii clanului. Soţul ei ar fi trebuit să fie cineva pe care-l cunoştea.

Se întoarse şi se uită la Stephen. Îngenunchiară unul lîngă altul în capela din casa lui Sir Thomas. Capul lui Stephen era plecat respectuos. Ce îndepărtat părea, ce distant! Şi ce puţine ştia ea despre el. Crescuseră în două lumi diferite, în moduri de viaţă complet separate. Toată viaţa ei fusese învăţată că are drepturi şi putere, că poporul ei va apela la ea după ajutor. Acest englez nu cunoştea decît o societate unde femeile erau învăţate să coasă şi să fie doar anexe ale bărbaţilor lor.

Era condamnată să-şi împartă viaţa cu acest om. Deja îi dăduse clar de înţeles că e proprietatea lui, ceva pe care îl stăpînea şi căreia putea să-i poruncească după plac.

Şi la noapte.... Gîndurile ei se opriră, pentru că nu avea curajul să se gîndească la noaptea care venea. Acest om era un străin pentru ea – un străin absolut. Nu ştia nimic despre el. Nu ştia nici ce-i plăcea să mănînce, nici dacă putea să citească sau să cînte, nici ce fel de familie avea. Nimic! Şi ea trebuia să se culce cu el şi să împartă cu el cea mai intimă experienţă a vieţii ei. Şi toată lumea credea că-i va face plăcere!

Stephen se întoarse şi o privi. Fusese conştient că ea îl privise fix şi asta îl încînta. Exista confuzie şi

nedumerire între frumoasele ei sprîncene. Îi adresă un zîmbet uşor, ce intenţiona să fie reconfortant, dar ea îşi luă privirea de la el fixînd-o pe mîinile lor împreunate.

Pentru Bronwyn ziua părea că nu se mai sfîrşeşte. Oamenii care erau oaspeţi la nuntă nu făceau nici o încercare să ascundă că singurul lor interes era noaptea nunţii. Au stat la mesele mari demontabile mîncînd şi bînd ore întregi. Şi cu cît beau mai mult, cu atît mai crude deveneau glumele lor. Cu fiecare declaraţie, cu fiecare zeflemea de beţiv, ura lui Bronwyn faţă de englezi creştea. Nu le păsa deloc de faptul că e femeie; pentru ei era doar un trofeu, de care trebuia să te bucuri.

Cînd Stephen îi luă din nou mîna, se trase de lîngă el şi asta determină o nouă repriză de rîsete aspre. Nu se uita la Stephen, totuşi realiză că bea vîrtos vinul roşu şi tare.

Razele soarelui traversau camera şi doi bărbaţi beţi începură să se certe, apoi trecură la luptă. Nimeni nu încerca să-i oprească, deoarece erau prea beţi pentru a-şi provoca prea mult rău.

Bronwyn mîncă foarte puţin şi bău şi mai puţin. Pe măsură ce noaptea se apropia putea să simtă cum i se strînge stomacul. Morag avusese dreptate: ce o îngrijora era gîndul la noaptea nunţii. Încercă să se convingă că era o femeie curajoasă. De nenumărate ori condusese raidurile asupra cirezilor de pe pămînturile lui MacGregor. Se înfăşura apoi în pled şi se culca pe pămînt, chiar şi cînd viscolea. Luptase chiar cu englezii, alături de tatăl ei. Dar nimic nu o speriase, ca ideea nopţii care urma. Ştia despre actul fizic al împreunării, dar de ce altceva va fi însoţit? O va schimba? Acest Stephen Montgomery o va stăpîni cu adevărat după împreunare, cum pare să creadă el?

Morag spunea că culcatul era o experienţă plăcută, dar Bronwyn văzuse tineri care intraseră la închisoare, pentru că şi-au închipuit că sînt îndrăgosiţi. Văzuse femei fericite, emoţionate, devenind gospodine grăsuţe şi prevenitoare, după ce un bărbat le pusese un inel în deget. În noaptea nunţii se petrecea ceva mai mult decît împreunarea şi îi era frică de necunoscut.

Cînd Morag veni şi îi spuse că e timpul să se pregătească de culcare, faţa lui Bronwyn deveni albă şi mîinile i se crispară pe capetele de leu sculptate ale scaunului.

Stephen o ţinu de braţ o clipă.

– Sînt geloşi. Te rog, ignoră-i. În curînd vom putea închide uşa şi să-i lăsăm pe dinafară.

– Mai bine aş rămîne aici, mîrîi Bronwyn la el, după care o urmă pe Morag plecînd din holul mare.

Morag nu rosti nici un cuvînt, în timp ce-i descheia rochia de argint. Cînd se strecură goală în aşternut, Bronwyn era ca o păpuşă supusă. Rab se întinse jos pe duşumea, aproape de stăpîna lui.

– Vino, Rab, strigă Morag. Cîinele nu se mişcă. Bronwyn! Dă-l afară pe Rab. Nu i-ar plăcea să fie cu tine în noaptea asta.

Bronwyn o privi.

– Ţi-e teamă pentru cîine, dar pentru mine nu? M-au părăsit toţi? Stai, Rab!

– O să-ţi pară rău, asta e tot. Odată ce se va termina şi totul e împlinit, nu te vei simţi aşa tristă. Se opri cînd uşa se deschise brusc.

Stephen intră grăbit şi trînti uşa după el.

– Repede, Morag, zise el. Pleacă repede. Vor fi furioşi, cînd vor vedea că le-am scăpat. Dar n-am mai putut să stau nici o clipă şi nici pe Bronwyn nu o voi mai supune cruzimii lor. La dracu' cu ei toţi!

Morag zîmbi şi-şi puse mîna pe braţul lui.

– Eşti un flăcău bun. Se aplecă spre el. Păzeşte-te de cîine!

Îi mai dădu o palmă uşoară pe braţ. Apoi el îi deschise uşa şi o închise în urma ei.

Întorcîndu-se spre Bronwyn, îi zîmbi. Ea stătea în pat, cu părul negru răspîndit în valuri pe pernă. Faţa îi era albă, ochii larg deschişi şi plini de teamă. Încheieturile degetelor cu care îşi adunase cearşaful sub bărbie erau albe, aşa de strîns îl ţinea.

Stephen se aşeză greoi pe marginea patului şi îşi scoase pantofii, apoi îşi dădu jos jacheta şi jiletca. Şi în timp ce-şi descheia cămaşa spuse:

– Regret că nu a fost o atmosferă mai festivă la nunta noastră. Deoarece casa lui Sir Thomas e aşa aproape de graniţă, mulţora dintre soţiile oamenilor mei le-a fost frică să participe.

Se opri cînd se auziră bătăi în uşă.

– Nu e corect, Stephen! strigau oamenii. Vrem să vedem mireasa. Tu o să o ai toată viaţa.

Stephen se ridică şi se întoarse spre soţia lui desfăcîndu-şi teaca spadei şi cuţitul de la brîu.

– O să plece. Sînt prea beţi pentru a provoca neplăceri.

Cînd fu gol, se strecură sub cearşaf, lîngă ea. Zîmbi văzîndu-i privirea sticloasă care-l evita. Întinse mîna pentru a-i atinge obrazul.

– Sînt chiar aşa formidabil, încît nu poţi să te uiţi la mine?

Brusc Bronwyn se animă. Sări din pat şi trase cearşaful după ea. Se dădu înapoi, pînă la perete, iar Rab speriat se aşeză în faţa ei. Se uită la Stephen întins în pat. Trupul lui gol, picioarele musculoase acoperite cu păr blond deschis, arătau ciudat de vulnera-

bile. Pieptul îi era şi mai bombat, decît părea cînd era îmbăcat. Ea îşi lipi şi mai strîns trupul de perete.

– Nu mă atinge, şopti cu răsuflarea tăiată.

Încet şi cu multă răbdare, Stephen îşi trecu picioarele peste marginea patului. Ea îşi ţinea privirea aţintită pe faţa lui şi îşi dădu seama că el considera ieşirea ei mai mult decît o neplăcere. Trecu pe lîngă ea, spre masă, unde se aflau un pocal şi pahare, alături de un bol cu fructe. Îi turnă vin.

– Uite, bea asta şi calmează-te.

Îi lovi paharul din mînă, trimiţîndu-l în partea cealaltă a camerei, unde se sfărîmă în mici fărîme.

– N-am să-ţi dau voie să mă atingi, repetă ea.

– Bronwyn, eşti doar nervoasă. Fiecare mireasă e speriată prima oară.

– Prima oară! rosti ea sărind în sus. Crezi că e pentru prima oară, în ce mă priveşte? M-am culcat cu jumătate din bărbaţii clanului meu. Nu vreau ca un englez murdar să mă atingă, asta e tot.

Stephen nu-şi pierdu zîmbetul plin de răbdare.

– Ştiu tot aşa de bine ca şi tine că e o minciună. Nu ai mai fi aşa îngrozită, dacă ai mai fi fost cu alt bărbat înainte. Acum, te rog, relaxează-te. Nu faci decît ca lucrurile să devină şi mai rele. În afară de asta, ce ai putea să faci?

Ura singuranţa lui încrezută şi certitudinea că era aşa neajutorată în faţa lui. Ura totul în legătură cu el. Stătea acolo, aşa plin de el! Chiar gol, emana o senzaţie de forţă. Bronwyn îi întoarse zîmbetul, pentru că deţinea ceva, care îi va şterge lui zîmbetul de pe figură.

– Rab! porunci ea. Atacă!

Uriaşul cîine ezită doar o clipă, apoi se ridică brusc în picioare şi se îndreptă direct spre capul lui Stephen.

Acesta îl evită dîndu-se la o parte, reacţiile lui fiind mai rapide decît ale cîinelui. Cînd Rab se lansă spre el, o masă de mîrîieli şi dinţi ascuţiţi, Stephen îşi încleştă pumul şi îl lovi într-o parte a capului mare şi pătrat. Zborul lui Rab îşi schimbă direcţia şi se izbi cu putere de perete, apoi alunecă grămadă pe duşumea.

– Rab! strigă Bronwyn şi, scăpînd din mînă cearşaful, alergă la el. Cîinele încercă să se ridice în picioare, dar se împletici năucit. L-ai rănit, ţipă Bronwn ridicînd ochii spre Stephen, care stătea deasupra lor. Acesta îi aruncă cîinelui doar o scurtă privire şi văzu că nu e rănit, apoi ochii lui rămaseră fixaţi pe Bronwyn. Privea cu gura căscată sînii cu sfîrcuri roz, şoldurile rounde acoperite de o piele ca satinul ivoriu. Pentru asta am să te omor! ţipă·ea.

Stephen era prea uluit de frumuseţea ei, pentru a observa că întindea mîna după cuţitul aşezat lîngă fructele de pe masă. Era un cuţit grosolan, dar vîrful era ascuţit. Îl văzu doar cu o clipă înainte de a se înfige în umărul lui. Se mişcă într-o parte şi cuţitul tăie doar pielea.

– La naiba! rosti el apăsîndu-şi mîna pe rană. Deodată se simţi foarte obosit. Sîngele îi ţîşnea printre degete. Se aşeză pe pat, îşi dădu mîna la o parte şi îşi privi umărul. Rupe o bucată din cearşaful ăla, să leg rana. Bronwyn stătea liniştită, cu cuţitul tot în mînă. Fă-o! porunci el, apoi o privi în timp ce îngenunchie şi rupse o fîşie lungă de pînză din cearşaf. Ce mai rămase îl înfăşură în jurul ei. Stephen nu ceru să-l ajute cînd îşi bandajă braţul. Iar după ce se legă, folosindu-se de mînă şi de dinţi, se întoarse spre cîine. Rab, vino aici, chemă liniştit. Cîinele se supuse pe loc. Stephen îi examină cu grijă capul, dar nu văzu nici o rană. Bătu animalul pe spate şi Rab îşi frecă botul de

mîna lui. Bun băiat! Acum du-te acolo şi culcă-te. Rab se duse în locul arătat de Stephen şi se întinse pe podea. Acum, Bronwyn, rosti cu aceeaşi intonaţie, vino în pat.

– Nu sînt Rab, ca să-mi schimb aşa repede preferinţele şi devotamentul.

– Naiba să te ia! rosti Stephen apoi făcu un pas lung pînă la ea şi o apucă de mijloc. Îi smulse cearşaful şi îl aruncă pe jos. O să mi te supui, chiar dacă va trebui să te bat. O aruncă peste coapsele lui goale, cu capul în jos, şi îi trase cîteva palme puternice şi dureroase peste fundul tare şi rotund.

Cînd termină, cu fiecare fesă purtînd amprenta degetelor lui, o aruncă în partea cea mai îndepărtată a patului. Ignoră lacrimile de durere din ochii ei. Se întinse lîngă ea, îşi puse un braţ în jurul mijlocului ei şi o coapsă grea peste ea.

Rămase întins liniştit o clipă, simţind delicioasa ei piele lipită de el şi dorind grozav să facă dragoste cu ea. Dar totodată era foarte, foarte obosit. Dimineaţă se luptase cu Roger, apoi cu Bronwyn şi cu cîinele ei. Un sentiment brusc de mulţumire se revărsă peste el. O avea, era a lui, să se bucure de ea tot restul vieţii. Muşchii începură să i se relaxeze.

Bronwyn zăcea sub Stephen într-o poziţie rigidă, încordată de frica a ceea ce urma să se întîmple. Fundul o ardea de la palmele lui şi îşi trase nasul, din cauza lacrimilor. Cînd îl simţi relaxîndu-se, ca apoi să-i audă respiraţia ce spunea fără greş că adormise, se simţi uşurată – apoi se simţi jignită. Încercă să se despartă de el, dar o ţinea aşa de tare, că era în primejdie să-i rupă coastele. Cînd văzu că nu era nimic de făcut, începu să se relaxeze. Şi făcînd asta, descoperi că-i plăcea pielea lui lipită de a ei. Umărul lui era tare şi ferm şi îşi odihni obrazul pe el.

Lumînările din cameră se topeau şi ea zîmbi visătoare, cînd Stephen îşi îngropă faţa mai adînc în părul ei.

CAPITOLUL CINCI

A doua zi dimineaţă, Stephen se trezi foarte devreme. La început îşi dădu seama numai de durere şi cît de înţepenit era umărul învineţit şi antebraţul spintecat. Camera era întunecată şi tăcută, luminată doar de o rază roz ce intra prin fereastra înaltă.

În primul rînd, Stephen fu conştient de mirosul lui Bronwyn. Părul ei bogat şi negru era răsucit în jurul braţului său. Coapsele ei rămăseseră între ale lui. Uită într-o clipă orice senzaţie de disconfort. Respiră adînc şi rar şi o privi. Adormită şi relaxată, ochii ei nu mai aruncau văpăi de ură spre el; bărbia îi era căzută şi era lipsită de apărare, moale şi feminină.

Cu prudenţă mişcă mîna penru a-i atinge obrazul. Era aşa de fin, ca al unui copilaş, rotund şi roz din cauza somnului. Îşi îngropă degetele în părul ei privind buclele înfăşurîndu-se în jurul mîinii, ca o tufă de trandafiri căţărată pe spalier. Părea că o dorea de toată viaţa. Era femeia la care visase. Nu voia să grăbească plăcerea pe care i-o va produce. Aşteptase atît de mult şi acum nu voia să se grăbească, voia să o savureze.

Fu conştient cînd ea deschise pentru prima oară ochii. Nu făcu nici o mişcare, nu făcu nimic ce ar fi

putut să o provoace. Ochii ei, mari şi albaştri, parcă îi înghiţeau întreaga figură, amintindu-i de căprioarele din parcul Montgomery. Cînd era copil, Stephen se furişa pînă la ele; apoi stătea şi le privea, iar după un timp animalelor nu le mai era frică de el.

Îi atinse braţul apoi îşi plimbă mîna în jos, pentru a o prinde de mînă. Încet o ridică la buze şi îşi băgă un deget în gură, apoi se uită în ochii ei zîmbind. Şi ea îl privea, cu o expresie îngrijorată, ca şi cum i-ar fi fost frică de el că-i va răpi ceva mai mult decît fecioria. Voia să o liniştească, dar ştia că nici un cuvînt nu putea să o facă, singurul mod de a o face să înţeleagă, era să trezească în ea o reacţie faţă de el.

Se mişcă astfel încît amîndouă braţele i se eliberară şi o simţi întepenind. Cu o mînă îi duse vîrful degetelor la gură, atingînd perniţele moi cu dinţii şi limba. Cealaltă mînă o plimbă pe coastele ei, strîngînd-o de mijloc, mîngîindu-i şoldul. Trupul ei era tare, muşchii de sub pielea fină bine formaţi şi duri. O simţi trăgîndu-şi respiraţia cu putere, cînd îi atinse sînii. Foarte blînd îşi trecu degetul mare peste sfîrcurile roz. Deşi le simţi vîrfurile întărindu-se la atingerea lui, ea nu se relaxă. Stephen se încruntă uşor, realizînd că în felul acesta nu va ajunge nicăieri. Toată blîndeţea lui nu o făcea decît şi mai rigidă.

Mîna i se mută de la sîni la coapsă. Se aplecă şi îşi atinse gura de ceafa ei, apoi îşi mută buzele în jos pe umăr, spre piept, în timp ce mîna i se juca cu forma delicată a genunchiului ei. Atunci simţi în ea un mic fior de plăcere şi zîmbi, după care se mută la sînul stîng, cu mîinile pe mijlocul ei. Se încruntă cînd simţi că devine iar încordată.

Aşa că se depărtă de ea. Stătea lungită pe spate, uitîndu-se la el surprinsă. El îşi plimbă vîrful degetelor

de-a lungul liniei părului de la tîmpla ei. Părul era răspîndit în jur, ca o cascadă de perle negre, lichide.

E diferită, gîndi el, diferită de alte femei. Specială, unică.

Îi zîmbi şi cu o mişcare rapidă trase deoparte cearşaful ce-i acoperea picioarele de la genunchi în jos.

– Nu, şopti Bronwyn. Te rog.

Picioarele erau magnifice: lungi, zvelte, cu curbe frumoase. Călărise toată viaţa, învăţase să alerge distanţe lungi, pe dealuri şi prin văi. Picioarele ei erau sensibile. Stephen îşi dădu seama că nu atingerea pieptului îi cauzase acel mic fior de plăcere, ci mîna de pe genunchi.

Se mută la picioarele patului privind-o, bucurîndu-se de frumuseţea ei. Apoi se aplecă, îşi aşeză mîinile pe gleznele ei şi încet le plimbă în sus, spre genunchi şi coapse. Bronwyn tresări, ca şi cum cineva o atinsese cu un cărbune aprins.

Stephen rîse profund în sinea lui şi îşi purtă mîinile din nou în jos. Îi apucă în mînă unul dintre picioare, apoi buzele lui se mişcară de-a lungul lor. Le sărută şi îşi plimbă limba peste genunchii sculpturali.

Acum Bronwyn se mişca sub el neobosită. Mici fiori de plăcere îi străbăteau trupul, ajungînd în braţe, în umeri. Niciodată înainte nu simţise aşa ceva. Trupul ei tremura şi respiraţia îi era rapidă şi inegală.

Stephen o întoarse dur pe burtă şi îşi puse gura în spatele genunchiului ei. Bronwyn fu gata să cadă din pat. Dar mîna lui pe micul ei spate o reţinu. Ea îşi îngropă faţa în pernă şi mormăi parcă de durere. Stephen continua să o tortureze. Mîinile şi gura lui îi explorau fiecare centimetru al picioarelor sensibile.

O dorea atît de violent, încît nu mai putu să reziste. O întoarse din nou şi de data aceasta gura lui o sorbi

pe a ei. Nici nu era pregătit pentru forţa pasiunii ei. Se agăţă de el ţinîndu-l atît de strîns în braţe, ca într-o menghină. Gura ei părea că doreşte să soarbă totul din el. Dar el ştia ce anume doreşte şi totodată ştia şi că ea habar nu avea.

Cînd începu să-l împingă în jos, mîinile ei alergau frenetic pe spatele şi braţele lui, dar el o respinse. Apoi se urcă pe ea, picioarele ei desfăcîndu-se în mod normal, pentru a-l primi. Era pregătită pentru el. Ochii i se deschiseră mari şi suspină cînd o pătrunse pentru prima oară. Apoi închise ochii, îşi întoarse capul şi zîmbi.

– Da, şopti ea. O, da!

Stephen crezu că-i va sta inima în loc. Se uită la ea, la vorbele rostite cu glas gutural, mai ademenitoare decît orice poem de dragoste. Asta era femeia lui! O femeie căreia nu-i era frică de bărbat, una care putea să-i fie egală în pasiune.

Începu să se mişte pe ea şi ea nu ezită să-i imite mişcările. Mîinile ei îi mîngîiau trupul frecîndu-se în interiorul coapselor lui, pînă cînd crezu că s-ar putea să orbească de forţa dorinţei care-l biciuia. Şi Bronwyn îl primi, împingînd cînd era împinsă, dînd şi primind. Cînd în sfîrşit explodă în ea, se înfioră violent, forţa actului ameninţînd să-l facă bucăţi.

Se prăbuşi peste ea, transpirat, fără vlagă, dar ţinînd-o atît de strîns, că aproape o strivea.

Lui Bronwyn nu-i păsa că nu mai putea să respire. Pentru o clipă îi trecu prin minte că a murit. Nimeni nu putea să treacă prin ceea ce tocmai experimentase ea şi să supravieţuiască. Tot trupul îi pulsa şi simţea că n-ar fi putut să se mişte, chiar dacă viaţa ei depindea de asta. Căzu într-un somn adînc, cu braţele şi picioarele încolăcite în jurul lui Stephen.

Cînd se trezi, privi în ochii lui albaştri veseli. Razele soarelui intrau în cameră şi într-o străfulgerare îşi aminti tot ce se întîmplase între ei. Putu să simtă sîngele fierbinte invadîndu-i faţa. Era ciudat că nu putea totuşi să-şi amintească senzaţiile care o făcuseră să se comporte într-un mod atît de jenant.

El îi atinse obrazul, cu ochi zîmbitori.

– Am ştiut că merită să lupt pentru tine, zise el.

Ea se depărtă. Se simţea bine. De fapt, se simţea foarte bine, cum nu se mai simţise de mult. Aşa deci! Îşi petrecuse noaptea cu un bărbat şi totuşi nu se schimbase. Încă îl mai ura; era tot duşmanul ei. Era tot un fanfaron nesuferit şi arogant.

– Asta e tot ce sînt eu pentru tine, nu-i aşa? Pentru tine sînt o tîrfă care-ţi încălzeşte patul.

Stephen zîmbi lenevos.

– Aproape i-ai dat foc. Îşi plimbă mîna pe baţul ei.

– Lasă-mă! rosti ea fermă, apoi sări din pat şi-şi puse pe ea halatul de casă din catifea verde.

În uşă se auzi o bătaie grăbită şi Morag intră cărînd un ulcior cu apă fierbinte.

– Cearta voastră s-a auzit pînă jos, pe scări, se repezi ea.

– Trebuie că au fost şi alte sunete pe care le-ai auzit, rosti Stephen ducîndu-şi mîinile la ceafă.

Morag se întoarse şi îi rînji, cu faţa ei bătrînă plină de atît de multe riduri, încît ochii parcă îi dispăruseră printre ele.

– Arăţi foarte încîntat de tine. Îi aruncă o privie de apreciere, la vederea pielii lui bronzată de soare profilată pe ceaşaf, cu muşchii pieptului şi ai braţelor grei, chiar şi cînd erau relaxaţi.

– Mai mult decît încîntat, aş spune. Nu e de mirare că voi highlanderii nu veniţi niciodată în sud. Ochii lui rătăciră căutînd-o pe Bronwyn, care îl privea cu ură.

Chris Audley apăru în uşă.

– Nu ni se permite nici o clipă de intimitate? se repezi Bronwyn întorcîndu-se spre fereastră, cu Rab alături. Nu-l atinse, pentru că se simţea trădată de el, atît în noaptea trecută, cît şi în dimineaţa aceasta, cînd îl lăsase pe Stephen să..... să..... Faţa începu să-i ardă din nou.

Stephen îi zîmbi lui Chris.

– Îi place să fie singură cu mine.

– Ce s-a întîmplat cu braţul tău? întrebă Chris făcînd un semn spre bandajul întărit de sîngele uscat.

Stephen ridică din umeri.

– Un accident. Acum că amîndoi sînteţi mulţumiţi că nu ne-am omorît unul pe altul, poate că ne lăsaţi singuri, pe soţia mea şi pe mine, ca să putem să ne îngrijim de rana mea.

Morag şi Chris îi zîmbiră, aruncară o scurtă privire spatelui rigid al lui Bronwyn şi ieşiră.

Bronwyn se răsuci, faţă în faţă cu Stephen.

– Sper să sîngerezi pînă mori, scuipă ea cuvintele.

– Vino aici, chemă el răbdător şi dulce şi întinse mîna după ea.

În ciuda tuturor gîndurilor, i se supuse. O prinse de mînă şi o trase în jos, să se aşeze pe marginea patului, lîngă el. Se rostogoli spre ea şi cearşaful alunecă, dînd la iveală şi mai mult din şoldul şi mijlocul lui. Bronwyn se uită în altă parte, apoi reveni la faţa lui. Trebuia să-şi stăpînească nevoia de a-l atinge.

El îi ţinu ambele mîini într-una de a lui, apoi cu cealaltă îi atinse obrazul.

– Poate că te necăjesc prea mult. Dar îmi placi enorm în dimineaţa asta. Privi cum obrazul ei se înroşeşte încet. Spune-mi ce pot să fac pentru a-ţi plăcea şi eu, în loc să doreşti să mă arunci pe fereastră?

– Aş vrea să merg acasă, rosti calmă, tot dorul răzbătîndu-i din vocea blîndă. Vreau să merg acasă, în Highlands, la clanul meu.

El se aplecă şi îi sărută buzele, la fel de blînd şi dulce ca o ploaie de primăvară.

– Atunci, astăzi vom pleca. Ea îi zîmbi, apoi încercă să se depărteze, dar el îi reţinu ferm mîinile. Într-o clipită, figura ei deveni rece. În mod sigur, nu ai încredere în mine, nu-i aşa? Îşi privi bandajul însîngerat de pe braţ. Rana trebuie curăţată şi bandajată din nou.

Ea se răsuci din spre el.

– Poate să o facă Morag şi sînt sigură că îi va face mare plăcere, după cît de mult pare să te placă.

Stephen dădu cearşaful la o parte şi se aşeză în faţa ei. Apoi o trase în braţele lui.

– Aş fi vrut să aud gelozie în glasul tău. Nu vreau ca Morag să-mi schimbe bandajul. Tu mi-ai făcut rana, tu trebuie să o îngrijeşti.

Bronwyn nu putea să se mişte şi cu greu putea să gîndească, atunci cînd o ţinea atît de aproape de el. Îi amintea cum îi simţise buzele în spatele genunchilor. Îl împinse de lîngă ea.

– În regulă, am s-o fac. Sînt sigură că se va rezolva mai repede, în timp ce mă cert cu tine. După care putem pleca acasă.

El se aşeză pe scaunul de la fereastră şi se rezemă de perne, aparent fără să-şi dea seama că e gol. Întinse braţul spre ea zîmbind, în timp ce ea evita să-l privească.

Lui Bronwyn nu-i plăcea îngîmfarea şi convingerea că apropierea lui avea aşa o influenţă asupra ei. Şi mai rău, ura modul cum trupul lui frumos continua să-i atragă privirile. Zîmbi răutăcios, cînd îi smulse faşa de pe braţ. Fîşii de piele crudă şi o crustă de curînd formată apărură din tăietură.

– Naiba să te ia! ţipă Stephen sărind de pe scaun. Îşi înfipse mîna în ceafa ei şi o trase spre el. Ai să regreţi asta! Într-o zi ai să afli că o picătură din sîngele meu e mai preţioasă decît orice sentiment de furie pe care-l încerci.

– Aceasta e dorinţa ta cea mai dragă? Ei bine, n-ai să reuşeşi. M-am măritat cu tine, penru a evita un conflict în cadrul clanului meu. Nu te ucid acum, pentru că bătrînul tău rege i-ar provoca doar rău clanului meu.

Stephen o împinse aşa de violent, încît ea căzu pe pat.

– Nu mă ucizi! Zîmbi ironic. Din rana redeschisă, sîngele îi curgea de-a lungul baţului. Se ridică şi-şi adună hainele de pe jos. Te gîndeşti prea mult la tine, rosti el în timp ce-şi trăgea ciorapii în picioare şi îşi punea pantalonii. Apoi îşi puse pe braţ cămaşa şi jiletca. Să fii gata într-o oră, zise hotărît şi ieşi trîntind uşa.

Camera părea anormal de tăcută după ieşirea lui Stephen şi într-un fel prea mare şi prea goală. Desigur, era bucuroasă că a plecat. Pentru un scurt moment se întrebă pe cine va alege să-i îngrijească rana de pe braţ, apoi ridică din umeri. Ce-i păsa ei? Se duse la uşă şi o chemă pe Morag. Erau multe de făcut, în doar o singură oră.

Călăriră din greu toată ziua şi toată noaptea. Bronwyn simţea cum inima şi mintea ei deveneau mai uşoare, pe măsură ce înaintau spre nord. Ura zgomotul

căruţelor încărcate cu bagaje, ce veneau în urmă. Pentru simţul economiei tipic scoţian al ei, încărcătura căruţelor cu bunuri de tot felul nu-şi avea rostul. Un scoţian ar fi luat cu el ceea ce purta şi hrana pe care putea să o ducă într-un sac. La prînz, englezii se opriră ca să pregătească mîncarea. Bronwyn era prea nerăbdătoare pentru a mînca cine ştie ce.

– Stai jos! porunci Stephen. Îi enervezi pe oamenii mei cu neastîmpărul tău.

– Oamenii tăi! Dar ce spui de oamenii mei, care mă aşteaptă?

– Nu pot avea grijă, decît de un singur grup de oameni o dată.

– Poţi....! începu ea, apoi se opri. Cîţiva dintre oamenii lui Stephen îi priveau cu interes. Christopher Audley îi zîmbi, cu ochi strălucitori. Era un om plăcut, dar acum ei nu-i mai plăcea nimeni. Voia să plece din această blestemată Lowlands, cît mai repede posibil.

Noaptea traversară Munţii Grampieni. Nu erau prea înalţi, dar străbătuţi de văi largi. Imediat ce-i depăşiră, aerul părea că devine mai răcoros, peisajul mai sălbatic şi Bronwyn începu să respire mai uşor. Umerii i se relaxară, muşchii feţei i se destinseră.

– Bronwyn! rosti Stephen de lîngă ea. Trebuie să ne oprim pentru noapte.

– Să ne oprim! Dar..... Ştia că nu era de nici un folos să insiste. Doar Morag simţea ca ea; ceilalţi aveau nevoie de odihnă, înainte de a-şi continua drumul. Respiră adînc şi fu convinsă că apropierea de casă o va ajuta să doarmă la noapte. Descălecă şi dezlegă şaua. Cel puţin putea să-şi scoată hainele englezeşti care o strîngeau.

– Ce e asta? întrebă Stephen apucînd pledul de pe braţul ei. Cu asta erai îmbrăcată în prima noapte cînd te-am întîlnit? întrebă el cu ochii luminaţi de amintire.

Ea îl smuci din mîna lui şi se refugie în întunecimea copacilor. Nu era uşor să descheie singură rochia englezască, dar era hotărîtă să scape de ea. Odată ce rochia de catifea grea fu pusă cu grijă pe o piatră, se dezbrăcă pînă la piele. Felul de a se îmbrăca al scoţienilor era simplu şi oferea libertate de mişcare. Îşi trase pe cap o cămaşă moale de bumbac, apoi o bluză cu mîneci lungi de culoarea şofranlui. Mînecile erau plisate pe umăr şi strînse la manşete. Fusta era croită în clini largi, înguşti pe şolduri, dar căzînd în jos evazaţi, pentru a putea să alerge sau să călărească. Îşi mai puse pe ea şi un pled moale din stofă ecosez albastră. O centură lată cu o cataramă mare de agint îi înconjura mijlocul subţire. Un alt pled, sub formă de mantie de şase metri, şi-l aruncă în sfîrşit pe umeri, apoi îl agăţă cu o broşă mare cu balamale. Broşa grea de argint era moştenită din mamă în fiică, de generaţii.

– Vino, lasă-mă să te văd, se auzi o voce din spatele ei.

Se răsuci, pentru a-i face faţă lui Stephen.

– Iar m-ai spionat? întrebă ea rece.

– Aş prefera să consider că te-am păzit. Nici nu poţi spune ce i se poate întîmpla unei doamne frumoase, singură în pădure.

Se depărtă de el.

– Cred că ce e mai rău s-a întîmplat. Nu-l voia în apropiere, nu voia să simtă din nou puterea pe care o exercitase asupa ei noaptea trecută. Se întoarse şi fugi în cîmp.

– N-ai uitat ăştia? strigă după ea Stephen ţinînd în mînă pantofii ei. Apoi rîse cînd ea nu privi înapoi.

Bronwyn şontăcăi pînă la cortul despre care i se spusese că e al lui Stephen. Oamenii lui erau eficienţi cînd era vorba de instalarea unei tabere, care acum semăna cu un mic orăşel. Se dădu înapoi, cînd piciorul îi atinse marginea covorului întins pe bunul pămînt scoţian. Uitase că erau luni de cînd nu mai alergase în picioarele goale. Deveniseră moi şi în scurta ei goană desculţă, le tăiase şi le zgîriase.

Se aşeză pe marginea unui pat lat de campanie şi se aplecă să le controleze. Cînd foaia care acoperea intrarea în cort se dădu la o parte şi Stephen intră, se ridică repede, deşi picioarele rănite o făcură să-i dea lacrimile de durere.

Stephen aruncă panofii într-un colţ. Apoi se aşeză pe pat.

– Lasă-mă să văd.

– N-am idee despre ce vorbeşti, zise ea măreaţă retrăgîndu-se de lîngă el.

– Bronwyn, de ce trebuie să fii întotdeauna aşa încăpăţînată? Ţi-ai rănit picioarele, ştiu că aşa s-a întîmplat, deci vino aici şi lasă-mă să mă uit la ele.

Ştia că mai devreme sau mai tîrziu trebuiau să fie îngrijite. Aşa că, în silă, se aşeză pe pat, lîngă el.

Cu un oftat exasperat, se aplecă şi îşi aşeză picioarele pe genunchii lui. Bronwyn căzu pe spate sprijinindu-se pe braţe. Stephen se încruntă cînd inspectă tăieturile, una din ele destul de adîncă. Zbieră după scutier, să-i aducă un lighean cu apă fierbinte şi feşe curate.

– Acum bagă-ţi picioarele aici, zise el cînd omul puse apa jos.

Ea îl privi cînd îi spălă şi îi clăti picioarele cu gingăşie, apoi i le puse din nou pe genunchi, pentru a le şterge şi a le bandaja.

– De ce faci asta pentru mine? întrebă ea. Sînt dușmanul tău.

– Nu, nu ești. Tu ești cea care te lupți cu mine, nu invers. Singurul lucru pe care l-aș vrea, ar fi să trăiesc în pace cu tine.

– Cum s-ar putea să fie pace, cînd sîngele tatălui meu e ca un zid între noi?

– Bronwyn.... începu el, apoi se opri. Nu era de nici un folos să se certe cu ea. Numai faptele lui vor putea să o convingă, că nu voia decît bine pentru ea și clanul ei. Bătu ușor cu palma bandajul de pe piciorul stîng. □sta te va ține o vreme. Cînd ea încercă să plece, îi reținu picioarele pe genunchi. Ochii i se întunecară, cînd își plimbă mîna pe călcîiul ei. Ai picioare frumoase, șopti el.

Ar fi vrut să se depărteze de el, pentru că îi recunoscuse privirea aceea din ochi, dar era ca hipnotizată și rămase liniștită, cu toate că el nu o strîngea. Ambele lui mîini intrară sub fusta lungă și ea se lăsă pe spate, pe perne, în timp ce el îi mîngîia picioarele și fesele.

Se lungi alături de ea și o trase în brațele lui, începînd să-i sărute fața, urechile, gura. Mîinile lui desfăcură expert broșa și catarama centurii. Hainele căzură de pe ea în numai cîteva secunde, în timp ce el își scotea la rîndul lui îmbrăcămintea. Rîse înfundat cînd mîinile ei îi căutară trupul și îl trase mai aproape de ea.

Își opri gura pe a ei, gustîndu-i dulceața limbii.

– Cine sînt eu? șopti el în timp ce îi încolți ceafa cu dinții. Ea nu răspunse, dar își frecă coapsele de ale lui. Inima ei bubuia și în ciuda nopții reci, o peliculă subțire de transpirație începuse să i se formeze pe piele. El o apucă de păr, mîna îngropîndu-i-se în des-

imea acestuia. Cine sînt eu? Vreau să te aud rostindu-mi numele.

– Stephen, şopti ea. Iar eu sînt MacArran.

El rîse cu ochi strălucitori. Chiar şi sub dominaţia pasiunii, nu pierdea nimic din incredibila ei mîndrie.

– Dar eu sînt cuceritorul lui MacAran, rîse el.

– Niciodată! rosti ea cu o şoaptă guturală apucîndu-l de păr şi trăgînd cu putere. Capul i se dădu pe spate şi ea îşi puse dinţii pe beregata lui. Acum, cine e cuceritorul?

Stephen o trase deasupra lui şi-şi mişcă hotărît mînile pe ea, în sus şi în jos.

– Noi englezii am pierde toate bătăliile, cu inamici asemănăori ţie. Brusc o ridică şi apoi o lăsă încet în jos, pătrunzînd-o cu bărbăţia lui.

Bronwyn oftă surprinsă, apoi scoase un geamăt profund de plăcere, în timp ce se aplecă peste el şi începu să se mişte ritmic. Stephen stătea nemişcat, permiţîndu-i să-şi controleze plăcerea. Cînd simţi că excitarea ei ajunsese la apogeu, o răsturnă pe spate şi ea se apucă de el cu braţe şi picioare puternice. Explodară împreună, într-un fulger orbitor.

Epuizaţi, adormiră aşa cum erau, înlănţuiţi şi cu pielea lipită de sudoare şi pasiune.

Pe Bronwyn o trezi o bufniţă. Se sculă cu ochii larg deschişi şi cu o senzaţie de alertă. Stephen era întins pe jumătate peste ea, imobilizînd-o sub el. Se încruntă cînd îşi aminti pasiunea prin care trecuseră. Acum aceasta dispăruse şi capul îi dirija din nou trupul rebel.

Ţipătul scos de bufniţă îi era foarte familiar. Auzise acest semnal toată viaţa ei.

– Tam! şopi ea. Încet şi cu mai multă gingăşie decît simţea, împinse de pe trupul ei membrele lui Stephen, care dormea greu.

Se îmbrăcă repede în întuneric, apoape fără să facă zgomot. Îşi găsi panofii acolo unde îi aruncase Stephen şi apoi îşi croi drumul afară din cort. Rămase liniştită cîteva momente şi ascultă cînd Rab i se alătură. Stephen pusese gărzi care patrulau la marginea taberei. Bronwyn le aruncă o privire dezgustată, în timp ce se strecură pe lîngă ei pentru a ajunge în pădure. Combinaţia dintre pledul ecosez şi părul negru o făceau aproape invizibilă.

Merse repede şi sigură prin pădure, trecerea ei făcînd foarte puţin zgomot. Deodată rămase liniştită. Simţea că pe aproape e cineva.

– Jamie te-a învăţat lucruri bune, o ajunse din spate o voce profundă.

Se întoarse cu un zîmbet strălucitor pe figură.

– Tam! şopti ea, cu o clipă înainte de a zbura în braţele lui.

O ţinea strîns, fără ca picioarele să-i atingă pămîntul, cînd îşi abandonă întreaga greutate în braţele lui.

– S-au purtat bine cu tine? Nu eşti rănită?

Plecă de lîngă el.

– Lasă-mă să mă uit la tine. Razele lunii făceau ca părul lui Tam să fie şi mai argintiu decît în realitate. Era un om de înălţime medie, nu mai înalt decît Bronwyn, dar cu o constituţie plină de forţă, cu braţe şi piept ce ar fi fost invidiate de un stejar. Tam era vărul tatălui ei şi fusese prietenul ei o viaţă întreagă. Unul din feciorii lui Tam făcuse parte din cei trei bărbaţi, dintre care ar fi trebui să-şi aleagă soţul.

Tam rîse cu poftă.

– Ochii tăi sînt mai buni decît bătrînii mei ochi. Nu-mi dau seama dacă eşti bine sau nu. Am vrut să vin la tine, dar mi-a fost teamă pentru siguranţa ta.

– Hai să stăm jos.

– Ai timp? Am auzit că acum ai bărbat.

Putea să vadă îngrijorarea de pe faţa lui, putea să vadă că avea şi mai multe riduri în jurul ochilor.

– Da, am bărbat, afirmă ea cînd se aşezară unul lîngă altul pe un bolovan. E englez.

– Unde e? Intenţionează să rămînă cu tine în Scoţia, sau se întoarce în Anglia lui?

– De unde să ştiu eu? E un om arogant. Am încercat să vorbesc cu el despre clanul meu, dar nu ascultă niciodată. E sigur că nu există alt mod de a trăi, decît felul englezesc de viaţă.

Tam îi atinse obrazul. Aşa de mulţi ani se gîndise la ea, ca la viitoarea lui fiică.

– Te-a rănit cumva? întrebă calm.

Bronwyn fu încîntată că din cauza întunericului, nu-i putea vedea roşeaţa. Stephen o rănise în mîndria ei, făcînd-o să se zvîrcolească sub el şi pe el. Putea să-şi ţină capul sus, doar atît cît nu o atingea. Dar asta nu era ceva ce putea să-i spună unui bărbat, care era ca al doilea ei tată.

– Nu, nu m-a rănit. Spune-mi ce face clanul meu? Ai avut muie necazuri cu MacGregori?

– Nu. A fost linişte cît ai fost plecată. Am fost teribil de îngrijoraţi. Regele englez a promis că nu ţi se va face nici un rău. Întinse mîna, cînd Rab sosi alături. Îi lovi uşor şi absent capul mare. Există lucruri, pe care nu mi le spui. Ce e cu acest soţ al tău?

Bronwyn se ridică.

– Îl urăsc! Va provoca mai multe probleme decît am nevoie. A rîs de mine cînd i-am spus că trebuie să încerce să-mi accepte clanul. Călătoreşte cu o armată de oameni şi de bagaje.

– Am auzit, acum cîteva zile.

– Mi-e teamă că ignoranţa şi prostia lui îi va răni pe oamenii mei. Fără îndoială că va încerca să-mi forţeze oamenii să se conformeze stilului lui de viaţă. Cineva o să-i vîre un pumnal în coaste şi regele englez îşi va trimite soldaţii asupra clanului meu.

Tam se ridică şi îi puse mîinile pe umeri. Erau nişte umeri mici, ce trebuiau să suporte greutatea tuturor responsabilităţilor ei.

– Poate că nu va fi aşa. Poate că vor putea fi smulse cîteva bucăţi din pielea lui, pentru a-l ajuta să înveţe căile noastre.

Bronwyn se întoarse şi îi zîmbi.

– Eşti aşa bun cu mine. Englezii spun că sîntem sălbatici şi cruzi. Şi cu siguranţă ar crede exact asta dacă te-ar auzi.

– Sălbatici, aşa sîntem? întrebă Tam necăjind-o.

– Da şi mai spun că femeile sînt la fel de rele ca bărbaţii.

– Hmmm! mormăi Tam. Vino, hai să vedem dacă îţi mai aminteşti ceva din ce te-am învăţat.

Înainte de a putea clipi, scoase pumnalul şi i-l puse la gît. Petrecuse ani întregi învăţînd-o diverse moduri de a se apăra de bărbaţii puternici. Aşa că ea se dădu într-o parte, cu o mişcare rapidă şi fluidă, dar nu suficient de repede. Cuţitul se presa pe gîtul ei.

Deodată, dintre copaci, cineva zbură literalmente prin aer şi se izbi într-o latură a lui Tam. Bronwyn făcu un salt lateral şi Tam se lupta să-şi menţină echilibrul. Era un bărbat masiv şi plin de forţă şi puterea lui stătea în abilitatea de a rămîne ferm în faţa oricui. Bronwyn văzuse patru oameni puternici sărind pe el şi Tam rămăsese tot în picioare.

Acum Tam îşi smuci umerii în sus şi omul căzu de pe el, în timp ce el îl privea curios.

Bronwyn zîmbi, cînd îl văzu pe Stephen zăcînd pe spate. Era o plăcere să-l vadă doborît. Îl bătuse pe Roger Chatworth, dar acesta era englez, antrenat după regulile cavalereşti şi sporive. Tam era un luptător adevărat.

Stephen nu pierdu vremea contemplîndu-şi adversarul. Tot ce ştia era că îl văzuse pe omul acela ţinînd un cuţit la gîtul soţiei lui. Pentru el, era vieţile lor contra celei a lui Tam. Apucă o bucată de lemn de lîngă el şi, pe cînd Tam se întoarse uimit spre Bronwyn, Stephen izbi cu bîta în spatele genunchilor omului.

Tam mîrîi pofund şi căzu înainte. Aşa cum stătea în genunchi, Stephen îl izbi cu pumnul în figură şi simţi nasul omului spărgîndu-se.

Tam ştia că Stephen nu era cineva necunoscut, altfel Rab ar fi dat alarma, dar cînd îşi simţi nasul spart, nu-i mai păsă cine e atacatorul. Îşi desfăcu mîinile uriaşe şi le duse la gîtul lui Stephen. Acesta îşi dădu seama că nu are nici o şansă împotriva forţei omului acesta, dar tinereţea şi agilitatea lui erau neîntrecute. Se smulse din mîinile lui Tam cu un pas lateral, apoi îşi vîrî brusc ambii pumni în stomnacul lui tare ca piatra. Tam păru că nici nu observă loviturile lui Stephen. Îl apucă de umeri, îl ridică în sus şi îl izbi de un copac – o dată, de două ori. Stephen ameţi din cauza izbiturilor, dar ridică totuşi picioarele şi cu toată puterea pe care o mai avea, le împinse în pieptul lui Tam. Puterea din picioarele lui Stephen fu destulă pentru a-l face pe Tam să înceteze să-l mai izbească de copac.

Atunci, Stephen îşi băgă braţele sub încheieturile mîinilor lui Tam şi acţiunea neaşteptată şi bruscă îl determină pe Tam să-i dea drumul. Dar imediat se îndreptă din nou spre Stephen, căutînd gîtul tînărului cu mîinile lui gigantice. Stephen avu doar cîteva

secunde pentru a-l evita. Îşi aruncă picioarele în aer şi făcu un salt perfect în spate, peste cap.

Tam rămase o clipă ghemuit. Cu o secundă mai devreme, inamicul se afla acolo şi în următoarea, nu mai era. Înainte de a clipi, simţi lama rece de oţel la gîtul lui.

– Nu mişca, rosti Stephen gîfîind, sau îţi tai gîtul.

– Încetaţi! strigă Bronwyn. Stephen! Dă-i drumul imediat!

– Să-i dau drumul? întrebă Stephen. A încercat să te omoare. Se încruntă auzind hohotul profund al lui Tam.

– Să mă omoare! rosti Bronwyn. Eşti cel mai prost om pe care l-am întîlnit vreodată. Rab ar fi fost grămadă pe el şi n-ar fi existat nici un pericol. Acum pune jos cuţitul, înainte de a răni pe cineva.

Încet, Stephen băgă cuţitul în teacă.

– Afurisitul de cîine stătea aşa de liniştit că putea fi mort, aşa mi-am închipuit. Îşi frecă ceafa. Şi-şi simţi spinarea rănită.

– Are dreptate, Bronwyn, zise Tam. A făcut ceea ce trebuia să facă. Numele meu e Tam MacArran, i se adresă apoi lui Stephen întinzînd mîna. Unde ai învăţat să lupţi aşa?

Stephen eziă o clipă, înainte de a lua mîna omului. Ceea ce voia realmente să facă era să o răstoarne pe Bronwyn pe genunchi, pentru că l-a făcut prost, cînd el încercase doar să o protejeze.

– Stephen Montgomery, rosti strîngînd mîna lui Tam. Am un frate clădit ca tine. Am găsit că singurul mod de a-l învinge era să fiu mai rapid. Un acrobat m-a învăţat cîteva trucuri şi acum mi-au fost de folos.

– Aşa aş zice şi eu! rosti Tam frecîndu-şi nasul. S-ar putea să se fi spart.

– O, Tam! strigă Bronwyn aruncîndu-i lui Stephen o privire încărcată de ură. Vino în tabără şi lasă-mă să mă uit.

Tam nu se mişcă.

– Cred că trebuie să-i ceri voie soţului tău. Înţeleg că tu eşti bărbatul ei?

Stephen simţi că îl acceptă cu căldură pe acest om.

– Am deja nişte cicatrici, ca să o dovedesc. Tam chicoti. Hai să mergem să vedem dacă putem găsi nişte bere. Şi aş vrea să vorbesc cu gărzile alea ale mele. Cum naiba n-au auzit-o pe Bronwyn părăsind tabăra, n-am să ştiu niciodată. Un om în armură ar fi făcut mai puţin zgomot.

– Mai puţin zgomot! rosti Bronwyn. Voi englezii sînteţi.....

Tam îşi puse mîna pe umărul ei şi o opri. .

– Chiar dacă ceilalţi nu te-au auzit, soţul tău a reuşit. Acum ia-o înainte şi fă-mi rost de nişte apă fierbinte să mă spăl. Cred că peste tot pe mine am sînge uscat. Îl privi pe Stephen cu afecţiune. Ai ceva putere în pumni.

Stephen rînji.

– Încă o izbitură de copac şi spatele meu ar fi fost terminat.

– Vai, rosti Tam. Pentru că n-ai destulă carne pe tine, care să-l protejeze.

– Ha! respiră anevoie Stephen. Dacă aş fi aşa solid ca tine, n-aş putea să mă mişc.

Bărbaţii zîmbiră unul la altul şi îi urmară pe Bronwyn şi pe Rab înapoi în tabără.

– Stephen! strigă Chris cînd ajunseră. Am auzit zgomot, dar ne-a trebuit o vreme să observăm că ai plecat. Dumnezeule mare! Ce ţi s-a întîmplat şi el cine e?

Pe măsură ce oamenii se sculau, treziţi de agitaţie, fură aprinse torţe.

– Du-te înapoi şi culcă-te la loc, Chris, îl îndemnă Stephen. Trimite doar pe cineva să ne aducă apă fierbinte şi un butoiaş destupat de bere, eşti bun? Vino înăuntru, Tam.

Acesta se uită prin interiorul cortului. Pereţii erau acoperiţi cu mătase bleu, pămîntul acoperit cu covoare din Orient. Se aşeză pe un scaun de stejar sculptat.

– Frumos loc aveţi aici, zise el.

– E o risipă de bani! se repezi Bronwyn. Sînt oameni care nu au ce mînca şi.....

– Pentru a face acest cort, am plătit nişte oameni şi sînt convins că pe banii primiţi şi-au cumpărat de mîncare, replică Stephen.

Tam privi de la unul la altul. Văzu furie şi ostilitate la Bronwyn, dar la Stephen văzu toleranţă şi chiar afecţiune. Şi l-a atacat crezînd că o ameninţa pe Bronwyn.

Fu adusă apă fierbinte şi cei doi bărbaţi se dezbrăcară pînă la brîu şi începură să se spele. Bronwyn îi pipăi nasul lui Tam şi îl asigură că nu e spart. Spatele lui Stephen prezenta o mulţime de locuri însîngerate, unde coaja copacului îi pătrunsese în piele.

– Cred că spatele soţului tău are nevoie de atenţie, rosti calm Tam. Bronwyn îi aruncă lui Stephen o privire de dispreţ şi părăsi cortul, cu Rab în urma ei. Tam apucă o bucată de pînză. Stai jos, băiete, să mă uit la spatele tău.

Stephen se supuse. În timp ce Tam îi curăţa cu blîndeţe spatele, Stephen începu să vorbească.

– Poate că ar trebui să-mi cer scuze pentru comportamentul soţiei mele.

– Nu e nevoie. Cred că eu trebuie să mă scuz faţă de tine, pentru că eu am fost unul dintre cei care au făcut-o să fie aşa.

Stephen rîse.

– Deci aveam şi mai multe motive să mă lupt cu tine, decît ştiam. Spune-mi, crezi că va putea vreodată să nu mai fie supărată pe mine...

Tam aruncă pînza însîngerată.

– E greu de spus. Ea şi Davey au o mulţime de motive să-i urască pe englezi.

– Davey?

– Fratele mai mare al lui Bronwyn.

Stephen se răsuci brusc.

– Fratele! Bronwyn are un frate şi totuşi tatăl ei a numit-o pe ea succesoare?

Tam chicoti şi îl răsuci pe Stephen la loc, pentru a putea să-i termine de curăţat spatele.

– Felul de a fi al scoţienilor trebuie că-ţi pare ciudat.

Stephen rîse zgomotos.

– Ciudat e un cuvînt nepotrivit pentru acţiunile voastre. Ce fel de om a fost tatăl lui Bronwyn?

– E mai bine să întrebi de fratele ei. Davey e un băiat sălbatic, niciodată prea drept, de cînd s-a născut. E un flăcău frumos, are o părere bună despre el şi poate să-i determine întotdeauna pe oameni să facă ce vrea el. Problema e că se pare că niciodată nu va face ceea ce e mai bine penru clan.

– Dar Bronwyn face? Adevărat că, de tot ce are grijă e clanul ei – şi de afurisitul ăla de cîine.

Tim zîmbi la ceafa lui Stephen.

– Tatăl ei, Jamie, nu şi-a făcut nici o iluzie în legătură cu fiica lui. Are un temperament fierbinte şi uneori este cam neînduplecată. Ignoră privirea pe care

Stephen i-o aruncă. Dar, după cum poţi să vezi, îşi iubeşte clanul. Îl pune înaintea a orice altceva.

– Aşa că a fost numită conducător, peste fratele ei.

– Da, aşa e, dar nu a fost deloc simplu. A încheiat un acord cu tatăl ei, că va trebui să se mărite cu omul pe care-l va alege el. Şi el a lăsat-o să aleagă dintre trei tineri, toţi puternici şi stabili, exact ce era nevoie pentru a contracara temperamentul ei vulcanic. Tam aruncă pînza în lighian şi se aşeză din nou pe scaun.

– Şi tinerii aceia? întrebă Stephen, în timp ce-şi punea pe el cămaşa.

– Au fost ucişi toţi, împreună cu Jamie.

Stephen rămase tăcut pentru un moment. Ştia că cei patru bărbaţi fuseseră ucişi de englezi.

– Bronwyn era îndrăgostită de vreunul? Făcuse alegerea? Îşi ridică privirea, pentru că lui Tam îi trebui o mulţime de timp pentru a răspunde. Părea că îmbătrînise, în ultimile cîteva minute.

Tam îşi înălţă capul. Apoi încercă să-şi modeleze trăsăturile puternice într-un zîmbet.

– Îmi place să cred că îşi făcuse alegerea, că era un bărbat pe care-l iubea mai mult. Scoase un oftat adînc şi întîlni ochii lui Stephen. Unul dintre tinerii ucişi era băiatul meu mai mare.

Stephen se uită la omul acela. Se întîlniseră doar de cîteva ore şi trupul îl durea de la loviturile lui, dar avea impresia că-l cunoaşte de cînd lumea. Maxilarul puternic, nasul mare, ochii întunecaţi şi părul cenuşiu lung, îi păreau familiare. Simţi tristeţea lui Tam pentru pierderea fiului său.

– Şi cu Davey ce e? întrebă Stephen. S-a dat graţios la o parte, în faţa surioarei?

Tam răsuflă cu zgomot, în timp ce ochii i se limpezeau.

– Nici un scoţian nu face ceva fără pasiune. Cînd Jamie a declarat pentru prima oară că Bronwyn e urmaşul lui, Davey a ameninţat că va aţîţa clanul împotriva tatălui său.

– Aşa a făcut? Şi Bronwyn ce a spus?

Tam a ridicat mîna şi a rîs.

– Mi-a spus că eşti prost. Dar mie nu mi se pare. Stephen îi aruncă o privire care spunea ce gîndeşte el despre părerea lui Bronwyn. Davey a determinat cîţiva oameni să-l urmeze, continuă Tam, dar nu s-au luptat împotriva membrilor propriului lor clan, ci s-au retras în munţi, unde trăiesc în exil.

– Şi Bronwyn?

– Biata iubiţică! Îl adora pe Davey. Ţi-am spus că era un tînăr convingător. Deci ea i-a spus tatălui ei că refuză să primească ceea ce era dreptul lui Davey. Dar Jamie a rîs şi a întrebat-o dacă vrea să stea deoparte şi să asiste la război în cadrul clanului.

Stephen se ridică.

– Şi desigur, Bronwyn a făcut ceea ce era mai bine pentru clan, zise el cu o undă de sarcasm în voce.

– Da, asta a făcut. Fata asta s-ar sinucide, dacă şi-ar închipui că clanul poate avea un beneficiu de pe urma morţii ei

– Sau ar rămîne în viaţă şi ar suferi o soartă mai rea decît moartea.

Tam îi aruncă o privire ageră.

– Da, ar face şi asta.

Stephen zîmbi.

– Vii cu noi pînă acasă la Bronwyn?

Tam se ridică mişcîndu-şi încet masivitatea.

– Aş fi onorat.

– Atunci aş putea să-ţi ofer un loc în cortul meu?

Tam ridică o sprînceană.

– E prea nostim pentru mine. N-am nevoie să fiu răsfăţat, în acest stadiu al vieţii mele. Am pledul, dar oricum îţi mulţumesc.

Pentru prima oară, Stephen observă îmbrăcămintea lui Tam. Purta o cămaşă cu mîneci largi, adunate la manşetă şi o jiletcă lungă vătuită ce-i ajungea pînă la jumătatea coapsei. În picioare era încălţat cu pantofi primitivi groşi, peste ciorapii grei de lînă care-i ajungeau doar pînă sub genunchi. Picioarele musculoase erau goale. Pe umeri avea aruncat un tartan lung şi lat din stofă. Peste jiletcă era încins cu o centură lată şi groasă, de care atîrna un pumnal, într-o parte.

Tam rămase liniştit în timpul examinării lui Stephen, aşteptînd obişnuitele comentarii englezeşti.

– Trebuie că ţi-e frig, zise Stephen.

Tam zîmbi.

– Nu sîntem nişte bărbaţi slabi, noi scoţienii. Ne vedem mîine dimineaţă. Şi părăsi cortul.

Stephen rămase o clipă tăcut, apoi se îndreptă spre foaia ce acoperea intrarea. Scoase un fluierat slab şi după o clipă Rab apăru.

– Bronwyn, porunci el cu voce blîndă.

Cîinele îi linse scurt mîna, apoi se îndreptă spre pădurea întunecată urmat de Stephen.

Bronwyn dormea, înfăşurată strîns şi confortabil în pled. Zîmbi privind-o, pentru că îi plăcea abilitatea ei de a dormi pe pămîntul rece, tare şi umed. Se aplecă şi o ridică în braţe. Ochii ei se deschiseră scurt, dar el îi sărută colţul gurii şi asta păru că o liniştească. Se strînse lîngă el, în timp ce o căra înapoi, în cortul şi în patul lui.

CAPITOLUL ŞASE

De-abia a doua zi după-amiază tîrziu au ajuns aproape de castelul Larenston. Bronwyn era prea nerăbdătoare să mai aştepte şi dădu pinteni calului.

– Du-te cu ea, îl îndemnă Tam pe Stephen. Fac pariu că n-ai văzut niciodată ceva asemănător cu Larenston.

Curios să cunoască locul care va deveni căminul lui, Stephen îşi îndemnă calul să urce colina cu iarbă.

Tam avusese dreptate: nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru ceea ce văzu. Colina pe care se afla el cobora abrubt spre o vale largă şi adîncă, unde cirezile păşteau libere, iar casele arendaşilor dormitau. Un drum îngust trecea prin vale, apoi urca spre un perete stîncos din partea cea mai îndepărtată. În partea de sus a peretelui format de vale se afla o peninsulă înaltă, netedă, din piatră roşie, ce ţîşnea din mare ca un pumn uriaş îmbrăcat în armură. Peninsula era legată de restul continentului printr-un istm stîncos, doar de lăţimea drumului îngust care îl străbătea. Marginile istmului cădeau abrubt şi vertical în mare. Păzind intrarea în peninsulă se aflau două loji masive pentru gărzi, fiecare cam de trei niveluri înălţime.

Complexul castelului însuşi era format din mai multe clădiri din piatră, cu o sală imensă la mijloc. Nu exista zid împrejmuitor. Nu era nevoie de aşa ceva. Falezele perpendiculare ce răsăreau din mare puteau fi păzite de cîţiva oameni cu arcuri şi săgeţi.

Bronwyn se întoarse spre el, cu o lumină în ochi pe care nu o mai văzuse pînă atunci.

– Cetatea n-a fost niciodată cucerită, rosti ea dîrză, înainte de a începe să coboare valea.

Stephen nu avea idee cum s-a aflat că soseau, dar brusc fiecare uşă a fiecărei case se deschise şi oamenii o întîmpinară alergînd cu braţele deschise.

Stephen îşi îndemnă calul la galop, pentru a ţine ritmul cu ea, apoi rămase în urmă, cînd ea descălecă grăbită şi începu să-i îmbrăţişeze pe oameni – bărbaţi, femei, copii, chiar şi gîsca grasă a unui copil. Scena îl mişcă. Pînă atunci nu văzuse în ea decît o tînără furioasă. Îi spusese că clanul însemnă viaţa ei, dar nu întîlnise nici un individ din clan. Ea părea că-i cunoaşte personal, îl striga pe fiecare pe nume, punea întrebări despre copiii lor, bolile lor, şi dacă dispuneau de tot ce aveau nevoie.

Se ridică în şa şi privi în jur. Terenul era sărac. Calul lui îl lovea cu copita răscolind turba puţină. Apoi văzu cîmpurile. Orzul în creştere era pipernicit, dar făcea eforturi să se dezvolte. Casele erau mici şi arătau foarte sărăcăcioase.

Stephen îşi dădu seama că oamenii aceştia se asemănau şerbilor de pe proprietăţile fratelui său. Bronwyn stăpînea pămîntul şi ei îl lucrau. Exact cum făceau şerbii.

Întoarse ochii spre ea, în momentul în care tocmai accepta o bucată de brînză de la o femeie. Aceşti oameni erau şerbii ei, cu toate că îi trata ca făcînd

parte din familie. Nu putea să-şi imagineze nici o doamnă englezoaică cunoscută de el atingînd un şerb şi cu atît mai puţin îmbrăţişîndu-l. Îi spuneau Bronwyn, nu Lady Bronwyn cum o îndreptăţea rangul.

– Te încrunţi, tinere, rosti Tam de lîngă el. Ce anume din felul nostru de trai îţi displace?

Stephen îşi scoase bereta şi-şi trecu mîna prin părul des.

– Cred că am de învăţat cîte ceva. Dar nu cred că înţeleg ce înseamnă un clan. Am crezut că membrii clanului ei sînt ca oamenii mei. Toţi fac parte din nobilime.

Tam îl privi pentru o clipă.

– Clan este un cuvînt galez, care înseamnă copii. Ochii lui scînteiară. Şi în ce priveşte rangul nobiliar, poţi să întrebi orice scoţian şi îţi va arăta descendenţa lui din vreun rege scoţian.

– Dar sărăcia... începu Stephen, apoi se opri de frică să nu-l ofenseze pe Tam.

Maxilarul lui Tam se încordă.

– Englezii şi solul pe care ni l-a dat Dumnzeu, ne-au sărăcit. Dar vei învăţa că în Scoţia bogăţia unui om se bazează pe ceea ce e înăuntrul lui şi nu pe aurul pe care îl are în buzunar.

– Mulţumesc pentru lecţie. Am să mi-o amintesc. Îşi îndemnă calul să înainteze, pînă ajunse alături de Bronwyn. Ea îi aruncă doar o privire scurtă, apoi se întoarse pentru a continua să o asculte pe o bătrînă care vorbea de o nouă vopsea de haine.

Unui după altul oamenii începură să se potolească, în timp ce se uitau la el.

Îmbrăcămintea lor era foarte diferită. Cea mai mare parte dintre scoţieni nu aveau nimic în picioare, nici

pantofi, nici ciorapi lungi, ci doar un fel de ciorapi scurţi, ca ai lui Tam.

Însă ochii lui Stephen erau îndreptaţi spre femei. Nu aveau fizionomia aceea palidă, vulnerabilă, a unei doamne engleze, ci un ten auriu, căpătat în zilele petrecute în aer liber. Ochii lor scînteiau şi părul minunat le atîrna liber pînă la mijlocul subţire, bine încins.

Stephen coborî de pe cal şi luă mîna lui Bronwyn strîns în mîna lui stîngă, demonstrîndu-şi drepturile.

– Permiteţi-mi să mă recomand. Sînt Stephen Montgomery.

– Un englez! rosti uţn om lîngă el, cu vocea plină de ură.

– Da, un englez! afirmă Stephen mîndru şi ochii lui albaştri îl fixau pe scoţian.

– Hei! rosti Tam. Lăsaţi-l în pace. M-a atacat, cînd a crezut că am vrut să-i fac rău lui Bronwyn. Mai mulţi oameni zîmbiră auzind absurditatea acestei declaraţii. Era evident cine a învinş, deoarece Tam cîntărea cu cel puţin treizeci de kilograme mai mult decît subţirelul Stephen. Şi a învins, continuă Tam încet. Aproape că mi-a spart nasul, apoi şi-a pus cuţitul la gîtul meu.

Oamenii rămaseră tăcuţi o clipă, ca şi cum nu le-ar fi venit să creadă.

– Bine ai venit, Stephen! rosti apoi una dintre tinerele frumoase strîngîndu-i mîna întinsă.

Stephen clipi de mai multe ori, uimit că i s-a spus pe nume, apoi zîmbi şi începu să strîngă şi alte mîini.

– Nu va fi prea uşor cu oamenii mei, spuse Bronwyn în timp ce călăreau alături, pe drumul ce lega continentul de peninsulă. Drumul era atît de îngust că nu puteau să călărească decît două persoane una lîngă alta. Stephen aruncă o privire nervoasă la hăul

abrubt din stînga sa. O mişcare greşită şi putea să cadă peste margine. Bronwyn părea că nici nu observă pericolul, deoarece călărise pe drumul acesta îngust toată viaţa. Bărbaţii nu vor fi cuceriţi aşa uşor ca femeile, adăugă plină de importanţă. Se uită la el şi văzu felul în care continua să se uite în jos, spre mare. Apoi zîmbi şi smuci de hăţuri spre calul lui.

Acesta sări de lîngă al lui Bronwyn; apoi cînd un picior îi alunecă în golul de lîngă drum, intră în panică şi se dădu înapoi. Stephen luptă o clipă disperat pentru a-şi ţine calul sub control şi a încerca să-l oprească să cadă dincolo de drum, în golul ce se căsca alături.

– Să te ia naiba! ţipă Stephen, cînd reuşi să-şi controleze iar calul.

Bronwyn rîse uitîndu-se înapoi peste umăr.

– Drumurile scoţienilor sînt prea groaznice pentru tine? îl luă ea peste picior.

Stephen îşi înfipse pintenii în coastele calului. Bronwyn îl văzu venind spre ea, dar nu reacţionă destul de repede. O apucă de mijloc şi o trase pe şa, în faţa lui.

– Lasă-mă! ceru ea. Oamenii mei se uită la noi.

– Bine! Atunci au văzut că ai încercat să-ţi baţi joc de mine. Sau ai sperat că voi cădea peste margine?

– Şi trupele regelui Henric să năvălească peste noi? Nu, nu vreau moartea ta pe pămînt scoţian.

Stephen oftă: ce onestă era.

– Poate că am meritat asta. Îi puse un deget pe buze, cînd încercă să vorbească. Dar n-am meritat să-ţi baţi joc de mine, aşa că pentru asta plăteşti. Cîţi bărbaţi au călărit spre Larenston, cu MacArran pe şaua lor?

– Am adus înapoi mulţi morţi, de obicei ucişi de....

El îi opri vorbele cu un sărut.

În ciuda ei însăşi, Bronwyn se agăţă de el, înconjurîndu-i gîtul cu braţele şi cu buzele lipite flămînde de ale lui. O trase mai aproape mîngîindu-i spatele. Putea să-i simtă pielea, fierbinte prin pînza bluzei. Hotărî că-i place moda scoţiană. Materialele grele englezeşi excludeau posibilitatea de a simţi pielea unei femei prin ele.

Stephen fu primul care ieşi din transă. Simţea că sînt priviţi. Deschise ochii, ridică uşor capul, cu buzele tot lipite de ale ei. Nu realizase că între timp calul continuase să urce pe drumul spre poarta casei. Mai mulţi bărbaţi îi înconjurară, toţi solemni şi serioşi, cu feţele întunecate, lipsiţi de emoţie.

– Bronwyn, iubito, rosti liniştit Stephen.

Ea reacţionă imediat. Se depărtă de el dintr-o mişcare şi se uită la oameni.

– Douglas, şopti ea şi alunecă în braţele primitoare ale omului. Apoi îi salută pe fiecare în parte.

Stephen descălecă încet conducîndu-şi calul, în timp ce o urma spre poartă.

Grilajul din ţepi de fier era ridicat. Oamenii nu-i vorbeau şi nici nu-l priveau, dar Stephen era conştient de felul cum îl înconjuraseră, solemni, neîncrezători. Bronwyn mergea înainte, rîzînd cu oamenii ei, punîndu-le întrebări şi primind răspunsuri.

Stephen se simţea un străin, lăsat pe dinafară. Oamenii care mergeau alături de el erau prudenţi şi le simţea ostilitatea. Aceşti bărbaţi erau îmbrăcaţi diferit de oamenii din vale. Unii purtau ciorapi scurţi şi pantofi ca Tam, alţii purtau cizme înalte pînă la genunchi. Dar toţi erau cu picioarele goale, de la genunchi la coapsă.

Odată trecuţi de poartă, terenul se deschise şi trecură pe lîngă mai multe clădiri mici, spre casa mare.

Stephen recunoscu celelalte clădiri ca fiind o lăptărie, o fierărie, grajduri. Exista şi o mică bucătărie de vară, într-o parte a grădinii. Un loc ca acesta putea să suporte un lung asediu.

Interiorul casei era simplu şi lipsit de podoabe. Pereţii de piatră erau umezi, nevopsiţi, nelambrisaţi. Ferestrele mici lăsau să intre lumină puţină. Era frig în castel, mai frig chiar şi decît răceala toamnei de afară, dar nu ardea nici un foc.

Bronwyn se aşeză pe un scaun fără perniţă.

– Acum, Douglas, spune-mi ce s-a întîmplat.

Stephen stătu deoparte privind. Nimeni nu căută să îi ofere confort şi nici să-i sugereze că ar trebui să se odihnească.

– MacGregorii au mai întreprins un raid. Au luat şase capete din cireadă, acum două nopţi.

Bronwyn se încruntă. Se va ocupa de MacGregori mai tîrziu.

– Dar în cadrul clanului ce probleme sînt?

Omul numit Douglas trăgea absent de o şuviţă lungă de păr.

– Terenul de lîngă braţul de mare a fost iar disputat. Robert spune că somonul e al lui, în timp ce Desmond cere să i se plătească pentru el.

– Au scos deja spadele? întrebă Bronwyn.

– Nu, dar nici departe nu sînt. Să trimit nişte oameni acolo, să pună lucrurile la punct? Puţin sînge vărsat în locul unde trebuie va opri disputele.

Stephen fu gata să se ridice. Era obişnuit să ia el deciziile de acest fel. Tam îi puse mîna pe braţ şi îl opri.

– Nu poţi să te gîndeşti la nimic altceva, decît la o mînă înarmată, Douglas? întrebă Bronwyn furioasă. Ţi-a trecut vreodată prin minte că oamenii au motiv să

se certe? Robert are şapte copii de hrănit, iar Desmond are o soţie suferindă şi nici un copil. Sigur trebuie să existe o cale de a le rezolva problemele. Oamenii îi aruncau priviri inexpresive. Ea oftă. Spune-i lui Robert să-i trimită lui Desmond pe fii lui, pe cel mai mare şi cel mai mic, să-i crească el. Robert nu va mai cere peşte pentru a-şi hrăni copiii, iar soţia lui Desmond va înceta să se mai simtă vinovată, pentru că n-a avut copii. Acum, ce altceva s-a mai întîmplat?

Stephen surîse în faţa înţelepciunii ei. Provenea din dragostea şi buna cunoaştere a clanului. Era o minune să o vezi în împrejurimile casei. Cu fiecare moment care trecea părea să devină mai vie. Nu-şi mai ţinea bărbia ridicată în sus furioasă, cînd îşi privea oamenii din jur. Umerii erau tot drepţi, dar nu ca şi cum părea că parează o lovitură sau nişte cuvinte mînioase.

El privi feţele bărbaţilor din jurul ei. O respectau, o ascultau şi orice hotărîre lua era înţeleaptă şi de cel mai mare interes pentru clanul ei.

– Jamie a învăţat-o bine, rosti Tam liniştit.

Stephen dădu din cap. Aceasta era o latură a ei complet diferită, una despre care el nu şi-a imaginat că există. O cunoştea ca furioasă, impulsivă, plină de ură, gata să folosească cuţitul şi invocînd pretenţii imposibile. Îşi aduse aminte cum a rîs de ea, cînd a căzut în rîu.

Deodată simţi un val puternic de gelozie. Nu o văzuse niciodată pe această femeie, care stătea calmă în faţa atîtor bărbaţi şi lua hotărîri ce le afectau vieţile. Ei îi cunoşteau această latură, pe care el nici măcar nu o bănuise.

Bronwyn se ridică şi se îndreptă spre scările de la capătul cel mai îndepărtat al sălii. Stephen o urmă. Şi deodată îi trecu prin minte că, totuşi, oamenii aceştia

nu ştiau nimic despre spatele genunchilor ei. Îşi zîmbi sieşi şi se simţi în siguranţă, într-un fel.

– Ia uită-te la el, rosti Bronwyn scîrbită. Era dimineaţă devreme, şi aerul toamnei tîrzii era rece. Îl privea pe Stephen de la fereastra camerei lor, de la al treilea nivel. Se afla jos, în curte, împreună cu Chris, amîndoi îmbrăcaţi în armuri. Scoţienii din jurul lor stăteau şi îi priveau într-o linişte ursuză.

Erau căsătoriţi de două săptămîni şi în acest timp Stephen făcuse eforturi mari să-i înveţe pe oamenii ei felul de a lupta al englezilor. Ea stătea şi asculta, în timp ce el le ţinea oamenilor prelegeri despre cît de important era să se protejeze îmbrăcînd armura. Se oferi să facă rost de armuri pentru cei care se antrenau mai mult şi mai ingenios. Dar scoţienii nu comentau şi nici nu păreau interesaţi de premiul valoros, reprezentat de armura fierbinte şi grea. Păreau că preferă propriile lor costume sălbatice, care lăsau gol aproape jumătate din trup. Singura concesie pe care Stephen putuse să-i determine să o facă, era să poarte o cămaşă de zale pe sub pled.

Bronwyn se întoarse de la fereastră zîmbindu-şi.

– N-ar trebui să fii aşa încîntată de tine, o repezi Moran. Oamenii ăştia ai tăi ar putea să facă un efort mai mare. Stau prea mult degeaba. Stephen îi provoacă la acţiune.

Bronwyn continua să zîmbească.

– E un om încăpăţînat. Ieri a îndrăznit să le spună oamenilor mei că Scoţia e o ţară neliniştită şi că el încearcă să-i înveţe să se apere. Ca şi cum n-am şti! E datorită englezilor că....

Moran ridică o mînă în apărare.

– Poţi încerca să-l înnebuneşti pe el cu lecţiile tale, nu pe mine. Ce te supără la el? Felul în care te face să ţipi noaptea? Ţi-e ruşine de pasiunea ta pentru un duşman?

– Nu am.... începu Bronwyn, dar se opri, cînd auzi zgomotul uşor făcut de uşa din spatele lui Morag. Se întoarse şi dădu cu ochii de Stephen. Trebuia să admită că o supăra modul cum trupul ei reacţiona la atingerea lui. Destul de des se trezea tremurînd, imediat ce soarele cobora spre apus. Era atentă să nu-i permită niciodată să vadă felul în care se simţea. Nu-i făcuse niciodată avansuri, nici nu-i adresase un cuvînt de afecţiune; la urma urmei era duşmanul ei, făcea parte din stirpea care îi ucisese tatăl. În timpul zilei era uşor să-şi amintească că e duşmanul ei. Era îmbrăcat ca un englez, vorbea ca un englez, gîndea ca un englez. Diferenţa faţă de ea şi de oamenii ei era evidentă. Doar noaptea cînd o atingea, uita cine e el şi cine e ea.

– Stephen! rosti Chris în timp ce traversau terenul acoperit cu nisip. Se opriră la marginea peninsulei, privind marea. Trebuie să încetezi să mai munceşti atît. Nu vezi că nu sînt interesaţi de ceea ce încerci tu să faci pentru ei?

Stephen îşi scoase coiful. Vîntul rece îi răscoli părul ud de sudoare. În fiecare zi era din ce în ce mai frustrat, din cauza încercărilor lui de a lucra cu oamenii iui Bronwyn. Oamenii lui se antrenau zilnic, învăţînd să-şi mînuiască armurile şi armele grele. Dar oamenii lui Bronwyn stăteau în fustele lor şi îi priveau pe englezi, de parcă ar fi fost nişte animale din menajeria regelui Henric.

– Trebuie să existe o cale de a ajunge la ei! rosti el în surdină.

Deodată auziră pe cineva alergînd spre ei.

– Domnule, rosti unul dintre oamenii lui. În nord au fost atacate nişte cirezi MacArran. Oamenii se află deja în şa.

Stephen dădu din cap. Acum avea ocazia să le arate scoţienilor ce luptători erau cavalerii englezi. Era obişnuit să apere pămînturile lor de braconieri şi de hoţi.

Armurile grele din oţel făceau imposibile mişcările rapide. Scutierul îl aştepta cu calul, tot în armură. Era un cal puternic, selecţionat de-a lungul sutelor de ani să poată suporta greutatea unui om îmbrăcat în armură. Acestui gen de cai nu i se pretindea niciodată viteză, ei trebuiau doar să stea nemişcaţi în cele mai dure bătălii, supunîndu-se comenzilor date de genunchii călăreţului.

Cînd Stephen şi oamenii lui în armuri urcară pe cai, scoţienii erau deja plecaţi. Stephen se strîmbă şi se gîndi la necesitatea disciplinei şi la ceea ce va trebui să facă drept pedeapsă.

Pînă nu de mult Stephen şi-a tot amintit evenimentele din noaptea aceea din mlaştinile scoţiene, dar fără să mai simtă ruşinea şi consternarea suferite.

Se făcuse deja întuneric, cînd el şi oamenii lui au ajuns la locul unde MacGregorii furaseră din cireadă. Zgomotul pe care îl făceau călărind stîrnea ecoul prin regiunea aceea rurală. Armurile zăngăneau; copitele cailor grei bubuiau.

Stephen îşi închipuia că era de aşteptat ca MacGregorii să-i înfrunte, ca la englezi, în luptă corp la corp. Dar consternaţi, el şi oamenii lui stăteau

călare şi priveau lupta ce se desfăşura. Era ceva ce nu văzuse şi nici nu-şi imaginase Stephen vreodată.

Scoţienii îşi părăsiseră caii şi se topiseră în pădure. Îşi dăduseră jos pledurile de pe umeri, rămînînd liberi să alerge, în fustele lor ciudate. Dintre copaci se auzeau strigăte puternice, apoi sunetul scos de loviturile oţelului săbiilor scoţiene.

Stephen le făcu semn oamenilor lui să descalece şi urmară zgomotul scos de scoţienii dintre copaci. Dar între timp, aceştia se mutaseră în altă parte. Armurile grele îi făceau pe englezi prea înceţi, prea nesiguri.

Stephen privea confuz în jur, cînd unul din oamenii lui Bronwyn ieşi din umbra pomilor.

– I-am pus pe fugă, rosti scoţianul cu un uşor zîmbet de superioritate.

– Cîţi au fost răniţi?

– Trei răniţi, nici un mort, rosti hotărît, apoi zîmbi. Mac Arranii sînt prea rapizi pentru MacGregori. Omul era îmbujorat de emoţia bătăliei. Să adun cîţiva oameni să vă ajute să vă urcaţi pe cal? adăugă el zîmbindu-i deschis lui Stephen.

– Cum.....! începu Chris. Îmi scot spada la tine, acum şi aici.

– Haide, cîine de englez, ironiză scoţianul. Îţi pot tăia beregata, chiar înainte de a mişca o balama din sicriul ăla de fier.

– Încetaţi! porunci Stephen. Chris bagă-ţi spada în teacă. Şi tu, Douglas, vezi de răniţi. Vocea lui Stephen era autoritară.

– Nu-l poţi lăsa să scape, după o asemenea insolenţă, rosti Chris. Cum plănuieşti să-i înveţi să te respecte?

– Să-i învăţ! se răsti Stephen. Un om nu poate să-l înveţe pe altul să-l respecte. Trebuie să provoace

respectul. Vino, să ne întoarcem la Larenston. Am la ce să mă gîndesc.

Bronwyn se aruncă pe pat şi izbi cu pumnul în pernă. Continua să-şi spună că nu-i pasă că Stephen a preferat să-şi petreacă noaptea în altă parte. Nu-i păsa că alesese pe altcineva cu care să stea. Se gîndi la membrii clanului ei. Fiica lui Margaret era frumoasă şi auzise pe vreo doi dintre oameni rîzînd cît de bine petrecuseră cu ea. Dimineaţă trebuia să stea de vorbă cu Margaret! Nu e bine să ai o fată ca ea în preajmă.

– La naiba! rosti tare şi Rab mîrîi. Se ridică în pat, cu cuverturile căzute de pe sînii frumoşi. Era frig singură în pat. Morag îi spusese despre raidul asupra cirezii. Avusese puţine vorbe despre MacGregori. Şi scoase un şuierat, cînd Bronwyn îi spuse că speră ca Stephen să nu fi fost ucis, deoarece moartea lui l-ar aduce pe regele englez pe capul lor.

Acum continua să se uite la uşă încruntîndu-se.

Cînd uşa începu să se crape, îşi reţinu respiraţia. Putea să fie Morag cu noutăţi.

Dar aerul îi scăpă din plămîni, cînd îl văzu pe Stephen intrînd, cu părul şi cu piepţii cămăşii ude, cum se bălăcise la fîntînă.

Stephen de abia o privi. Ochii lui albaştri erau întunecaţi şi avea o cută adîncă între sprîncene. Se aşeză greoi pe marginea patului şi începu să-şi scoată hainele. Părea că nu se gîndeşe la ceea ce face şi din cînd în cînd se oprea intervale lungi de timp.

Bronwyn căută ceva de spus.

– Ţi-e foame? El nu răspunse, aşa că trecu pe partea lui de pat, pentru a-i fi mai aproape. Cearşaful era înfăşurat în partea de jos a trupului ei, dar bustul îi era gol. Te-am întrebat dacă ţi-e foame, rosti ea mai tare.

– Cum? bombăni el în timp ce-şi scotea o cizmă.. Nu ştiu. Nu cred.

Bronwyn simţi nevoia să-l întrebe ce nu era în regulă, dar desigur niciodată nu va face ceva de genul acesta. Nu-i păsa ce nu era în regulă cu un englez.

– A fost rănit vreunul dintre oamenii mei, în raidul după vite? Cînd Stephen nu răspunse nici de data aceasta, îl împunse în umăr. Eşti surd? Ţi-am pus o întrebare.

Stephen se întoarse spre ea, ca şi cum de abia atunci realiza că se află acolo. Ochii i se plimbară peste trupul gol, dar nu arătă nici un interes faţă de ea şi se ridică să-şi desfacă centura.

– Nimeni n-a fos rănit serios. Cîteva tăieturi la braţul unuia, nimic altceva.

– Cine anume? Al cui braţ are nevoie de cusături?

Stephen dădu din mînă şi se urcă gol în pat. Îşi puse braţele sub cap privind în tavan. Nu făcu nici o încercare să o atingă.

– Francis, cred, rosti în final.

Bronwyn stătea nemişcată şi încruntată. Ce nu era în regulă cu el?

– Felul de a fi al scoţienilor noştri te înspăimîntă, englezule? Oamenii mei au fost prea puternici sau prea rapizi pentru tine?

Spre uluirea ei, Stephen nu simţi muşcătura ironică.

– Prea rapizi, afirmă serios continuînd să privească în tavan. Se mişcă repede şi liber. Desigur, în Anglia nu ar rezista, pentru că nişte cavaleri înarmaţi ar putea să căsăpească cincizeci odată. Dar aici...

– Cincizeci! respiră anevoie Bronwyn. Şi în următoarea clipă lovea cu amîndoi pumnii în pieptul lui lat şi gol. N-ai să apuci tu ziua în care un englez poate răni cincizeci

de scoţieni, ţipă ea cu putere izbind în continuare cu pumnii în pieptul lui tare.

– Hei! Opreşte-te! rosti Stephen luîndu-i pumnii în mînă. Am destule vînătăi, fără să mai adaugi şi tu altele.

– Am să-ţi fac mai mult decît vînătăi, zise ea luptînd împotriva strînsorii lui.

Ochii lui Stephen se luminară. Îi dădu la o parte mîinile şi o trase spre el; sînii îi erau striviţi de el.

– Mi-ar plăcea ceva mai mult decît nişte vînătăi, rosti el răguşit, cu toată atenţia îndreptată în sfîrşit asupra ei. Îi dădu drumul la una din mîini şi îi atinse părul. Întotdeauna o să mă faci să revin la realitate? întrebă el atingîndu-i tîmpla. Chiar dacă m-ar îngrijora cele mai mari probleme ale universului, tu ai născoci ceva să-mi întorci gîndurile la pielea ta adorabilă, la ochii tăi, spuse el plimbîndu-şi degetele pe ea, la buzele tale.

Bronwyn simţi cum începe să-i bubuie inima. Răsuflarea lui era aşa uşoară şi caldă. Părul era tot umed şi o buclă rămăsese lipită lîngă ureche. Simţi nevoia să o atingă, dar ca întotdeauna avu grijă să nu-i facă nici un avans.

– Şi eşti cu adevărat îngrijorat de problemele acestea serioase? întrebă ea nepăsătoare, ca şi cum nu conta.

Degetele lui se opriră şi ochii i se cufundară în ai ei.

– Disting interes în vocea ta? întrebă el calm.

– Niciodată! scuipă ea cuvintele şi se rostogoli de lîngă el. Se aştepta să-i audă rîsul amuzat, dar cînd rămase tăcut, simţi nevoia să se întoarcă şi să-l privească, dar rămase totuşi cu spatele la el. Era foarte liniştit şi după un timp observă aceeaşi linişte şi în ritmul respiraţiei lui, ceea ce dovedea că adormise. Rămase întinsă foarte, foarte cuminte şi după un timp

simţi lacrimi formîndu-i-se în colţurile ochilor. Erau momente cînd se simţea atît de singură, că nu ştia ce să facă. Pentru ea căsătoria însemnase două persoane care-şi împărţeau între ei vieţile şi dragostea. Dar ea se măritase cu un englez!

Stephen se întoarse brusc şi îşi puse braţul greu în jurul ei, apoi o trase mai aproape de el. Încercă să rămînă nemişcată şi departe de el, dar în ciuda ei însăşi îşi mişcă fundul spre el, ghemuindu-se şi mai aproape.

– Nu acesta e modul în care îl ajuţi pe un bărbat să doarmă, şopti Stephen, apoi îşi înălţă capul şi îi sărută tîmpla. Ce sînt astea? Lacrimi?

– Sigur că nu. Mai curînd cred că mi-a intrat ceva în ochi, asta e tot. O răsuci în braţe, astfel încît acum se aflau faţă în faţă.

– Minţi, rosti ferm. Îi cercetă faţa cu privirea şi îi atinse gropiţa din bărbie. Tu şi cu mine sîntem nişte străini, şopti el. Oare cînd vom deveni prieteni? Cînd te vei împărţi cu mine? Cînd îmi vei spune cauza lacrimilor tale?

– Cînd vei deveni scoţian! rosi ea cît de mîndră putu. Dar apropierea lui făcu ca vorbele să sune ciudat, ca şi cum erau o scuză, nu o pretenţie imposibilă.

– Se face! rosti el încrezător, ca şi cum ar fi putut să se schimbe cu adevărat în scoţian.

Îi veni să rîdă şi era gata să-i spună că nu va putea deveni niciodată scoţian – şi nici prietenul ei. Dar el o trase mai aproape şi începu să o sărute. O săruta ca şi cînd ar fi avut tot timpul din lume, lent, încet.

Bronwyn îşi simţi sîngele bubuindu-i în vene. Voia să-l tragă spre ea, dar el o îndepărtă. O dădu uşor la o parte de lîngă trupul lui, pentru a-i putea atinge sînii, a-i mîngîia coastele şi pieptul.

Ea se arcui departe de el, cu picioarele înlănţuite de ale lui, cu coapsele strîngîndu-i una dintre coapsele lui. Mîna lui Stephen coborî mai jos, spre picioare, şi zîmbi cînd simţi cum începe să inspire şuierat.

– Frumoasa, frumoasa mea soţie, şopti el în timp ce-şi plimba unghiile uşor de-a lungul tendonului din spatele genunchiului ei. Aş vrea să ştiu cum să-ţi fac plăcere şi în afara patului.

Se întoarse spre el, îi supse buzele, apoi îşi plimbă gura pe gîtul lui. Pielea lui avea gust bun, uşor sărată de la sudoare, fermă şi fină. Îşi atinse limba de urechea lui şi simţi un fior străbătîndu-l. Un hohot de rîs tăcut gonea prin ea.

Stephen o apucă cu sălbăticie de umeri.

– Vino aici, stăpîna clanului MacArran. O împinse pe pat şi se lăsă greu peste ea.

Se arcui pentru a-l întîlni, ridicîndu-şi cît mai mult şoldurile. Era scoţiană şi era egala lui. Acum nu mai aştepta să avanseze el, ci îl întîlni ca de la egal la egal, cu aceeaşi pasiune ca a lui.

Mai tîrziu stăteau întinşi înlănţuiţi, aşa de aproape unul de altul, parcă erau o singură fiinţă. Somnoroasă, Bronwyn deschise ochii şi văzu bucla de lîngă urechea lui. Era cea pe care voise să o atingă mai devreme. Îşi înălţă capul şi sărută bucla, simţind părul moale între buze. Apoi îl împinse deoparte, cu faţa îmbujorată. Într-un fel, acest sărut părea mai intim decît momentul cînd făcuseră dragoste.

Stephen zîmbi uşor, cu ochii închişi, mai mult adormit decît treaz şi o trase şi mai aproape, mai mult sub el, decît lîngă el. Bronwyn de abia mai putea respira, dar nu conta. Nu, să respire era ultimul ei gînd.

În căsuţa a arendaşului, Stephen se ridică în picioare pentru a-şi încălzi mîinile la focul de turbă. Afară bătea un vînt rece şi umed şi focul devenise o necesitate. Tam părăsise casa lui Bronwyn şi venise pentru cîteva zile, să-şi viziteze sora. Solidul bătrîn stătea în colţul cel mai îndepărtat al camerei cu pereţii din piatră, cu o plasă de pescuit pe genunchii goi. Lucra la ea, mîinile lui mari trăgînd de sfoara aspră.

– Deci, doreşti să te ajut să arăţi mai puţin nătărău, rosti Tam serios.

Stephen se întoarse. Încă nu era destul de obişnuit cu felul în care scoţienii şedeau sau stăteau în picioare în prezenţa lui, după cum le era voia. Probabil că era prea obişnuit să i se spună tot timpul „domnule".

– N-aş zice doar atît, rosti el. Aducîndu-şi aminte de evenimentele prilejuite de raidul de la cireadă, clătină din cap. Am părut un nătărău, atît în faţa oamenilor mei, cît şi a scoţienilor. M-am simţit ca şi cum mă aflam într-un coşciug de fier, aşa cum a spus Douglas.

Tam făcu o pauză de o clipă strîngînd mai bine un nod.

– Douglas şi-a închipuit întotdeauna că ar putea să fie unul din bărbaţii pe care Jamie l-ar fi ales ca soţ al lui Bronwyn. Chicoti văzînd expresia lui Stephen. Nu-ţi fie teamă, băiete, Jamie ştia ce face. Douglas este un supus, nu un conducător. E prea copleşit de Bronwyn, pentru a putea fi vreodată stăpînul ei.

Stephen rîse.

– Nici un bărbat nu e destul de puternic pentru a-i fi stăpîn.

Tam nu comentă declaraţia, dar îşi zîmbi sieşi. Morag ţinea cuplul sub o straşnică supraveghere şi îi raporta totul. Tam voia să se asigure că Bronwyn nu era în pericol ca englezul să-i facă vreun rău. Dar, din

cele spuse de Morag, în pericol era Stephen – din cauza epuizării.

Tam ridică privirea.

– Primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te descotoroseşti de hainele astea englezeşti. Stephen dădu din cap; se aşteptase la asta. Apoi trebuie să înveţi să alergi, atît pe distanţă lungă, cît şi în viteză.

– Să alerg! Dar un soldat trebuie să stea şi să lupte.

Tam respiră zgomotos.

– Noi avem alte obiceiuri. Credeam că ai aflat deja. Dacă nu vrei să înveţi, n-am să-ţi fiu de nici un folos.

Cu un aer de resemnare, Stephen fu de acord.

O oră mai tîrziu începu să dorească să nu fi fost. El şi Tam se aflau afară, în vîntul rece al toamnei, şi Stephen nu se simţise niciodată în viaţa lui atît de gol. În loc de hainele englezeşti grele, căptuşite şi calde, era îmbrăcat doar cu o cămaşă subţire şi peste ea un pled încins în talie. Era încălţat cu ciorapi de lînă şi cizme înalte, dar tot se simţea de parcă ar fi fost gol, de la talie în jos.

Tam îl bătu pe umăr.

– Haide, băiete, o să te obişnuieşti. Cu părul puţin mai lung şi vei fi mai scoţian decît niciodată.

– E o afurisită de ţară, prea friguroasă pentru a umbla aşa dezbrăcat, bombăni Stephen în timp ce-şi dădu la o parte pledul şi cămaşa pentru a-şi dezveli obrazul.

Tam rîse.

– Acum ştii ce poartă un scoţian pe sub pled. Faţa lui deveni serioasă. Există un motiv pentru a ne îmbrăca aşa. Pledul îl face pe om să se confunde cu vegetaţia. Hainele astea sînt uşor de dezbrăcat şi uşor şi repede de îmbrăcat. Scoţia e o ţară umedă şi nimeni nu-şi poate permite să aibă strînsă pe trup o

îmbrăcăminte udă. Ar muri de piămîni. Vara pledul ţine răcoare, iar iarna frecatul permanent de genunchi te încălzeşte. Ochii îi sclipiră. Şi permite circulaţia liberă a aerului, prin toate părţile vitale.

– Asta aşa e, aprobă Stephen.

– Aha, acum arăţi a bărbat! rosti Morag din spatele lui. Se uita deschis la picioarele lui. Purtatul armurii a pus ceva muşchi pe tine.

Stephen îi zîmbi.

– Dacă n-aş fi deja însurat, cred că ar trebui să iau în considerare ideea de a-ţi cere

mîna.

– Iar eu aş lua în considerare ideea de a accepta. Deşi nu mi-ar plăcea să mă lupt cu Bronwyn pentru tine.

Stephen îi aruncă o privire mohorîtă.

– M-ar da oricui, dacă ar putea.

– Atît timp cît nu te are în pat, nu-i aşa? Morag chicoti înainte de a se întoarce.

Stephen clipi. Familiarităţile dîn cadrul clanului îl uluiau. Se pare că fiecare ştia perfect ce făceau ceilalţi.

– Pierdem timpul, rosti Tam. Încearcă să fugi pînă la stîlpul de colo, îi arătă el.

Stephen credea că e uşor să alergi. Pînă la urmă, chiar şi copiii alergau, iar el era în condiţie fizică bună. Dar, după un prim sprint scurt, simţi că plămînii îi erau gata să explodeze. Avu nevoie de mai multe minute pentru a-şi calma inima zbuciumată şi a-şi recăpăta răsuflarea. Inima bubuia de era gata să-i spargă timpanele.

– Uite, bea nişte apă, rosti Tam întinzîndu-i o cană. Acum că ţi-ai recăpătat suflul, porneşte din nou. Stephen ridică neîncrezător o sprînceană. Haide,

băiete, continuă Tam. Am să alerg alături de tine. Doar n-o să lași un bătrîn să te întrecă, nu-i așa?

Stephen gîfîia după aer.

– Ultimul lucru pe care l-aș spune despre tine este că ești bătrîn. Puse cana deoparte. Haide, să mergem.

CAPITOLUL ŞAPTE

Bronwyn stătea singură, la piciorul scării ce ducea în vîrful vechiului turn. Ochii îi erau uscaţi şi o ardeau, aproape umflaţi de la lacrimile cărora nu le dădea drumul. Ţinea strînsă în mînă o cataramă grea de argint. Pe dosul ei era gravat: „Pentru Ennis de la James MacArran".

Arendaşii i-au adus-o, cu o oră în urmă. Îşi amintea cînd tatăl ei dăduse catarame celor trei tineri, pe care îi alesese ca posibili succesori. Fusese aproape o ceremonie. Cu acest prilej a fost mîncare, băutură, dans şi multă, multă distracţie. Toată lumea o tachina în legătură cu bărbatul pe care îl va alege drept soţ. Bronwyn flirtase, rîsese şi declarase că toţi erau lipsiţi de valoare, în comparaţie cu tatăl ei.

Astfel era Ian, fiul lui Tam. Ian era de aceeaşi înălţime cu ea, dar solid ca tatăl lui. Ramsey era blond, cu umeri laţi şi cu o gură care uneori o făcea să devină nervoasă. Ennis avea pistrui şi ochi verzi şi cînta atît de frumos, încît îţi dădeau lacrimile.

Strînse catarama în mînă, pînă cînd i se înfipse în palmă. Acum toţi erau morţi. Puternicul Ian, frumosul Ramsey, dulcele Ennis – toţi morţi şi îngropaţi. Ucişi de englezi!

Se întoarse şi urcă scările în fugă, spre ultimul nivel. Din legătura de chei de la centură, alese una şi descuie o uşă de stejar. Cu balamalele neunse, deschizîndu-se, uşa grea protestă scîrţîind.

Crezu că va avea nevoie să-şi adune toate puterile, pentru a se uita prin cameră, dar nu fu aşa. Aproape că se aştepta ca tatăl ei să ridice ochii la ea şi să-i zîmbească. Nu mai fusese în cameră de la moartea lui; i-a fost teamă să o mai vadă.

Intră şi se uită în jur. Aruncat pe un scaun se afla un pled, cu capetele uzate şi zdrenţuite. Pe pereţii de piatră atîrnau arme: securi, săbii, arcuri. Atinse locul uzat de pe arcul favorit al tatălui ei. Încet se îndreptă spre scaunul de lîngă singura fereastră a camerei. Pielea purta încă forma trupului lui Jamie.

Bronwyn se aşeză pe scaun, stîrnind praful în jur. Tatăl ei venea adesea în camera aceasta, pentru a medita şi a fi singur. Nu permitea nimănui să intre, cu excepţia lui şi a celor doi copii ai săi. Bronwyn scoase o săgeată din tolba tatălui.

Apoi se uită de la un obiect familiar iubit la altul şi simţi cum începe să o doară capul. Acum totul a dispărut. Tatăl era mort, fratele îi întorsese spatele cu ură în suflet şi tinerii frumoşi, dintre care trebuia să-şi aleagă soţul, putrezeau undeva în mormînt.

Acum nu mai exista distracţie sau dragoste la Larenston. Regele englez a măritat-o cu unul din asasini şi toată fericirea a dispărut.

Englezii! se gîndi ea. Cred că stăpînesc lumea! Ura felul cum oamenii lui Stephen stăteau departe de el, cum se aplecau şi făceau reverenţe spunîndu-i „domnule". Englezii erau un grup de oameni reci. Încercase de sute de ori să-i explice felul de a fi al scoţienilor, dar el era prea înfumurat pentru a asculta.

Îşi zîmbi. Cel puţin oamenii ei ştiau cine e şeful. Rîdeau de Stephen pe la spate. Toată dimineaţa a auzit poveşti despre raidul eşuat de noaptea trecută. Ce ridicol trebuie că a arătat Stephen, stînd acolo în armura aia absurdă.

Un zgomot din curte îi atrase atenţia. Se duse la geam să se uite.

La început nu-l recunoscu pe Stephen. Îi trecu doar prin minte că era un bărbat bine clădit, cu o siguranţă de sine excepţională. Pledul lui încins peste mijloc îi sălta pe picioare cu eleganţă. Se sufocă de indignare, cînd realiză că era Stephen, care mergea ţanţoş îmbrăcat în costum scoţian, ca şi cum avea dreptul să-l poarte.

Mai mulţi dintre oamenii ei se aflau în curte şi fu încîntată să vadă că nu făceau nici un efort să-l salute. În mod cert recunoşteau un impostor, cînd îl vedeau.

Dar zîmbetul îi dispăru de pe figură, cînd un bărbat, apoi altul, se îndreptară spre Stephen. Îl văzu surîzînd şi spunînd ceva, apoi ridicînd capătul pledului în sus. Auzi ecoul unui hohot de rîs.

Douglas – Douglas *al ei!* – făcu un pas înainte şi întinse un braţ spre Stephen. Acesta îl apucă şi cei doi îşi înlănţuiră gleznele şi braţele, începînd o luptă de antrenament. Nici n-a trecut un minut, că Douglas era deja la pămînt.

Privi dezgustată, în timp ce Stephen îi provoca şi pe alţii, unul cîte unui. Apoi îşi reţinu respiraţia cu forţă, cînd fiica lui Margaret făcu un pas înainte, cu buzele mişcîndu-i-se provocator. Îşi ridică fusta dezvelindu-şi gleznele frumoase şi se apucă să-i arate lui Stephen cîţiva paşi de dans din Highlands.

Bronwyn se întoarse cu spatele la fereastră şi părăsi camera, încuind uşa în urma ei. Exista furie în fiecare pas pe care-l făcea coborînd scările.

Stephen era tot acolo. Părul îi era ciufulit, obrajii roz de la exerciţiul din ziua aceea în aerul rece. Ochii luminoşi aruncau scîntei. În spatele lui se aflau cîţiva dintre oamenii lui, ca şi dintre ai ei, şi cîteva tinere frumoase.

El o privi, ca un băiat care se străduieşte să placă. Ridică un picior spre ea.

– Pot să trec? glumi el.

Ea îl privi o clipă ignorînd piciorul musculos.

– Îi poţi prosti pe unii dintre ei, dar pentru mine eşti englez şi aşa vei rămîne. Dacă ţi-ai schimbat îmbrăcămintea, nu înseamnă că te-ai schimbat şi în interior. Se întoarse cu spaele şi plecă de acolo.

O clipă, Stephen rămase tăcut încruntîndu-se. Poate că asta a vrut, ca ei să uite că e englez. Poate.....

Tam îl bătu pe umăr.

– Nu fi aşa necăjit. Stephen se întoarse şi văzu că scoţienii din spatele lui zîmbeau. Cu toate că e un bun şef, e totuşi femeie, continuă Tam. Fără îndoială e supărată pentru că ai dansat cu fetele.

Stephen încercă să zîmbească.

– Aş vrea să ai dreptate.

– De ce nu te duci la ea să o liniştești?

Stephen era gata să răspundă, dar se opri. Nu avea nici un rost să-i spună lui Tam că Bronwyn nu va primi nimic cu plăcere de la el. O urmă sus pe scări. O găsi lîngă o ţesătoare, indicînd aranjarea firelor unei stofe pentru pled.

– Stephen, strigă una dintre femei, nu arăţi prea bine. Frumoasa tînără îi aruncă o privire aproape pofticioasă, aşa cum era, în fusta lui scurtă.

Stephen se întoarse să-i zîmbească femeii, dar o zări pe Bronwyn care aproape că mîrîi la el, înainte de a părăsi camera. O ajunse în capul scărilor.

– Ce se întîmplă cu tine? Am crezut că vei fi încîntată de felul cum sînt îmbrăcat. Ai spus că trebuie să devin scoţian.

– Îmbrăcămintea asta nu face din tine un scoţian. Se depărtă de el.

Stephen o prinse de braţ.

– Ce nu e în regulă? Eşi furioasă din alt motiv?

– De ce aş fi furioasă? întrebă cu vocea încărcată de sarcasm. Sînt măritată cu duşmanul meu. Sînt.....

Stephen îi puse degetele pe buze.

– Ceva te nemulţumeşte, rosti el calm. Îi privi faţa, dar ea plecă ochii, aşa că nu putu să vadă durerea ce sălăşluia în ei. O apucă de ambele braţe, apoi îşi plimbă mîinile în jos, pînă le atinse pe ale ei. Mîna stîngă îi era încleştată puternic pe ceva. Ce e asta? întrebă blînd. Ea încercă să se retragă, dar el o forţă să desfacă palma. Se uită la cataramă, citi inscripţia. Ţi-a dat-o astăzi cineva? Ea dădu din cap fără să scoată o vorbă. A aparţinut tatălui tău? Ea îşi ţinu ochii plecaţi şi nu putu decît să dea iar din cap. Bronwyn, rosti el cu voce caldă şi profundă. Uită-te la mine. Îşi puse mîna blînd sub bărbia ei şi îi înălţă capul. Regret, regret sincer.

– Cum poţi să ştii tu? îl repezi ea dîndu-se deoparte. Apoi în tăcere se blestemă pe sine însăşi, pentru că aproape îl crezuse, pentru că a lăsat ca vocea şi apropierea lui să o influenţeze.

– Ştiu ce înseamnă să-ţi pierzi tatăl, ca şi mama, rosti el răbdător. Sînt sigur că m-ar fi durut şi pe mine, tot atît de tare ca şi pe tine.

– Dar nu eu ţi-am ucis tatăl!

– Nici eu nu l-am ucis pe al tău, personal! afirmă cu violenţă. Ascultă-mă, măcar o dată, ascultă-mă ca pe un om, nu ca pe un zălog politic. Sîntem căsătoriţi. E un fapt. Nu mai avem cum să oprim asta. Am putea fi fericiţi. Şiu că am putea, dar numai dacă ai vrea să ne mai acorzi o şansă.

Faţa ei deveni dură, ochii reci.

– Ca să te făleşti în faţa oamenilor tăi că o scoţiană îţi mănîncă din palmă? Vei încerca să-i cîştigi de partea ta pe bărbaţi, ca şi pe femei, aşa cum ai făcut astăzi?

– Să-i cîştig! începu Stephen. Să te ia naiba! Am petrecut toată ziua alergînd, literalmente, în această climă rece, cu picioarele goale şi cu fundul tot atît de gol, ca să se ştie adevărul, toate pentru a-ţi plăcea ţie şi acestor oameni, de care îţi pasă atît de mult. O împinse de lîngă el. Du-te şi tăvăleşte-te în ura ta. Îţi va ţine o rece companie noaptea. Se întoarse şi o părăsi.

Bronwyn rămase o clipă tăcută, înainte de a coborî încet scările. Ar fi vrut să-l creadă. Avea nevoie de un soţ în care să creadă. Dar cum ar putea? Ce s-ar întîmpla dacă pămînturile ei ar fi atacate de englezi? Te-ai putea aştepta ca Stephen să lupte împotriva propriului său popor?

Ştia cum reacţiona în prezenţa lui. Ar fi fost uşor să uite diferenţele şi să cedeze la atingerile lui dulci, la vocea lui caldă. Însă, în felul acesta, cînd va avea nevoie să fie prudentă şi în alertă, simţurile ei ar fi tocite. Nu putea să-şi permită asta. Nu putea risca vieţile poporului ei, din cauză că se bucura de dorinţele din pat, cu un bărbat care putea să fie spion.

Se aşeză în mica grădină din spatele casei înalte de piatră. Nu putea să aibă încredere în el. După cîte

ştia ea, rugăminţile lui stăruitoare de a crede în el erau doar mijloace prin care să o folosească. Ştia că are fraţi. Poate că-i va chema de partea lui, odată ce îi va străpunge apărarea. Şi nu se va lăuda în faţa fraţilor lui, că ea face tot ce vrea el, că pentru a o face să se supună, trebuia doar să-i sărute spatele genunchilor?

Se ridică şi se îndreptă repede spre marginea peninsulei. Marea se izbea de stînci şi vizibilitatea era excepţională. E o mare responsabilitate să fii conducătorul unui clan. Mulţi, o mulţime de oameni îi cereau să-i protejeze şi, dacă aveau nevoie, chiar să le dea de mîncare. Muncise din greu să-şi cunoască poporul şi să-l înţeleagă. Nu putea să-şi coboare apărarea, nici măcar o clipă. Deci, atunci cînd Stephen o mîngîia, sau o ţinea în braţe, trebuia să se protejeze împotriva lui, să nu permită emoţiilor să-i guverneze capul. Dacă ar afla că poate avea încredere în el, de abia atunci ar putea să se întrebe ce e în inima ei.

– Bronwyn.

Se întoarse.

– Ce e, Douglas? Privi în ochii căprui ai tînărului. Putea să vadă întrebări nerostite, aşa cum vedea în ochii tuturor oamenilor ei. Nu ştiau dacă să aibă sau nu încredere în Stephen şi aşteptau judecata ei. Şi astfel, trebuia să fie şi ea judecată. Dacă greşea în legătură cu el, ei nu vor mai avea încredere în ea niciodată.

– Am primit vorbă că MacGregorii plănuiesc încă un raid după vite, la noapte.

Bronwyn dădu din cap. Ştia că Douglas dispune de un informator.

– Ai spus şi altcuiva despre asta?

Douglas făcu o pauză, citind corect gîndurile ei şi ştiind că s-a referit la Stephen.

– Nimănui.

Ea se întoarse şi privi din nou marea.

– La noapte îi voi conduce eu pe oameni, şi le vom arăta MacGregorilor cine e MacArran. De asta nu se va mai rîde.

Douglas zîmbi.

– Va fi bine să călăresc din nou alături de tine.

Ea îl privi.

– Să nu comunici nimănui planurile noastre. Nimănui! Ai înţeles?

– Da, am înţeles. Se întoarse şi plecă.

La cină, masa lungă era încărcată cu mîncare. La început Stephen fu suspicios în privinţa abundenţei, deoarece simţul economiei, de scoţiană, al lui Bronwyn o determina să participe la mese mai modeste. Mîncînd, ea îi zîmbi. Şi asta l-a surprins, deoarece îşi imaginase că o să fie furioasă, în urma celor întîmplate în după-amiaza aceea. Dar poate că îi ascultase vorbele, poate că voia să-i dea o şansă.

Se aşeză în scaunul lui şi îşi puse mîna pe coapsa ei. Zîmbi cînd o simţi tresărind.

Se întoarse spre el, cu ochi blînzi şi calzi, cu buzele desfăcute şi Stephen îşi simţi trupul încălzindu-i-se. Se aplecă spre ea.

– Nu e nici timpul, nici locul, rosti ea cu o notă de tristeţe în glas.

– Atunci, vino sus cu mine.

Ea zîmbi seducător.

– Într-o clipă. Poate că ţi-ar plăcea să încerci o băutură nouă, făcută de mine. E din vin şi suc de fructe, cu puţine arome. Îi dădu o cupă de argint.

Stephen nu prea observă ce bea. Bronwyn nu se uitase niciodată la el aşa cum făcea acum şi sîngele

începu să-i clocotească. Genele ei dese se lăsară peste ochi, care se transformaseră în ceva pur, ca nişte perle albastre. Vîrful limbii ei roz îi atingea buza inferioară şi Stephen simţi fiori alergîndu-i pe spinare. Deci aşa arăta, cînd era plină de dorinţe.

Îşi puse mîna peste ale ei şi trebui să se abţină, să nu o strîngă aşa de tare încît să-i frîngă degetele.

– Vino cu mine, şopti el răguşit. Dar înainte de a ajunge sus, începu să se simtă somnoros. La uşa dormitorului lor, de abia putea să-şi ţină ochii deschişi. E ceva în neregulă cu mine, şopti el formulînd cuvintele cu efort.

– Eşti obosit, asta e tot, răspunse Bronwyn plină de simpatie. Ai petrecut cea mai mare parte a zilei antrenîndu-te cu Tam şi el e în stare să epuizeze un om. Uite, lasă-mă să te ajut. Îi înlănţui mijlocul cu braţul şi îl conduse spre pat.

Stephen căzu în moliciunea patului. Îşi simţea membrele grele şi nefolositoare.

– Regret, eu.....

– Linişte, rosti Bronwyn blînd. Odihneşte-te. Ai să te simţi mai bine, după puţin somn.

Stephen nu avu de ales decît să se supună şi căzu într-un somn adînc.

Bronwyn stătu o clipă privindu-l încruntată. Spera că nu i-a pus în băutură prea mult din leacul acela de dormit. Văzîndu-l zăcînd acolo, aşa de liniştit, simţi o bruscă mustrare de conştiinţă. Dar a trebuit să se asigure că nu va interveni la noapte. Trebuia să le arate ea MacGregorilor, că nu pot să-i fure vitele şi să plece nepedepsiţi.

Se întoarse să părăsească încăperea, apoi se uită înapoi. Cu un oftat, îi scoase cizmele din picioare. El nu se mişcă, zăcea liniştit, aşa de liniştit, fără să se

uite la ea, fără să-i ceară nimic. Se aplecă şi îi atinse părul, apoi dintr-un impuls îi sărută blînd fruntea. După care se depărtă de el, cu faţa roz, blestemîndu-se pentru nebunia ei. Ce îi păsa ei de un englez?

Oamenii se aflau deja în şa şi o aşteptau. Îşi ridică fusta lungă şi îşi aruncă picioarele în şa. Oamenii aveau nevoie de comenzi verbale, în timp ce o urmau în jos pe cărarea îngustă, spre păşuni.

Informatorul lui Douglas avusese dreptate, în privinţa raidului programat pentru furat vite. Bronwyn şi oamenii ei călăriră din greu timp de două ore, apoi îşi abandonară caii şi intrară pe furiş în pădure.

Bronwyn a fost prima care a auzit paşii. Ridică mîna pentru a-şi opri oamenii, apoi le făcu semn să se răspîndească. Doar Douglas să rămînă cu ea. Oamenii din clanul MacArran se strecurară tăcuţi printre copaci şi îi înconjurară pe hoţi.

Cînd fu conştientă că oamenii ei avuseseră suficient timp pentru a-şi ocupa locurile, deschise gura şi scoase un ţipăt ascuţit, ce determină cireada să tropăie nervoasă. MacGregorii îşi părăsiră lasourile, pe care le ţineau în mîini, şi apucară săbiile. Dar era prea tîrziu, pentru că oamenii lui Bronwyn îi ajunseră. Îşi scoseseră pledurile, fiindu-le mai uşor să lupte eliberaţi, în cămăşile lor largi. Strigătele lor de luptă sălbatice stîrneau ecoul în regiune. Bronwyn îşi aruncase fusta de pe ea, rămînînd doar cu bluza şi pledul, care îi ajungeau pînă la genunchi. Stătea în spate pentru a-şi dirija oamenii şi a nu-i stînjeni cu slabele ei puteri. În momente ca acesta îşi blestema lipsa de forţă.

– Jarl! strigă ea, la timp penru a-l salva pe unul din oamenii ei de o sabie ce-i ameninţa capul. Traversă în

grabă iarba, la timp pentru a opri un MacGregor să sară la alt bărbat.

Lumina lunii dezvălui strălucirea unui pumnal deasupra capului lui Douglas. Văzu că acesta îşi pierduse arma.

– Douglas! strigă ea şi îi aruncă arma ei. În spatele lui, MacGregor se întoarse să se uite la ea şi în clipa aceea Douglas îl izbi cu pumnalul în coaste. Omul căzu încet.

În curînd, bătălia păru că se apropie de sfîrşit. Simţind o schimbare în rîndul oamenilor, Bronwyn se uită la omul de la picioarele ei.

– E chiar MacGregor, şopti ea. E mort?

– Nu. răspunse Douglas, doar rănit. Curînd îşi va reveni.

Se uită în jur. Ceilalţi MacGregori dispăruseră printre copaci, acum că şeful lor căzuse. Îngenunchie lîngă el.

– Dă-mi pumnalul, ceru ea.

Douglas se supuse, fără să ezite.

– Aş vrea ca MacGregor să-şi amintească de mine, după această noapte. Ce crezi, i-ar plăcea iniţialele mele săpate în carnea lui?

– Poate pe obraz? rosti Douglas avid.

Bronwyn îi aruncă o privire rece, cu ochii transformaţi în argint de lumina lunii.

– Nu vreau să stîrnesc un război adevărat, vreau doar o amintire. În afară de asta, am auzit că MacGregor e un bărbat frumos. Îi desfăcu cămaşa.

– În ultima vreme pari cucerită de bărbaţii frumoşi, rosti cu amărăciune Douglas.

– Poate că ar trebui să te îngrijeşti de oamenii mei. Te frămîntă gelozia, sau lăcomia? Vezi mai bine de oamenii mei şi încetează cu ţîfnele astea copilăreşti.

Douglas plecă de lîngă ea.

Bronwyn auzise diverse istorii despre MacGregor şi ştia cum ar aprecia o cicatrice, făcută de o femeie care îl învinsese. Folosi vîrful pumnalului şi de abia crestă pielea, cînd îi sculptă un mic B pe umăr. Astfel, se asigurase că îşi va aminti de ea data viitoare, cînd va mai încerca să-i fure vitele.

Cînd termină, fugi înapoi la oamenii ei şi împreună alergară la cai. Era o experienţă ameţitoare: prima ei victorie, în calitate de şefa clanului.

– Spre Tam! strigă ea cînd fu în şa. Să-l tragem jos din pat. O să vrea să afle cum poartă MacGregor pe el insemnul unui MacArran. Rîse gîndindu-se la furia acestuia, cînd va descoperi ce dar îi făcuse.

Dar nu era destinată să ajungă prea uşor acasă. Deodată cerurile se deschiseră şi o ploaie diluviană foarte rece căzu peste ei. Toţi îşi înfăşurară pledurile pe cap, iar Bronwyn se gîndi cu jind la fusta ei caldă, pe care o abandonase pe pămînt. Izbucni un fulger şi caii săriră, speriaţi de lumină şi de tunet.

Călăreau spre Larenston pe marginea stîncii ce se ridica din mare. Nu era cel mai sigur drum, dar era mai rapid şi ştiau că MacGregorii nu îi vor urmări pe aceste cărări necunoscte şi periculoase.

Brusc un trăsnet uriaş săgetă cerul şi lovi pămîntul, chiar în faţa lui Alexander. Calul lui se dădu înapoi, lovind frenetic pămîntul cu picioarele din faţă. În următoarea clipă mugetul tunetului ameninţa să doboare stîncile peste ei. Calul lui Alexander îşi schimbă poziţia şi picioarele lui alunecară în afară, atîrnînd peste marginea stîncii. Pentru o clipă, cal şi călăreţ rămaseră suspendaţi, jumătate pe pămînt, jumătate în aer. Apoi deodată căzură, Alex scăpînd din şaua calului.

Bronwyn a fost prima care a descălecat. Ploaia rece îi bătea în faţă. Picioarele îi erau albastre de frig.

– S-a dus! strigă Douglas. Marea a pus stăpînire pe el. Bronwyn încerca să vadă marea de dedesubt, prin întuneric şi ploaie. O scăpărare a fulgerului îi dezvălui cadavrul calului, zăcînd nemişcat pe stînci. Dar nici urmă de Alex. Să mergem! continuă să strige Douglas. Nu poţi să-l ajuţi.

Bronwyn se ridică în picioare. Era la fel de înaltă ca Douglas, la acelaşi nivel cu el.

– Îmi porunceşti tu mie? întrebă ea, apoi se uită din nou la apă. Ţine-mă de glezne, ca să pot vedea mai departe, peste margine.

Se întinse pe burtă, cît de mult putu, în timp ce Douglas o apuca de glezne. Imediat doi oameni veniră alături de ea şi o prinseră de braţe. Altul îşi puse mîinile pe umerii lui Douglas.

Centimetru cu centimetru, Bronwyn se tîrî peste margine, pînă putu să vadă jos, o parte a peretelui vertical al stîncii. Era înspăimîntător să atîrne aşa peste margine, încredinţîndu-şi viaţa în mîinile puternice de pe glezne. Primul ei impuls a fost să spună că nu vede nimic, dar nu putea să-l părăsească pe Alex, dacă exista o şansă să mai fie încă în viaţă. Trebuia să aştepte cu răbdare următoarea lumină a fulgerului, pentru a vedea locul mai bine. Încet îşi întoarse capul, să vadă şi altă parte a stîncii. Poziţia cu capul în jos o ameţea şi frica îi făcuse un nod în stomac.

De abia cînd întoarse capul pentru a treia oară crezu că vede ceva. Păru că trece o veşnicie pînă cînd fulgerul lumină din nou peretele. Parcă i se frîngea gîtul, din cauză că-şi ţinea capul ridicat.

Fulgerul lumină din nou şi deodată toată durerea dispăru. Acolo, în stînga ei, la jumătatea distanţei pînă

jos, se afla sclipirea familiară a pledului roşu preferat de Alex.

Făcu semn cu mîna şi oamenii o traseră sus.

– Alex! Acolo jos! gîfîi ea cu gura plină de apă de ploaie. Apoi îşi şterse nerăbdătoare ochii cu mîna. Se află pe o muchie îngustă. Legaţi-mi o funie în jurul mijlocului. Cred că pot să-l prind.

– Lasă-mă pe mine să mă duc! rosti Francis.

– Eşti prea mare. Nu e suficient loc pe muchia aceea. Daţi-mi o frînghie să o iau pe umăr. Înţelegeţi? Strigătele ei erau însoţite de gesturile mîinii. Oamenii dădură din cap şi aproape imediat se făcu un colac de frînghie, pe care şi-l puse pe umăr. Un capăt i-l dădu lui Douglas. Cînd am să trag de două ori, ridicaţi-l. Apoi îşi legă altă frînghie de mijloc. După ce Alex e în siguranţă, trăgeţi-mă sus şi pe mine. Se îndreptă spre marginea stîncii. Nici nu se uită în jos, la hăul de sub ea. Făcu o scurtă pauză. Tam e succesorul meu, rosti ea fără să adauge că aceasta numai în caz că murea.

Funia groasă îi tăia mijlocul şi deşi oamenii o lăsară în jos cît mai încet şi mai blînd putură, se izbi de peretele de stîncă de mai multe ori. Genunchii şi umerii o dureau îngrozitor şi putea să simtă cum i se julește pielea de pe mîinile încleştate pe frînghie. Gîndeşte-te la Alex, îşi repetă ea, gîndeşte-te la Alex.

Trecu destul timp pînă a ajuns la muchia aceea îngustă. Exista extrem de puţin loc unde să-şi pună picioarele, lîngă trupul mare al lui Alex. După cîteva manevre atente, reuşi să îl încalece peste şolduri.

– Alex! strigă ea pentru a domina zgomotul ploii.

Tînărul deschise încet ochii şi se uită la ea, ca la un înger coborît pe pămînt.

– Şefa, şopti el închizînd din nou ochii, sunetul cuvinelor lui pierzîndu-se în furtună.

– Să te ia naiba, Alex, trezeşte-te! ţipă Bronwyn. Alex deschise din nou ochii. Eşti rănit? Ai putea să mă ajuţi cu funia asta?

Deodată Alex deveni conştient de tot ce-l înconjura.

– Am piciorul rupt, dar cred că pot să mă mişc. Cum ai ajuns aici?

– Nu mai vorbi! Leagă-te doar bine! Stătea într-o poziţie precară şi avea foarte puţin spaţiu de mişcare. Se aplecă în faţă, ţinîndu-şi picioarele drepte, fără să le schimbe poziţia, în timp ce împreună cu Alex lega frînghia în jurul trupului acestuia. Făcură un fel de laţ primitiv, cu funia trecută printre picioare şi peste spate. Eşti gata? mai strigă ea.

– Urcă tu întîi. Eu aştept.

– Nu discuta cu mine, Alex. E un ordin. Trase puternic de frînghie de două ori, după care o simţi întinzîndu-se, cînd oamenii de sus începură să o ridice. Se încruntă văzînd cum se izbea Alex de peretele stîncos, rănindu-se şi mai tare la picior.

Cînd ajunse deasupra capului ei, se lipi strîns de stîncă. Ploaia o izbea; peretele abrubt era tare şi îi ameninţa spatele. Deodată se simţi foarte singură – şi foarte înspăimîntată. Grija faţă de Alex îi motivase curajul dinainte, dar acum nu mai avea nimic. Alex era în siguranţă, iar ea era aşa de singură şi aşa de speriată. Îi trecu prin minte unde ar fi vrut să fie acum: pe genunchii lui Stephen, în faţa focului, cu braţele lui înconjurînd-o.

Frînghia din jurul mijlocului ei se întinse şi nu mai avu timp de gîndire. Şi totuşi, cînd se ţinea cu mîinile de frînghie, cît mai strîns şi cu picioarele înfăşurate în jurul ei, pentru a uşura presiunea asupra mijlocului, imaginea lui Stephen era alături de ea.

Aşa că nu constitui nici o surpriză cînd, ajungînd în vîrful stîncii, îi găsi pe Tam şi pe Stephen trăgînd-o în sus. Stephen întinse mîinile şi o prinse de subsuori, apoi o depuse pe pămînt. Şi o ţinu lîngă el, într-o îmbrăţişare care aproape o strivi, dar îi plăcea şi era încîntată că nu mai e singură. Apoi o depărtă de el ţinîndu-i faţa în mîini şi o studie. Ochii lui erau întunecaţi, plini de umbre. Ea ar fi vrut să spună ceva, că e încîntată că-l vede, că e încîntată că e din nou în siguranţă, dar expresia feţei lui nu permitea nici o vorbă.

Deodaă îşi mută mîinile pe braţele ei şi începu o inspecţie impersonală. Îi apăsă braţul pe spate şi îşi plimbă mîinile pe picioare, încruntîndu-se cînd văzu locurile însîngerate de la genunchi. Toate sentimentele ei blînde o părăsiră. Cum îndrăzneşte să o cerceteze în felul acesta, în faţa oamenilor ei?

– Lasă-mă! porunci ea.

Stephen o ignoră şi se uită în sus la Tam, care – deşi în genunchi – îi domina pe amîndoi.

– Cîteva tăieturi şi vînătăi, dar nu pare nimic serios.

Tam se ridică şi dădu din cap. Părea că a întinerit cu zece ani.

Bronwyn dădu din picioare şi se luptă cu Stephen.

– Dacă ai terminat cu mine, rosti plină de măreţie, aş vrea să merg acasă. Stephen se întoarse şi o privi, iar ea înţelese expresia de pe faţa lui. Era furios – foarte, foarte furios. Ploaia începuse să se mai potolească, iar zorii luminau cerul. Se ridică şi încercă să se tragă de lîngă el. Trebuie să-l văd pe Alex.

– De Alex are cineva grijă, rosti Stephen hotărît şi cu dinţii încleştaţi. Mîna lui îi cuprinse ferm încheietura mîinii şi se ridică trăgînd-o cu el. Se îndreptă spre calul lui, tîrînd-o după el.

– Îţi cer să-mi dai drumul, rosti ea cît mai calmă posibil, deoarece toţi oamenii ei se aflau în jur.

El se răsuci şi o trase mai aproape de el.

– Dacă mai scoţi doar o singură vorbă, îţi trag poala bluzei peste cap şi te bat la fund, pînă se face albastru şi negru. Alex e în siguranţă – mai în siguranţă decît tine în momentul acesta, aşa că nu mă mai provoca. E clar?

Îşi ridică bărbia în aer şi-l privi. Dar nu-i mai dădu ocazia să-şi pună în aplicare ameninţarea. El se întorse şi o trase spre calul care aştepta. Nu-i mai lăsă timp să încalece, ci o apucă şi o ridică trîntind-o în şa aşa de tare, încît îi clănţăniră dinţii. Şi într-o clipă era şi el pe calul lui.

Ţinea în mînă frîul calului ei.

– Mă urmezi, sau trebuie să-ţi conduc eu calul?

Nu putea să suporte să fie condusă, ca un copil neascultător.

– Te urmez, rosti ea cu spatele drept şi bărbia în vînt.

Călăriră pe cărarea îngustă, depărtîndu-se de oameni, dar Bronwyn nu privi înapoi. Umilinţa ei era totală. Oamenii ei o respectau, i se supuneau, dar Stephen încercase să o reducă la statutul unui copil. Rab fugea alături de cai, urmîndu-şi stăpîna, ca de obicei.

Călăriră peste trei ore şi Bronwyn ştia că se îndreptau spre proprietăţile ei cele mai nordice. Terenul era muntos, sălbatic, străbătut de o mulţime de rîuri. Stephen menţinea un pas lent, constant, fără să se uite la ea, dar simţind cînd trebuia să încetinească mai mult, pentru a o aştepta.

Bronwyn era foarte obosită. Nu mîncase de dinainte de raidul după vite din timpul nopţii şi acum i se

părea ca şi cum fusese cu multe zile în urmă. Era aşa de flămîndă, încît stomacul ei parcă urma să se autodevoreze. Ploaia aproape se oprise, transformată într-o burniţă rece şi umedă şi era îngheţată pînă la oase. Adesea tremura şi strănută de cîteva ori. Picioarele îi erau tăiate şi lovite şi indiferent cum se întorcea, şaua îi izbea locurile inflamate.

Dar, mai curînd murea, decît să-i ceară lui Stephen să se oprească şi să se odihnească.

Pe la prînz se opriră şi Bronwyn nu putu să facă altceva, decît să scoată un suspin de uşurare. Înainte de a putea să descalece, el se afla lîngă ea, trăgînd-o jos de pe cal. Era aşa de trudită, aşa de îngheţată, aşa de flămîndă, încît de abia îşi amintea întîmplările nopţii.

El o aşeză pe pămînt, apoi se depărtă de ea. Cînd se uită înapoi, văzu că furia lui nu dispăruse.

– De ce? întrebă el şi cuvîntul demonstră cît de mult auto-control îi trebuia, pentru a se abţine să nu o pocnească. De ce m-ai drogat?

Încercă să-şi ţină umerii drepţi.

– MacGregorii plănuiseră încă un raid şi eu a trebuit să apăr avutul poporului meu.

Ochii lui erau reci şi duri.

– Nu ţi-a spus nimeni niciodată, că e datoria unui *bărbat* să se bată în luptă?

Ea ridică din umeri.

– Asta e ceea ce gîndiţi voi în Anglia. În Scoţia sîntem altfel. Am fost crescută la fel ca fratele meu, de la şapte ani. Am fost învăţată să călăresc, şi dacă e nevoie, cum să folosesc o sabie.

– Şi ai crezut că eu nu sînt în stare să-i conduc pe oameni, aşa că ţi-ai aruncat de pe tine hainele – surîse dispreţuitor privindu-i fusta scurtă pe care o purta –

şi i-ai condus tu. Mă consideri un bărbat aşa neputincios, încît îţi închipui că eşti mai bună decît mine?

– Un bărbat! rosti ea dezgustată. Asta e tot ce te preocupă în legătură cu tine. La ultimul raid te-ai dus îmbrăcat în armură. Ştii că MacGregorii *au rîs* de mine! Au spus că MacArranii au o femeie conducător şi un stîlp de fier drept şef. Ei bine, astă noapte i-am făcut să înceteze să mai rîdă. Am însemnat umărul lui MacGregor cu un B.

– Ce ai făcut? îngăimă Stephen.

– Ai auzit ce am spus, rosti ea arogantă.

– O, Dumnezeule! Stephen îşi trecu mîna prin păr. Nu înţelegi nimic în legătură cu mîndria unui bărbat? Toată viaţa lui va purta pe el insemnul pe care i l-a făcut o femeie. Te va urî, atît pe tine, cît şi pe clanul tău.

– Greşeşti! În afară de asta, MacGregorii şi MacArranii deja se urăsc.

– Nu chiar atît de mult, după cîte mi-am dat seama. Se pare că doar vă hărţuiţi unii pe alţii. E mai mult un joc, decît un război adevărat.

– Nu ştii nimic despre asta. Eşti englez, spuse ea întorcîndu-se spre calul ei şi începînd să-i desfacă şaua.

Îşi puse mîna peste ale ei.

– Vreau cuvîntul tău, că nu mă vei mai droga niciodată.

Sări evitîndu-i atingerea.

– Sînt momente cînd.....

El o apucă de umeri şi o întoarse spre el.

– Nu există nici un moment, în care să-mi controlezi tu viaţa, sau acţiunile. Ce s-ar fi întîmplat dacă s-ar fi ivit necazuri şi era nevoie de mine? Dormeam aşa de profund, încît cineva putea să dărîme castelul

şi eu n-aş fi simţit. Nu pot să trăiesc cu cineva, în care nu pot avea încredere. Vreau să-mi promiţi.

Îi aruncă un mic zîmbet.

– Nu pot.

El o împinse departe de el.

– Nu voi pune în pericol viaţa nimănui, din cauza capriciilor unei fete nebune, rosti el blînd.

– Fată! zise ea. Sînt MacArran. Am sute de bărbaţi şi femei, care mi se supun şi mă respectă.

– Şi te-au lăsat să-ţi urmezi propriul drum, mult prea des. Eşti o femeie inteligentă şi judecata ta e bună. Dar nu ai suficientă experienţă, pentru a conduce nişte bărbaţi în luptă. Asta o voi face eu.

– Oamenii mei nu te vor urma.

– O vor face, atît timp cît voi fi suficient de treaz pentru a-i conduce. Se uită la ea, cînd rămase tăcută. Ţi-am cerut să-mi promiţi, acum îţi voi smulge promisiunea cu forţa. Dacă ai să mă mai droghezi, îţi voi lua cîinele.

Bronwyn rămase cu gura căscată de uimire.

– Rab se va întoarce întotdeauna la mine.

– Nu, dacă va fi la cîţiva metri sub pămînt; nu va putea.

Îi înţelese cu încetineală vorbele.

– Ai să-l ucizi? Vei omorî un cîine, pentru a obţine ce vrei?

– Voi omorî o sută de cîini sau cai, pentru a salva un om, indiferent dacă e omul meu, sau al tău. Vieţile lor sînt în pericol, dacă nu sînt acolo să-i apăr şi eu nu pot să-mi petrec viaţa cu frica că propria mea nevastă hotărăşte, dacă vrea sau nu să fiu conştient în vreuna dintre nopţi. Am fost destul de limpede?

– Foarte limpede. Fără îndoială că te vei distra omorîndu-mi cîinele. La urma urmei, m-ai deposedat de aproape tot.

Stephen îi aruncă o privire exasperată.

– E evident că intenţionezi să vezi doar ceea ce vrei tu. Dar aminteşte-ţi că, dacă îţi iubeşti animalul, trebuie să te gîndeşti de două ori înainte de a te mai atinge de mîncarea mea.

Deodată, aceasta se dovedi prea mult pentru Bronwyn. Noaptea lungă şi ploaia, oroarea de a atîrna de stîncă şi acum gîndul de a-l pierde pe Rab, era ceva prea mult pentru ea. Căzu în genunchi pe pămîntul îmbibat de apă şi Rab veni lîngă ea. Înconjură cu braţele cîinele şi îşi îngropă faţa în blana lui aspră şi udă.

– Da, îl iubesc, şopti ea. Tu englezule mi-ai luat tot, ai putea să-l iei şi pe Rab. Mi-ai ucis tatăl şi pe cei trei favoriţi ai lui. Mi-ai ucis orice şansă de fericire, alături de un bărbat pe care puteam să-l iubesc. Îşi înălţă capul, cu ochi strălucitori de lacrimi reţinute. De ce nu-l iei şi pe Rab? Şi pe Tam? Şi să-mi dai foc la casă?

Stephen clătină din cap, apoi îi întinse mîna.

– Eşti obosită, flămîndă şi nu ştii ce vorbeşti. Ea îi ignoră mîna şi se ridică. Stephen o prinse şi o trase în braţele lui. Părea că nu observă efortul ei de a-l împinge în lături. Ţi s-a întîmplat vreodată să-ţi imaginezi că ai putea să mă iubeşti? Făcînd asta, am fi scutiţi amîndoi de o mulţime de conflicte.

– Cum aş putea să iubesc un om în care nu pot avea încredere? întrebă ea simplu.

Stephen nu răspunse, dar continuă să o ţină lipită de el, cu obrazul în părul ei ud.

– Haide, rosti după o vreme. E gata să înceapă iar ploaia. Şi avem o mulţime de kilometri, înainte de a

ajunge la adăpost. După ce-i dădu drumul, nu o privi şi ei îi trecu prin cap că era trist. Alungă imediat gîndul şi încălecă.

CAPITOLUL OPT

Era după-amiază tîrziu, cînd Stephen se opri în faţa unei case vechi de piatră. Spatele casei era îngropat într-o latură a unei mici coline, iar acoperişul era acoperit cu pămînt şi iarbă. Începuse din nou să plouă, chiar cînd hainele lui Bronwyn erau gata să se usuce.

Ea opri calul, dar nu descălecă. Era prea obosită şi epuizată pentru a se mai mişca.

Stephen o apucă de mijloc şi aproape o trase jos, pe pămînt.

– Flămîndă? murmură el, chiar înainte de a o lua în braţe şi a o duce în casă. Camera cu podeaua murdară era caldă de la un foc de turbă Rezemat de perete se afla un scaun. O puse pe el. Stai aici, pînă văd eu de cai. De abia băgă de seamă cînd se întoarse, aşa obosită era. Credeam că voi scoţienii sînteţi un neam rezistent, o tachină el şi rîse cînd ea se îndreptă obosită, fără să se sprijine de perete. Vino, să vezi ce am aici. Deschise un dulap de lîngă unul din pereţi şi începu să scoată alimentele. Era acolo un vas plin cu friptură mirosind divin. Apoi apăru o pîine neagră mare. Exista peşte şi supă, fructe şi legume.

Bronwyn avea impresia că visează. Încet, părăsi scaunul şi se duse lîngă Stephen. Ochii ei priveau

flămînzi fiecare farfurie, apoi se îndreptară spre locul unde pusese el o farfurie, cît mai departe.

Cînd întinse mîna după o bucată suculentă de friptură de porc, Stephen trase farfuria dinaintea ei.

– Pentru orice se plăteşte un preţ, rosti el linştit. Ea se trase de lîngă el, cu ochi sticloşi. Începu să se ridice. Stephen puse farfuria jos. Ia! zise el apucînd-o de umeri. Tu nu te amuzi niciodată?

– Nu, cînd e vorba să ucid un englez, zise ea băţoasă.

Deodată el o trase mai aproape de el.

– Cel puţin eşti consecventă. O depărtă puţin de el, mîngîindu-i obrazul cu dosul degetelor. Şi ce crezi că vreau eu în schimbul mîncării?

– Ca eu şi oamenii mei să-ţi jurăm credinţă şi că vom lupta alături de tine, chiar dacă porunceşti să luptăm împotriva propriului nostru popor, rosti ea hotărîtă.

– Dumnezeule mare! aproape ţipă Stephen. Ce monstru îţi imaginezi că sînt. O privi încruntat un moment, apoi zîmbi. Plata pe care o vreau te va costa mult mai mult. Vreau un sărut. Un sărut, dat de bunăvoie. Un sărut pentru care nu trebuie să mă lupt cu tine.

Prima ei reacţie a fost să-i spună ce poate să facă cu mîncarea şi sărutările lui, desigur în limba galeză, dar era convinsă că ar înţelege. Apoi se opri. Dacă nu era altceva, un scoţian era practic. Nu putea pur şi simplu să lase toată mîncarea aia să se risipească.

– Da, şopti ea. Am să te sărut. Se aplecă pe genunchi şi îşi atinse buzele de ale lui. El tocmai începuse să o tragă spre el, cînd ea îi dădu braţele deoparte. Sărutul meu! adăugă posesivă. Stephen zîmbi

şi se lăsă pe spate sprijinit pe coate, permiţîndu-i să pună stăpînire pe el.

Buzele ei se jucară cu ale lui blînd, atingîndu-le, pipăindu-le. Îşi folosi şi dinţii şi vîrful limbii, pentru a explora şi a-i căuta gura.

Apoi se dădu de-o parte, atît cît să-l privească. Afară ploua şi sunetul molcom îi făcu să se simtă izolaţi şi cît se poate de singuri. Auriul blînd al focului ce pîlpîia arunca umbre plăcute pe faţa lui frumoasă. Stătea cu ochii închişi şi buzele uşor desfăcute, aşa încît Bronwyn simţi că inima începe să-i bată cu putere. Era doar imaginaţia ei, sau devenise şi mai arătos de cînd îl întîlnise prima oară? Deodată i se păru un bărbat perfect.

Şi continua să stătea liniştit, aşteptînd în tăcere. Nu era nici un semn din excitaţia pe care o simţea ea. Nici nu se amuză! gîndi ea şi zîmbi. Hai să vedem cît de tare poţi să te amuzi, englezule!

Stephen deschise scurt ochii, înainte ca buzele lui Bronwyn să se aşeze din nou pe ale lui. De data aceasta nu mai era dulce sau blîndă, ci flămîndă. Îi muşcă buzele, le supse.

Stephen îşi părăsi repede poziţia relaxată şi căzu pe podeaua tare. Mîinile lui se strînseră în jurul mijlocului ei şi o trase mai aproape. Ea rîse profund, din gît, şi îi dădu iar mîinile deoparte. Supus, le lăsă să cadă în lături.

Îşi trase capul, cu buzele în continuare încleştate de ale lui, aşa că şi capul lui o urmă. Cu o mînă pe ceafa lui, degetele i se plimbau prin păr, iar cealaltă mînă şi-o duse la genunchii lui. Cînd începu să şi-o mişte încet în sus, simţi cum trupul lui se înfioară. Purta îmbrăcăminte scoţiană şi era gol pe sub cămaşă şi pled. Centimentru cu centimetru, încet îi mîngîie

interiorul coapsei, mai sus şi mai sus. Cînd îl atinse între picioare, ochii lui Stephen se deschiseră mari şi în clipa următoare o aruncă pe spate punîndu-şi un picior peste ea.

– Nu! rosti ea împingîndu-l. Un sărut, acesta a fost preţul. Respira atît de greu, încît de abia putea să vorbească, parcă ar fi alergat kilometri întregi. Stephen nu-şi reveni prea repede. O privea prostit. Îşi proptise ambele mîini pe pieptul lui. Ai promis că pot să mănînc, dacă îţi dau un sărut. Cred că asta am făcut, zise ea serioasă.

– Bronwyn, gemu Stephen agonizînd.

Ea zîmbi veselă şi îi dădu un brînci puternic, apoi se depărtă de el.

– Să nu mai spui niciodată, că un scoţian nu-şi ţine cuvîntul.

Stephen gemu iar şi închise pentru o clipă ochii.

– Trebuie că am îmbătrînit cu douăzeci de ani de cînd te-am întîlnit. Dimineaţă droguri, apoi căţăratul pe un perete de stîncă şi acum încercarea de a mă termina. La ce mă mai pot aştepta? Un instrument de tortură, sau preferi tortura apei?

Ea rîse, apoi îi întinse o bucată suculentă de carne de porc prăjită. Ea mînca deja, cu buzele înroşite de sărut şi lucioase de grăsime. Apoi luă o bucată de plăcintă cu carne, după ce Stephen acceptă carnea de porc.

– Cum ai ajuns aici? Tu ai adus mîncarea? Cum ai aflat de stîncă?

Era rîndul lui să rîdă, în timp ce începu să mănînce, dar fără entuziasmul ei. Nu-şi revenise încă, de la mîna lui Bronwyn între picioarele lui. Tam avusese mai mult decît dreptate, despre cît de folositoare erau hainele scoţiene.

– Douglas s-a dus la Tam, rosti el după o vreme, apoi se încruntă. Aş vrea să pot să-i învăţ pe oamenii tăi să vină la mine, rosti el scîrbit. Se pare că aflu totul, la mîna a doua.

Bronwyn avea şi gura şi ambele mîini ocupate cu mîncare.

– Douglas e un fiu supus.

– Fiu? Despre ce vorbeşti?

Ea clipi.

– Douglas e fiul lui Tam.

– Dar am crezut că fiul lui Tam a fost omorît.

Îi aruncă o privire dezgustată, în timp ce ungea cu unt o bucată de pîine neagră.

– Un bărbat poate avea mai mulţi fii. Tatăl meu spunea că Tam încearcă să-şi formeze propriul clan. Are o duzină de fii, sau a avut, pînă cînd voi englezii i-aţi omorît unul.

Stepehn ridică mîinile în apărare.

– Cine sînt?

– Douglas, Alex, Jarl, Francis sînt cei mai mari. Apoi are şi alţi băieţi, care sînt prea mici pentru a lupta şi noua lui soţie e gata să-i mai dăruiască unul. Stephen chicoti. Întotdeauna trebuie să fii atent la bărbaţii tăcuţi. Dar n-ai răspuns la întrebare, continuă Bronwyn fără măcar să încetinească să mănînce. Şi de ce m-ai adus aici?

– Am crezut că drumul călare s-ar putea să-mi atenueze furia şi nu voiam ca oamenii tăi să intervină, rosti el înainte de a-i răspunde la celelalte întrebări. Tam a încercat să mă trezească, dar n-a putut. Îi aruncă lui Bronwyn o privire aspră, dar ea îl ignoră. Morag mi-a preparat o băutură, un fel de amestec, care aproape m-a ucis. Înainte de a-mi putea reveni, mă aflam deja pe cal şi alergam pe cărarea de pe

stîncă. Am ajuns acolo, exact cînd Alex era tras afară. Puse jos copanul de pui pe care îl mînca şi îi aruncă o privire cercetătoare. De ce a trebuit să cobori tu pe stîncă? De ce dracu' ţi-au *permis* oamenii ăia ai tăi să faci asta?

Ea puse jos biscuitul pe care-l mesteca.

– Niciodată n-ai să înţelegi? *Eu* sînt MacArran. Eu sînt cea care permite sau interzice. Oamenii mei îmi urmează ordinele, nu invers.

Stephen se ridică şi adăugă mai multă turbă pe foc. Educaţia englezească se lupta în sinea lui.

– Dar nu eşti puternică. Dacă Alex ar fi fost inconştient, tu n-ai fi putut să-l ajuţi. Nu ai muşchi, ca să ridici greutatea unui trup inert.

Ea fu răbdătoare cu el, realizînd că încerca să înţeleagă.

– M-am dus eu, pentru că sînt mică. Era foarte puţin spaţiu pe muchia aceea şi am simţit că aş putea să mă mişc mai uşor decît un om solid. Iar în ce priveşte ridicarea lui Alex, n-aş fi putut să-i ridic tot trupul, dar ştiam că pot înfăşura o frînghie sub destule părţi din el, încît să poată fi tras sus. Dacă aş fi crezut că trimiţînd pe altcineva Alex ar fi avut mai multe şanse, n-aş fi ezitat. Întotdeauna am încercat să fac ceea ce e mai bine pentru poporul meu.

– La dracu'! rosti Stephen cu violenţă. Apoi sări în picioare. Nu-mi place să aud cuvinte înţelepte din gura unei femei.

Ea clipi, apoi zîmbi de sinceritatea lui.

– Nu ai cunoscut şi şefi buni, care-şi folosesc capul în locul muşchilor?

El o privi fix apoi o trase în braţe, cu mîna îngropată în părul ei.

– Am fost aşa furios, şopti el. La început nu i-am crezut pe oameni cînd mi-au spus unde eşti. Cred că n-am mai putut să respir, pînă nu te-am văzut în siguranţă.

Ea îşi înălţă capul şi-l privi cercetîndu-i faţa.

– Dacă aş fi murit, sînt sigură că Tam ţi-ar fi dat ceva din proprietăţile mele.

– Proprietăţi! oftă el, apoi îi presă capul pe umărul lui. Uneori eşti o femeie proastă. Ar trebui să te pedepsesc pentru această insultă. N-o lăsă să se mişte, cînd încercă. Cred că îţi voi amîna masa, rosti el dur. Îi ridică faţa şi o sărută lacom, rîzînd de grăsimea de pe buzele ei. Eşti un obiect terestru, zise el, apoi nu mai spuse nimic cînd ea îi înlănţui gîtul cu braţele.

Nu fu nevoie decît de cîteva clipe pentru a-i reveni pasiunea. Reamintindu-şi evenimentele dimineţii, frica lui pentru ea, suspendată pe peretele stîncos şi abrupt, îl făcu să o sărute aproape disperat. Îi ţinu faţa în mîini, cu limba gustînd dulceaţa nectarului ei.

Apoi îşi trecu braţele sub genunchii ei şi cu grijă o duse lîngă foc. După care o dezbrăcă fără grabă, îi desfăcu centura, îi sărută pieptul. Îi dădu la o parte pledul de pe şolduri, apoi îi sărută picioarele, în toată lungimea lor aurită.

– Vino, şopti ea.

Dar era rîndul lui să o tortureze. Îi dădu la o parte mîinile rugătoare, apoi începu să-i descheie bluza. Sărută fiecare petec de piele, pe măsură ce o dezgolea şi zîmbi cînd se arcui spre el.

Apoi nu făcu decît să rîdă, cînd ea îl trase de păr, cerîndu-i să vină peste ea. Clătină din cap viguros, cu faţa îngropată între sîni şi mîinile ei căzură. După care, se lăsă pe călcîie şi o privi. Avea un trup aşa frumos!

Ea deschise ochii, se uită în sus la el şi se întrebă la ce se gîndeşte. Îl privi în timp ce-şi arunca de pe el hainele şi cînd veni să se întindă lîngă ea. Apoi oftă cînd pielea lui o atinse pe a ei.

Era cald în cameră, dar atingerea lor fierbinte o transformă într-un infern.

– Stephen, murmură ea, cuvîntul auzindu-se aproape ca o dezmierdare.

– Da, şopti el şi o trase sub el.

În ciuda pasiunii lor, făcură dragoste încet. Nu se grăbea nici unul. O dată, Bronwyn îl împinse pe Stephen pe spate pentru a-şi controla mişcările. Apoi, în timp ce dorinţa lor creştea, mai repede şi mai tare, Stephen o fixă pe podea pentru ultimile pătrunderi adînci şi puternice.

Slăbit, căzu peste ea, cu buzele lipite de gîtul ei. În cîteva minute amîndoi adormiră.

Două săptămîni mai tîrziu, prevestirea lui Stephen, că MacGregor o va urî pe Bronwyn, se adeveri.

Stephen petrecuse aceste două săptămîni învăţînd tot ce putu de la oamenii ei. Acel raid dezastruos după vite îi demonstrase nevoia de a învăţa să lupte în manieră scoţiană. Astfel învăţă să alerge şi să folosească sabia lor grea. Putea să iasă şi să intre în pled, în cîteva secunde. Picioarele lui deveniră mai bronzate şi mai rezistente şi nici nu-i păsă de frig, cînd căzu prima zăpadă.

În ceea ce o privea pe Bronwyn, ea îl privea cu suspiciune, slăbindu-şi apărarea doar noaptea, cînd se afla în braţele lui.

Stephen se schimbase atît de mult în ultimile cîteva săptămîni, încît părea că trecuse o mulţime de timp de la raidul după vite, cînd Bronwyn scrijelise iniţiala ei

pe umărul inamicului. Primul semn al furiei lui Lachlan MacGregor a fost cînd a dat foc la două case de arendaşi, din partea de nord a proprietăţii.

– A fost cineva rănit? întrebă Bronwyn şovăitor aflînd noutăţile.

Tam arătă spre un tînăr, care se afla printre ruine. Se întoarse şi observă că pe obraz era însemnat cu un L.

Bronwyn îşi duse mîna la gură oripilată.

– MacGregor a spus că va însemna tot clanul. A spus că aproape a murit, cît sînge i s-a scurt din rana pe care i-ai făcut-o, continuă Tam.

Se întoarse şi se îndreptă spre calul ei. Stephen o opri.

– Nu ai nevoie să-ţi faci griji că-ţi voi face morală, rosti el categoric cînd îi văzu faţa. Poate că ai învăţat cîte ceva. Acum e rîndul meu să rezolv problema.

– Ce intenţionezi să faci? întrebă ea.

– Am să încerc să mă întîlnesc cu MacGregor şi să rezolv totul, o dată pentru totdeauna.

– Să te întîlneşti cu el! gîfîi ea. O să te ucidă! Îi urăşte pe englezi, mai mult decît mine.

– Imposibil, rosti el sarcastic, în timp ce încăleca şi pleca de lîngă ruinele fumegînde ale caselor.

O oră mai tîrziu, Chris fu de acord cu Bronwyn. Cei doi bărbaţi, care veniseră în Scoţia arătînd aşa de asemănători, acum erau foarte diferiţi ca aspect. Chris încă mai era îmbrăcat în haine englezeşti – o jachetă grea de catifea tivită cu nurcă, pantaloni de satin şi ciorapi fini lungi şi strînşi pe picior. Stephen însă se schimbase complet; chiar şi pielea lui devenise mai întunecată. Părul îi atîrna peste urechi, ondulîndu-se în jurul lor, într-un mod care-i stătea bine. Dacă era

posibil, picioarele îi deveniseră mai musculoase, de la alergarea zilnică împreună cu scoţienii.

– Are dreptate, rosti Chris. Nu poţi să te duci, să baţi la uşă şi să ceri să-l vezi pe MacGregor. Am auzit ceva poveşti despre ce e în stare să facă. Ai fi norocos, dacă te-ar ucide pe loc.

– Atunci ce se presupune că trebuie să fac? Să stau şi să-mi văd poporul însemnat, sau ars?

Chris îşi privi prietenul.

– Poporul tău? întrebă calm. Cînd ai devenit scoţian?

Stephen rînji şi-şi trecu mîna prin păr.

– Este un popor bun şi aş fi mîndru să fiu unul de-al lor. Numai temperamentul lui Bronwyn a cauzat harababura asta. Sînt sigur că pot să îndrept totul.

– Ştii că vrajba asta durează de sute de ani? Şi de atunci, toate clanurile astea se află în război unul cu altul. E un loc barbar!

Stephen îi zîmbi prietenului său. Acum cîteva luni ar fi spus şi el acelaşi lucru.

– Hai înăuntru să bem ceva. Ieri am primit o scrisoare de la Gavin. Vrea să o duc pe Bronwyn acasă, de Crăciun.

– Crezi că va merge?

Stephen rîse.

– Va merge dacă va voi, sau poate nu. Dar ce spui de tine? Vii cu noi?

– Mi-ar plăcea. Simt că am îndurat atît cît am putut, în această ţară rece. Nu înţeleg cum poţi să te mişti, cînd eşti pe jumătate gol.

– Chris, ar trebui să încerci. Îi oferă mare libertate unui bărbat.

Chris fornăi.

– Libertatea de a-mi îngheţa cele mai fine părţi, nu e exact ceea ce-mi doresc. Poate că poţi să-mi spui unde aş putea să vînez ceva. M-am gîndit să iau cîţiva din oamenii tăi şi ai mei, să văd dacă pot să vînez o căprioară.

– Doar dacă promiţi să iei şi cîţiva din oamenii lui Bronwyn.

Chris scoase un mic sforăit batjocoritor.

– Nu ştiu dacă ar trebui să mă simt jignit, sau nu. Se opri văzînd expresia lui Stephen. În regulă. Am să fac cum spui tu. Dacă se ivesc neplăceri, bănuiesc că ar fi mai bine să am cu mine cîţiva din oamenii ăştia cu picioarele goale. Zîmbi şi-şi puse mîna pe umărul lui Stephen. Ne vedem mîine la o carne de vînat proaspătă.

Stephen nu-l mai revăzu pe Chris în viaţă.

Soarele iernii tocmai apunea, cînd patru din oamenii lui Bronwyn intrau călare pe porţile de la gura peninsulei. Hainele le erau sfîşiate şi însîngerate. Un bărbat avea pe obraz o tăietură adîncă, lungă şi zimţată.

Stephen se afla pe terenul de antrenament, ascultîndu-l pe Tam cum îl instruieşte în folosirea securii. Bronwyn se afla în apropiere privindu-i.

Tam fu primul care îi văzu pe oamenii murdari şi răniţi. Dădu drumul securii şi alergă spre ei. Stephen şi Bronwyn se aflau în spatele lui.

– Ce e, Francis? gîfîi trăgîndu-l pe tînăr jos de pe cal.

– MacGregor, răspunse el. Vînătorii au fost atacaţi. Stephen se afla pe cal, înainte ca Francis să fi descălecat. Băiatul îl privi. La patru kilometri dincolo de lac, pe Drumul de Est. Stephen dădu din cap şi

plecă. Părea că nici nu-şi dă seama că atît Bronwyn cît şi Tam încercau să ţină pasul cu el.

Razele palide ale soarelui străluceau pe armura lui Chris, aşa cum zăcea nemişcat pe pămîntul rece scoţian. Stephen sări de pe cal şi îngenunchie lîngă prietenul lui. Cu blîndeţe îi ridică viziera de pe faţă.

Nu ridică ochii, cînd auzi vocea unuia dintre oamenii lui Chris, peste umărul lui.

– Lord Chris a vrut să le arate scoţienilor cum luptă un englez, rosti omul. Şi-a pus armura şi a hotărît să-l întîlnească pe MacGregor faţă în faţă.

Stephen privi forma tăcută, întinsă pe jos. Ştia că armura grea îl făcuse pe prietenul lui imobil şi Mac Gregor a putut să-l hăcuiască, după cum a vrut. Existau locuri neprotejate de armură şi acum existau urme şi găuri chiar şi în metal.

– Au încercat să-l apere.

Stephen îi observă pentru prima oară pe cei trei scoţieni, care zăceau alături de Chris. Trupurile lor tinere şi puternice erau însîngerate şi arătau rău.

Stephen simţi cum creşte furia în el. Prietenul lui! Prietenul lui era mort. Se ridică, o apucă pe Bronwyn şi o întoarse cu faţa spre cei patru morţi.

– Asta s-a întîmplat din cauza escapadei tale. Priveşte-i! Îi cunoşti?

– Da, reuşi ea să şoptească în timp ce-i privea. Îi cunoscuse pe tineri dintotdeauna, în scurtele lor vieţi. Se uită în lături.

Stephen îşi îngropă mîinile în părul ei, trăgîndu-i dureros capul înapoi.

– Îţi aminteşti sunetul vocilor lor? Le auzi rîsul? Au familie? El îi întoarse capul pentru a-şi privi prietenul. Chris şi cu mine am crescut împreună. Am petrecut toată copilăria împreună.

– Lasă-mă! rosti ea disperată.

Brusc Stephen îi dădu drumul.

– M-ai drogat, ţi-ai condus oamenii în raidul acela şi ţi-ai sculptat iniţiala pe MacGregor. Fapte prosteşti, copilăreşti! Şi acum plătim pentru acţiunile tale, nu-i aşa?

Ea încercă să-şi ţină capul sus. Nu-i venea să creadă că el avea dreptate.

Douglas îşi ţinea sabia ridicată. Sosise şi el călare, în spatele lui Bronwyn şi al tatălui său.

– Trebuie să ne răzbunăm, rosti el tare. Trebuie să ne ducem şi să-l doborîm pe MacGregor.

– Da! strigă Bronwyn. Trebuie să-i plătim, chiar acum!

Stephen făcu un pas înainte şi-l izbi pe Douglas cu pumnul în faţă. Apoi apucă sabia, înainte ca Douglas să cadă.

– Ascultaţi-mă şi ascultaţi-mă bine, rosti Stephen cu voce calmă, care ajunse la toţi oamenii. Treaba asta se va lămuri, dar nu prin altă vărsare de sînge. E o vrajbă fără rost şi n-am să mă răzbun făcînd să curgă şi mai mult sînge. Mai mulţi morţi nu-i vor aduce înapoi pe oamenii ăştia. Făcu un gest spre cele patru cadavre însîngerate de la picioarele lui.

– Eşti un laş, afirmă Douglas cu voce scăzută, în timp ce se ridica masîndu-şi falca stîlcită.

Înainte ca Strephen să scoată o vorbă, Tam se afla lîngă fiul lui. Avea în mînă pumnalul. Îl ţinea îndreptat în jos, ţintind coastele fiului său.

– Poţi să nu fii de acord cu omul ăsta, dar n-ai să-i mai spui niciodată laş, rosti cu vocea lui profundă, hîrîitoare.

Douglas îşi fixă ochii în cei ai tatălui său, apoi dădu o dată din cap, înainte de a se întoarce spre Stephen.

– Te vom urma, rosti el după o vreme.

– Să-l urmaţi! strigă Bronwyn cu violenţă. Eu sînt o MacArran. Ai uitat că el e englez?

– Nu cred că am uitat ce am învăţat, vorbi Tam liniştit, în locul fiului său.

Bronwyn nu întrebă ce au învăţat. Se uită la faţa fiecăruia dintre oameni şi putu să vadă că se schimbaseră. Fusese o acţiune gratuită, sau o acuzau pentru moartea oamenilor ei? Se depărtă de ei cu un pas, simţind nevoia de a-şi ridica mîinile pentru protecţie.

– Nu, şopti ea înainte de a se întoarce şi a alerga la calul ei.

Nu-i păsa unde se duce, sau cît de departe. Lacrimile îi umpleau ochii, atît de multe că de abia putea să vadă. Călări kilometri întregi, peste dealuri şi printre lacuri. Nici măcar nu observă cînd părăsise pămînturile MacArran.

– Bronwyn! strigă cineva din spatele ei.

La început nu făcu decît să-şi îndemne calul şi mai repede, depărtîndu-se de vocea aceea familiară. Doar cînd fu lîngă ea, realiză că o strigase fratele ei.

– Davey, şopti şi trase puternic de frîul calului.

Davey îi zîmbi. Era la fel de înalt ca Bronwyn, cu părul negru al tatălui lor, dar cu ochii căprui ai mamei. Îşi amintea că era mai solid decît ea, iar ochii lui păreau să aibă o sclipire sălbatică în ei.

– Ai plîns, rosti el. Din cauza oamenilor pe care i-a ucis MacGregor.

– Ştiai? întrebă ea ştergîndu-şi lacrimile cu dosul mîinii.

– Este încă clanul meu, în ciuda celor spuse de tata. Pentru o clipă ochii lui deveniră reci, apoi se schimbară. Nu te-am mai văzut de multă vreme. Stai cu mine şi lasă-ţi calul să se odihnească.

Deodată fratele ei i se părea un prieten vechi şi-şi alungă din minte ultima oară cînd îl văzuse – în noaptea în care Jamie MacArran o numise pe ea stăpîna clanului. Fusese un anunţ neaşteptat şi deci mult mai dureros. Tot clanul se adunase şi aştepta proclamarea lui Davey ca următorul şef. James MacArran a fost întotdeauna cinstit cu el însuşi şi mai ales cu copiii lui. Îi vorbi clanului despre aceştia. Spuse că lui Davey îi place prea mult războiul, că îi pasă mai mult de luptă, decît să-şi apere clanul. Spuse că Bronwyn avea prea mult temperament şi acţiona adesea fără să gîndească. Amîndoi copiii lui se simţiră profund umiliţi de părerea tatălui lor. Apoi, Jamie continuă spunînd că Bronwyn poate fi controlată, dacă ia un soţ cu capul pe umeri, ca Ian, Ramsey, sau Ennis. Şi chiar după această declaraţie, nimeni nu ghici ce avea Jamie în minte. Cînd o anunţă pe Bronwyn succesoarea lui, cu condiţia să se mărite cu unul dintre cei trei tineri, sala rămase tăcută. Apoi, unul cîte unul, clanul ridică cupele şi o salutară. Lui Davey îi trebuiră cîteva momente, pentru a realiza ce s-a întîmplat. Cînd a făcut-o, s-a ridicat şi şi-a înjurat tatăl, numindu-l trădător şi declarînd că nu mai este fiul lui. Le-a cerut oamenilor să-l urmeze, să părăsească clanul pentru totdeauna. În noaptea aceea, doisprezece tineri au ieşit din sală în urma lui.

Bronwyn nu-şi mai văzuse fratele din acea noapte. De atunci mai mulţi oameni au fost ucişi, inclusiv tatăl ei; iar ea a fost măritată cu un englez. Deodată, tot ce spusese Davey cu atît timp în urmă păru lipsit de importanţă.

Descălecă şi îşi îmbrăţişă fratele.

– O, Davey, totul s-a sfîrşit aşa de rău, se plînse ea.

– Englezul?

Ea dădu din cap sprijinită de umărul lui osos.

– A transformat totul. Astăzi, oamenii mei s-au uitat la mine ca şi cum aş fi fost o intrusă. Am văzut în ochii lor că ei cred că el are dreptate şi eu greşesc.

– Vrei să spui că i-a întors pe oameni împotriva ta? se repezi Davey depărtîndu-se de lîngă ea. Cum pot să fie atît de orbi? Trebuie că e un actor bun, pentru a face să se şteargă oroarea morţii tatălui nostru. Cum pot oamenii să uite că e englezul care a ucis un

MacArran? Şi cu Ian ce e? Şi Tom a uitat de moartea fiului său?

– Nu ştiu, rosti Bronwyn aşezîndu-se pe un buştean căzut. Se pare că toţi au încredere în el. Se îmbracă aşa ca un scoţian. Se antrenează cu oamenii mei. Chiar îşi petrece timpul cu arendaşii. Îi văd împreună rîzînd şi ştiu că îl plac.

– Dar a făcut vreodată ceva, ca să le cîştige încrederea? Vreau să spun ceva în afară de sărutat copilaşii?

Ea îşi duse mîinile la tîmple. Tot ce putea să vadă în faţa ochilor erau cei patru morţi întinşi pe pămînt. Oare ea le cauzase moartea?

– Dar nici n-a făcut nimic care să-i determine să n-aibă încredere în el.

Davey scoase un fornăit.

– A avut grijă să nu facă. Va aştepta pînă capătă încrederea lor, apoi îşi va aduce englezii aici.

– Englezii? Despre ce vorbeşti?

– Tu nu vezi? zise Davey răbdător. Spune-mi, programează să se întoarcă în Anglia curînd?

– Da, răspunse ea surprinsă. Cred că plănuieşe să plecăm în cîteva săptămîni.

– Atunci îi va aduce pe englezi aici. Îi va învăţa tot ce a învăţat despre felul cum luptă scoţienii şi ne vom apăra foarte greu de ei.

– Nu! rosti ea ridicîndu-se. Davey, nu poţi să crezi asta. Nu e aşa. Poate fi amabil şi ştiu că îl preocupă oamenii mei.

El îi aruncă o privire dezgustată.

– Am auzit cum te face să urli în pat. Ţi-e frică să nu-l pierzi. Ţi-ai sacrifica clanul, pentru mîinile unui englez pe trupul tău.

– Nu e adevărat! Clanul a fost întotdeauna pe primul loc. Se opri brusc. Am uitat cît de mult ne certam. Trebuie să mă întorc.

– Nu, rosti calm Davey cu mîna pe braţul ei. Iartă-mă că te-am supărat. Stai aici cu mine o vreme. Mi-ai lipsit. Spune-mi ce mai e la Larenston. Ai reparat gaura din acoperiş? Cîţi fii are acum Tam?

Ea zîmbi şi se aşeză din nou. Vorbiră mai multe minute, în timp ce noaptea se lăsă peste ei şi peste toate întîmplările din clan. Află că Davey trăia undeva în munţi, dar fu evaziv în legătură cu viaţa lui, aşa că îi respectă intimitatea.

– Şi îţi face plăcere să fii stăpînă? întrebă amabil. Oamenii ţi se supun?

Ea zîmbi.

– Da. Mă tratează cu mare respect.

– Pînă în dimineaţa asta, cînd s-au întors spre bărbatul tău.

– Nu începe iar.

Davey se rezemă de un copac.

– Pur şi simplu e ruşinos că secolele de existenţă MacArran sînt acum conduse de un englez. Dacă ai fi avut timp, ai fi putut să stabileşti propria ta autoritate,

dar nu poţi să te aştepţi ca bărbaţii să urmeze o femeie, cînd acolo se află un bărbat care i-o ia înainte.

– Nu ştiu ce înţelegi prin asta.

– Visez doar cu ochii deschişi. Ce se întîmplă dacă acest Stephan e un spion trimis de regele Henric? Cînd va obţine încrederea deplină a oamenilor tăi, va putea face un mare rău Scoţiei. Desigur, tu vei fi acolo şi vei încerca să-i determini pe oameni să te urmeze, dar pînă aunci vor fi aşa de obişnuiţi să nu se supună ordinelor tale, încît nici măcar nu le vei atrage atenţia. Nu putu să-i răspundă. Îşi amintea cum în timpul din urmă oamenii ei se duceau la Stephen, în timp ce înainte de a se întoarce din Anglia, clanul ei cerea doar părerea ei. Păcat că n-ai avut timp să stai singură cu clanul tău, continuă Davey. Dacă ai fi făcut-o, ar fi văzut că ai suficient bun simţ să-l conduci. Cînd – sau dacă – Montgomery te trădează, ai putea să-ţi conduci clanul în siguranţă.

Nu-i plăcea să se gîndească la cuvintele lui. Astăzi provocase moartea oamenilor ei. Prostia şi aroganţa ei au cauzat patru morţi şi Stephen avea dreptul să o acuze. Oamenii aveau dreptul să se întoarcă spre el. Dar ce s-ar întîmpla dacă Stephen e spion? Ce s-ar întîmpla dacă va hotărî să folosească încrederea oamenilor ei împotriva lor? De generaţii scoţienii i-au urît pe englezi. Desigur a existat un motiv pentru toată ura aceasta. După cîte ştia ea, şi în viaţa lui Stephen puteau să fie sute de tragedii, care să-l determine să-i urască pe scoţieni. Poate că Davey avea dreptate şi Stephen voia să-i dea pradă unui măcel.

Îşi duse mîinile la cap.

– Nu pot să gîndesc, şopi ea. Nu ştiu ce e, sau dacă poţi avea încredere în el.

– Bronwyn, rosti Davey luîndu-i mîinile. Poate că nu crezi, dar eu vreau doar binele clanului. Am avut nevoie de luni de zile să ajung la o înţelegere cu mine însumi – şi cu tine. Ştiu că tu eşti cea care trebuie să fie conducătorul, nu eu. Îşi puse un deget pe buzele ei. Nu, lasă-mă să termin. Vreau să ajut. Vreau să fiu sigur că nu e spion, că nu ne va transforma clanul.

– Sigur? Ce vrei să spui?

– Am să-l aduc în tabăra mea, asta e tot. Nu va fi rănit şi, în timp ce e plecat, tu poţi să-ţi restabileşti poziţia de adevărat şef al clanului MacArran.

– Să-l aduci? Se ridică, cu ochii strălucind chiar în întunericul nopţii.

– Nu i se va face nici un rău. Aş fi nebun să-l rănesc. Regele Henric ar declara război clanului MacArran. Tot ce vreau este să-ţi ofer ţie puţin timp.

Se retrase de lîngă el.

– Şi ce ai obţine tu din asta? întrebă rece.

– Vreau să vin acasă, rosti el dîrz. Dacă fac treaba asta pentru tine, sper să vin acasă plin de onoruri. Oamenii mei şi cu mine sîntem flămînzi, Bronwyn. Nu sîntem fermieri şi nu avem arendaşi să ne lucreze pămîntul.

– Eşi binevenit acasă, trebuia să şii asta, rosti ea calmă.

El sări în sus.

– Şi oamenii să rîdă de mine, spunînd că vin acasă cu coada între picioare? Nu! Se calmă oarecum. Ne-ar salva demnitatea, dacă am putea să ne întoarcem triumfători. Vom călări spre Larenston cu soţul tău englez şi fiecare, de la regele Henric în jos ne va fi recunoscător.

– Eu.... nu, asta nu e posibil. Stephen e....

– Gîndeşte-te la asta. Vei avea controlul asupra poporului tău, iar eu aş putea să mă întorc acasă cu onoruri. Sau poate ţie îţi pasă mai mult de acest englez, decît de propriul tău frate, surîse el batjocoritor.

– Nu! Sigur că nu! Dar dacă ar fi rănit....

– Mă jigneşti! Crezi că eu nu am creier? Dacă l-aş răni, gîndeşte-te ce ne-ar face regele Henric. O, Bronwyn, te rog gîndeşte-te la asta. Ar fi aşa de bine pentru clan. Nu-i zăpăci mai mult decît sînt deja. Nu aştepta pînă îi vei vedea stînd pe un cîmp de bătaie şi încercînd să aleagă între Anglia şi Scoţia. Fă-i să înţeleagă că sînt scoţieni. Nu-i face să-şi împartă devotamentul.

– Davey, trebuie să plec, te rog.

– Poţi pleca. Gîndeşte-te însă la ce ţi-am spus. În trei zile ne întîlnim lîngă peretele stîncos. Aolo unde a căzut Alex. Ea ridică ochii uimită. Ştiu o mulţime despre clanul meu, afirmă el şi aruncîndu-şi un picior în şa plecă.

Bronwyn se uită după el cîteva minute, pînă cînd întunericul îl înghiţi. Îi era teamă să se întoarcă la Larenston, îi era teamă să facă faţă morţii oamenilor ei, ca şi furiei lui Stephen. Dar un MacArran nu putea să-şi permită să fie laş. Îşi îndreptă umerii şi încălecă.

CAPITOLUL NOUĂ

Bronwyn mergea încet pe cîmp. Avusese trei zile de gîndire, de cînd fuseseră uciși oamenii ei. Cuvintele lui Davey o urmăreau. Cu fiecare minut devenea din ce în ce mai conștientă de felul în care oamenii ei se orientau spre Stephen. Era normal să-și caute un bărbat drept conducător, deoarece nu trecuseră decît cîteva luni de cînd îl urmau pe Jamie MacArran. Dar Bronwyn nu avea încredere în nici un englez. Știa ce popor respingător, crud și lacom erau. Nu întîlnise destui englezi, cînd fusese ținută captivă la Sir Thomas Crichton?

În ce-l privea pe Stephen, moartea prietenului său l-a afectat serios. Nu vorbea prea mult și Bronwyn îl prindea deseori privind în gol. Imediat după asasinate a poruncit să înceapă împachetatul, pentru plecarea în Anglia. A spus că vrea să ducă trupul lui Chris familiei lui.

Noaptea, cînd erau singuri, stăteau întinși unul lîngă altul fără să se atingă, fără să vorbească. Bronwyn era chinuită de imaginea celor trei morți. Se întreba cum a făcut o asemenea greșeală, care a costat viețile oamenilor pe care-i iubea. Simți un nod în gît. Conducătorul unui clan nu trebuie să plîngă.

Trebuie să fie puternică şi să nu-i fie teamă să rămînă singură.

În afară de povara vinovăţiei, mai erau şi pretextele lui Davey la care trebuia să se gîndească. Cunoştea mîndria fratelui ei şi ştia cît de greu fusese pentru el să o roage ceva. Şi cum ar putea să-l îndrepte pe Stephen spre el?

Îşi duse mîinile la urechi. Voia să facă ceea ce era drept pentru fiecare, dar se simţea aşa de singură şi de neputincioasă. Ce *era* drept?

Înşăuase ea însăşi calul şi părăsise peninsula, pentru a se întîlni cu Davey.

Acesta o privi cîteva momente, cu ochi fierbinţi şi pătrunzători. Cînd Bronwyn îşi privi mîinile, încercînd să-şi transforme gîndurile în cuvinte, el îi ştia deja hotărîrea.

– Aşa! rosti el cu privirea devenită neiertătoare. Intenţionezi să-ţi pui iubitul înaintea clanului.

Ea îl privi fără să clipească.

– Ştii bine că nu e adevărat.

El fornăi.

– Atunci nu pot decît să-mi dau seama, că eu sînt cel în care nu ai încredere. Am sperat că o să mă laşi să-ţi dovedesc, să-ţi arăt că m-am maturizat, nu mai sînt băiatul oribil care şi-a înjurat tatăl.

– Vreau, Davey, rosti ea calmă. Vreau să fac ceea ce e drept pentru fiecare.

– Vrei, pe dracu'! explodă el. Nu-ţi pasă decît de tine însăţi. Ţi-e *teamă* de mine, să nu mă întorc. Ţi-e teamă că oamenii mă vor urma pe mine, adevăratul MacArran. Se întoarse spre calul lui.

– Davey, te rog, nu vreau să ne despărţim aşa. Vino acasă, cel puţin pentru o vreme.

– Şi să stau să o văd pe sora mea, rînji el ironic, cum îmi ia locul cuvenit pe drept în cadrul clanului? Nu, mulţumesc, mai bine regele sărmanului meu regat, decît slugă în altul. Sări în şa şi o luă la goană.

Bronwyn nu avu idee cît a stat acolo singură, uitîndu-se în pămînt, simţindu-se prost şi neajutorată.

– Cine a fost ăsta? întrebă Stephen calm.

Ea ridică ochii, deloc surprinsă să-l vadă acolo. Aşa de des părea că se află alături de ea, chiar şi atunci cînd nu era conştientă de prezenţa lui.

– Fratele meu, răspunse încet.

– Davey? întrebă el interesat, în timp ce privea în direcţia calului care galopa. Ea nu-i răspunse. Nu l-ai invitat la Larenston? continuă el. I-ai spus că porţile sînt întotdeauna deschise pentru el?

– N-am nevoie să-mi spui tu ce trebuie să-i spun propriului meu frate. Se întoarse, cu ochii în lacrimi.

El o apucă de braţ.

– Iartă-mă. Nu am vrut să sune aşa. Se smulse din mîna lui, dar el o trase înapoi, în braţe. Am greşit cînd te-am blestemat pentru că l-am găsît pe Chris mort, adăugă blînd. Eram îngrozitor de furios şi voiam să mă descarc pe cineva. Am greşit.

Ea îşi ţinea faţa ascunsă la pieptul lui. Îi fusese dor să o ţină în braţe.

– Nu! Ai avut dreptate! Eu i-am ucis pe oamenii mei şi pe prietenul tău.

El o trase şi mai aproape, simţind-o cum tremură. Umerii ei erau aşa de mici şi delicaţi!

– Nu, e o responsabilitate prea mare pe care să ţi-o asumi. Îi ridică bărbia. Stai, uită-te la mine. Indiferent dacă crezi sau nu, sîntem amîndoi vîrîţi în treaba asta şi eu împărtăşesc cu tine povara morţii oamenilor.

– Dar numai eu singură sînt vinovată, rosti ea disperată.

El îi puse un deget pe buze, apoi ochii îi cercetară faţa.

– Eşti aşa tînără, nu ai nici douăzeci de ani, dar încerci să ai grijă de sute de oameni, chiar să-i aperi de mine, un om care crezi că poate fi spion. Rîse văzîndu-i expresia de pe figură. Încep să te înţeleg. Chiar şi acum crezi că am un motiv ascuns să vorbesc în felul acesta. Crezi că plănuiesc vreun act de trădare şi vreau să te ameţesc cu vorbele mele mieroase.

Se trase de lîngă el.

– Lasă-mă să plec! Cuvintele lui erau atît de apropiate de ceea ce gîndise, încît aproape o înspăimîntau.

El rîse înfundat.

– Am ajuns prea aproape de realitate? Iar tu vrei să rămîn un străin, nu-i aşa? Cineva pe care poţi să-l urăşti cu uşurinţă. Dar nu am în plan să te las singură suficient timp, pentru a uita că sînt întîi bărbat, înainte de a fi englez.

– Tu – tu nu ştii ce spui. Am nevoie să mă întorc la Larenston.

El o ignoră aşezîndu-se pe iarbă şi trăgînd-o lîngă el.

– Mîine plecăm spre Anglia. Ce simţi în legătură cu întîlnirea cu familia mea?

Ea îl privi fix.

– Nu m-am gîndit la asta. Ochii îi scînteiau de un foc albastru amintindu-şi vremea din casa lui Sir Crichton. Nu-mi plac englezii.

– Nici nu-i cunoşti! replică Stephen. Ai întîlnit doar scursuri. M-am simţit prost şi eu, din cauza felului cum te-au tratat concetăţenii mei la Sir Thomas.

– Dar nici unul dintre ei nu m-a lăsat să aştept la altar, în rochie de mireasă.

El chicoti.

– Nu vrei deloc să uiţi asta, nu-i aşa? Cînd o vei întîlni pe cumnata mea Judith, poate că ai să mă ierţi.

– Cum.... cum e? întrebă Bronwyn.

– Frumoasă! Cu un caracter dulce şi inteligentă. Conduce proprietăţile lui Gavin, cu ochii închişi. Regele Henric e mulţumit de ea şi nu o dată i-a cerut părerea.

Bronwyn oftă din greu, parcă i se oprise răsuflarea în gît.

– E bine să aflu de cineva competent, care nu greşeşte în responsabilităţile ei. Aş vrea ca tatăl meu să fi avut o fiică demnă de titlul de conducător.

El rîse şi o trase din nou lîngă el, aşa cum stătea întins pe pămîntul rece şi umed.

– Pentru o femeie, eşti destul de capabilă în rol de stăpînă.

Ea clipi.

– Pentru o femeie? Asta înseamnă că ai impresia că o femeie nu e capabilă să fie şeful unui clan?

El ridică din umeri.

– Cel puţin nici una aşa de tînără, frumoasă şi neantrenată.

– Neantrenată! M-am antrenat toată viaţa. Ştii, pot să citesc mai bine decît tine şi să adun o coloană întreagă de cifre.

El rîse.

– Să conduci oamenii e ceva mai mult decît să aduni numere. O privi un moment. Eşti aşa frumoasă, rosti blînd în timp ce se apleca să o sărute.

– Lasă-mă să plec! Eşti nesuferit, cu minte îngustă şi ignorant.... Se opri deoarece mîinile lui se aflau pe picioarele ei mîngîindu-le.

– Da, şopti cu gura lipită de a ei. Ce sînt eu?

– Nu ştiu şi nici nu-mi pasă, rosti ea parcă din depărtare. Apoi îşi dădu capul pe spate, în timp ce el o atingea cu buzele.

În ciuda aparentei singurătăţi, Bronwyn şi Stephen nu erau singuri. David MacArran stătea pe înălţimea de deasupra lor privindu-i.

– Tîrfa! şopti el. Pune dorinţele ei, înaintea nevoilor fratelui ei. Şi cînd te gîndeşti că Jamie MacArran a crezut că e mai indicată să fie şef!

Ridică pumnul spre perechea de sub el. O să le arate el! O să arate întregii Scoţii cine e cel mai puternic bărbat, adevăratul conducător al clanului MacArran.

Apoi trase brusc de hăţuri şi-şi îndemnă calul să meargă înapoi, la tabăra lui secretă din munţi.

Soarele de abia răsărise cînd căruţele coborau deja cărarea abrubtă spre partea continentală.

Oamenii lui Stephen, acum bronzaţi, pe care puteai cu greu să-i deosebeşti de scoţienii lui Bronwyn, călăreau pe lîngă el. Era un grup tăcut, neliniştiţi în legătură cu ce le rezerva călătoria. Căruţele erau încărcate cu îmbrăcăminte englezească şi oamenii lui Bronwyn se întrebau dacă vor fi în stare să facă faţă modului de trai englezesc.

Bronwyn avea propriile ei griji. În ultima vreme, Morag îi ţinuse adevărate prelegeri, cînd bătrîna auzise de planul lui Davey.

– Nu avea prea mare încredere în el, afirmase ea îndreptînd un deget scurt şi osos spre Bronwyn. Întot-

deauna a fost viclean, chiar copil fiind. Vrea Larenston şi nimic nu-l va opri să-l obţină.

Bronwyn îşi apărase fratele, dar acum îşi aminti avertismentele lui Morag. Se privi pentru a suta oară.

– Nervoasă? o întebă Stephen de alături. Nu trebuie să fii. Sînt sigur că familia mea te va plăcea.

Îi trebui un minut întreg să înţeleagă despre ce vorbea. Îşi ridică nasul în vînt.

– Ei trebuie să te îngrijoreze, dacă o MacArran îi va plăcea, rosti dînd pinteni calului.

Era spre apus, cînd prima săgeată zbură pe lîngă urechea stîngă a lui Bronwyn. Tocmai începuse să se relaxeze şi să-şi uite temerile. La început nici n-a realizat ce se întîmplă.

– Atac! strigă Stephen şi în cîteva secunde oamenii formară un cerc de apărare, cu armele pregătite. Oamenii lui Bronwyn descălecară, scăpară de pleduri şi intrară în pădure. Sta prostită pe cal privindu-şi oamenii care plecau unul după altul. Bronwyn! mai strigă Stephen. Fugi!

Se supuse din instinct. Toate săgeţile zburau spre ea. Una îi zgîrie coapsa, iar calul necheză cînd altă săgeată îi arse pielea. Deodată îşi dădu seama de ce e aşa de năucită. Toate săgeţile erau îndreptate împotriva ei! Şi unul din arcaşi, pe care îl zărise într-un copac, era unul din oamenii care părăsiseră clanul, pentru a se alătura lui Davey. Fratele ei încerca să o omoare!

Îşi lăsă capul în jos şi îşi îndemnă calul să meargă înainte. Nici n-avea nevoie să se întoarcă; putea chiar să simtă bocănitul copitelor cailor în spatele ei. Îl urmări pe Stephen pe calul lui, pe care-l conducea departe de zborul săgeţilor. Pentru prima dată nu-şi mai puse întrebarea dacă are încredere în el sau nu.

Ţipă cînd sub ea calul fu atins. Înainte ca animalul să se lase în genunchi, Stephen se întorsese, braţul său îi înconjură mijlocul şi o trase pe şaua lui, în faţă. Se răsuci pînă ajunse călare, apoi se lipi de gîtul animalului.

Călăriră din greu prin regiunea aceea necunoscută şi sălbatică. Bronwyn putea să simtă cum marele armăsar al lui Stephen începe să obosească.

Deodată Stephen se prăbuşi înainte peste spatele lui Bronwyn. Nici nu avu timp de gîndire, apucă frîul şi smuci cu putere. Calul părăsi drumul şi pătrunse în pădure. Ştia că trebuie să-l dea jos pe Stephen, înainte de a cădea. Nu puteau să se mişte prea repede printre copaci, dar poate că vor avea timp să se ascundă.

Brusc opri calul, zăbala sfîşiindu-i gura. Trupul inert al lui Stephen se prăvăli la pămînt, înainte ca Bronwyn să poată descăleca. I se tăie răsuflarea, cînd ajunse alături. La ceafa lui se vedea o pată de sînge, acolo unde o săgeată îi scrijelise pielea. Nu avu prea mult timp de gîndire, pentru că auzea deja călăreţi apropiindu-se. În pădure pămîntul era acoperit de frunze moarte şi astfel îi veni o idee.

Încet, pentru a nu fi auzită, duse calul mai departe de Stephen. Nu putea să rişte să-i dea o palmă, pentru că putea să se audă, aşa că îşi desfăcu broşa şi înfipse acul ascuţit în crupa calului. Aproape imediat, acesta o luă la goană. Ea se întoarse la Stephen, căzu în genunchi şi îl împinse lîngă o buturugă prăvălită. Apoi îl acoperi cu braţe întregi de frunze uscate. Pledurile ecosez cu care era îmbrăcat se potriveau cu frunzele. Se întinse lîngă el şi se îngropă şi ea sub funze.

Peste cîteva secunde erau înconjuraţi de oameni furioşi, care tropăiau în apropiere. Îl strînse pe Stephen lîngă ea, cu mîna astupîndu-i gura, în caz că s-ar fi trezit şi ar fi scos un sunet.

– Să o ia dracu'! Ea îşi reţinu respiraţia; recunoscuse vocea lui Davey. A avut întotdeauna şapte vieţi! Pe care vreau să le iau, pe toate, adăugă el cu răutate. Şi bărbatul acela englez al ei! Am să-i arăt eu regelui Henric că scoţienii conduc Scoţia.

– Calul s-a îndreptat într-acolo! rosti o voce.

– Să mergem! porunci Davey. N-a putut ajunge prea departe.

Trecu o mulţime de vreme înainte ca Bronwyn să se mişte. La început a fost prea uluită pentru a se mişca, apoi supărată. Cînd creierul i se limpezi puţin, se întoarse prudentă. Voia să fie sigură că Davey nu lăsase pe nimeni în jur. Sperase să audă zgomotul cailor ce se apropiau, caii oamenilor ei, dar cînd timp de o oră nu apărură, încetă să mai spere.

Era cu desăvîrşire întuneric, cînd Stephen gemu şi făcu prima mişcare.

– Linişte! rosti ea plimbîndu-şi degetele pe obrazul lui. Braţul ei drept era amorţit din cauza greutăţii lui, aşa cum stătuse pe el atîta timp.

Încet, ascultînd fiecare zgomot al pădurii din jurul ei, dădu frunzele la o parte. Ochii ei pătrundeau întunericul şi îşi acordă ceva timp pentru a asculta ceea ce o înconjura. Nu departe de ei exista un pîrîu la poalele unei creste abrupte. Alergă spre apă, apoi îngenunchie, rupse o bucată mare din pînza juponului şi o udă.

Îngenunchie din nou, lîngă Stephen, lăsă să-i cadă cîteva picături de apă pe buze, apoi îi şterse tăietura de la ceafă. Tăietura de pe frunte nu era prea rea, dar

ştia că uneori astfel de răni aveau consecinţe serioase. Era destul de posibil să fi dăunat şi creierului.

El deschise ochii şi se uită la ea. Razele lunii îi transformaseră ochii în argint. Se aplecă peste el îngrijorată.

– Cine sînt eu? întrebă blînd.

Faţa lui era foarte serioasă, ca şi cum întrebarea îl punea în mare încurcătură.

– Un înger cu ochi albaştri, care face ca viaţa mea să fie şi rai şi infern, în acelaşi timp.

Ea gemu dezgustată, apoi trînti pînza însîngerată pe faţa lui.

– Din păcate, ai rămas acelaşi.

Stephen făcu o încercare nereuşită de a zîmbi, apoi încercă să se scoale. Ridică o sprînceană, cînd cu naturaleţe Bronwyn îşi strecură braţul sub el şi-l ajută.

– Veştile sînt chiar atît de rele? zise el frecîndu-şi tîmpla cu degetele.

– Ce vei să spui? întrebă ea suspicioasă.

– Dacă mă ajuţi, veştile trebuie că sînt mai rele decît am crezut.

Ea înţepeni.

– N-ar fi trebuit să te acopăr, ci să te las expus, să te găsească.

– Mă ucide capul şi nu mă simt în stare să mă cert. Dar ce dracu' ai făcut cu fundul meu? Ai băgat ace de oţel în el?

– Ai căzut de pe cal, rosti ea cu o anumită notă de satisfacţie. Chiar şi în întuneric putea să-i vadă privirea care o avertiza. Bănuiesc că trebuie să încep cu începutul.

– Mi-ar plăcea grozav dacă ai face-o, rosti el cu o mînă la cap şi cu alta masîndu-şi dosul.

Îi povesti cît mai succint posibil planul lui Davey de a-l răpi.

– Şi fără îndoială că tu ai fost de acord, rosti el ferm.

– Categoric nu!

– Dar descotorosindu-te de mine s-ar fi rezolvat multe din problemele tale. De ce n-ai fost de acord cu planul lui?

– Nu ştiu, rosti ea calmă.

– Argumentele lui au fost destul de logice şi era o ocazie perfectă să scapi de mine.

– Nu ştiu! repetă ea. Bănuiesc că de fapt nu am încredere în el. Vezi tu, în timp ce stăteam îngropaţi sub frunze, l-am auzit spunînd..... că intenţionează să ne ucidă pe amîndoi.

– Am bănuit eu asta.

– Cum ai putut?

Îi atinse o buclă din părul ei negru.

– O bănuială bazată pe număul de săgeţi îndreptate direct spre tine. Şi modul în care au reuşit să ne despartă de ceilalţi oameni. Te supără, nu-i aşa?

Ridică brusc capul.

– Cum ar fi, dacă l-ai auzi pe unul din fraţii tăi spunînd că vrea să te ucidă?

Chiar şi în întuneric putu să vadă cum faţa lui Stephen se albeşte. Se uită la ea oripilat.

– E o idee imposibilă, rosti el categoric încheind subiectul. Apoi privi în jur. Unde sîntem?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– Şi ce e cu oamenii? Sînt pe aici, prin jur?

– Nu sînt decît o femeie, îţi aminteşti? De unde să cunosc eu strategii de luptă?

– Bronwyn! o atenţionă el.

– Nu ştiu unde sîntem. Dacă oamenii noştri nu ne găsesc repede, se vor întoarce la

Larenston, unde ar trebui să mergem şi noi cît mai repede posibil. Îşi lăsă capul într-o parte. Linişte! şopti cu violenţă. Vine cineva. Trebuie să ne ascundem!

Primul impuls al lui Stephen a fost să-l întîmpine pe cel din frunte, dar nu avea arme, în afara micului pumnal de la şold şi nu avea nici idee cîţi oameni sînt.

Bronwyn îl luă de mînă şi-l trase deoparte. Îl conduse la creasta abrubtă, apoi sus pe ea. În tăcere se ghemuiră în patul gros de frunze şi văzură doi bărbaţi care se apropiau. În mod evident erau vînători, care căutau vînat, nu un conducător absent şi pe soţul ei.

Stephen făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să le spună ceva oamenilor, dar Bronwyn îl opri. El o privi surprins, dar nu scoase nici un sunet.

Cînd oamenii fură la o distanţă de unde nu puteau să-i audă, se întoarse spre ea.

– Nu erau oamenii lui David.

– Mai rău, afirmă ea. Erau MacGregori.

– Nu-mi spune că îi cunoşti personal pe toţi MacGregorii.

Clătină din cap de atîta prostie.

– Cocardele de la berete purtau culorile şi insigna MacGregor. Îi aruncă o scurtă privire de admiraţie pentru extraordinara ei vedere în întuneric. Acum cred că ştiu unde sîntem.

El se întoarse şi se sprijini de mal oftînd.

– Nu-mi spune, rosti sarcastic. Lasă-mă să ghicesc. Sîntem în mijlocul pămînturilor lui MacGregor. Nu avem arme, nu avem cai, nu avem mîncare, nici aur. Sîntem vînaţi de fratele tău şi lui MacGregor i-ar face plăcere capul tău pe o tavă. Bronwyn se întoarse, îi privi profilul şi deodată îi scăpă un mic chicotit.

Stephen o privi uluit, apoi zîmbi şi el. Sîntem lipsiţi de speranţă, nu-i aşa?

– Da, fu ea de acord cu zîmbet în priviri.

– Desigur, şi nu e timp de rîs.

– Deloc.

– Totuşi e foarte amuzant, ce spui? rîse el.

I se alătură rîzînd la rîndul ei.

– Mîine probabil că vom fi morţi, într-un fel sau altul.

– Atunci ce vrei să facem în ultima noastră noapte pe pămînt? întrebă el cu ochii albaştri captînd razele lunii.

– Cineva poate să se împiedice de noi în orice clipă, rosti ea destul de serioasă.

– Hmmmm. Să nu le oferim ceva demn de văzut?

– Cum ar fi?

– Două spirite ale pădurii, sublim de fericite şi total despuiate.

Ea îşi trase pledul mai strîns pe lîngă ea.

– E groaznic de frig, nu ţi se pare? rosti sfioasă.

– Pun pariu că putem găsi un mod de a ne încălzi. De fapt, ar fi de bun simţ să ne combinăm temperaturile.

– În acest caz.... Se ridică de jos şi sări pe el.

Lui Stephen i se opri respiraţia de surpriză, apoi rîse.

– Cred că ar fi trebuit să te aduc pe pămînturile lui MacGregor mai de mult.

– Gura, englezule! porunci ea în timp ce-şi lăsă capul în jos şi începu să-l sărute.

Nici unul nu părea să-şi amintească faptul că erau cocoţaţi pe muchia unei creste abrupte. Pasiunea lor, intensificată de pericolul situaţiei în care se aflau, îi făcea să uite chiar şi primejdiile imediate.

Bronwyn a fost prima care a alunecat. Tocmai îşi scosese îmbrăcămintea, cînd în următoarea secundă se rostogolea în jos de pe înălţime.

Stephen încercă să o apuce, dar reflexele lui erau amorţite de pasiune şi o scăpă. Totuşi se aventurase prea departe, aşa că şi el căzu la rîndul lui după ea.

Aterizară împreună într-o învălmăşeală de trupuri goale luminate de lună şi într-o rafală de frunze.

– Eşti în regulă? întrebă Stephen.

– Voi fi imediat ce te vei da jos de pe mine. Îmi rupi piciorul.

În loc să se dea de o parte, îşi mişcă trupul şi mai mult spre ea.

– Înainte nu te-ai plîns niciodată că sînt prea greu pentru tine, afirmă el.

Ea zîmbi închizînd ochii.

– Există situaţii cînd nu eşti greu deloc.

Îşi mişcă buzele pe gîtul ei.

Deodată ceva enorm şi greu aterizâ lovindu-l pe Stephen în spate. Astfel căzu peste Bronwyn o clipă, apoi se ridică repede protejînd-o cu braţele.

– Ce dracu'!

– Rab! rosti Bronwyn şi se zvîrcoli să iasă de sub Stephen. O, Rab, repetă ea cu o bucurie enormă şi profundă. Rab, dulce Rab. Îşi îngropă faţa în blana aspră a cîinelui.

Stephen se lăsă pe călcîie.

– Asta e tot ce aveam nevoie, rosti sarcastic. Ca şi cum fundul meu n-ar fi fost desul de îndurerat.

Rab plecă de lîngă Bronwyn şi sări pe Stephen. În ciuda vorbelor sale, Stephen îl îmbrăţişă şi marele cîine îl linse pe faţă încercînd să-l înăbuşe cu afecţiunea lui.

– Ar putea să-ţi fie ruşine, rîse Bronwyn. Te iubeşte şi e fericit că te vede.

– Aş vrea să dea mai multă atenţie iubirii mele. Jos, Rab! Eşti gata să mă sufoci. Fii atent, băiete, adu! Stephen aruncă un băţ imaginar şi cîinele se lansă fericit după el.

– Eşti teribil! Ştii destul de bine că va petrece ore întregi căutîndu-l. Vrea aşa de mult să placă.

Stephen se întinse şi o apucă de încheietura mîinii.

– Sper să petreacă aşa tot restul nopţii. Ştii ce delicios arăţi în lumina lunii?

Ea îl privi, pieptul lui lat, umerii.

– Nici tu nu prezinţi o imagine neplăcută.

El o trase la el.

– Continuă să o ţii tot aşa şi aş putea să nu mă mai întorc niciodată la Larenston. Acum, unde sîntem?

– Fundul tău te ucide şi.....

Gura lui pe a ei o făcu să înceteze să mai vorbească.

– Vino aici, femeiuşcă, şopti el în timp ce o trăgea jos printre frunze.

Era destul de frig, dar nici unul nu simţea. Frunzele îi înconjurară şi îi adăpostiră, ascunzîndu-i, încălzindu-i. Bronwyn îi simţi coapsele lui Stephen peste ale ei şi îl trase mai aproape, mai aproape.

Se luptară, rîzînd. Existau beţe şi pietre care li se înfigeau în piele, dar nici unuia nu-i păsa. La un moment dat, Stephen începu să o gîdile şi sunetul hohotului ei, un sunet aşa de neobişnuit pentru el, aduse pasiunea lui la incandescenţă.

– Bronwyn, şopti el înainte de a o trage sub el şi a deveni serios.

Cînd au ajuns împreună la orgasm, a fost altfel decît în alte dăţi. În ciuda diferendelor dintre ei şi a

situaţiei imposibile, făcură dragoste ca şi cum s-ar fi dezlănţuit pentru prima oară. Nu era numai pasiune, ci şi o senzaţie de bucurie şi de haz.

– N-am ştiut că te gîdili, şopti Stephen somnoros ţinînd-o pe Bronwyn lipită de el.

Rab se ghemuise în cealaltă parte a ei.

– Nici eu. N-ar trebui să ne îmbrăcăm?

– Într-o clipă, şopti el. Într-o.....

Fură treziţi foarte devreme de mîrîitul lui Rab. Reflexele lui Stephen fură fulgerătoare. Se ridică împingînd-o pe Bronwyn în spatele lui. Se uita la un om care era cam la şapte metri depărtare. Era un bărbat scund şi vînjos, cu părul şaten şi ochii căprui. Şi purta cocarda MacGregor.

– Bună dimineaţa, strigă el din toată inima. N-am intenţionat să vă deranjez. Am venit să iau nişte apă, dar cîinele vostru nu m-a lăsat să trec.

Stephen o auzi pe Bronwyn trăgînd aer în piept pentru a vorbi. Se întoarse şi îi aruncă o privire de atenţionare. Era pe jumătate îngropată în frunze, numai capul şi umerii goi i se vedeau.

– Bună, strigă Stephen tot atît de inimos, cu vocea grea de accentul scoţian. Rab, vino încoace, lasă-l pe domnul acesta drăguţ să treacă.

– Mulţumesc, domnule, rosti omul şi făcu cei cîţiva paşi pînă la pîrîu.

– Rab, adu-ne hainele, comandă Stephen şi se uită cum cîinele se supune. Apoi privi înapoi la omul de pe malul apei, care se uita la rîndul lui cu curiozitate la perechea goală. Puţin cam ca Adam şi Eva, nu-i aşa? rîse Stephen..

Rîse şi omul.

– Exact la ce mă gîndeam. Se ridică. N-am văzut nici o căruţă şi nici cai, aşa că habar n-am avut că e cineva aici.

Stephen îşi puse cămaşa, apoi cu dexteritate îşi aruncă pledul peste ea şi îşi încheie centura lată. Ambii bărbaţi se întoarseră discret cînd se îmbrăcă Bronwyn. Nu scosese nici un cuvînt, era fascinată de accentul nou căpătat de Stephen.

– Ca să-ţi spun adevărul, rosti acesta, avem numai ceea ce e pe noi.

Bronwyn îl privi cum îşi ascunde bereta la spate şi scoate de pe ea cocarda

MacArran.

– Am fost jefuiţi de hoţi.

– Hoţi! se minună omul. Pe terenurile lui MacGregor! Asta n-o să-i placă deloc.

– Aşa e, cred că nu, fu de acord Stephen. Mai ales pentru că erau unii din hoţii aceia MacArran. O! Regret, draga mea, n-am vrut să te trag de păr, rosti el cînd Bronwyn scoase un mic oftat de oroare.

– O, MacArranii, rosti omul. N-a existat niciodată pe faţa pămîntului un clan mai necinstit, trădător şi laş. Ştiaţi că nu cu mult înainte aproape că l-au ucis pe MacGregor, doar pentru că omul călărea pe pămînturile femeii? Vrăjitoarea şi-a scos cuţitul le el şi aproape l-a mutilat. Am auzit că a încercat să-i taie mădularul. Probabil din gelozie.

Stephen o răsuci pe Bronwyn cu faţa la el, astfel ca omul să nu-i poată vedea figura.

– Lasă-mă să te ajut să-ţi pui broşa, rosti el amabil cu accentul lui greoi.

– De abia l-am zgîriat, rosti ea dezgustată.

– Ce? întrebă omul.

Stephen zîmbi.

– Soţia mea m-a avertizat că ultima oară am zgîriat-o cînd i-am prins broşa.

Omul chicoti.

– Sînt Donald Farquhar din clanul MacGregor.

Stephen zîmbi fericit.

– Eu sînt Stephen Graham şi ea e soţia mea, Bronwyn. Zîmbi spre figura pe care o întoarse ea spre el.

– Bronwyn! rosti Donald. □sta e un nume nefast. Ştiaţi că e numele vrăjitoarei MacArran?

Stephen o ţinu ferm pe Bronwyn de umeri.

– Nimeni nu poate să schimbe numele cu care a fost născut.

– Nu, nu poate. Se uită la părul lung şi greu al lui Bronwyn care i se revărsa pe spate, cu cîteva frunze prinse în el. Oricine poate vedea că Bronwyn a ta nu e ca cealaltă.

Bronwyn îşi înclină capul şi se purtă ca şi cum îi săruta mîna lui Stephen, dar în realitate îşi băgă dinţi adînc în dosul palmei lui. El îi dădu drumul şi ea se întoarse pentru a-i zîmbi lui Donald.

– Şi desigur, ai văzut-o pe MacArran de multe ori, afirmă ea dulce.

– Nu, nu de aproape, dar am văzut-o de la distanţă.

– Şi e urîtă?

– O, da. Cu umeri largi ca de bărbat şi mai înaltă decît mulţi dintre oamenii ei. Şi cu o faţă aşa urîtă că ar trebui să o ţină acoperită.

Degetele lui Stephen se înfipseră în umerii ei pentru a o avertiza. Ea dădu din cap.

– Aşa am auzit şi eu. La drept vorbind, e plăcut să întîlnesc pe cineva care o cunoaşte, rosti ea serioasă.

Stephen se aplecă să-i sărute urechea.

– Stăpîneşte-te ori ne vei ucide pe amîndoi, şopti el.

Donald se aplecă spre ei.

– Trebuie că sînteţi de curînd căsătoriţi, rosti el fericit. Nu pot să nu observ felul în care continuaţi să vă atingeţi unul pe altul.

– Dar n-ai observat totul, nu-i aşa, Donald? rosti Bronwyn.

– Îmi place să cred că sînt un bun observator. Căruţa noastră e pe creastă. Poate v-ar plăcea să mîncaţi ceva cu noi şi să o cunoaşteţi pe soţia mea, Kirsty.

– Nu.... începu Bronwyn, dar Stephen păşi în faţa ei.

– Ne-ar plăcea foarte mult, rosti el. N-am mîncat de ieri de la prînz. Poate că aţi putea să ne daţi şi nişte îndrumări. Mi-e teamă că după ce am fost jefuiţi, am umblat un timp şi ne-am rătăcit.

– Dar v-aţi folosit bine timpul, rîse Donald privind frunzele cu înţeles.

– Aşa am făcut! acceptă Stephen jovial, cu braţul ferm înconjurînd umerii lui Bronwyn.

– Ei bine, atunci veniţi. Un MacGregor va găzdui întotdeauna cu plăcere un alt MacGregor. Se întoarse şi începu să urce dealul.

– Nu face nimic care să ne pună în pericol, o atenţionă Stephen, în timp ce-l urmau.

– Un MacGregor! bombăni ea furioasă.

– Şi un englez! adăugă el cu acelaş ton.

– Nu ştiu care e mai puţin rău.

Stephen zîmbi.

– Urăşte-mă pe mine, dar nu pe el. El e omul cu mîncarea.

În vîrful crestei, cei trei se opriră şi priviră la micuţa femeie aplecată deasupra focului. Era o fiinţă delicată,

nu mai mare decît un copil şi profilul ei dezvăluia un nas mic şi o gură fragilă. Dar ceea ce era cel mai neobişnuit, era că în mod evident era însărcinată. Burta ei uriaşă se ţtea în faţa ei ca un monument masiv. Era împotriva oricărei raţiuni, să-ţi închipui că era stare să stea în picioare şi să nu lase greutatea sarcinii să o tragă în jos.

Dar stătea, destul de uşor, şi se întoarse să se uite la cei trei care o priveau. Pentru moment îl văzu doar pe Donald şi un zîmbet de pură adoraţie îi lumină faţa. Cînd se întoarse şi se uită la Bronwyn, figura ei se schimbă. Părea că trece printr-o mulţime de emoţii: consternare, frică, neîncredere, dar pînă la urmă zîmbi.

Stephen şi Bronwyn stăteau nemişcaţi, nici nu respirau, aşteptînd ca în orice moment să dezvăluie cine erau.

– Kirsty! rosti Donald în timp ce alerga spre soţia lui. Eşti bine?

Ea îşi puse mîna pe o parte a burţii uriaşe şi privi în sus scuzîndu-se.

– Regret că v-am întîmpinat aşa, dar am primit un şut serios.

Donald ridică ochii şi zîmbi.

– E un tip puternic, rîse el. Veniţi şi staţi lîngă foc.

Stephen fu primul care se relaxă şi se îndreptă spre foc. Bronwyn îl urmă încet. Nu era încă sigură că nu observase un semn de recunoaştere pe faţa lui Kirsty. Poate că intenţiona să-i spună mai tîrziu lui Donald şi MacGregorii îi vor ataca la noapte.

Donald îi prezentă soţiei lui şi chiar cînd a fost spus numele Bronwyn, ea a zîmbit doar. Nu era un nume scoţian, ci galez, şi cauzase comentarii.

– Crezi că avem destulă mîncare? întrebă Donald.

Kirsty zîmbi. Avea păr blond închis şi ochi căprui inocenţi. Era greu pentru oricine să nu aibă încredere în ea.

– Întotdeauna avem destul pentru a împărţi cu oaspeţii, rosti ea blînd.

Se aşezară în faţa hranei formată din turte de ovăz coapte în tavă şi o friptură savuroasă de iepure. Un vînt răcoros bătea în jur. Căruţa lui Donald se afla pe marginea drumului. Era mică, cu un adăpost de lemn în vîrf; un loc confortabil, dar nu pentru călătorii pe distanţe lungi.

După micul dejun Stephen propuse ca el şi Donald să se ducă la vînătoare.

Bronwyn se ridică imediat, îşi scutură firmiturile de pe fustă şi în mod cert intenţiona să meargă cu ei.

Stephen se întoarse spre ea.

– Poate că ar trebui să stai cu Kirsty, rosti el calm, cu subînţeles. Locul unei femei e lîngă foc.

Bronwyn simţi cum o năpădeşte furia. Ce ştia ea despre gătit? Putea să ajute la vînătoare. Dar cînd văzu aprobarea de pe figura lui Donald, îl înţelese pe Stephen. Donald putea să devină susceptibil în legătură cu o femeie, care putea să vîneze şi nu putea să gătească. Oftă resemnată.

– Cel puţin îl vom avea pe Rab să ne apere.

– Nu, rosti Stephen. Cred că avem nevoie de el la vînătoare.

– Rab! porunci ea. Stai cu mine.

– Haide, Rab, rosti Stephen răbdător. Să mergem la vînătoare.

Marele cîine nu avea intenţia să se mişte de lîngă Bronwyn.

Donald chicoti.

– Ai un cîine foarte bine dresat.

– Tata mi l-a dăruit, rosti ea mîndră.

– Tatăl tău? începu Donald.

– Ar fi mai bine să mergem, rosti repede Stephen aruncîndu-i lui Bronwyn o privire de avertizare.

Ea se întoarse cu spatele la ei şi se duse să se aşeze lîngă foc, aproape de Kirsty – duşmanca ei.

CAPITOLUL ZECE

Bronwyn răsucea în mîini un mănunchi de iarbă. Avertismentul lui Stephen o făcuse să înţeleagă ce uşor putea să se dea de gol. Ştia foarte puţine despre cum trebuie să fie o soţie şi cum se poartă o nevastă obişnuită. Toată viaţa şi-o petrecuse printre bărbaţi. Putea să călărească şi să tragă cu arcul, dar gătitul pentru ea era un mister. Şi pălăvrăgeala zilnică dintre femei îi era tot necunoscută.

– Eşti măritată de mult? întrebă Kirsty.

– Nu, răspunse Bronwyn. Dar tu?

– De aproximativ nouă luni. Kirsty zîmbi, în timp ce-şi mîngîia abdomenul uriaş.

Bronwyn realiză deodată că într-o zi şi burta ei va putea să arate la fel. Nu-i trecuse niciodată prin minte că şi ea urma să fie însărcinată.

– Copilul îţi provoacă dureri mari? întrebă ea într-o doară.

– Doar din cînd în cînd. Brusc o grimasă de durere îi străbătu faţa. În noaptea asta pare să fie mai rău decît de obicei, rosti ea cu răsuflarea tăiată.

– Pot să-ţi aduc ceva? Apă? O pernă? Orice.

Kirsty o privi fix clipind repede.

– Nu, vorbeşte doar cu mine. N-am avut nici o femeie cu care să stau de vorbă de multă vreme. Spune-mi, cum e bărbatul tău?

– Stephen? întrebă Bronwyn absentă.

Kirsty rîse.

– Să nu-ţi pese de mine. Sînt doar curioasă. Se pare că nu ai cunoscut nici un bărbat pînă la el.

Bronwyn deveni atentă.

– Ai fost dezamăgită de Donald?

– Deloc. Era de-a dreptul ruşinos înainte de a ne căsători, dar acum e foarte blînd şi delicat. Stephen al tău pare un om bun.

Bronwyn realiză că nu se gîndise niciodată la Stephen altfel decît ca la un englez.

– Mă face... mă face să rîd, rosti ea după o vreme. Mă face să rîd şi de mine cînd tind să devin prea serioasă. Kirsty zîmbi, apoi îşi puse mîna pe abdomen şi se aplecă înainte. Ce e? ţipă Bronwyn şi se duse la ea. Kirsty se ridică încet, cu respiraţia grea şi dificilă. Te rog lasă-mă să te ajut, pledă Bronwyn cu mîinile pe braţul lui Kirsty.

Aceasta o privi în ochi.

– Eşti foarte amabilă, nu-i aşa?

Bronwyn zîmbi

– De fapt nu sînt o fiinţă prea amabilă. Eu.... Se întrerupse, cînd fu gata să spună că era o MacArran. Dar la urma urmei ce mai conta ea, în afara clanului?

Kirsty îşi puse mîna pe a lui Bronwyn.

– Cred că doar încerci să ascunzi asta. Spune-mi mai multe despre tine. Asta îmi ţine mintea departe de problemele mele.

– Cred că ar trebui să chem pe cineva. Cred că eşti pe cale să ai copilaşul.

– Te rog, rosti Kirsty disperată. Nu-l speria pe Donald. Bebeluşului meu nu i-a venit încă sorocul. Nu pot să-l am acum. Donald şi cu mine mergem acasă la părinţii mei. Mama mă va ajuta să nasc. Probabil că e vorba doar de ceva ce am mîncat. Am mai avut astfel de dureri şi înainte. În timp ce se aşeza pe pămînt, Bronwyn se încruntă. Vorbeşte-mi despre tine, o îndemnă din nou Kirsty. Ochii îi deveniseră sticloşi. Cum e să fii căsătorită cu un.... Fruntea lui Bronwyn se ridică brusc, dar Kirsty nu-şi mai termină gîndul. Se încovoie de durere şi în următorul minut Bronwyn o prinse în braţe pe micuţa femeie. Copilul, şopti Kirsty. Vine copilul. Tu eşti singura care poate să mă ajute.

Bronwyn nu putea decît să o privească oripilată. Se aflau în mijlocul lui nicăieri, aşa că cine va fi moaşa? O strînse în braţe pe Kirsty, cînd o străbătu o nouă durere.

– Rab, strigă ea calmă. Du-te şi adu-l pe Stephen. Găseşte-l pe Stephen şi adu-l înapoi, imediat. Rab era deja departe, înainte ca Bronwyn să termine de vorbit. Vino în căruţă, Kirsty, rosti ea blînd. Bronwyn era puternică şi i-a fost uşor să o urce pe mica femeie în căruţă. Kirsty se lungi, dar o nouă durere o făcu să se chircească.

Bronwyn privi spre pădure. Nici un semn de la bărbaţi. Se întoarse la Kirsty şi îi dădu să bea apă. Stephen ar fi ştiut ce să facă, continua să gîndească. Nu-şi dădea seama că acum, pentru prima oară, depindea de el.

Zîmbi cînd auzi zbieretele furioase ale lui Stephen.

– Bronwyn! Coborî din căruţă. Ce iadului încearcă să facă cîinele ăsta al tău, puiul ăsta de drac? întrebă el. A sărit pe mine, exact cînd aveam o căprioară în

cătare. Apoi aproape mi-a sfîşiat piciorul trăgîndu-mă încoace.

Ea zîmbi din nou.

– Kirsty naşte.

– O, Doamne! Donald inspiră adînc, apoi alergă la căruţă.

– Cît de curînd? întrebă Stephen.

– Chiar acum, aşa cred.

– Gîndeşte! rosti furios Stephen. Ştii ce să faci?

– Cum aş putea să ştiu?

– Se presupune că femeile ştiu astfel de lucruri, bolborosi el.

– Crezi că li s-a explicat asta în timpul lecţiilor de călărie, sau a exerciţiilor de scrimă? întrebă ea sarcastică.

– Să o ia dracu' de educaţie necorespunzătoare, ce se dă unei fete, asta e părerea mea. Trebuie că au existat şi ocazii cînd familia ta nu conducea raiduri de recuperare a vitelor.

– Să te ia naiba! începu ea, apoi se opri cînd Donald coborî din căruţă.

În mod evident, era îngrijorat.

– Pe tine te vrea, rosti el cu fruntea încruntată. De fiecare parte a buzelor lui se formase o dungă albă. Culese o bucată de lemn pentru foc, dar mîna îi tremură aşa de tare că o scăpă.

– Pe mine? începu Bronwyn, dar Stephen îi dădu un brînci puternic înainte.

– Nu e nimeni altcineva aici, zise el.

Faţa ei îşi pierdu culorile.

– Stephen, nu ştiu nici cel mai elementar lucru despre naşterea unui copil.

El îi atinse obrazul.

– Eşti speriată, nu-i aşa? Ea îşi coborî privirile spre mîinile ei. Nu poate să fie mare diferenţă faţă de felul cum se întîmplă cu o iapă, sau cu o vacă, rosti apoi plin de speranţă.

– O vacă! Ochii ei îi aruncară un fulger, apoi se relaxă. Stai cu mine, rosti blînd. Ajută-mă.

Stephen nu-i văzuse niciodată privirea aceasta, atît de blîndă şi care implora ajutor.

– Cum aş putea? Un bărbat nu poate să participe la o naştere. Poate dacă ar fi rudă cu mine....

– Uită-te la el! rosti Bronwyn arătînd spre Donald. Singura lui grijă e ca soţia lui să fie bine. Nu-i pasă de nimic altceva.

– Bronwyn! se auzi deodată strigătul lui Kirsty din căruţă.

– Te rog, imploră ea cu mîinile pe pieptul lui. Nu te-am rugat niciodată nimic.

– În afara schimbării numelui, a naţionalităţii, a.... Îi întoarse spatele, dar el o apucă de braţ. Împreună, şopti el. Măcar o dată, hai să facem ceva împreună.

N-a fost o naştere uşoară. Kirsty era micuţă, iar copilul era mare. Nici unul din cei trei nu ştia multe despre cum să dai naştere unui bebeluş şi toţi fură de acord că a fost o experienţă minunată. Bronwyn şi Stephen au transpirat tot atît de mult ca şi Kirsty. Cînd apăru capul, se priviră cu mîndrie. Stephen o ridică uşor pe Kirsty pentru a o putea vedea pe Bronwyn ţinînd căpşorul şi trăgînd cu blîndeţe de umeri.

Ultima parte a copilului ţîşni afară singur şi Bronwyn îl luă în braţe.

– Am reuşit! şopti ea.

Stephen îi zîmbi apoi îi dădu lui Kirsty un sărut sonor.

– Mulţumesc, zîmbi Kirsty, aşa cum stătea în braţele lui Stephen, total epuizată, dar fericită peste poate.

Le mai luă cîteva minute să spele copilul şi pe Kirsty. Stephen şi Bronwyn îi priviră pe mamă şi pe copil, acesta bîjbîind deja după sînul mamei.

– Hai să-i spunem lui Donald că are un fiu, şopti Stephen.

Donald stătea lîngă căruţă aşteptînd, cu o figură îngrozită.

– Capul sus! rosti Stephen rîzînd. Du-te să-ţi vezi băiatul.

– Un băiat, rosti Donald cu voce tremurătoare, înainte de a urca în căruţă.

Se făcuse întuneric cît stătuseră înăuntru, cu Kirsty. Ziua strălucitoare şi rece se transformase într-o noapte întunecoasă şi mai rece.

Bronwyn se întinse şi inspiră cu poftă aerul proaspăt. Nu se ştie din ce cauză, avea un sentiment de libertate. Deodată îşi lăsă capul pe spate, întinse braţele şi începu să se învîrtească în jurul ei, iar şi iar.

Stephen rîse şi o prinse în braţe ridicînd-o de la pămînt.

– Ai fost minunată, rosti el entuziasmat. Ai fost aşa de puternică şi calmă şi ai făcut ca totul să fie mai uşor pentru Kirsty. Îşi adună toate puterile, cînd realiză că tocmai îi netezise calea lui Bronwyn, să declare cum se instruise ea să devină un MacArran.

Dar aceasta îi zîmbi şi i se agăţă de gît, ascunzîndu-şi faţa în umărul lui.

– Mulţumesc. Însă cunoştinţele tale despre ce trebuie făcut au fost de cel mai mare ajutor. Dacă aş fi fost singură, cred că pur şi simplu m-aş fi blocat şi doar aş fi privit, cînd a apărut capul copilului.

O clipă Stephen nu o crezu, dar fu de folos mîndriei lui să o audă spunînd că i-a fost de aşa mare ajutor.

– Eşti obosită? o întrebă blînd, în timp ce o ţinea strîns în braţe şi o mîngîia pe păr.

– Foarte, răspunse ea simţindu-se de-a dreptul confortabil şi relaxată.

Se aplecă şi îşi strecură un braţ sub genunchii ei.

– Hai să mergem undeva să dormim. O duse într-o latură a muchiei stîncoase, o puse jos şi cu dexteritate îşi desfăcu pledul şi îl întinse pe pămînt. În cîteva minute erau strînşi unul în altul, pentru a se încălzi, cu Rab la spatele lui Bronwyn.

– Stephen! chemă blînd ea. Ce o să facem acum? Nu putem să ne îndreptăm spre Anglia, singuri vom fi recunoscuţi.

Stephen stătea întins calm, dar gîndurile îi galopau. Înainte Bronwyn nu îi ceruse niciodată părerea şi nici nu stătuse în felul acesta lîngă el, cu încredere. Zîmbi, o sărută pe creştet şi o trase mai aproape, simţind cum pieptul îi crescu de mîndrie, cu cîţiva centimetri.

– Nu m-am gîndit prea mult, dar cred că dacă am putea, ar trebui să rămînem cu Kirsty şi cu Donald. Făcu o pauză. Tu ce crezi? Imediat ce cuvintele îi scăpară din gură, îşi dădu seama cît de mult s-a schimbat şi el. Cu cîteva luni înainte i-ar fi poruncit soţiei lui ce anume să facă. Acum îi cerea părerea.

Bronwyn dădu din cap.

– Merg spre sud, spre părinţii ei. Dacă am putea să ajungem acolo împreună cu ei, poate am putea cumpăra nişte cai.

– Să cumpărăm? Dar pe ce, pe ochii noştri frumoşi? întrebă Stephen. Nu avem nimic care să valoreze vreun ban. Nici să-l răsplătim pe Donald pentru ospitalitate nu putem.

– Un scoţian nu are nevoie să fie răsplătit.

– Chiar şi un MacGregor? o tachină Stephen.

Ea rîse uşor.

– Atît timp cît nu-şi închipuie că sîntem MacArrani. Iar în ce priveşte mîncarea, eşti un vînător bun, unul mai bun decît Donald, sînt sigură. Avem nevoie doar de un mod de a ne plăti caii. Oftă. Păcat că Davey nu ne-a atacat mai aproape de graniţă.

– De ce?

– Aş fi avut una din rochiile acelea englezeşti. Afurisitele de obiecte sînt acoperite de nestemate, pe care am fi putut să le vindem.

– Dacă ai fi fost îmbrăcată ca o englezoaică, probabil că n-am mai fi în viaţă şi în afară de asta, n-am fi avut un pled cald cu care să ne învelim.

Ea îl privi.

– Am crezut că urăşti hainele noastre scoţiene. Ai spus, dacă îmi amintesc bine, că lasă jumătatea ta de jos goală

– Nu fi impertinentă, rosti el prefăcîndu-se serios. Se poate spune ceva şi despre un acces rapid. Un om poate să scape de pled, în timpul care îi trebuie unul englez să se gîndească doar la dezbrăcat.

Ea îi zîmbi.

– Sesizez mîndrie în vocea ta? îl necăji ea. Şi de unde naiba ai luat accentul ăsta?

– Nu am idee ce vrei să spui, o ironiză el. Şi dacă ar fi să spun adevărul, cred că l-am căpătat odată cu pledul.

– Îmi place, zise ea blîndă mişcîndu-şi genunchiul în sus pe piciorul lui gol şi sub fusta pe care încă o mai purta. Ţi-ar plăcea să faci dragoste cu o moaşă? Sau insişti să te culci doar cu o şefă de clan?

El îşi băgă mîna în părul ei.

– Am să te iau în clipa asta, indiferent ce eşti. Eşti Bronwyn, o bucăţică dulce, delicioasă, care poate călări ca un demon, salva viaţa soţului ei şi ajuta la naşterea unui bebeluş, toate doar în cîteva ore.

– Am beneficiat şi de puţin ajutor, şopti ea înainte de a-şi ridica gura spre el pentru un sărut.

Bronwyn simţea cît de straniu e locul şi momentul. Ar fi trebuit să fie îngrijorată în legătură cu clanul ei, dar ştia că Tam se află acolo pentru a-i conduce şi poate că oamenii se descurcau mai bine, dacă nu trebuia să ţină seama de războiul neîntrerupt dintre ea şi Stephen. Acum însă nu simţea deloc că ar fi în război cu el. Se simţea aşa cum nu se simţise niciodată înainte: blîndă şi feminină. Nu existau hotărîri de luat, nu exista mînie, nici grija că Stephen se află de partea cealaltă a baricadei. Acum erau vînaţi amîndoi în acelaşi fel.

– Ai o privire foarte îndepărtată, zise el. Nu vrei să-ţi împărtăşeşti gîndurile cu mine?

– Mă gîndeam că în acest moment sînt fericită. Nu am avut un gînd de fericire şi nici de linişte, de cînd a murit tata.

Stephen zîmbi, pentru că era pentru prima oară cînd nu-l mai acuza pe el de moartea tatălui ei.

– Vino aici, dulceaţă, şi vezi dacă nu pot să te fac şi mai fericită.

O dezbrăcă pe îndelete. Se zvîrcoliră împreună la adăpostul pledului şi rîseră cînd un cot se izbi de un loc delicat. Era o luptă intimă, rostogolindu-se, rîzînd, bucurîndu-se unul de altul şi de libertatea lor.

Mîinile lui Stephen pe pielea ei o linişteau. Învăţa în continuare plăcerile amorului. Îi sărută faţa, gîtul, privi jocul razelor de lună pe pielea lui.

El îşi purtă buzele pe umerii ei, apoi mai jos pe sîni. Simţi cum o străbat fiori.

– Stephen, şopti ea. El îşi plimbă mîinile pe mijlocul ei şi pe coaste. Puterea lui o excita, o făcea să se simtă mică şi în stăpînirea lui.

– Eşti aşa frumoasă, murmură el.

Zîmbi ştiind că el o făcea să se simtă frumoasă. Îşi purtă mîinile mai jos, între coapsele ei, şi cînd o simţi vibrînd, îl străbătu şi pe el aceeaşi emoţie.

Apoi se urcă încet pe ea. Şi ea i se dărui liberă şi plină de dorinţă, trăgîndu-i gura în jos spre ea. Cînd gemu tare de plăcere, Stephen o sărută cu putere. Sunetele pe care le scotea, abadonul ei, felul cum o iubea, îl excitau.

Au făcut dragoste încet, pînă cînd Bronwyn se atîţă mai tare, pretinzînd mai mult şi mai mult. Se arcui spre el, pentru a-l întîlni şi el explodă împingînd-o cu forţă. Ea îl trase la ea, nelăsîndu-l să plece, vrînd tot ce avea în el.

Apoi adormiră lipiţi unul de altul, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt.

Bronwyn s-a trezit prima. Stephen o ţinea aşa de aproape de el, că de-abia reuşea să respire. Îl privi o clipă. O buclă îi atîrna pe o ureche. Remarcă ce mult s-a schimbat în ultimile cîteva luni. Nu mai exista pielea aceea palidă englezească şi părul englezesc scurt şi drept. Da, gîndi ea, acum cu greu ar recunoaşte cineva în el un englez. Se mişcă pentru a-i putea săruta bucla. Îşi aminti că odată îi era frică să-i facă avansuri de această natură. În dimineaţa asta, părea corect ca ea să-l trezească în sărutări.

El zîmbi înainte de a deschide ochii.

– Bună dimineaţa, murmură ea.

– Mi-e frică să mă uit, rosti el visător. Oare cineva a prefăcut-o pe Bronwyn a mea într-un spirit al pădurii? Ea îl mușcă de ureche. Au! Apoi deschise ochii și chicoti. Nu cred că te-aș schimba vreodată cu un spirit, de niciun fel, rosti întorcîndu-se spre ea.

– O, nu, nu face asta! Îl împinse deoparte. Vreau să-l văd pe copilul nostru.

– Copilul nostru? Mai bine aș rămîne și aș face unul cu adevărat al nostru.

Ea se rostogoli de lîngă el.

– Nu sînt sigură că aș vrea să trec prin ce a trecut Kirsty ieri. Haide, să ne luăm la întrecere, pînă sus pe deal.

Stephen se îmbrăcă în grabă și doar cînd Bronwyn se afla deja în vîrful crestei, rîsul ei îl făcu să se uite. Îi ținea cizmele sus. Strigă la Rab să-i aducă cizmele și încăierarea dintre cîine și stăpîna lui îi dădu timp să urce și el dealul. Își smulse cizmele din mîna ei, apoi fugi în ciorapii trei sferturi din lînă, pînă la căruță. Stătea acolo calm cînd sosi și ea.

– Bună dimineața, strigă el ca și cum n-ar fi văzut-o de zile întregi. Ai dormit bine?

Ea rîse și urcă în căruță să o vadă pe Kirsty.

În restul zilei nu prea au avut timp de rîs sau de joacă. Bărbații au plecat la vînătoare, iar Bronwyn a rămas, să aibă grijă de Kirsty și de tabără. Era îngrozită de cantitatea mică de mîncare pe care o aveau. Erau doar două pungi mici de făină de ovăz și încă puțin din altceva. Nu voia să o jignească pe Kirsty întrebînd-o despre alte provizii, dar spera să mai existe pe undeva și altceva.

Bărbații se întoarseră la apusul soarelui, cu doar doi iepurași, de-abia suficienți pentru o singură masă.

– Stephen, rosti Bronwyn trăgîndu-l deoparte, nu puteam să continuăm să primim mîncare de la ei. Au şi aşa prea puţină.

El se sprijini de un copac.

– Ştiu, dar în acelaş timp nu-mi place să-i las singuri. Donald habar n-are cu care parte a arcului trebuie să tragă. Şi în părţile astea sînt o mulţime de vînători. Urăsc să-i las singuri şi urăsc să rămîn.

– Aş vrea să-i pot ajuta într-un fel. Uite, bea asta. Îi întinse o cană.

– Ce e?

– Kirsty m-a învăţat să o prepar. E făcută din nişte licheni şi puţină bere. Ea spune că vindecă tot. Toată ziua a fost îngrijorată din cauza ta şi a lui Donald stînd în frig.

Stephen sorbi lichidul fierbinte.

– Şi tu n-ai fost îngrijorată?

Ea zîmbi.

– Poate din cauza lui Donald, dar ştiam că tu poţi avea grijă de amîndoi.

El era gata să răspundă, dar băutura îi atrăsese atenţia.

– E realmente bună. Cred că va face să nu mă mai doară capul.

Ea se încruntă.

– Nu ştiam că te doare capul.

– Nu a încetat de cînd m-a atins săgeata fratelui tău. Înlătură subiectul. Tocmai mi-a venit o idee. Lichenii ăştia au fost greu de găsit?

– Deloc, răspunse ea curioasă.

Ochii lui Stephen începură să strălucească.

– Astăzi Donald mi-a vorbit de un oraş din apropiere. Vrea să se ducă să-l boteze pe fiul lui. Dacă tu şi cu

mine am putea prepara un ciubăr cu lichidul acesta, poate am putea să-l vindem.

– Ce idee grozavă! fu ea de acord întocmind deja planul în minte.

Petrecură întreaga seară strîngînd licheni. Donald adună banii pe care îi mai aveau şi, folosind unul din caii de la căruţă, se duse în oraş şi cumpără bere.

Era tîrziu, cînd şi-au întins pledurile pe pămînt, lîngă focul care murea şi s-au culcat. Bronwyn stătea lipită de Stephen, fericită că e lîngă el, fără să simtă nevoia să facă dragoste. Această senzaţie de apropiere era nouă pentru ea şi o făcea să se simtă încălzită şi mulţumită.

A doua zi dimineaţă foarte devreme înhămară caii la căruţă şi rulară pînă în oraşul din vale. În spatele zidurilor oraşului, păreau că există sute de prăvălii şi alte căsuţe, dar aerul era greu, de-abia puteai respira. Întregul loc o făcu pe Bronwyn să tînjească după spaţii deschise.

În viaţa ei fusese în puţine oraşe. În loc de asta, veneau negustorii la Larenston pentru a-şi vinde marfa.

Donald trase căruţa pe marginea străzii principale, exact în faţa unei alei înguste, şi deshămă caii. Scoaseră un vas cu băutura pe care au preparat-o, apoi Stephen începu să-i invite pe oameni să cumpere. Kirsty şi Bronwyn stăteau în căruţă şi ascultau. Vocea profundă a lui Stephen bubuia acoperind zgomotul oraşului. Făcea promisiuni extraordinare în legătură cu băutura, vorbind din proprie experienţă, ca şi cum l-ar fi vindecat de lepră.

Nimeni nu cumpăra.

Oamenii se opreu şi ascultau, dar nu dădeau nici un ban pe lichidul miraculos.

– Poate că ar trebui să faci nişte sărituri, cum i-ai făcut lui Tam, îl tachină Bronwyn.

Stephen îi ignoră ironia, în timp ce încerca să convingă un tînăr să cumpere, spunîndu-i că băutura îi va îmbunătăţii viaţa amoroasă.

– Poate că tu ai nevoie de ajutor, eu nu, replică tînărul. Mulţimea rîse şi începu să se destrame.

– Cred că e timpul să încerc şi eu, rosti Bronwyn începînd să-şi descheie bluza.

– Bronwyn! protestă Kirsty. Vrei să faci ceva care să-l înfurie pe Sephen?

Ea zîmbi.

– Probabil. E destul de adînc decolteul? Privi în jos la curba generoasă a sînilor ei, expusă de bluza descheiată.

– Mai mult decît destul. Donald m-ar lua de păr, dacă aş umbla în felul ăsta.

– Englezoaicele se îmbracă cu rochii cît mai adînc decoltate, argumentă Bronwyn.

– Dar tu nu eşti englezoaică!

Drept răspuns, Bronwyn zîmbi coborînd şi oprindu-se în faţa căruţei, de partea opusă locului unde se afla Stephen.

Acesta zîmbi surprins, cînd o auzi pentru prima oară pe Bronwyn strigînd.

– Băutura asta vindecă tot, de la temperatură pînă la boala transpiraţiei, spunea ea.

El se uita la mulţimea care începuse să se îndrepte spre ea. Soţia ta e nefericită? continuă

Bronwyn. Poate că e vina ta. Poţiunea va face din tine cel mai puternic bărbat. Ca elixir de amor e neîntrecută.

– Crezi că am să pun mîna pe ceva asemănător ţie? strigă un bărbat.

– Numai dacă ai bea un butoi întreg, răspunse pe loc Bronwyn.

Mulţimea rîse.

– Eu cred că am să încerc, strigă alt bărbat.

– Am să cumpăr puţin pentru soţul meu, ţipă şi o femeie grăbindu-se spre partea din spate a căruţei, unde se aflau Donald şi Stephen.

O vreme Stephen fu prea ocupat să umple vasele orăşenilor şi să le ia bănuţii, pentru a o asculta cu atenţie pe Bronwyn. Era mîndru de felul în care reuşise să vîndă şi încîntat că oamenii o plăceau. O dată chiar chicoti, la gîndul unei doamne englezoaice purtîndu-se ca un negustor şi cu un succes atît de mare.

Doar cînd începu să audă rîsul răguşit, sugestiv al băraţilor, situaţia îi atrase cu adevărat atenţia.

Unul dintre oameni întinzînd o cupă se întoarse spre însoţitorul lui.

– Aproape că mi-a promis să ne întîlnim la fîntîna oraşului.

Figura lui Stephen deveni de gheaţă.

– Nu ţi-a spus că voi fi şi eu acolo? întrebă el cu voce mortală.

Omul se uită la Stephen şi la provocarea de pe figura lui frumoasă. Apoi făcu un pas înapoi.

– Nu mă acuza, ea mi-a dat ideea.

– Să o ia naiba! rosti Stephen cu răutate şi aruncă polonicul în ciubăr. Ce dracu' îşi închipuie că face?

Se opri cînd dădu colţul căruţei. Bluza îi era descheiată, expunînd o mare parte din sînii ei înalţi şi fermi. Îşi dăduse de o parte pledul ce o acoperea şi fusta i se lăsase pe şolduri. Se plimba înainte şi înapoi, prin faţa mulţimii de oameni în creştere. Şi felul în care mergea! Mîinile îi erau aşezate pe şoldurile ce se mişcau seducător.

Pentru o clipă fu şocat, prea îngheţat pentru a se putea mişca; apoi făcu doi paşi mari spre ea. O apucă de un braţ şi o trase pe aleea din spatele căruţei.

– Ce dracu' crezi că faci? întrebă printre dinţii încleştaţi.

– Vînd tonic, răspunse ea destul de calmă. Tu şi Donald nu prea făceaţi treabă bună, aşa că m-am gîndit să ajut.

Îi dădu drumul braţului, apoi furios începu să-i încheie bluza.

– Şi sigur că te-ai distrat de minune, nu-i aşa? Fîţîindu-te prin faţa lor, ca o femeie uşoară!

Ea ridică ochii la el şi zîmbi încîntată.

– Eşti gelos, nu-i aşa?

– Categoric nu! o repezi el, apoi se opri. Ai a dracului de mare dreptate cînd spui că sînt gelos. Bătrînii aceia murdari nu au dreptul să vadă ceea ce e al meu.

– O, Stephen, e.... e, nu ştiu, dar descopăr că sînt de-a dreptul încîntată de gelozia ta.

– Încîntată? întrebă el uluit. Data viitoare sper să apelezi la memorie şi să nu încerci să provoci din nou senzaţii tari. O trase în braţele lui şi o sărută sălbatic, cu foame, posesiv.

Bronwyn îi răspunse, lipindu-şi trupul de al lui, abandonîndu-se pasiunii lui.

Deodată o voce tunătoare, ce parcă zguduia casele din jur, le întrerupse îmbrăţişarea.

– Unde e ţărăncuţa care vinde tonic? Cu regret, Bronwyn se depărtă privindu-l pe Stephen uluită. Unde e? bubui vocea din nou.

– E MacGregor, şopti ea. L-am mai auzit eu o dată.

Se întoarse spre vocea care se auzea, dar Stephen o prinse în braţe.

– Nu poţi să te duci acolo şi să te întîlneşti cu MacGregor.

– De ce nu? Nu m-a văzut niciodată. Nu ştie cum arăt şi în afară de asta, cum aş putea să refuz? Ne aflăm pe domeniile MacGregor.

Stephen se încruntă, dar îi dădu drumul. Un refuz i-ar fi făcut să pară suspecţi.

– Iată-mă, strigă ea în timp ce ieşea de pe alee. Stephen era aproape, în spatele ei. MacGregor stătea călare pe cal, privind-o oarecum amuzat. Era un bărbat înalt, solid, cu părul cenuşiu la tîmple şi cu maxilarele deosebit de puternice. Ochii lui erau verzi şi plini de viaţă, deasupra unui nas proeminent. Cine mă doreşte? întrebă ea arogantă.

MacGregor îşi lăsă capul pe spate şi scoase un hohot sonor.

– Ca şi cum nu ţi-ai cunoaşte propriul senior, zise el cu ochii de smarald umbriţi.

Ea îi zîmbi dulce.

– E oare acelaşi senior, care nu-şi cunoaşte supuşii din propriul clan?

El nu-şi pierdu zîmbetul.

– Eşti o ţărăncuţă obraznică. Cum te cheamă?

– Bronwyn, rosti ea mîndră, ca şi cum numele ei era o provocare. La fel ca pe şefa clanului MacArran.

Mîna lui Stephen se încleştă ameninţătoare pe umărul ei. Privirea lui deveni grea.

– Nu o pomeni pe femeia aia în faţa mea.

Bronwyn îşi puse mîinile în şold.

– Asta pentru că încă îi mai porţi iniţiala?

Deodată în jurul lor se făcu o linişte mortală. Mulţimea înţepeni ţinîndu-şi răsuflarea.

– Bronwyn, începu Stephen, înspăimîntat de ceea ce auzise.

MacGregor ridică mîna.

– Nu eşti doar obraznică, ai şi curaj. Nimeni n-a îndrăznit să-mi amintească de noaptea aceea.

– Spune-mi de ce eşti aşa de furios, pentru un insemn aşa mic?

MacGregor rămase tăcut, părînd că o judecă, atît pe ea cît şi întrebarea.

– Se pare că ştii o mulţime despre asta. Tensiunea păru că-l părăseşte brusc şi zîmbi. Cred că problema ţine de femeie aia. Dacă ar fi arătat ca tine, cred că i-aş fi purtat marcajul cu mîndrie, dar o femeie urîtă ca o vrăjitoare nu are voie să însemneze un MacGregor.

Bronwyn era gata să comenteze, dar Stephen o apucă de mijloc cu ambele mîini strîngînd-o pînă cînd nu mai putu respira.

– Iartă-o pe soţia mea, rosi el. Are tendinţa să fie puţin cam prea vorbăreaţă.

– Aşa e, fu de acord MacGregor cu entuziasm. Sper să o stăpîneşti bine.

– Atît cît pot, rîse Stephen.

– Îmi plac femeile deştepte, rosti MacGregor. Asta e şi frumoasă şi cu capul pe umeri.

– Tocmai de aceea mi-ar plăcea să-şi păstreze gîndurile doar pentru ea, măcar o dată.

– Nu sînt multe femei care pot face asta. Bună ziua la amîndoi, rosti el şi trase de hăţurile calului plecînd.

– Să te ia naiba! rosti Bronwyn cu violenţă întorcîndu-se cu faţa la Stephen.

Dar, înainte de a continua, el începu să o scuture de îi clănţăniră dinţii.

– Ai fi putut să ne bagi în mare necaz! începu el, apoi ridică ochii spre mulţimea care încă îi mai privea. O apucă de braţ şi o trase în partea cealaltă a căruţei. Bronwyn, rosi el răbdător, nu-ţi dai seama ce ai fi putut

să faci? Parcă te şi vedeam cum îl anunţi că eşti stăpîna clanului MacArran.

– Şi ce dacă aş fi făcut-o? întrebă ea încăpăţînată. Ai auzit ce a spus...

O întrerupse brusc.

– Ce declară un bărbat în faţa unei fete frumoase şi ce trebuie să facă, atunci cînd se află în faţa mulţimii, sînt două lucruri diferite. Te-ai gîndit la Kirsty şi la Donald? Ne-au găzduit.

Spre surpriza lui, Bronwyn se relaxă, sau mai curînd se dezumflă. Personalitatea ei părea că o părăseşte. Se lăsă moale în braţele lui.

– Ai aşa multă dreptate, Stephen. O să mă învăţ vreodată minte? El o ţinu strîns lipită de el, mîngîindui părul. Îi plăcea să simtă că se sprijină de el, atît psihic cît şi fizic. Nu voi fi niciodată suficient de deşteaptă, pentru a merita să fiu o MacArran?

– O să fii, iubito, şopti el. Dorinţa există în tine, aşa că vei reuşi, în curînd.

– Bronwyn? Amîndoi ridicară capul, cînd îl văzură pe Donald aproape de ei. Kirsty vrea să te întreb dacă sînteţi gata să-l vedeţi pe preot. Credem că va trebui să-l creştinăm pe copilaş, înainte de căderea nopţii. Nici unul dintre noi nu doreşte să rămînă peste noapte între aceste ziduri.

Stephen zîmbi.

– Sigur că sîntem gata. Se uită la Donald şi observă că ceva îl necăjea pe tînărul de obicei atît de calm. Şi, în primul rînd, de ce i se adresase lui Bronwyn? Îşi dădu seama că, dacă Donald fusese în căruţă, a putut să audă afirmaţia că Bronwyn era o MacArran. Dacă într-adevăr ştia, Stephen îşi dădea seama că totuşi nu avea intenţia să-i trădeze spunîndu-i lui MacGregor.

Biserica era cea mai mare clădire din oraş, înaltă, impresionantă. Înăuntru era linişte, bebeluşul dormea în braţele lui Kirsty.

– Pot să vorbesc ceva cu voi? întrebă ea calmă, înainte de a ajunge la altar. N-aţi vrea să fiţi naşii fiului nostru?

O clipă Bronwyn o privi fix.

– Ştii atît de puţine despre noi, murmură ea.

– Ştiu mai mult decît destul. Ştiu că aţi trata cu seriozitate responsabilitatea de a fi naşi.

Stephen o apucă pe Bronwyn de mînă.

– Da, îi vom fi naşi şi nu ne vom da în lături de la tot ce înseamnă asta. Băiatul nu va avea nevoie niciodată de nimic, atîta timp cît trăim noi, afirmă el.

Kirsty le zîmbi la amîndoi şi se îndreptă spre preotul care aştepta. Bebeluşul fu botezat cu numele Rory Stephen. Stephen îi privi surprins, apoi zîmbi larg. Bronwyn nu protestă, cînd i se comunică preotului numele de familie Montgomery.

La ieşirea din biserică, el îl duse pe copilaş înapoi la căruţă. Apoi se uită la Bronwyn.

– De ce n-am avea şi noi aşa ceva? Mi-ar plăcea un băieţel cu părul negru, ochii albaştri şi o gropiţă în bărbie.

– Vrei să spui că felul cum arăt s-ar potrivi mai bine cu un bărbat? îl ironiză ea.

El rîse.

– Să ştii că începe să-mi placă de tine, acum cînd nu ţipi la mine tot timpul pentru că sînt englez.

Se uită la părul lui lung, la felul cum îşi purta pledul, cu atîta uşurinţă.

– Acum nu arăţi prea mult a englez. Ce o să spună fraţii tăi, cînd vor vedea că fratele lor a devenit pe jumătate scoţian?

El fornăi.

– Mă vor accepta aşa cum sînt şi dacă au puţin creier, vor învăţa şi ei cîteva lucruri de la noi scoţienii.

– Noi? întrebă ea dîrză şi se opri din mers.

– Termină, nu te mai uita aşa la mine, ca şi cum mi-ar fi crescut două capete, rosti el.

Îl urmă privindu-l şi deodată realiză că acum el folosea accentul scoţian tot timpul, chiar şi cînd erau singuri. Pledul i se izbea de genunchi exact în unghiul corect şi mergea, ca şi cum ar fi fost de cînd lumea scoţian. Zîmbi şi îşi grăbi paşii. Arăta aşa bine, ducîndu-l pe copilaş cu uşurinţă pe un braţ şi îi plăcu felul cum îşi strecură celălalt braţ în jurul umerilor ei.

Merseră înapoi la căruţă împreună, rîzînd fericiţi.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Călătoriră foarte încet, timp de două zile. Bronwyn încercă să o facă pe Kirsty să stea în căruţă, dar ea rîdea. Stephen spunea că Kisty acţionează în autoapărarea ei, după ce încercase să mănînce ceva din ceea ce gătise Bronwyn.

– Aceasta e cea mai rea friptură de iepure pe care am gustat-o vreodată, afirmă dezgustat Stephen, într-o seară. Nu are nici un gust.

– Iepure? rosti Bronwyn absentă. Ţinea bebeluşul în braţe, uitîndu-se la ochii lui, care urmăreau mişcarea razelor de soare ce apunea, de pe broşa ei. O, nu! rosti cînd în final realiză ce spusese Stephen. Pe faţa ei se aşternu o umbră roz. Iepurii sînt tot atîrnaţi în căruţă. Eu....

Hohotul lui Stephen o întrerupse.

– Ce s-a întîmplat cu femeia aia deşteaptă, cu care m-am însurat?

Bronwyn îi zîmbi încrezătoare.

– E încă aici. Oricine e capabil să gătească. Eu pot.... Se opri şi ridică ochii uluită.

– Aşteptăm, rosti Stephen.

– Încetează să o mai necăjeşti, interveni calmă Kirsty. Bronwyn, după cît de frumoasă eşti, nici nu ai

nevoie să găteşti. Şi, în afară de asta, eşti curjoasă, neînfricată, ai un simţ practic deosebit şi.....

Bronwyn rîse.

– Vezi! i se adresă lui Stephen. Sînt încîntată că cineva mă apreciază.

– O! Şi Stephen te apreciază, zîmbi Kirsty. De fapt, nu cred că am văzut vreodată doi oameni mai îndrăgostiţi decît voi doi.

Bronwyn ridică ochii de la copil, uimită. Stephen se uita la ea într-un fel cam prostesc, aproape ca atunci cînd a văzut-o prima oară.

– E frumoasă, nu-i aşa? rosti el. Dacă ar putea să şi gătească! Spuse asta aşa de plin de alean, încît Bronwyn se strîmbă şi aruncă în el cu un bulgăre de pămînt. El rîse şi păru că revine în prezent. Lasă-mă să-mi ţin şi eu finul în braţe, eşti bună? Stă prea mult timp cu femeile. Rîse din nou la răspunsul lui Bronwyn.

A doua seară tîrziu au ajuns la căsuţa părinţilor lui Kirsty. Era o casă de arendaş tipică, din piatră spoită cu alb şi acoperiş de paie. Cîteva loturi semănate cu orz se aflau în apropiere şi de asemenea oi şi vite. O stîncă abrubtă se iţea din spatele cîmpului, nu departe de casă.

Părinţii lui Kirsty ieşiră să-i întîmpine. Tatăl ei, Harben, era un bărbat scund şi ciolănos, cu braţul drept lipsă, din umăr. Faţa lui era umbrită de părul cenuşiu şi de o barbă voluminoasă. Şi din ce se putea vedea, părea că e în permanenţă înfuriat.

Nesta, mama lui Kirsty, era mititică, cu părul cenuşiu strîns la ceafă. Era atît de caldă, pe cît era Harben de rece. Imediat îi îmbrăţişă pe copilaş, pe Kirsty şi pe Bronwyn. Apoi le-a mulţumit de

nenumărate ori lui Stephen şi lui Bronwyn că au ajutat la naşterea singurului ei nepot. Îl sărută pe Stephen la fel de entuziasmată ca pe Donald.

Stephen se interesă dacă ar putea să stea la noapte la ei şi să plece a doua zi dimineaţă.

Figura lui Harben arăta ca şi cum tocmai fusese profund jignit.

– Să staţi o noapte? mîrîi el. Ce fel de om eşti tu? Soţia ta e prea slăbuţă şi unde îţi sînt copiii? Nu aşteptă răspunsul lui Stephen. Berea mea de casă va pune un copilaş în burta aia plată a ei.

Stephen dădu din cap, ca şi cum auzise o vorbă foarte înţeleaptă.

– Şi eu care credeam că ceea ce fac eu o va lăsa grea, nu berea de casă.

Harben scoase un sunet ce ar fi putut fi luat drept rîs.

– Veniţi înăuntru şi bun sosit.

După o cină simplă cu lapte, unt, brînză şi turte de ovăz, se aşezară cu toţii într-o cameră, în jurul unui foc de turbă. Stephen stătea pe un scaun cioplind o jucărie pentru Rory Stephen. Bronwyn stătea pe pardoseala de pămînt, sprijinindu-se de genunchii lui. Kirsty şi mama ei se aflau de cealaltă parte, Donald şi Harben în faţa focului.

Donald, care demonstrase deja că e un bun povestitor, tocmai descrisese hazlia vînzare de către Bronwyn a băuturii şi reacţia lui Stephen văzînd mişcările ei ispititoare. Termină relatînd întîlnirea lui Bronwyn cu MacGregor.

Bronwyn rîse alături de ceilalţi.

Deodată, Harben sări în picioare răsturnînd scaunul.

– Tată, rosti blîndă Kirsty arătînd îngrijorată, te doare braţul?

– O, da, rosti el cu amărăciune. Nu încetează niciodată, nu, de cînd mi l-au luat

MacArranii.

Imediat, Stephen puse mîna pe mîna lui Bronwyn, în semn de avertisment.

– Acum nu e momentul, începu Nesta.

– Nu e momentul! strigă Harben. Dar cînd e momentul să-i urăşti pe MacArrani? Se întoarse spre Bronwyn şi spre Stephen. Vedeţi asta? întrebă indicînd mîneca goală. Ce poate să facă un om fără mîna dreaptă? MacArran însuşi mi-a tăiat-o. Acum şase ani, cînd a făcut o incursiune după vitele mele, mi-a luat şi braţul cu el.

– Şase ani, şopti Bronwyn. Dar MacGregor n-a făcut şi el atunci nişte raiduri şi n-a ucis patru oameni?

Harben dădu din mînă.

– Le-a dat exact ce le trebuia, pentru că furau de la noi.

– Ar fi trebuit ca MacArran să stea liniştit, în timp ce tu îi ucideai oamenii? Nu trebuia să se răzbune?

– Bronwyn..., o atenţionă Stephen.

– Las-o în pace, se repezi Harben. Ai fi făcut şi tu treabă bună acolo. Ce ştii despre MacArran?

– El....

Kirsty o întrerupse.

– Bronwyn locuieşte la graniţa cu domeniul MacArran.

– A, trebuie că ai o mulţime de necazuri cu ei, zise Harben plin de simpatie.

– De fapt, niciunul, zîmbi Bronwyn.

– Trebuie să-mi spui cum.... începu Harben.

Kirsty se sculă în picioare.

– Cred că e timpul să mergem la culcare. Trebuie să avem grijă de muls mîine dimineaţă.

– Da, accepă Harben. În fiecare an, dimineţile se ivesc din ce în ce mai devreme.

Era tîrziu, cînd Bronwyn şi Stephen se ghemuiră împreună sub pleduri, pe salteaua de paie.

– Să nu-mi ţii nici o predică, şopti Bronwyn cu resemnare în voce.

El o trase mai aproape de el.

– Nici nu intenţionam. Îmi place să te văd pe tine şi pe bătrînul Harben certîndu-vă. Cred că în sfîrşit ai întîlnit un adversar pe măsura ta. Nici unul dintre voi nu crede nimic bun despre clanul celuilalt.

O sărută cînd încercă să-i răspundă, apoi adormiră în pace.

A doua zi dimineaţă, un călăreţ aduse veşti care schimbară planurile lui Stephen de a părăsi casa Harben. Se ştia în ţinut că MacArran şi soţul ei englezul lipseau. MacGregor oferea o răsplată generoasă pentru prinderea lor.

Stephen zîmbi cînd Harben afirmă că i-ar plăcea să o predea lui MacGregor pe vrăjitoarea aia urîtă. Dar nu mai zîmbi, cînd Harben se referi la englezul ei ca la un păun de nimic, care nu valora nici pămîntul în care trebuia îngropat. Apoi se încruntă, cînd Bronwyn îşi exprimă acordul din suflet cu părerile lui Harben despre englez. Şi îl aţîţă, pînă cînd Kirsty îl determină pe tatăl ei să-şi oprească tirada.

– Pentru asta am să ţi-o plătesc, şopti Stephen cînd se îndreptau spre şopronul unde vacile aşteptau să fie mulse.

– Supunîndu-mă lăcomiei tale englezeşti? îl tachină ea, apoi o luă înainte, cu şoldurile mişcîndu-se ademenitor.

Stephen era gata să răspundă, dar brusc se simţi cu adevărat plin de lăcomie. Zîmbi şi se îndreptă spre o vacă.

Bronwyn îşi petrecuse toată viaţa pe lîngă arendaşii MacArran şi era obişnuiă cu muncile de la fermă. Stephen nu ştia decît să-şi ducă vasalii la luptă. Se aşează pe un scăunel lîngă o vacă şi se uită la ea minunîndu-se.

– Uite, i se adresă Kisty calmă şi îi arătă cum se mulge. Apoi se făcu că nu aude înjurătura, cînd el reuşi să-şi toarne mai mult lapte pe el, decît în găleată.

Mai tîrziu adunară la un loc tot laptele, în aşa fel că şi găleata lui Stephen fu la fel de plină ca a celorlalţi. Nesta privi uimită cantitatea de lapte neobişnuit de mică, dar le zîmbi cu drag tuturor şi îi trimise la cîmp.

Existau legume de iarnă ce trebuiau adunate şi garduri de piatră ce trebuiau reparate. Donald şi Bronwyn rîseră copios cînd văzură figura lui Stephen care privea gardul. Era încîntat ca un copil că exista ceva ce putea să facă şi el. Adună mai multe pietre decît toţi ceilalţi la un loc. Tocmai îşi pusese spinarea la treabă, să care mai mulţi bolovani, cînd Kirsty îi făcu semn lui Bronwyn. Harben se uita la Stephen cu adoraţie în priviri.

– Cred că ai o casă mare, aşa cum ţi-o doreşti, zise liniştită Kirsty.

– Mulţumesc, rosti Bronwyn şi avu din nou senzaţia că Kirsty ştia mult mai multe despre ea.

În noaptea aceea, în căsuţa caldă se întoarse un grup foarte ostenit. Dar era un grup fericit. Harben îi privea în timp ce se tachinau unul pe altul şi rîdeau, relatînd întîmplările zilei. Aprinse o pipă, îşi puse un cot pe genunchi şi pentru prima oară de ani de zile nu se mai gîndi la ziua în care îşi pierduse braţul.

Două zile mai tîrziu, Kirsty şi Bronwyn plecară să caute licheni, de partea cealaltă a stîncii din spatele căsuţei. Rory Stephen stătea ghemuit în căldura unui pled, dormind într-un coş lîngă rîu. Ninsese puţin în timpul nopţii şi femeile nu se grăbeau cu adunatul. Rîdeau, discutînd despre fermă, despre soţii lor. Bronwyn nu se simţise niciodată în viaţa ei mai liberă. Nu avea responsabilităţi, nu avea griji.

Deodată înţepeni. Nu auzise nici un zgomot, dar ceva în aer o făcu să-şi dea seama că pericolul era aproape. Fusese antrenată prea mulţi ani, pentru a uita asta.

– Kirsty, rosti ea încet – cu o voce poruncitoare.

Capul lui Kirsty se ridică brusc.

– Stai liniştită. Înţelegi? Nu mai era femeia aceea veselă, era o MacArran.

– Rory, şopti Kirsty cu ochii larg deschişi.

– Ascultă-mă şi fă ce-ţi spun. Bronwyn vorbea clar şi cu atenţie. Vreau să mergi în bălăriile alea înalte şi să te ascunzi.

– Rory, repetă Kirsty.

– Ai încredere în mine! rosti fermă Bronwyn.

Privirile li se întîlniră.

– Da, acceptă Kirsty. Ştia că poate să se încreadă în femeia asta, care devenise prietena ei. Bronwyn era mai puternică şi mai iute decît ea şi Rory însemna prea mult pentru ea, ca să-i rişte viaţa din vanitate de mamă. Se întoarse şi plecă în bălării, ghemuindu-se într-un loc de unde putea să vadă coşul lui Rory. Ştia că Bronwyn avea şanse mai multe să scape împreună cu copilul – pe Kirsty cea slabă oamenii puteau să o prindă în cîteva secunde.

Bronwyn rămase liniştită, aşteptînd necunoscutul.

Zgomotul rîului era puternic şi acoperise zgomotul copitelor cailor. Astfel, de după creastă apărură patru călăreţi, aproape înainte de a se putea ascunde Kirsty. Erau englezi, îmbrăcaţi în hainele lor grele căptuşite. Jiletcile le erau uzate, ciorapii pătaţi şi aveau o privire înfometată.

O văzură imediat pe Bronwyn, iar ea recunoscu lumina ce le apăru în ochi. Rory începu să plîngă şi Bronwyn alergă la bebeluş şi îl luă în braţe.

– Ce avem noi aici? întrebă un bărbat blond, în timp ce-şi duse calul exact în faţa ei.

– O frumuseţe din mlaştinile scoţiene, rîse al doilea conducîndu-şi calul pe la spatele ei.

– Ia uită-te la părul ăsta! continuă primul bărbat.

– Femeile Scoţiei sînt toate nişte stricate, afirmă al treilea. El şi al patrulea bărbat încheiară cercul în jurul lui Bronwyn.

Omul din frunte îşi îndemnă calul să înainteze, pînă cînd ea trebui să facă un pas înapoi.

– Nu arată prea înfricoşată de mine, zise el. De fapt, parcă ar implora să ştergem cu biciul privirea de pe faţa ei. Femeile nu trebuie să aibă bărbii despicate, rîse el. Nu li se potriveşte.

– Păr negru şi ochi albaştri, rosti al doilea. Unde am mai văzut eu asta?

– Cred că mi-aş aminti dacă aş mai fi văzut-o, spuse al treilea. Îşi scoase spada şi o îndreptă spre Bronwyn, punîndu-i vîrful sub bărbie.

Ea îl privi cu ochi sticloşi şi îndîrjiţi, sigură pe ea în timp ce evalua situaţia.

– Dumnezeule mare! Tocmai mi-am amintit cine e.

– Cui îi pasă cine e, spuse primul om descălecînd. E ceva ce intenţionez să gust şi numai de asta îmi pasă.

– Aşteaptă! strigă al doilea. E MacArran. Am văzut-o la Sir Thomas Crichton. Îţi aminteşti că s-a măritat cu unul dintre Montgomery?

Omul din faţa lui Bronwyn făcu un pas lateral.

– E adevărat? întrebă calm, cu voce respectuoasă amestecată cu spaimă.

Ea doar îl privea, cu mîna încercînd să liniştească copilul din braţe.

Unul din bărbaţii călare rîse.

– Uită-te la ea! Sigur că e MacArran. Ai văzut vreodată o femeie cu o privire aşa mîndră? Am auzit că l-a făcut pe Montgomery să lupte pentru ea, cu toate că regele Henric i-o făgăduise deja.

– Aşa e, confirmă al doilea om. Însă poţi să vezi de ce Montgomery a tras spada pentru ea.

– Lady Bronwyn, i se adresă primul bărbat, pentru că numele ei era cunoscut în cercurile înalte din Anglia, unde e lord Stephen?

Bronwyn nu-i răspunse. Ochii ei scăpărară în direcţia stîncilor ce o despărţeau de căsuţa Harben. Bebeluşul scîncea şi ea îşi lipi obrazul de căpşorul lui.

– Ce premiu! rosti al patrulea bărbat, care tăcuse pînă atunci. Spuse vorbele în surdină, parcă cu înţelepciune. Ce trebuie să facem cu ea?

– Să i-o ducem lui Montgomery. Sînt sigur că Stephen o caută, afirmă primul om.

– Şi fără îndoială că va plăti o sumă frumuşică pentru restituirea ei, rîse altul.

Cel de al patrulea bărbat îşi aduse calul mai aproape, forţînd-o pe Bronwyn să facă un pas înapoi.

– Dar ce e cu clanul ei? întrebă serios. Ştiaţi că MacArranii sînt în război cu MacGregorii? Aici e domeniul lui MacGregor, să ştiţi.

– Charles, rosti primul bărbat rar. Cred că începi să ai nişte idei bune. În mod clar se ascunde. Al cui e copilul ăsta? o întrebă pe Bronwyn.

– E prea mare să fie al lui Montgomery. Poate că a fugit de la el, pentru a-şi lua copilul făcut cu alt bărbat.

Al doilea om rîse.

– Atunci probabil că va plăti o mulţime, să o aibă înapoi, ca să o fiarbă în ulei clocotit.

– Ce ar fi să cerem recompensă de la toţi trei: de la clanul ei, de la MacGregor şi de la Montgomery?

– Şi să o distrăm noi, în timp ce aşteptăm, rîse al treilea.

Kirsty privea dintre bălăriile de lîngă pîrîu. Avea lacrimi în ochi şi sînge pe buza inferioară, atît de tare şi-o muşcase. Ştia că Bronwyn ar fi trebuit să plece. Stîncile din spatele ei erau prea abrubte pentru caii oamenilor, aşa că Bronwyn avea posibilitatea să scape. Dar nu împreună cu copilul. Avea nevoie de ambele mîini ca să se caţere pe stîncile acelea. Nu putea să scape, dacă ţinea copilul în braţe.

– Îmi place ideea, rosti primul băbat. Făcu un pas mai aproape de Bronwyn. Nu vei păţi nimic dacă cooperezi. Acum dă-mi copilul. Vorbea cu ea, de parcă era lipsită de minte. Dar cînd Bronwyn făcu un pas înapoi, se încruntă. Ştim că nu e a lui Montgomery, aşa că nu ar fi mai bine să scăpăm de el chiar acum?

Bronwyn rămase nemişcată.

– Fă-mi rău mie sau copilului şi tot clanul meu, ca şi toţi Montgomerii, îţi vor cădea pe cap, rosti ea calmă.

O clipă omul o privi surprins, apoi îşi reveni.

– Încerci să ne ameninţi? Mai făcu un pas. Dă-mi copilul!

– Nu te apropia, rosti Bronwyn hotărîtă.

Unul dintre oameni rîse.

– Cred că trebuie să fii atent cu ea. Mie mi se pare periculoasă.

Omul din spatele ei coborî de pe cal.

– Ai nevoie de ajutor? întrebă el calm.

Ceilalţi doi bărbaţi rămăseseră călare, dar se apropiau şi mai mult.

Bronwyn nu intră în panică. Nu putea să pună jos copilul, deci nici nu putea să apuce cuţitul. Singura ei şansă era să fugă de lîngă englezi, care însă erau deprinşi cu viaţa călare. Făcu un mic pas lateral din faţa omului, îl strînse pe Rory în braţe şi o luă la goană.

Dar nici măcar o scoţiană nu putea să se pună cu un cal.

Unul dintre bărbaţii călare îi tăie drumul. Rîsul lui insinuant răsună în aer. Rory începu să ţipe, cînd Bronwyn îl strînse şi mai tare la piept. Ştia că oamenii l-ar fi ucis dacă l-ar fi lăsat din braţe.

Fu din nou înconjurată. Unul dintre bărbaţi o prinse de umăr şi o împinse spre altul.

Deodată, venind de nicăieri o săgeată şuieră şi se înfipse în pieptul primului om, exact cînd se întindea să pună mîna din nou pe Bronwyn.

Ceilalţi trei rămaseră înmărmuriţi. Stăteau şi-şi priveau tovarăşul tăcut şi fără viaţă, de la picioarele lor.

Bronwyn nu pierdu timpul să se întrebe cine a tras. Folosi cele cîteva secunde pentru a fugi spre stîncă.

Englezii priviră în jur pentru a afla de unde venise săgeata. Dar înainte de a putea să-şi dea seama, un scoţian singuratic se iţi dintre stînci şi mai trase o săgeată. Căzu al treilea om, cel care descălecase.

Cei doi bărbaţi rămaşi călare întoarseră brusc caii şi porniră înapoi, pe drumul pe care veniseră.

Stephen ieşi repede şi cu agilitate dintre stînci, urmat de Rab. Cîinele dăduse alarma. O luă la goană după călăreţi punînd săgeata în arc. Astfel unul dintre oameni căzu, în timp ce calul continua să alerge, cu piciorul stăpînului agăţat în scări şi tîrîndu-i trupul pe terenul bolovănos. Stephen continuă să fugă după al patrulea.

Încet, Kirsty ieşi din ascunzătoare. Era prea speriată pentru a se mişca mai repede. Bronwyn îi ieşi înainte la jumătatea distanţei. Kirsty luă copilul, îl îmbrăţişă tandră, apoi ridică ochii la Donald care venea spre ea. Dădu copilul tatălui lui, apoi o îmbrăţişă pe Bronwyn. Tremura din tot trupul.

– L-ai salvat, şopti ea şocată. Ai fi putut să scapi dacă-l lăsai jos, dar n-ai făcut-o. Ţi-ai riscat viaţa pentru a-mi salva bebeluşul.

Însă Bronwyn de abia asculta. Privea spre locul unde dispăruse Stephen.

– A ucis nişte englezi! şoptea ea iar şi iar, simţindu-se pe cît de fericită, pe atît de uluită. Stephen ucisese englezi, pentru a o proteja pe ea şi pe un copil scoţian.

Donald puse mîna pe umărul lui Bronwyn.

– Tu şi Stephen trebuie să plecaţi, rosti cu tristeţe.

– O, Donald, te rog.... începu Kirsty.

– Nu, aşa trebuie. Oamenii..... Se opri, cînd îl văzu pe Stephen apărînd.

Bronwyn se îndreptă spre el, parcă în transă. Îl cercetă cu grijă, dar nu văzu nici o urmă de sînge. Era transpirat de la goană şi ar fi dorit să-i şteargă fruntea.

– Te-au rănit? întrebă cu blîndeţe.

El o privi, apoi o trase la el.

– A fost o treabă plină de curaj, ce ai făcut tu pentru a proteja copilul.

Înainte ca ea să poată vorbi, Donald era lîngă ei.

– Stephen? Ce e cu celălalt om?

– A scăpat, rosti Stephen ţinînd-o pe Bronwyn strîns lipită de el şi purtîndu-şi mîinile pe spatele ei, parcă pentru a se asigura că e în siguranţă.

Kirsty şi Donald schimbară priviri.

– Se va duce la MacGregor, sînt sigur, rosti Donald.

Bronwyn se desprinse din îmbrăţişarea lui Stephen.

– De cît timp ştiţi că sînt MacArran? întrebă ea.

– De cînd te-am văzut pentru prima oară, răspunse Kirsty. Te văzusem acum un an, într-o zi cînd călăreai împreună cu tatăl tău. Mama şi cu mine culegeam bobiţe.

– Deci şi mama ta ştie, rosti Bronwyn. Încă îl mai ţinea de mînă pe Stephen, încîntată cît de în siguranţă se simţea. Şi tatăl tău?

Kirsty se încruntă.

– E de neiertat cît de furios e. Am vrut de mai multe ori să-i spun. Apoi am vrut să vă cunoască pe amîndoi şi după ce plecaţi, să-i spun. Ştiam că îi va fi greu să vă urască.

– Dar a mai rămas atît de puţin timp, adăugă Donald. Englezul le va spune tuturor.

– Stephen, rosti Bronwyn. Trebuie să plecăm. Nu putem să-i punem în pericol, pe Kirsty şi familia ei.

Ei acceptă dînd din cap.

– Donald, Kirsty..... începu el.

– Nu, rosti Kirsty întrerupîndu-l. Nu e nevoie să spui nici o vorbă. Sînteţi naşii fiului meu şi intenţionez să rămînă aşa.

Stephen îi zîmbi.

– Poate să crească cu unul din fraţii mei.

– Un englez! se repezi Bronwyn. Nu, Kirsty, poate veni la MacArrani.

Donald zîmbi.

– Încetaţi, amîndoi. Vom face şi alţi băieţi pentru voi. Acum luaţi caii englezilor şi duceţi-vă acasă. Aveţi timp pînă la Crăciun să ajungeţi la fraţii lui Stephen.

– Kirsty, începu Bronwyn în timp ce aceasta o îmbrăţişa cu putere. Ce vor zice oamenii, cînd le voi spune că cea mai bună prietenă a mea e o MacGregor? rîse Bronwyn.

Dar Kirsty era serioasă.

– Trebuie să te întorci şi să vorbeşti cu MacGregor. E un om bun şi are ochi pentru femeile frumoase. Trebuie să încerci să stingi vrajba asta. N-aş vrea ca fii noştri să trebuiască să se lupte unul cu altul.

– Nici eu, rosti Bronwyn depărtîndu-se. Vă dau cuvîntul că am să mă întorc la voi.

Stephen o înconjură cu braţul.

– Trebuie să venim înapoi, pentru a obţine mai multă bere de casă de la Harben.

Donald rîse.

– Şi Bronwyn, cred că îţi sînt dator pentru că ai rîs cînd ne-am întîlnit prima oară. Cînd mă gîndesc la toate lucrurile pe care le-am spus despre MacArran!

– Erau adevărate, rîse Stephen. Este cea mai încăpăţînată, mai nesupusă.....

– Şi magnifică femeie ce a existat vreodată, termină Donald apoi o apucă pe Bronwyn şi o îmbrăţişă. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru viaţa fiului meu. Mulţumesc. O dădu de o parte şi îl îmbrăţişă pe Stephen. Acum plecaţi, amîndoi. Luaţi caii englezilor şi duceţi-vă. Se trase de lîngă Stephen.

Cînd Kirsty mi-a spus că eşti englez, n-am crezut-o. Şi încă nu cred.

Stephen rîse.

– Sînt sigur că ăsta e un compliment. Kirsty, a fost o onoare să te cunosc. Aş fi vrut să putem să stăm mai mult, pentru ca soţia mea să poată învăţa mai multe de la felul tău de a fi, amabil.

Înainte ca Bronwyn să poată replica, Donald izbucni în rîs.

– Aşa pare ea, prieteni. Dar îşi impune punctul de vedere, ca şi Bronwyn, doar că într-un mod diferit.

Bronwyn îşi îngustă ochii spre Stephen.

– Gîndeşte înainte de a comenta, îl ameninţă ea.

Stephen o trase la el.

– Gîndesc că trebuie să plecăm. Atinse mîna lui Rory şi îi simţi degeţelele apucîndu-se de ale lui, o clipă, apoi luîndu-i mîna lui Bronwyn se îndreptară spre cai.

Pe cînd plecau călare, nici unul n-a fost în stare să se uite înapoi. Timpul scurt din căsuţa arendaşului fusese un timp de pace şi era prea dureros că trebuiau să-i părăsească

Călăriră ore întregi, în pas măsurat. Nu voiau să atagă atenţia galopînd. O dată, Stephen se opri şi scoase unele din podoabele cailor, mult prea englezeşti, şi le aruncă în bălării. Bronwyn convinse o soţie de arendaş să-i dea un vas cu o vopsea închisă la culoare şi vopsi marcajul alb al cailor. Dacă cineva s-ar fi uitat mai cu atenţie, putea să vadă că picioarele din faţă erau puţin mai roşii decît restul cailor, de un cafeniu închis.

Stephen ducea grija mîncării şi intenţiona să cheltuiască cei cîţiva bănuţi găsiţi în buzunarele şeilor. Dar

Bronwyn rîse de el şi îi aminti că se aflau încă în Scoţia. Oriunde mergeau erau primiţi cu ospitalitate şi generozitate. Chiar şi cînd un arendaş avea destul de puţin pentru propria lui familie, dorea întotdeauna să împartă ceea ce avea cu alt scoţian – sau cu oricine nu era englez. Bronwyn rîdea de modul cum adesea Stephen se alătura injuriilor aduse împotriva englezilor. Unul după altul, scoţienii i-au arătat cîmpurile arse de englezi. Un om i-a făcut cunoştinţă cu nepotul lui, născut în urma violării tinerei lui fiice de un englez. Stephen asculta şi răspundea cu accentul lui dulce, care acum devenise pentru el natural ca respiraţia.

Noaptea se înfăşurau amîndoi în pleduri şi făceau dragoste. Uneori, în timpul zilei, se priveau unul pe altul de pe spatele cailor, şi în următoarea clipă erau la pămînt, cu hainele scoase, împrăştiate şi abandonate.

Stephen nu trebuia decît să se uite la Bronwyn şi ea ştia la ce se gîndeşte. Ochii ei luau foc şi trupul i se înfierbînta. Îi zîmbea, în timp ce braţul lui îi înconjura mijlocul şi o trăgea pe şa, în faţa lui.

– Nu cred că pot să mă satur vreodată de tine, şoptea Stephen în timp ce-i încolţea urechea.

– Nu pentru că n-ai încerca, spuse ea cu neruşinare, dar închise ochii şi îşi întoarse capul pentru ca el să aibă acces la ceafa ei. Stephen! rosti ea deodată şi se îndreptă, deoarece mai multe persoane îi priveau de pe marginea drumului.

– Bună dimineaţa, salută el, apoi se întoarse la ceafa ei.

De lîngă el, ea rîse.

– Nu ţi-e ruşine deloc? Ar trebui cel puţin.... Se opri cînd văzu lumina din ochii lui. Sînt nişte copaci mai încolo, şopti ea.

Rab stătea de strajă, cînd Stephen şi Bronwyn se întinseră unul lîngă altul în micul crîng. Lui Bronwyn i se părea că, cu cît făceau mai des dragoste, cu atît mai mult era fascinată de trupul lui. Petele de lumină dintre copaci se jucau pe pielea bronzată de pe muşchii lui. Era fascinată de puterea lui, de abilitatea de a-i muta trupul cu o singură mînă. Îl necăjea, rostogolindu-se departe de el, dar nu trebuia să pună decît o mînă pe mijlocul ei şi o şi trăgea înapoi.

Au făcut dragoste în toate poziţiile imaginabile. Fusese departe de clanul ei destul de mult pentru a-i reduce din simţul responsabilităţii şi acum se simţea liberă şi fericită. Îl căuta pe Stephen tot atît de înflăcărată cum o căuta şi el. Experimenta totul, trupul dominîndu-i mintea. Stătea întinsă pe spate, cu picioarele aruncate peste el, care era întins pe o parte. Se ghemui în el, îl trase mai aproape, gemînd cînd mîinile lui îi mîngîiară picioarele. Întregul ei trup vibra cînd explodară împreună.

Rămaseră întinşi îndelung, înghesuiţi unul într-altul, fără să-şi dea seama nici unul de aerul rece al iernii, sau de pămîntul ud, aproape îngheţat.

– Cum arată familia ta? întrebă Bronwyn răguşită.

Stephen zîmbi şi îi privi corpul, aşezat peste al lui. Era încîntat că arăta lipsită de putere şi epuizată, exact cum se simţea şi el. Se înfioră uşor cînd o pală de vînt îi trimise mici ace prin trup.

– Hai să ne îmbrăcăm şi să facem nişte turte de ovăz.

După ce s-au îmbrăcat, Stephen s-a dus la calul lui, şi a luat o tipsie de metal de sub învelitoarea şeii şi o pungă de făină de ovăz. Tava fusese singura lor cumpărătură. Pînă reveni el, Bronwyn făcuse deja focul. Amestecară făina cu apă, în timp ce tipsia se

încălzea, apoi întinseră pasta subţire pe ea. Stephen întorcea turtele cu degetele.

– Nu mi-ai răspuns, rosti Bronwyn mîncînd prima turtă de ovăz. Stephen ştia ce vrea să spună, dar nu dorea să recunoască ce încîntat era că l-a întrebat despre familia lui. Brusc avu sentimentul că nici nu voia să mai ajungă pe proprietăţile Montgomery, că întotdeauna şi-a dorit-o doar pentru el. Lumina focului sclipea în părul ei şi scînteia pe broşa de pe umăr. Nu voia să o împartă cu nimeni. Stephen? Te uiţi ciudat la mine.

El zîmbi şi îşi întoarse privirea spre turtele de pe tipsie.

– Mă gîndeam doar. Să vedem. Vrei să ştii amănunte despre familia mea. Rulă o turtă şi începu să o mănînce. Gavin e cel mai mare, apoi eu, apoi Raine şi Miles.

– Cum sînt? Sînt ca tine?

– E greu să-i judec. Gavin e înalt şi extrem de încăpăţînat. Este dăruit feudei Montgomery şi petrece cea mai mare parte a timpului pe moşie.

– Şi e singurul care e căsătorit.

– M-ai iertat? rîse el. Gavin şi Judith s-au căsătorit acum aproape un an.

– Ea cum e?

– Frumoasă! Amabilă, dulce, iertătoare. Chicoti. Ea trebuia să fie destinată lui Gavin. El nu ştie prea multe despre femei şi drept urmare a intrat într-o mulţime de necazuri cu ele.

– Sînt încîntată că e singurul dintre voi patru, care ştie puţine despre femei.

Stephen nu dădu atenţie sarcasmului din cuvintele ei. Începuse să-şi amintească cu dor de familia lui.

– Mai e şi Raine. E singurul care seamănă cu Tam, e greu şi solid, ca tatăl nostru. Raine este.... nu ştiu cum să-ţi explic. E bun, profund bun în sufletul lui. Nu poate suporta nici o nedreptate. Îşi pune propria viaţă în pericol, decît să facă rău unui şerb, sau să lase pe altcineva să-i facă rău.

– Şi Miles?

– Miles, rosti Stephen zîmbind. Miles este liniştit şi nimeni nu ştie prea multe despre el. Reţine totul în el, dar din cînd în cînd explodează cu cel mai oribil temperament imaginabil. Odată, cînd eram copii, s-a înfuriat pe unul din scutierii tatălui meu şi a fost nevoie de noi ceilalţi trei ca să-l reţinem.

– Ce a făcut scutierul? întrebă ea curioasă acceptînd încă o turtă.

Ochii lui Stephen jucau aducându-şi aminte.

– Băiatul a necăjit o fetiţă. Miles iubeşte femeile.

– Toate femeile?

– Toate! afirmă Stephen. Iar ele îl urmează, ca şi cum ar poseda secretul fericirii. Nu am întîlnit încă o femeie care să nu-l placă pe Miles.

– Sună destul de interesant, rosti ea lingîndu-şi degetele.

– Să nu îndrăzneşti! începu el, apoi se opri fiindcă Bronwyn îl privea cu mare interes. Îşi întoarse atenţia spre turtele de ovăz. Apoi există Mary.

– Mary?

– Sora noastră.

Ceva din felul cum pronunţase cuvintele o făcu să-l privească.

– Nu te-am auzit niciodată vorbind despre o soră. Cum arată? O să fie acolo de Crăciun?

– Mary e ca o Madonă, rosti el respectuos. Chiar şi cînd eram copil, ştiam că e altfel. E cea mai mare şi

întotdeauna a ştiut cum să-i ferească pe fraţii ei mai mici de primejdie. Uneori Gavin şi Raine săreau unul la gîtul altuia. Gavin a fost întotdeauna convins că moşia va fi a lui într-o zi şi deci se înfuria, cînd Raine ierta un şerb care cauzase vreo stricăciune pămîntului, chiar şi cînd era clar că fusese un accident. Mary intervenea între ei şi cu vocea ei blîndă îi liniştea.

– Cum? întrebă Bronwyn gîndindu-se la propriile ei responsabilităţi faţă de clan.

– N-am înţeles niciodată cum făcea. Atunci cînd Miles a încercat să-l ucidă pe scutier, Mary a fost cea care a putut să-l calmeze.

– Şi ce e cu ea acum? Soţul ei e bun cu ea?

– Nu are bărbat. A cerut să i se permită să nu se mărite niciodată şi, pentru că n-am întîlnit niciodată un om despre care să fi crezut că va fi suficient de bun cu ea, i-am îndeplinit dorinţa. Trăieşte într-o mănăstire, nu departe de proprietăţile Montgomery.

– A fost amabil din partea voastră că i-aţi îndeplinit dorinţa. Am auzit că de obicei englezoaicele au puţin de ales în privinţa viitorului lor.

Stephen nu-i consideră cuvintele o ofensă.

– Cred că ai dreptate. Probabil că ele ar trebui să înveţe de la scoţiene.

– Ele? rosti ea cu uşurinţă.

El rîse de ceea ce înţelegea ea.

– Ştii, aproape că am început să simt că *sînt* scoţian. Se ridică şi întinse un picior gol. Crezi că proprii mei fraţi mă vor recunoaşte?

– Probabil, răspunse ea. Dar mă îndoiesc că altcineva va reuşi. Era mîndrie în vocea ei.

– Mi-ar plăcea să văd, dacă ai dreptate.

– Plănuieşti ceva? întrebă ea suspicioasă, deoarece în acel moment arăta ca un băieţaş răutăcios.

Stephen, deja MacGregorii ne caută, fratele meu şi oamenii lui de asemenea şi fără îndoială şi unii englezi, de cînd ai ucis trei dintre ei. Mi-ar plăcea să ajung la fraţii tăi întreagă.

– Şi aşa vom face, rosti Stephen cu o privire visătoare. Doar că, în drum, va trebui să facem o vizită.

Bronwyn oftă, apoi se ridică şi se scutură de praf. Cînd se îndreptă spre calul ei, mintea îi era plină de gînduri despre băieţaşii care nu mai creşteau odată.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Cînd intrară în Anglia, Stephen putu să simtă diferenţa în aer. Chiar şi la graniţa cu Scoţia, oamenii nu erau obişnuiţi să vadă highlanderi. Unii se uitau ostentativ la îmbrăcămintea lor; alţii strigau vorbe furioase, pentru că pămîntul şi pròprietăţile lor le fuseseră atacate de scoţieni. Bronwyn călărea cu spatele drept şi capul sus. Refuza să răspundă oricărei provocări rostite de englezi. Numai o dată trecu prin ceva emoţii. Stephen se oprise la fîntîna unui fermier, pentru a umple ulcioarele cu apă, iar fermierul se îndreptă spre ei înarmat cu o furcă. Cu sîngele clocotindu-i, Stepen începu să-l fugărească pe omuleţul, care îi înjura pe scoţieni cu atîta însufleţire. Bronwyn îl apucase pe soţul ei de braţ şi-l trăsese înapoi la cai. Ore întregi după aceea Stephen bombăni gîndindu-se la prostia englezului. Bronwyn zîmbea doar la vorbele lui; nu exista nici una la care să nu se fi gîndit şi ea, sau să nu o fi rostit.

Acum se certau în legătură cu altceva. Cu două nopţi în urmă Stephen îi relatase planul lui de a-l păcăli pe un prieten din copilărie.

– Nu, nu înţeleg! rosti Bronwyn pentru a suta oară, după părerea ei.

– E un latifundiar, rosti Stephen răbdător. Tu, mai mult decît oricine altcineva trebuie să înţelegi ce înseamnă o vrajbă.

– Ceea ce există între MacGregori şi MacArrani e ceva real, bazat pe mulţi ani de furie şi ostilitate. Ei mi-au ucis oamenii şi mi-au furat vitele. Unele din femeile mele au născut bastarzi MacGregor. Îi adresă o privire rugătoare. Te rog, Stephen, este un joc copilăresc şi nu va aduce decît necazuri. Ce contează dacă omul acesta te va recunoaşte sau nu?

Stephen refuză să-i răspundă, mai ales pentru că pusese această întrebare de nenumărate ori. Nu putea să-i explice ce era cu Hugh. Nici măcar el nu putea să-şi amintească ceea ce se întîmplase, fără jenă şi puţină durere.

Erau împreună, patrulînd la graniţa cu Lowlands, în slujba regelui Henric, cînd le ajunse la urechi vestea că regele a hotărît ca Stephen să se însoare cu stăpîna clanului MacArran. Hugh izbucnise în rîs. Zile întregi n-a făcut altceva decît să invoce imaginea hidoasă a noii mirese a lui Stephen. Nu mult după aceea, toată tabăra vorbea despre creatura oribilă cu care lord Stephen va trebui să se însoare.

Porunca fusese deosebit de neplăcută şi pentru că la vremea aceea Stephen credea că e îndrăgostit. Numele ei era Margaret, pe scurt Meg. Era o blondă planturoasă, cu pielea albă rozalie, fiica unul negustor din Lowlands. Avea ochi albaştri uriaşi şi o guriţă, care tot timpul părea ţuguiată, gata pentru sărutat. Era timidă şi liniştită şi îl adora pe Stephen – sau aşa credea el. Noaptea Stephen o ţinea în braţe simţindu-i trupul moale şi alb şi imaginîndu-şi viaţa oribilă care-l aştepta, alături de o femeie şef de clan.

După mai multe nopţi nedormite, începu să se gîndească să refuze oferta regelui. Se gîndea să se însoare cu fiica negustorului. Nu era bogată, dar tatăl ei cîştiga binişor, iar Stephen la rîndu-i avea un venit de la o moşioară a lui proprie. Cu cît se gîndea mai mult la idee, cu atît îi plăcea mai mult. Încercă să nu se gîndească la pedeapsa pe care o va primi, cînd îl va refuza pe rege.

Dar Hugh i-a spulberat visul, spunîndu-i lui Meg despre viitoarea căsătorie a lui Stephen. Biata fată, mîhnită şi neajutorată, s-a aruncat în braţele dornice ale lui Hugh. Şi acesta nu s-a gîndit de două ori şi a dus-o în patul lui, sau aşa i-a spus Meg lui Stephen.

Acesta a fost profund tulburat, cînd a dat în pat peste prietenul lui şi femeia pe care o iubea. Dar, destul de ciudat, tulburarea nu s-a transformat niciodată în furie, ci a realizat că de fapt nu o iubea pe Meg şi nici ea pe el, dacă a putut cu atîta uşurinţă să-l schimbe cu altul. Singurul lui gînd a fost cum să i-o plătească lui Hugh, cu ceva asemănător tratamentului său. Înainte de a putea să-şi întocmească un plan, a venit un mesager anunţînd că Gavin are nevoie de ajutor şi Stephen s-a dus la fratele lui, fără să se mai gîndească la Hugh.

Acum Stephen întrevedea modul de a i-o plăti prietenului, pentru că Hugh îi era încă prieten. Dacă el, Stephen, va putea să intre pe proprietatea lui Hugh şi să plece de acolo neidentificat, după ce va lăsa un mesaj că trecuse pe acolo, va considera că îşi realizase treaba. Lui Hugh nu-i plăcea să simtă că în jurul lui se aflau străini; arareori ieşea undeva fără să fie straşnic păzit. Da, zîmbi Stephen, existau moduri de a i-o plăti lui Hugh Lasco.

Sosiră la reşedinţa Lasco înainte de apus. Era o casă înaltă, de piatră, cu ferestrele acoperite de obloane de metal. La intrarea în curte era o mulţime de lume, care umbla pe acolo cu rost, avînd sarcini pe care se grăbeau să le îndeplinească. Nu existau slujitori care să stea la palavre.

Stephen şi Bronwyn fură luaţi la rost de gărzi, imediat ce au intrat în raza lor de vedere. Stephen, cu un puternic accent scoţian, întrebă dacă ar putea să-i cînte ceva stăpînului la cină. Aşteptară răbdători, pînă cînd una dintre gărzi intră în casă şi luă aprobarea lui Sir Hugh.

Stephen ştia că Hugh se considera un cîntăreţ din lăută excepţional şi că nu o să piardă ocazia de a-l judeca pe un alt cîntăreţ. Zîmbi cînd garda de corp le-a spus să-i ducă pe cai în grajd şi apoi să meargă la bucătărie.

Era tîrziu, cînd s-au aşezat în faţa unor bucate îmbelşugate, aflate pe masa uriaşă de stejar din bucătărie, în timp ce Bronwyn încerca să-l facă pe Stephen să renunţe la planul lui. Nu că i-ar fi spus prea multe amănunte! Tot ce a reuşit să scoată de la el, a fost că plănuia să-i joace prietenului său un fel de renghi copilăresc.

– Cum e Sir Hugh? întrebă ea, cu gura plină de pîine proaspăt coaptă.

Stephen fornăi ironic.

– E destul de frumos, bănuiesc, dacă la asta te referi, dar e scund, solid şi foarte brunet. Şi afurisit de furios, dacă se află un străin în jur. Se mişcă mai încet, decît orice respiră. În Lowlands mi-a fost întotdeauna teamă că vom fi atacaţi şi Hugh va fi ucis, înainte chiar

de a putea deschide ochii, să nu mai vorbim de îmbrăcatul armurii.

– Căsătorit?

Îi aruncă o privire rapidă şi o studie o clipă speculînd. El singur nu-şi dăduse niciodată seama, dar din anumite motive femeile îl găseau pe Hugh destul de atractiv. Pe Stephen, felul de a fi greoi şi în mod clar prudent al lui Hugh, îl înfuria. Dar femeile....

– Vreau să stai cu capul plecat tot timpul, rosti el ferm. Măcar de data asta vreau să încerci să te porţi ca o soţie supusă şi respectuoasă.

Ea ridică o sprînceană.

– Dar cînd am fost eu altfel?

– Bronwyn, te avertizez! Treaba asta e doar între mine şi Hugh şi nu vreau să fii implicată.

– Pare că ţi-e frică de el, îl tachină ea. E ceva în legătură cu el, care le face pe femei să se arunce la picioarele lui?

Rosti cuvintele cu nepăsare, dar privirea de pe figura lui Stephen îi spunea că fusese mai aproape de adevăr decît şi-a închipuit. Deodată, ar fi dorit să-l asigure că e foarte neplăcut să te arunci la picioarele oricărui bărbat. Desigur, au existat cîteva ocazii, cîteva poziţii, cînd se trezise cu capul la picioarele lui Stephen. Zîmbi cald aducîndu-şi aminte.

– Nu văd nimic de rîs! rosti înţepat Stephen. Dacă nu mi te supui, am să.... Se opri cînd una din gărzile lui Hugh se apropie şi îi spuse lui Stephen că poate să intre, să-i distreze pe comeseni.

Mesele demontabile erau deja aşezate în sala mare şi ospăţul începuse. Stephen o împinse pe Bronwyn pe un scăunel scund, lîngă cel mai îndepărtat perete. Ea zîmbi drăceşte din cauza comporta-

mentului lui şi chiar scoase un chicotit, cînd el îi aruncă o privire încărcată de avertismente. Spera să-l facă să regrete toată această schemă copilărească.

Stephen luă lăuta ce-i fu dată, apoi se aşeză la cîţiva metri de capul mesei. Cîntă destul de bine; cu vocea lui amplă şi profundă, interpretînd minunat melodiile.

O vreme Bronwyn se uită prin încăpere. Omul întunecat din capul mesei nu ridica deloc privirea spre cîntăreţ. Ea îl privi cu interes cum mînca, foarte încet, aşa cum spusese Stephen. Fiecare mişcare părea că e plănuită şi gîndită, înainte de a fi executată.

Apoi, curînd îşi pierdu interesul de a-l mai privi pe Hugh Lasco şi îşi rezemă capul de peretele de piatră, închise ochii şi îşi concentră atenţia la muzica lui Stephen. Se simţea ca şi cum el cînta doar pentru ea; o dată a deschis ochii şi l-a văzut că şi el o privea, iar privirea îi era înspăimîntătoare, ca o atingere. Simţi fiori alergîndu-i prin trup văzînd expresia din ochii lui. Îi zîmbi ca răspuns, apoi închise din nou ochii. Cînta un cîntec galez şi era încîntată că şi-a dat osteneala să înveţe cuvintele, probabil de la Tam. Muzica dulce, cuvintele de dragoste spuse în propria ei limbă, o făcură să uite că se afla în Anglia, înconjurată de englezi, căsătorită cu un englez. În loc de asta, se simţea acasă la Larenston, împreună cu omul pe care îl iubea.

Zîmbi visătoare la acest gînd, dar chiar în acel moment îşi dădu seama de schimbarea petrecută în cîntecul lui Stephen. Deschise imediat ochii. Nu se uita la ea, ci dincolo de încăpere, la Hugh. Încet întoar-

se şi ea capul. Şi ştiu, înainte de a vedea, că Hugh o privea.

Era destul de arătos, într-un fel foarte terestru. Avea părul negru, ochii negri. Gura avea nişte buze puţin cam groase pentru un bărbat, dar ele îi atraseră atenţia. În timp ce o privea, Hugh îşi linse buzele în felul lui lent şi ei îi trecu prin minte întrebarea, dacă tot aşa de încet şi îndelung se mişcă şi în pat.

Zîmbi de propriile ei gînduri. Deci cu asta atrăgea Hugh! Desigur, Stephen nu putea să vadă, dar ca femeie, găsi modul lui de comportament destul de interesant. Zîmbi iar la gîndul că îi va comunica lui Stephen descoperirea.

Se întoarse spre soţul ei şi îl văzu încruntîndu-se la ea, cu sprîncenele împreunate şi ochii albaştri transformaţi în safir negru. Pentru o clipă se întrebă ce făcuse de l-a înfuriat aşa, apoi fu gata să izbucnească în rîs. E gelos, gîndi ea cu o senzaţie de uimire şi gîndul acesta o înfioră, mai mult decît orice privire fierbinte a lui Hugh.

Se uită la fusta ei şi îşi plimbă degetul peste pled. N-ar fi trebuit, desigur, dar era extraordinar de încîntată că Stephen e gelos. N-ar fi îndrăznit să-i spună că Hugh nu o interesa mai mult decît..... decît grădinarul, deoarece gîndul că lui Stephen îi păsa destul pentru a fi gelos, o făcea să se simtă înfierbîntată cu adevărat.

Hugh îi spuse ceva uneia dintre cele două gărzi de corp din spatele lui şi acesta se duse la Stephen. El îl ascultă şi îi dădu lăuta, apoi traversă furios camera, o apucă pe Bronwyn de braţ şi aproape că o tîrî după el.

Odată ce se aflară afară, în curtea luminată de lună, o răsuci spre el:

– Te-ai distrat de minune! şuieră printre dinţii încleştaţi.

– Mă doare, spuse ea destul de calmă, încercînd să-i desfacă degetele de pe antebraţele ei.

– Ar trebui să te bat!

Îl privi fix. Pur şi simplu, a ajuns prea departe!

– Asta e cu adevărat logica unui bărbat! Tu ai fost cel care a vrut să venim aici. Tu ai fost cel care a insistat să se poarte ca un copil. Şi acum, pentru a-ţi acoperi propria prostie şi comportamentul copilăresc, vrei să mă baţi!

El îşi înfipse degetele şi mai adînc în braţele ei.

– Ţi-am spus să stai liniştită, să nu ieşi în evidenţă, dar tu i-ai oferit lui Hugh zîmbetele alea dulci şi excitante. I-ai transmis că orice ar vrea de la tine, ar putea să aibă.

Rămase cu gura căscată de surpriză.

– Ăsta e cel mai absurd lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Minţi! Te-am văzut!

Ochii ei se deschiseră şi mai mari, dar era foarte calmă cînd vorbi:

– Stephen, ce naiba e cu tine? M-am uitat la omul acela ca la oricare altul. Eram curioasă, pentru că mi-ai spus cît de molcom este, dar îţi închipuiai că a avut o mulţime de femei.

– Ai încercat să te alături şi tu ciurdei aceleia?

– Eşti crud şi mă insulţi, rosti ea categorică. Şi continui să-mi faci rău.

Nu-i dădu drumul.

– Poate că ai fi vrut ca regele să te dea lui de soţie, sau lui Roger Chatworth. Dacă am putut să-l bat pe unul, sigur voi putea să-l bat şi pe celălalt.

Afirmaţie era aşa copilăroasă, încît Bronwyn nu putu să facă altceva decît să rîdă.

– Asta e o declaraţie iraţională. N-am făcut nimic, doar m-am uitat la omul acela. Dacă am zîmbit a fost din cauză că mă gîndeam la altceva. Am să-ţi aduc aminte din nou că în primul rînd nu eu am vrut să vin aici.

Deodată toată furia lui Stephen se topi şi o strînse lîngă el într-o îmbrăţişare gata să-i rupă oasele.

– Să nu mai faci asta niciodată, rosti cu violenţă. Era gata să răspundă că de fapt n-a făcut nimic, dar felul în care o ţinea era aproape reconfortant. Braţele o dureau şi putea să simtă urma fiecărui deget, dar într-un fel îi plăcea ideea că era gelos deoarece alt bărbat s-a uitat la ea. O împinse deoparte. Aproape că aş vrea să nu fii atît de afurisit de frumoasă, reluă el în şoaptă, apoi îi înconjură umerii cu braţul. Mi s-a făcut iar foame. Hai să vedem dacă a mai rămas ceva la bucătărie.

Cînd se îndreptară spre bucătărie, Bronwyn se simţea foarte apropiată de Stephen. Parcă se iubeau cu adevărat, nu era doar pasiune fizică. Personalul de la bucătărie bombăni pentru că s-au întors, dar Stephen îi făcu un semn cu ochiul bucătăresei şi Bronwyn văzu că bătrîna aceea grasă se topi la căldura ochilor lui albaştri. Simţi propria împunsătură de gelozie şi îşi dădu seama că voia ca toate privirile lui Stephen să fie doar penru ea.

Stătură la o masă mîncînd plăcinte suculente cu mere.

– Există prea multă risipă aici, constată Bronwyn.

Stephen era gata să replice în apărarea bucătăriei engleze, dar fusese în Scoţia prea mult timp. Locuise

cu părinţii lui Kirsty, le văzuse sărăcia. Chiar şi la Larenston oamenii mîncau mai frugal, întotdeauna conştienţi de valoarea alimentelor şi că mîine s-ar putea să nu mai aibă nimic.

– Da, aşa e, rosti el ferm. Am putea folosi unele din aceste mîncăruri acasă.

Bronwyn se uită la el cu căldură. Întinse mîna şi-i dădu la o parte o buclă de pe ceafă. Părul lung şi bronzul puternic îi stăteau bine. Îşi aruncă ochii prin încăpere şi văzu o rumenă tînără ajutoare de bucătăreasă uitîndu-se cu interes la coapsele lui goale şi musculoase, foarte vizibile pentru că îşi pusese un picior pe un scaun. Îl trase de mînă.

– M-am săturat de locul ăsta. Nu putem ieşi afară?

Stephen fu de acord şi plecară, înainte ca el să o observe pe ajutoarea de bucătăreasă. Furtuna a fost cea care i-a reţinut să nu părăsească domeniul lui Hugh. Se dezlănţuise brusc o ploaie violentă. Un minut cerul părea senin şi în următorul ameninţa să se repete potopul lui Noe.

Bronwyn îl imploră pe Stephen să plece. Îi spuse că puţină ploaie n-o să-i dăuneze unei scoţiene, dar el nu voi să asculte. Nu voia ca ea să rişte o pneumonie, atunci cînd putea să o prevină. Aşa că se pregătiră să petreacă noaptea în casa lui Hugh.

Podeaua sălii mari era acoperită cu saltele de paie, pregătite pentru mulţimea de servitori şi de oaspeţi. Stephen încercă să găsească un colţ mai ferit, dar aşa ceva nu exista. Cînd se întinse lîngă Bronwyn, îşi strecură mîna sub fusta ei şi îi atinse genunchiul. Ea îi şuieră, în termeni nesiguri, să nu se dea în spectacol într-un loc public. El oftă şi pînă la urmă fu de acord cu ea. Se ghemui lîngă el şi adormi în cîteva minute.

Dar Stephen nu putea să doarmă. Stătuse sub cerul liber prea multă vreme şi acum avea impresia că pereţii sînt gata să-i cadă în cap. Îşi schimbă poziţia iar şi iar, dar paiele erau prea moi. O dată, Rab mîrîi la el, pentru că era aşa neliniştit. Îşi puse mîinile sub cap şi privi tavanul cu grinzi aparente. Continua să-şi amintească felul în care Hugh se uitase la Bronwyn. Al dracului om! Îşi închipuie că poate să aibă orice femeie doreşte. Fără îndoială fusese încurajat în acest sens şi de felul cum Meg i-a căzut în braţe.

Cu cît se gîndea mai mult la farsa pe care Hugh i-o jucase, cu atît mai furios devenea. În ciuda avertismentelor lui Bronwyn, dorea să-i facă cunoscut lui Hugh că a trecut pe aici.

În linişte, se strecură de pe saltea, îi porunci lui Rab să rămînă cu Bronwyn şi tăcut se îndreptă spre uşa răsăriteană a sălii mari.

În copilărie, el şi fraţii lui vizitaseră adesea domeniile Lasco. Într-o zi, pe cînd erau foarte tineri, el şi Hugh au descoperit un culoar secret ce ducea la etaj. Tremuraseră de emoţie, cînd au ajuns la uşa din susul scărilor. Fură surprinşi să o găsească bine unsă şi silenţioasă, cînd s-au strecurat în camera din spatele unei tapiserii grele. Nu fuseseră siguri unde se aflau, pînă cînd au auzit zgomote provenind dintr-un pat. Dar era prea tîrziu. Bunicul lui Hugh se afla în pat cu o servitoare foarte tînără şi amîndoi păreau să petreacă de minune. Bătrînul nu găsi deloc distractiv momentul cînd ridicînd ochii văzu doi băieţi de şapte ani privindu-l cu ochii larg deschişi, plini de interes. Stephen încă se mai cutremura cînd îşi amintea bătaia pe care bunicul lui Hugh le-o administrase şi cea pe care le-o promisese dacă vor dezvălui ce ştiu, despre culoarul

secret. Cu patru ani în urmă, cînd bătrînul a murit, Stephen a plîns la funeraliile lui. Spera că o să le placă şi el tinerelor fete, cînd va fi de aceeaşi vîrstă. Stephen rîse şi fu încîntat că Bronwyn nu-i auzea gîndurile.

Se strecură în spatele unui paravan din anticamera sălii mari. Se îndreptă spre scaunul de la fereastră, scoase cuţitul şi îl înfipse în panoul tapetat cu ţesături, din spatele pernelor. Prima dată, cu aşa mult timp în urmă, avusese loc o luptă deosebit de violentă cu pernele, care a făcut ca panoul să se dea la o parte. Acum a trebuit să-şi vîre braţul prin trei centimetri de pînze de păianjen, înainte de a putea să vadă conturul casei scării de piatră. Odată înăuntru, trase panoul la locul lui.

Înăuntru era întuneric beznă şi parcă paşi mici alergau în sus şi-n jos. Mai multe pînze de păianjen îl izbiră peste faţă şi ar fi vrut să aibă cu el spada, pentru a-şi croi drum. Cînd trăia bunicul lui Hugh, trecerea fusese permanent folosită şi era menţinută curată. Dar de cînd Hugh rămăsese singur, Stephen îşi închipuia că nu avea nici un motiv să-şi ascundă întîlnirile amoroase.

Uşa din capul scărilor se deschise doar cu un uşor trosnet, dar Stephen nu avu timp să se mire. Avînd ochii obişnuiţi cu întunericul din casa scării, camera lumintă de o singură lumînare groasă, i se păru că sclipeşte de lumină. Văzîndu-l pe Hugh domind în pat, Stephen zîmbi de extraordinarul lui noroc. Îi zîmbi şi omului aceluia liniştit şi nebănuitor, apoi îşi scoase cuţitul din teaca de la şold.

Chiar copil fiind, lui Hugh îi era frică nepăzit. Asupra lui avusese loc o tentativă de răpire, cînd avea

doar cinci ani. Atunci, sau de atunci, i se spuseseră foarte puţine despre această întîmplare, dar n-a mai plecat niciodată nicăieri fără o gardă de corp. Să se trezească a doua zi dimineaţa şi să găsească un cuţit alături de capul lui va fi mai mult decît o binemeritată plată, pentru că-i furase cîndva fata.

Stephen înfăşură o bucată de pled în jurul plăselelor, apoi prinse pe el cocarda MacArran. În linişte puse cuţitul alături de prietenul lui. Şi rînjind larg, se întoarse spre tapiseria ce acoperea uşa secretă.

– Puneţi mîna pe el! răsună vocea profundă a lui Hugh.

Din colţurile întunecoase ale camerei apărură patru oameni şi se îndreptară spre Stephen. De primul reuşi să se ferească, pe al doilea îl izbi cu pumnul în faţă. Era la uşă, cînd simţi vîrful spadei lui Hugh în ceafă.

– Bine lucrat! comentă Hugh cu admiraţie. Văd că nu ţi-ai neglijat antrenamentele în Scoţia. Retrase puţin spada, aşa încît Stephen se putu întoarce. Hugh era complet îmbrăcat. Continua să ţină spada la gîtul lui Stephen şi le făcu semn gărzilor să-l înconjoare, apoi luă cuţitul de pe pernă. MacArran, nu-i aşa? Trecu cuţitul în mîna stîngă. Ce bine că te văd din nou, Stephen.

Acesta zîmbi larg.

– Să te ia naiba! De unde ai ştiut!

– Acum vreo două zile, Gavin a trecut pe aici şi mi-a comunicat că eşti aşteptat. Auzise nişte zvonuri că ai dat de necaz în Scoţia şi începuse să fie îngrijorat. S-a gîndit că probabil o să te opreşti aici mai întîi.

Stephen scutură din cap.

– Trădat de propriul meu frate! Ridică surprins ochii. Dar chiar ştiind că vin, cum....? Ştia că arăta

destul de deosebit, faţă de Stephen-englezul care fusese.

Hugh zîmbi, dar ochii lui străluceau cu căldură.

– Una dintre melodiile cîntate de tine era cea pe care o învăţasem împreună în Lowlands, îţi aminteşti? Cum de ai putut să uiţi, ce mult timp ne-a luat să învăţăm acordurile alea?

– Desigur! rosti Stephen realizînd că prea mult crezuse în deghizarea lui. Mi-a spus mie Bronwyn că nu va funcţiona, că o să mă dau de gol.

– Trebuie să spun că accentul ăsta al tău e perfect, dar acum poţi să-l abandonezi.

– Accent? întrebă Stephen, profund mirat. Am încetat să mai folosesc accentul, cînd am plecat de pe pămînturile lui MacGregor.

Hugh rîse copios.

– Stephen, ai devenit un adevărat scoţian. Spune-mi ce s-a întîmplat în Scoţia. Te-ai însurat cu femeia aia oribilă? Cum e stăpîna clanului? Şi cine e creatura asta delicioasă, care se uita la tine cu o asemenea poftă, în timp ce cîntai?

Stephen se încruntă.

– Ea e Bronwyn, rosti dîrz.

– Bronwyn? Un nume galez, nu-i aşa? Ai găsit-o în Scoţia? Şi cum ai scăpat de soţia ta?

– Bronwyn e stăpîna clanlui MacArran şi e soţia mea. Stephen era foarte înţepat, buzele de-abia mişcîndu-i-se în timp ce vorbea.

Hugh rămase cu gura căscată.

– Vrei să spui că îngerul acela cu ochi albaştri e conducătoarea unui clan şi tu ai avut norocul să te însori cu ea?

Stephen nu răspunse, dar îl privi pe Hugh. De ce continua să fie înconjurat de gărzi?

– Ce se întîmplă aici? întrebă calm.

Hugh zîmbi cu ochii lui întunecaţi sclipitori.

– Nimic. Doar un mic joc, ca acela pe care ai vrut să mi-l joci tu mie. Îşi trecu cuţitul peste degete. Bronwyn, nu-i aşa? întrebă liniştit. Aplecase vîrful spadei, dar era tot în gardă. Ţi-aduci aminte cînd am auzit prima oară vestea? Ai continuat să bombăni că n-o să te însori cu o femeie aşa urîtă. Ai vrut-o pe..... cum o chema? Elizabeth?

– Margaret, se repezi Stephen. Hugh, nu ştiu ce ai în cap, dar.....

– Am în cap exact ceea ce am avut şi înainte.

Stephen îl privi, amintindu-şi cum îi văzuse pe Meg şi pe el în pat. Ideea că doar ar atinge-o pe Bronwyn.....

– Atinge-o şi te ucid, rosti cu un avertisment mortal.

Hugh clipi surprins.

– Pari aproape serios.

– N-am fost niciodată mai serios.

Hugh zîmbi.

– Doar sîntem prieteni. Ne-am împărţit şi înainte femeile.

– Bronwyn e soţia mea! strigă Stephen şi sări la el.

Cele patru gărzi săriră imediat grămadă pe el, dar nu fură în stare să-l reţină. Hugh se mişcă cît de repede putu, dar Stephen continua să se îndrepte spre el. Brusc, uşa camerei se deschise şi alte trei gărzi de corp năvăliră şi-l imobilizară pe Stephen.

– Duceţi-l în camera din turn, zise Hugh privindu-şi prietenul cu admiraţie, de abia învins de şapte gărzi.

– Nu face asta! îl ameninţă Stephen, pe cînd era tras afară din cameră.

– N-am să o forţez dacă asta vrei să spui, rîse Hugh. Tot ce vreau este o zi întreagă şi dacă n-am să o am pînă la asfinţit, ai să afli că ai o soţie credincioasă.

– Să te ia dracu'! îl înjură Stephen şi mai făcu o tentativă de atac, înainte de a fi tras cu forţa din cameră.

Bronwyn stătea în faţa oglinzii înalte şi se studia cu ochi critic. Îi luase peste o oră să se îmbrace în toaleta asta englezească. Fusta şi mînecile erau din brocart oranj strălucitor. Legată cu panglici, avea pe umeri şi pe braţe o capă de hermină. Fusta era despicată în faţă pentru a se vedea catifeaua cafenie deschis de dedesubt. Decolteul pătrat era foarte adînc.

Părul îi atîrna pe spate în bucle dese şi bogate, prins cu agrafe sub formă de pitici în spatele urechilor.

– Arăţi minunat, doamnă, rosti micuţa cameristă timidă din spatele ei. Sir Hugh nu a adus niciodată aici o doamnă aşa frumoasă.

Bronwyn o privi pe fată şi fu gata să vorbească, dar se opri. Nu-i i-a trebuit prea mult, să înveţe cît de nefolositoare erau întrebările în gospodăria Lasco. În dimineaţa aceasta, a trebuit să-l ţină pe Rab să nu-l atace pe Hugh, cînd s-a apropiat de salteaua ei din sala mare. Din nu se ştie ce motiv, Rab nu-l putea suferi.

Hugh se lansase într-o lungă explicaţie privind absenţa lui Stephen, înainte ca Bronwyn să poată pune vreo întrebare. Cînd îşi termină povestea – că Stephen a plecat să vadă una din proprietăţile lui, ca o favoare făcută vechiului prieten – se aşeză şi îi zîmbi lui Bronwyn încrezător.

Ea începuse să-i pună întrebări. De ce a plecat Stephen, fără să vorbească cu ea? Ce fel de treabă

nu putea Hugh să şi-o facă singur? De ce ar fi fost Stephen mai indicat? Dacă Hugh a avut nevoie de ajutor, de ce nu i-a rugat pe fraţii lui Stephen, mai înainte?

Apoi îl privi pe Hugh care vorbea incoerent, parcă se împiedica în cuvinte. Se uita la ea ciudat, uneori incapabil să-i susţină privirea deschisă. Apoi după o clipă zîmbi, şi ea avu impresia că tocmai îi trecuse ceva prin cap. După care începu altă poveste, că Stephen voia să-i facă o surpriză, aşa că în ziua aceasta va fi distrată de Hugh.

Bronwyn nu mai puse alte întrebări. Pentru moment era mai bine să se poarte ca şi cum ar fi avut încredere în vorbele evident false ale lui Hugh. Îi zîmbi dulce omului mai scund decît ea cam cu 3-5 cm.

– O surpriză! rosti cu ceea ce spera că e vocea ei cea mai feciorelnică şi mai inocentă. O, ce crezi că ar putea fi?

Hugh îi zîmbi binevoitor.

– Va trebui să aşteptăm şi să vedem, nu-i aşa? Dar între timp eu am plănuit nişte distracţii. Au fost ridicate chioşcurile şi s-au aprins focurile.

– O! Ce frumos! rosti ea bătînd din palme, cu o bucurie copilărească şi în acelaşi timp poruncindu-i lui Rab să plece de la gîtul omului.

Hugh o însoţi sus pe scări, într-o cameră curată şi caldă, unde fusese pregătită pentru ea rochia de brocart. Tivul fusese desfăcut, pentru a-l ajusta conform înălţimii ei. Bronwyn îşi dădu seama că cineva a lucrat toată noaptea la rochia aceea. În timp ce părăsea camera, Hugh îi adresă unul din zîmbetele lui lente, seducătoare şi Bronwyn trebui să facă mare efort pen-

tru a-i înapoia un mic zîmbet afectat, pe care se pare că el îl aştepta drept răspuns.

Odată singură, alergă la fereastră. Pe terenul de dedesubt tîmplarii lucrau de zor la o platformă. Erau şase focuri aprinse deja şi un vas uriaş cu cărbuni, aşezat sub un baldachin deschis. Se încruntă consternată. De ce naiba a plănuit un englez o distracţie în aer liber, în decembrie? Ploaia de noaptea trecută se transformase în ninsoare şi pămîntul era uşor pudrat de nea. Din ceea ce văzuse ea la englezi, aceştia erau nişte creaturi slabe, cărora le plăcea să stea mai mult în interior.

Camerista veni şi o ajută să se îmbrace, dar Bronwyn nu putu să obţină prea multe informaţii de la ea. I-a spus doar că Sir Hugh a fost în picioare toată noaptea organizînd festivităţile zilei. Bronwyn se întreba, dacă făcuse ea ceva pentru a provoca toate astea. Poate că Stephen fusese chemat în altă parte şi Hugh voia să o onoreze pe soţia prietenului său. Dar ar fi lăsat-o Stephen, pentru a pleca să-i pregătească vreo surpriză? Stephen era prea realist. Mai curînd, i-ar fi cerut să-l ajute aducîndu-şi propria contribuţie.

Înainte de a putea să-şi ordoneze gîndurile, Hugh apăru în uşă. Se uită la ea copleşit, purtîndu-şi ochii lent pe toată statura ei.

– Eşti magnifică, şopti el. Stephen e un om foarte norocos. Ea îi mulţumi şi luă braţul pe care i-l oferea penru a coborî scările. Trebuie să-mi spui totul despre clanul acesta al tău, mai zise el, cu ochii lipiţi de buzele ei. Îmi imaginez că ai fost încîntată să iei de soţ un englez. Poate că ai putea să te întîlneşti cu regele Henric cîndva, să-i mulţumeşti.

Bronwyn aproape explodă de forţa reacţiei ei. Îşi închipuise că vanitatea lui Stephen era la limita maximă, dar omul acesta depăşea orice imaginaţie.

– O, da, rosti cu voce amabilă. Stephen a fost foarte bun cu mine, şi am învăţat aşa multe de la el. Fu aproape şocată gîndindu-se cum se schimbase Stephen, nu oamenii ei.

– Desigur, zîmbi Hugh. Noi englezii sîntem luptători de frunte şi voi scoţienii puteţi învăţa o mulţime de la noi. Se opri. Trebuie să mă scuz. N-am vrut să spun astfel de lucruri. La urma urmei eşti, ce anume? Stăpîna unui clan.

Rostise vorbele ca şi cum erau o pomană aruncată unui cerşetor. Ea nu se obosi să răspundă, pentru că dacă el ar mai fi spus o şingură vorbă, probabil că l-ar fi pus pe Rab să-l sfîşie pe fanfaronul acesta amărît.

– O, priveşte! exclamă ea încîntată. Nu e frumos? strigă referindu-se la pavilionul vesel colorat.

Hugh se opri, se uită scurt în sus la zidurile casei, apoi îi luă mîna şi o sărută.

– Nimic nu e prea bun pentru tine, nimic nu e prea frumos.

Se uită la el detaşată. Cînd îl văzuse prima oară, se gîndise că mişcările lui lente şi gura neobişnuită erau interesante, dar acum descoperi că erau mai curînd anoste. Dintr-un anumit motiv părea că îşi închipuie, părea că are impresia, că ei îi place să-i sărute mîna.

Îşi folosi tot autocontrolul de care era capabilă, pentru a se ţine departe de el. Oare toţi bărbaţii se considerau aşa de atractivi? Deodată îşi dădu seama ce puţină experienţă avea ea. Bărbaţii clanului ei nu încercaseră niciodată să o atingă, probabil de frica pedepsei tatălui ei. În Anglia nu avusese ocazie să

stea, decît cu Roger Chatworth, care nu vorbea decît despre planurile lui privind poporul ei. Stephen a fost singurul bărbat care a atins-o vreodată şi se pare că, singurul bărbat pe care a putut să-l suporte. Cel puţin aşa simţea, de cînd atingerea lui Hugh Lasco o făcu să dorească să se depărteze cît mai mult de el.

El însă părea satisfăcut de reacţia ei, sau de lipsa reacţiei şi o conduse la un scaun aurit de sub pavilion. Apoi bătu o dată din palme şi trei jongleri apărură pe platforma de lemn din faţa lor. Îi adresă lui Hugh un zîmbet mic şi se prefăcu că se uită la artişti. Adevărul e că era mai interesată de ceea ce era în jurul ei. Cu fiecare clipă, devenea din ce în ce mai suspicioasă. Ceva nu era în regulă. De ce această distracţie în aer liber?

Cîteva dansatoare se alăturară jonglerilor şi Bronwyn le văzu umerii vineţi de frig. Un vînt rece începuse să-i izbească în faţă. Unul dintre servitorii lui Hugh sugeră să fie întors pavilionul astfel încît să-i ferească de vînt. Răspunsul lui Hugh fu aproape violent, refuzînd să întoarcă pînza de cort în altă direcţie.

– Scuză-mă, Sir Hugh, rosti Bronwyn cu vocea ei cea mai dulce. Trebuia să-şi facă timp să-i cerceteze casa. Poate că putea să găsească cheia misterului. Poate că în realitate Stephen nu plecase în altă parte.

– O, dar nu poţi pleca încă. Uite. Voi porunci să se facă un foc mai mare. Sau să se aducă încă un vas cu mangal.

– Nu mi-e frig, rosti ea sinceră, în timp ce se abţinea să nu rîdă de nasul vînăt al lui Hugh. De fapt aş vrea să..... Coborî ochii confuză spre mîinile ei.

– Desigur! rosti el jenat. O să te însoţească o gardă de corp.....

– Nu! Îl am pe Rab şi sînt sigură că am să mă descurc.

– Dorinţa ta e poruncă pentru mine, zîmbi el apoi îi sărută din nou mîna.

Bronwyn trebui să se controleze să nu o ia la fugă spre casă. Nu voia să facă nimic care să-l facă pe Hugh bănuitor. Odată înăuntru, totuşi, ştia că trebuia să se grăbească.

– Rab, porunci ea, caută-l pe Stephen.

Rab ţîşni alergînd vesel pe scări. Toată dimineaţa fusese constrîns de ordinele lui Bronwyn. Se opri în faţa uşii despre care ea suspectă că e a lui Hugh. Mirosi şi ţopăi puţin, apoi mai urcă cîteva trepte, în timp ce Bronwyn îşi ridica fustele grele şi se ţinea după el.

În vîrful scării, la cel de al treilea nivel, se afla o uşă grea de stejar, cu o ferestruică zăbrelită. Rab sări în sus, cu labele dinainte pe fereastră. Şi lătră de două ori, ca o recunoaştere.

– Rab! se auzi vocea lui Stephen.

– Jos! comandă Bronwyn. Stephen, eşti bine? De ce eşti prizonier? Întinse mîna spre el printre gratii.

El i-o luă în amîndouă mîinile lui şi o privi.

– Asta e mîna pe care l-ai lăsat pe Hugh să ţi-o sărute de atîtea ori? întrebă el rece.

– Nu e timp pentru una din crizele tale de gelozie. De ce eşti ţinut prizonier? Şi ce e cu această sărbătorire absurdă?

– Absurdă? scuipă Stephen cuvintele împingăndu-i mîna înapoi printre gratii. Nu mi se părea că nu te distrezi. Spune-mi, îl găseşti atractiv pe Hugh? O mulţime de femei cred asta.

Ea îl privi, îl bătu uşor pe cap pe Rab, nervos pentru că stăpînul lui era ţinut captiv. Mintea ei galopa.

– Nu e ceva serios, nu-i aşa? întrebă ea calmă. E un fel de joc între tine şi prietenul tău?

– Nu e un joc, atunci cînd e implicată şi soţia mea, rosti el cu violenţă.

– Naiba să te ia, Stephen Montgomery! şuieră ea. Ţi-am spus să nu venim aici. Nu, te crezi superior! Acum vreau să ştiu ce se întîmplă şi cum să te scot de aici, deşi n-am idee de ce-mi doresc asta.

Stephen îşi îngustă ochii.

– Dacă îl accepţi pe Hugh şi îl laşi să cîştige, îţi rup gîtul.

Ea începuse să înţeleagă.

– Vrei să spui că am fost folosită într-un fel de răsplată? Ce anume se presupune că va cîştiga? Cînd Stephen nu-i răspunse, ea continuă: cred că am ghicit. Hugh îşi închipuie că mă poate seduce, iar tu îl crezi. Ţi-a trecut vreodată prin creierul acela îngîmfat, inutil şi minuscul, că şi eu aş avea ceva de spus în legătură cu asta? Crezi că sînt atît de lipsită de minte, încît orice bărbat care îmi zîmbeşte şi-mi sărută mîna poate să mă ducă în patul lui? Ar trebui să ştii că am un cuţit pregătit pentru orice eventualitate. Rab mîrîie de fiecare dată cînd Hugh mă atinge.

– Ceea ce pare să fie destul de des, din cîte am putut să văd.

Bronwyn observase fereastra din partea cealaltă a celulei. Iată de ce Hugh a refuzat să întoarcă pavilionul ca să-i apere de vînt. Voia ca Stephen să poată să-i vadă împreună. Se uită cu răceală la Stephen şi la faţa lui furioasă, începînd să se înfurie şi ea. Aceşti doi bărbaţi au folosit-o într-un fel de pariu copilăresc, mai

potrivit pentru nişte puşti de zece ani. Hugh a spus că poate să o ducă în patul lui şi Stephen în mod evident a avut aşa de puţină încredere în morala şi integritatea ei, încît şi-a închipuit că poate fi cîştigată de oricare bărbat care-şi pune în minte asta. Şi Hugh! A insultat-o tratînd-o ca pe o proastă, convins că va sucomba în faţa farmecelor lui.

– Să vă ia dracu' pe amîndoi! şopti ea înainte să se întoarcă şi să plece.

– Bronwyn! Vino înapoi! porunci Stephen. Spune-i lui Hugh că ştii de complot şi ia-i cheia.

Ea se uită înapoi la el şi îi trimise cel mai dulce zîmbet:

– Şi să pierd distracţia pe care Sir Hugh a organizat-o pentru mine? întrebă ea mişcînd din sprîncene. Începu să coboare scările strîmbînd din gură la avalanşa de injurii pe care Stephen le striga după ea. Să-i ia dracu' pe amîndoi, repetă pentru sine.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Bronwyn încă mai fierbea de mînie cînd ajunse la piciorul scării. Sir Hugh o aştepta cu o privire nerăbdătoare pe figură. Arăta ca şi cum ar fi fost în stare să o pedepsească aspru, pentru că a zăbovit atît de mult. Primul ei impuls a fost să-i ţină un discurs despre ceea ce încercase să facă, dar gîndul îi ieşi din cap tot atît de repede cît apăruse. Englezii! reflectă ea. Cînd l-a întîlnit pentru prima oară pe Stephen, acesta era convins că nu există alt mod de viaţă decît cel englezesc. A rîs cînd i-a spus să îmbrace haine scoţiene în locul armurii grele englezeşti. Acum se îndoia că ar fi fost în stare să-l vadă într-una din jachetele grele şi căptuşite ale lui Sir Hugh. Dar Stephen a trebuit să treacă printr-o bătălie, înainte de a voi să se schimbe.

Poate că trebuia să-şi poarte şi ea propria bătălie, pentru ca aceşti doi englezi să poată învăţa ceea ce fiecare scoţian ştia – că femeile erau capabile să gîndească cu propriul lor cap.

– Începusem să fiu îngrijorat, rosti Sir Hugh întinzîndu-i mîna.

Bronwyn deschise nişte ochi mari şi inocenţi.

– Sper că nu te deranjează, dar m-am uitat puţin la casa ta. E magnifică! Spune-mi, totul este al tău?

Sir Hugh îi luă braţul şi îl puse sub al lui. Pieptul i se umflase vizibil.

– Toate şi încă şapte sute de pogoane. Desigur, mai am o moşie şi mai la sud.

Ea oftă din greu.

– Stephen, începu ruşinată, Stephen nu are aşa ceva, nu-i aşa?

Hugh se încruntă.

– De ce nu? Posedă pămînt pe undeva, cred, şi acolo există un turn vechi, dar nu o casă. Însă şi tu posezi moşii, desigur....

Ea oftă din nou.

– Da, dar sînt în Scoţia.

– O, da, desigur. Înţeleg. E o ţară rece şi umedă, nu-i aşa? Nu e de mirare că vrei să trăieşti aici. Ei bine, poate că Stephen.:... se opri brusc.

Ea zîmbi în sinea ei. Era exact ceea ce crezuse. Hugh nu era realmente interesat de ea şi nici nu intenţiona să-şi dezonoreze prietenul; mai curînd era plictisit şi voia să-l vadă pe Stephen înfuriindu-se. Îl pomenise pe prietenul lui mult prea des, pentru a-i fi duşman adevărat. Stephen credea că poate fi ademenită în patul oricărui bărbat atractiv, Hugh însă o folosea mai mult ca mijloc de a se opune prietenului său. Nici unul dintre bărbaţi nu avea în vedere dorinţele şi gîndurile ei.

Zîmbi şi mai larg, la gîndul ce s-ar fi întîmplat dacă într-un fel le-ar fi răsturnat planurile. Ce ar fi zis Sir Hugh, dacă i-ar fi spus că nu e mulţumită cu Stephen şi că i-ar plăcea să rămînă în Anglia, cu un bărbat rafinat şi frumos ca el?

Când se apropiară de pavilion, se uită la cer.

– Cred că a ieşit soarele. Poate că am putea să ne mutăm scaunele de sub baldachin.

Sir Hugh zîmbi la sugestia ei, apoi porunci să fie mutate.

Bronwyn porunci la rîndul ei să le pună cît mai aproape unul de altul, apoi zîmbi cînd Hugh se încruntă. Odată ce se aşezară, nu-şi pierdu timpul. Muzicanţii cîntau un cîntec dulceag şi lung, dar ea nu-i privi; avea ochi doar pentru Hugh.

– Nu eşti căsătorit, domnule? întrebă calmă.

– Nu... nu încă. Nu am fost aşa norocos ca prietenul meu Stephen.

– E într-adevăr prietenul tău? Ar fi posibil să fii şi prietenul meu?

Hugh o privi profund în ochi, cu frică că s-ar putea pierde în ei. Stephen fusese într-adevăr norocos.

– Desigur, şi tu eşti prietena mea, rosti el cu un aer patern.

Ea oftă, îşi umezi buzele şi le întredeschise.

– Îmi dau seama că eşti un om sensibil şi inteligent. Aş vrea să fi avut un soţ ca tine. Zîmbi ispititor, aşa încît lui îi căzu falca. Trebuie că ştii de căsătoria mea. Nu am avut încotro. Am încercat să aleg pe altcineva dar.... lord Stephen....

Hugh îşi îndreptă spatele.

– Am auzit că Stephen a trebuit să se lupte pentru tine şi a făcut o treabă afurisit de bună. Am auzit că Chatword l-a atacat pe la spate.

– O, da. Stephen e un luptător bun, dar nu e... cum aş putea să spun? Nu mă mulţumeşte.

Ochii lui Hugh se deschiseră mari.

– Vrei să spui că Stephen Montgomery are lipsuri de un anumit fel? Lasă-mă

să-ţi zic că am fost prieteni o viaţă întreagă. Iar în ce priveşte femeile! Începuse să se înfurie. Cînd am fost împreună în Scoţia, Stephen aproape s-a

îndrăgostit de o tîrfuliţă, orb la faptul că ea se culcase cu jumătate din trupă. Am plătit-o să mă culc şi eu cu ea o dată, cînd am ştiut că vom putea fi descoperiţi.

– De aceea e aşa de furios pe tine? întrebă ea uitînd pentru o clipă să-şi folosească vocea mieroasă.

– Nu m-ar fi crezut niciodată, dacă i-aş fi spus ce femeie e. Nu putea să vadă nimic, dincolo de gropiţele ei. Bronwyn se retrase, în timp ce digera informaţia. Aşa! Deci Stephen o folosea într-o schemă, prin care să i-o plătească acestui bărbat că i-a luat una din femei. O femeie de care era aproape îndrăgostit! Simţi o durere ascuţită în piept şi lacrimi arzătoare i se adunară în ochi. Nu voise să se însoare cu ea, deoarece era îndrăgostit de o tîrfă cu gropiţe

– Lady Bronwyn, te simţi bine?

Îşi atinse ochii cu încheieturile degetelor.

– Mi-a intrat ceva în ochi, aşa cred.

– Stai, lasă-mă să văd. Îi luă faţa în mîinile lui mari şi puternice şi Bronwyn ridică ochii spre el. Ştia că Stephen îi privea şi îi trecu prin minte să se întrebe dacă se gîndea la femeia pe care o voise. Nu văd nimic, adăugă Sir Hugh fără să-i lase faţa din mîini. Eşti o femeie incredibil de frumoasă, şopti el. Stephen este....

Ea se răsuci scăpînd din mîinile lui.

– Nu mai vreau să aud numele acesta, rosti ea furioasă. Astăzi sînt eliberată de el şi aşa vreau să rămîn. Poate că muzicanţii ar putea să ne facă puţin loc, să dansăm. Aş putea să-ţi arăt nişte dansuri scoţiene.

El aruncă o privire nervoasă spre casa lui, apoi fu de acord să fie tras pe platforma de lemn.

Sir Hugh nu ştia cînd se mai distrase aşa bine. Nu era obişnuit să vadă părul unei femei fluturînd liber pe

trupul mlădios. Ochii lui Bronwyn străluceau şi rîdea, în timp ce el încerca stîngaci să-i imite paşii complicaţi de dans. Ziua friguroasă părea că devenise mai caldă şi uită că de sus soţul ei îi priveşte.

– Bronwyn, rîse el părăsind oficialul „lady" cu o oră mai devreme. Trebuie să mă opresc! Mi-e frică că am căpătat un junghi în coaste.

Ea rîse.

– Ai putea să ajungi un bun scoţian, dacă ai face puţin exerciţiu.

El o luă de braţ.

– Nu am mai muncit aşa din greu, de cînd am petrecut o săptămînă antrenîndu-mă cu fraţii Montgomery.

– Da, acceptă ea aşezîndu-se. Stephen se antrenează din greu. Expresia îi deveni serioasă.

– E un om bun, rosti Hugh în timp ce lua o bucată de brînză de pe o tavă adusă de un servitor.

– Poate, zise ea, sorbind o gură bună din vinul cald şi aromat.

– Îl invidiez.

– Adevărat? întrebă ea căutîndu-i ochii. Poate că ai putea să-l înlocuieşti.... Într-un fel. Îl privi cu interes, în timp ce Hugh începuse să înţeleagă ce spunea. Păun înfumurat! gîndi ea. Nu-i trecea prin minte – nici lui şi nici unui bărbat – că nu însemna deloc un dar de la Dumnezeu pentru femei.

– Lady Bronwyn, rosti din nou formalist. Trebuie să vorbesc serios cu tine. Despre Stephen....

– Că e copilăros? întrebă ea înrerupîndu-l.

Hugh era în mod evident uluit.

– Serios, ca şi Gavin. Toţi fraţii au crescut într-o lume a bărbaţilor. Poate că dacă Stephen e cam stîngaci, este din cauză că ştie foarte puţine despre femei.

– Spre deosebire de tine, toarse ea ca o pisică.

Hugh zîmbi încrezut.

– Am avut nişte experienţe şi sînt sigur că de asta eşti tu.... atrasă de mine. Eşti măritată cu Stephen de puţin timp. Sînt sigur că în anii care vin veţi ajunge.... îndrăgostiţi unul de altul.

– Asta este ceea ce vrei tu de la viaţă? Dragoste?

– Eu sînt altfel decît Stephen, rosti el îngîmfat.

Bronwyn îi zîmbi, în timp ce în mintea ei planul începuse să ia formă.

– Nu de mult, în timp ce eram în Scoţia, Stephen şi cu mine am stat la nişte fermieri. Una dintre femei a făcut o băutură delicioasă din licheni. Cînd am trecut prin domeniile tale, am văzut astfel de licheni crescînd pe lîngă stînci. Poate că am putea să facem o plimbare să-i adunăm. Mi-ar plăcea să-ţi fac băutura aceea.

Hugh arătă o clipă îngrijorat, apoi dădu din cap afirmativ. Nu-i plăcea felul cum se desfăşurau lucrurile. Părea că soţia lui Stephen voia să-şi înşele bărbatul. De fapt, Hugh voise să demonstreze că Bronwyn nu poate fi cîştigată de alt bărbat, dar se pare că ea arăta o preferinţă pentru el.

În timp ce mergeau, Hugh începu să vorbească despre Stephen, ce bărbat onorabil e, cît de mult merita o femeie de calitatea lui Bronwyn. Spuse ce generos a fost că a îmbrăcat costumul acela ridicol de scoţian.

Bronwyn vorbi foarte puţin, în timp ce adunau licheni şi petale uscate de flori în coşuleţul pe care i-l dăduse Hugh. Asculta cu atenţie şi nu spunea nimic.

Cînd s-au întors spre casă, începuse din nou să plouă. Sir Hugh a fost foarte oficial cînd a condus-o sus, la solarul lui personal. O servitoare aduse vin fierbinte şi căni, pentru ca Bronwyn să poată pregăti

băuturile. În timp ce combina cu grijă şi amesteca ingredientele, îl privea pe Hugh, cu pieptul lui bombat, cu gura lui încrezută, convins că era grozav de nobil refuzînd avansurile lui Bronwyn.

– Domnule, rosti ea calmă întinzîndu-i cana fierbinte. Pentru o clipă, mîna ei o atinse mîngîietoare pe a lui. Zîmbi cînd el se minună ce băutură delicioasă preparase şi goli ceaşca, apoi ceru alta.

– Trebuie să vorbesc cu tine, rosti el serios sorbind din a doua cană cu lichidul fierbinte. Nu trebuie să pleci de aici crezînd ceea ce crezi.

– Şi ce anume cred? întrebă ea dulce.

– Stephen este prietenul meu şi a fost întodeauna. Sper că va fi prietenul meu şi după asta.

– Şi de ce n-ar fi?

– Bănuiesc că depinde de tine. Nu trebuie niciodată să menţionezi.... atracţia ta faţă de mine.

– Atracţia mea faţă de tine? întrebă ea inocentă. Îşi trase un scaun vizavi de el. Ce vrei să spui?

– O, haide, doamnă! Tu şi cu mine ştim amîndoi ce s-a întîmplat între noi astăzi. Toate femeile ştiu ce înseamnă problemele inimii.

Ea ridică din spîncene.

– Toate femeile? Spune-mi te rog ce mai ştiu toate femeile?

– Nu o mai face pe sfioasa! o repezi el. Eu nu sînt la fel de inocent în legătură cu femeile, cum e Stephen Montgomery. Poate că vei putea să-l convingi că nu te uiţi la alţi bărbaţi şi, pentru că e prietenul meu, am să-ţi susţin afirmaţiile, dar nu încerca să o faci pe inocenta cu mine.

– M-ai prins! rosti zîmbind. Ştii aşa de multe despre femei şi despre prietenul tău, încît mi-e imposibil să scap. Hugh încercă să vorbască, dar o bruscă durere

îi răscoli intestinele şi închise gura. Vai, lasă-mă să-ţi umplu cana. Arăţi cam palid.

Hugh apucă cana şi o goli. Nu mai putea nici să respire, cînd îşi reveni.

– Trebuie că peştele a fost stricat, zise el apoi abandonă subiectul. Unde eram?

– Îmi spuneai că sînt gata să-mi părăsesc soţul pentru tine.

– Îmi răstălmăceşti cuvintele, afirmă el. Eu....

Bronwyn izbi ulciorul gol de masă, încît îi crăpă smalţul.

– Nu! Lasă-mă să-ţi spun! Se ridică dominîndu-l, cu mîinile în şold. Spui că eşti prietenul lui Stephen şi totuşi, îi joci o festă copilărească încuindu-l acolo, de unde poate să te vadă făcînd-o pe nebunul cu soţia lui.

– Nebun! Doar nu crezi că am fost nebun astăzi.

– Crezi că poţi să-mi citeşti gîndurile? Eşti aşa de orgolios, încît ai impresia că am petrecut luni de zile în patul lui Stephen Montgomery şi nu sînt satisfăcută?

– Ai spus....

– Ai fost dispus să crezi orice ai vrut tu. Ai acţionat ca şi cum ai făcut ceva nobil plătind-o pe tîrfa aia ca să se culce cu tine. Crezi că i-ai făcut un serviciu lui Stephen, dar mă întreb dacă nu erai doar gelos. Fiecare bărbat din tabără a trebuit să o plătească – cu excepţia unuia: Stephen al meu!

– Stephen al tău! începu Hugh încercînd să se ridice, dar altă durere îl răscoli. Ridică ochii oripilat: M-ai otrăvit!

Ea zîmbi.

– Nu chiar, dar vei fi destul de bolnav mai multe zile. Vreau să-ţi aduci aminte mult timp de ziua de azi.

– De ce? şopti el masîndu-şi stomacul. Ce ţi-am făcut?

– Nimic, rosti ea serioasă. Absolut nimic. Am fost folosită prea mult de englezi,

pentru a mai suporta. M-ai folosit pentru a-i juca un renghi lui Stephen. Nu ţi-a trecut prin cap că am şi eu ceva de spus în această problemă. Am putut să văd încă de azi noapte, în timp ce Stephen cînta la lăută. Erai aşa de sigur că orice femeie e moartă după tine.

Hugh se îndoi de durere.

– Căţea, gîfîi el. Stephen e bun pentru tine.

– Sînt căţea pentru că am hotărît să fiu mai mult decît un pion, în micile voastre jocuri? Adu-ţi aminte, Sir Hugh, nu există decît o singură femeie pe tabla de şah şi ea e piesa cea mai versatilă şi mai puternică. Se aplecă şi înainte de a pleca scoase cheia din buzunarul jiletcii lui.

– Stephen te-a văzut. Nu va crede niciodată că nu te-ai aprins pentru mine.

Spatele ei înţepeni.

– Contrar impresiei tale despre el, Stephen Montgomery e bărbatul cel mai echilibrat şi mai inteligent pe care l-am întîlnit. Se opri la uşă. O, da! Şi Sir Hugh, data viitoare cînd ai nevoie de ajutor în relaţia cu femeile tale, te sfătuiesc să-i ceri sfatul lui Stephen. După cîte pot eu să spun, sînt foarte puţine lucruri pe care nu le ştie. Şi părăsi camera.

Rab o aştepta în faţa uşii şi împreună urcară în fugă scările, spre camera unde era reţinut Stephen. Privi prin ferestruica cu gratii şi îl văzu uitîndu-se la ea urît. Furia şi ura din ochii lui o făcură să se înfioare. Băgă cheia în broască şi deschise uşa.

– Eşti liber, rosti ea calmă. E încă ziuă, am putea să călărim pînă pe domeniile fraţilor tăi. Stephen stătea

tăcut, cu sprîncenele împreunate. Se apropie de el, întinse mîna şi îi atinse o buclă de păr de pe guler. Ar fi mai bine să vorbeşti despre furia asta.

El îi dădu mîna la o parte.

– Îndrăzneşti să vii la mine, direct de la el? Porţi rochia pe care ţi-a dat-o el şi pe care ai fluturat-o prin faţa lui. I-a plăcut? I-a plăcut să vadă jumătatea ta de sus, aşa de goală?

Ea oftă şi se aşeză pe scaunul de la fereastră.

– Mi-a spus Hugh că n-ai să mă crezi inocentă, după cele văzute.

– Hugh, nu-i aşa? mîrîi Stephen ridicînd amîndoi pumnii spre ea, dar apoi neajutorat îi lăsă să cadă de-a lungul trupului. M-ai răsplătit pe deplin, că m-am însurat cu tine. Ai aşteptat destul de mult să-ţi iei revanşa. Se aşeză greoi pe un scaun, ignorîndu-l pe Rab care îşi freca botul de el. În noaptea nunţii noastre, cuţitul ăla al tău ar fi trebuit să-mi găsească inima.

Bronwyn acţionă atît de brusc, încît nici Rab nu-şi dădu seama ce face. Îl izbi pe Stephen peste faţă, aşa de tare încît capul îi căzu pe spate.

– Iadul să te înghită, Stephen Montgomery! gîfîi ea. Sînt bolnavă de atîtea insulte. Întîi, aşa numitul tău prieten mă tratează ca pe un obiect personal, pentru a-ţi face ţie o demonstraţie, apoi cînd l-am refuzat şi l-am răsplătit pentru vanitate, m-a numit căţea. Acum trebuie să stau şi să te ascult acuzîndu-mă că am fost tîrfă. Eu nu sînt femeia cu gropiţe, din tabără!

Stephen se opri să-şi mai maseze falca rănită.

– Despre ce vorbeşti? Care femeie?

– N-are importanţă, rosti ea furioasă. Ce am făcut, care să te determine să crezi că sînt tîrfă? Cînd ţi-au demonstrat faptele mele că sînt lipsită de cinste, sau că nu mi-am respectat jurămintele?

– Eşti lipsită de judecată. Ce jurăminte?

Scoase un suspin exasperat.

– Jurămintele de la nunta noastră, prostule! Am fost de acord cu ele. N-am să le încalc niciodată.

– Ai fost de acord şi să mi te supui, rosti el ursuz.

Ea îi întoarse spatele.

– Hai, Rab. Să mergem acasă.

Într-o clipă, Stephen era în picioare. O apucă de braţ.

– Ce-ţi închipui că faci? Te întorci la Hugh? Ea îşi duse un picior spre spate, pentru a-i trage un şut, dar el o răsuci şi o trase cu spatele la el. Aproape am înnebunit, şopti el. Cum de ai putut să-mi faci asta? Ştiai că mă uit.

Cuvintele lui o făcură să roşească. Părea o eternitate de cînd o ţinea aşa. Îşi puse obrazul pe braţul lui.

– M-am înfuriat. Amîndoi m-aţi folosit, ca şi cum eu n-aş fi avut nici un drept.

El o întoarse cu faţa la el, cu mîinile pe umerii ei.

– Am uitat că eşti MacArran, nu-i aşa? Bronwyn, eu....

– Strînge-mă în braţe, şopti ea, doar strînge-mă.

Îmbrăţişarea aproape o strivi.

– N-am putut suporta să te atingă. De fiecare dată cînd îţi atingea mîna.... Şi cînd ţi-a ţinut faţa în palme!

– Opreşte-te! porunci ea. Opreşte-te chiar acum. Se trase de lîngă el. Nimic nu s-a întîmplat între mine şi Hugh Lasco. Îşi închipuia că poate să cîştige orice femeie din lume, iar eu am vrut să-i arăt că nu poate.

Furia lui Stephen reveni.

– În mod cert ai făcut o treabă bună. De aici se vedea ca şi cum aţi fi fost îndrăgostiţi de ani întregi.

– Asta crezi tu? Îţi închipui că aş fi lăsat un bărbat să pună mîna pe mine, aşa cum a făcut el, dacă n-aş fi avut un motiv?

Ochii lui Stephen se întunecară devenind aproape negri.

– Ai avut un motiv! Ştiu ce faci tu în pat. Poate că ai vrut să afli dacă şi alt bărbat poate să te facă să ţipi. Spune-mi, ţi-a descoperit genunchii?

Ea îl privi fix.

– Crezi în mod cinstit că mi-am petrecut după-amiaza în pat cu el?

– Nu, rosti el învins. Nu a fost destul timp şi Hugh....

– Lasă-mă pe mine să termin, rosti ea hotărîtă. Hugh este prietenul tău şi tu ştii că e un bărbat onorabil şi nu ar face cu adevărat ceva aşa lipsit de onorabilitate. Pe de altă parte, eu sînt doar o femeie şi deci fără onoare. Sînt doar un puf de păpădie, care mă duc unde mă bate vîntul, nu-i aşa?

– Îmi interpretezi cuvintele!

– Nu cred. În dimineaţa asta, cînd te-am văzut prima oară aici, erai convins că Hugh poate să mă aibă dacă doreşte. Tot ce avea de făcut era să-mi ceară asta, sau să-mi vorbească dulce. Dacă ai fi învăţat ceva despre mine, ai fi stat în celula asta şi m-ai fi aşteptat cu calm. Apoi am fi putut să rîdem amîndoi despre distracţia pe care i-am oferit-o lui Sir Hugh al tău.

– Ce distracţie? întrebă el cu asprime.

Bronwyn simţi că i se taie respiraţia. Ea învăţase destul de multe despre Stephen în ultimile cîteva luni, încît ajunsese să aibă încredere în el, să-l creadă, chiar să-şi închipuie că-l iubeşte. Dar el nu învăţase nimic despre ea! Credea că e un obiect de joacă, slabă şi lipsită de minte.

Vocea ei fu inexpresivă.

– I-am dat o băutură din nişte ierburi, despre care Kirsty spunea că ar cauza crampe puternice la stomac. Va suferi zile întregi.

Stephen o privi o clipă. Ce mult ar fi vrut să o creadă! I se părea că pierduse jumătate din viaţă, în timp ce o privise sprijinindu-se de Hugh, vorbind cu el. Îndoise gratiile de la fereastră, cînd au dansat împreună. Lui Bronwyn i se vedeau gleznele de sub fustă; razele soarelui sclipeau pe rochia ei. Cum putea să-i ceară să fie raţional, cînd ea l-a transformat aproape într-un animal? Dacă atunci ar fi putut să se elibereze, l-ar fi ucis pe Hugh, şi-ar fi sfîşiat prietenul cu mîinile goale.

Îşi trecu palma peste ochi. Cum putea să-i ceară să gîndească raţional, cînd nu putea să gîndească deloc? O privi minunîndu-se. Oare ce i-a făcut? N-a mai avut un gînd senin, de cînd a văzut-o pentru prima oară, prăbuşită pe duşumea, în cămăşuţa aia udă. S-a luptat pentru ea, era aproape să moară, cînd ea şi-a riscat viaţa pe stînca aceea, pentru unul din oamenii ei, şi aproape a ucis-o, cînd felul ei copilăresc de a se purta, l-a costat viaţa pe Chris. Cum putea să-i vorbească despre raţiune? Alături de ea, dispărea tot ce părea sănătos în el.

– Trebuie să mergem, rosti ea rece şi se întoarse.

O privi părăsind camera, cu Rab după ea. Ar fi vrut să meargă cu ea, să-i spună că are încredere în ea şi că ştie că e cinstită, dar nu putu. Hugh dovedise încă o dată că putea să-i ia femeia lui Stephen. Dulcea Meg îl iubise pe el, dar Hugh a fost capabil să i-o ia. Bronwyn nu făcea nici un secret din faptul că îl considera duşmanul ei. Pentru ea, un englez era la fel de bun ca altul. Poate că Hugh îi făcuse promisiuni în legătură cu clanul ei. Dacă şi clanul a fost implicat.....

Ridică ochii, cînd Rab îl lătră tare. Reveni în prezent şi fugi pe scări, pînă în camera lui Hugh.

Acesta zăcea pe pat, cu genunchii adunaţi la piept şi înconjurat de patru servitori şi trei gărzi de corp.

– Ieşi afară, gîfîi el prin marea de durere care-l năpădise. Nu vreau să te mai văd niciodată, nici pe tine, nici pe căţeaua cu care te-ai însurat. Stephen făcu un pas înapoi, dar nu înainte de a zîmbi. Îi spusese adevărul! Ieşi de aici, am spus! porunci Hugh. Se apucă de stomac şi căzu înapoi în pat.

– Învins de o femeie, rîse Stephen în timp ce părăsea camera. Apoi se grăbi pe scări, pînă în sala mare. Bronwyn îl aştepta, îmbrăcată cu fusta, pledul şi bluza albă. Era din nou fetiţa lui din Highlands. Se îndreptă spre ea, îi atinse braţul, îi zîmbi. Ea se întoarse rece. Bronwyn... începu el.

– Dacă eşti gata, cred că trebuie să plecăm. Dar desigur, tu eşti stăpînul şi vom rămîne dacă poruncesti.

Se uită o clipă în ochii ei albaştri, de gheaţă.

– Nu, nu vreau să rămînem, zise el după o vreme. Îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşa din faţă a casei.

Bronwyn îl urmă încet. Întregul episod începuse ca un joc, un joc copilăresc de puştani, dar în acest fel aflase ceva surprinzător despre soţul ei. Pentru un motiv oarecare, crezuse că ea e cea care trebuie să înveţe să aibă încredere în el. Îl privise în ultimile cîteva luni, observase fără patimă schimbările din el. Îl văzuse trecînd de la un englez arogant la aproape un scoţian. Văzuse cum mult din răceala faţă de oamenii lui îl părăsise şi aceştia, care erau tot englezi, se schimbaseră aproape la fel de mult ca stăpînul lor. Unul după altul începuseră să poarte pledul şi încetaseră să-şi petreacă ore întregi din zi lustruindu-şi

armurile. Apoi, doar cu cîteva zile înainte, Stephen ucisese trei englezi, în efortul de a o salva pe ea şi pe copilaşul lui Kirsty. Pentru Bronwyn acesta fusese gestul final, de care avusese nevoie pentru a crede în el.

Dar Stephen ce a învăţat despre ea? Dezaproba tot ce făcea. O înjura dacă se ocupa de oamenii ei. A fost furios cînd şi-a riscat viaţa, pentru a o salva pe a altuia. Ce trebuia să facă pentru a-i plăcea? Trebuia să încerce să devină altcineva? I-ar plăcea mai mult de ea, dacă ar fi fost ca..... ca frumoasa lui cumnată? Avea o idee clară despre felul cum arăta Judith: amabilă, fără să ridice niciodată vocea, zîmbindu-i în permanenţă şi dulce soţului ei, fără să se certe cu el niciodată, întotdeauna agreabilă.

– Asta e ceea ce vor bărbaţii cu adevărat! îşi spuse ea cu voce scăzută. Stephen se aştepta să stea calmă şi tăcută, să nu-l contrazică niciodată. Exact cum fac englezoaicele! Să-l ia naiba! înjură. Ea nu era o englezoaică papă-lapte! Ea era MacArran şi cu cît Stephen Montgomery învăţa asta mai repede, cu atît mai bine va fi pentru amîndoi.

Îşi ridică nasul în vînt şi se îndreptă spre grajduri.

Printr-un acord tăcut reciproc, nu făcură nici un popas peste noapte. Călăriră în ritm constant, fără să vorbească, fiecare cu propriile lui gînduri privind ultimile două zile. Stephen nu putea să se gîndească decît la imaginea mîinilor lui Hugh pe ea. Ştia că i-a plătit-o, dar nu putea să se oprească să nu-şi dorească să fi fost mai puţin subtilă şi să fi scos cuţitul la el.

În ceea ce o privea pe Bronwyn, ea aproape îl uitase pe Hugh. Ceea ce conta pentru ea era că Stephen

nu avusese încredere în ea, că o acuzase de minciună.

În zorii zilei, în faţa ochilor lor se ridicară zidurile vechiului castel Montgomery. Nu se aşteptase la această fortăreaţă întunecată şi masivă, ci la o casă în genul celei a lui Hugh Lasco. Îşi aruncă privirea spre Stephen şi văzu că i se luminase faţa, probabil cum trebuie că arăta şi ea, de fiecare dată cînd ajungea la Larenston.

– Vom intra prin poarta dinspre rîu, rosti el grăbindu-şi calul.

Faţada zidurilor înalte era dotată cu două turnuri masive, care protejau porţile. Îl urmă pe Stephen spre zidurile mai scunde ce mărgineau un tunel neacoperit care ducea la o poartă mai mică, de pe o altă latură a zidurilor castelului.

Stephen încetini şi intră prudent pe aleea îngustă dintre ziduri. Imediat o săgeată zbură prin aer şi aterizâ la picioarele calului său.

– Cine e acolo? întrebă o voce fără faţă, de sus de pe zid.

– Stephen Montgomery! declară el cu voce tare.

Bronwyn zîmbi, deoarece vocea lui continua să aibă accentul din Highlands.

– Nu eşti lord Stephen, pentru că pe el îl cunosc bine! Acum întoarce-ţi mîrţoaga înapoi şi pleacă. Doar prietenii pătrund între aceste ziduri. Întoarce-te într-o oră la porţile din faţă şi cere permisiune portarului să intri.

– Matthew Greene! strigă Stephen. Ţi-ai uitat propriul stăpîn?

Omul se aplecă peste zid şi se uită în jos.

– Tu eşti! rosti el după o clipă. Deschideţi poarta! strigă apoi cu voce plină de bucurie. Lord Stephen e sănătos! Bine ai venit acasă, my lord!

Stephen îi făcu omului cu mîna şi se conformă. Pe tot parcursul, oamenii de strajă de pe ziduri îi urau bun sosit. La terminarea aleii se deschise o poartă şi intrară într-o curte privată, dominată de casă.

– My lord, ce bine că te văd, rosti un bătrîn luînd frîul din mîna lui Stephen. Nu te-aş fi recunoscut, dacă nu mi-ar fi spus oamenii că eşti tu.

– Ce bine e să fiu acasă, James. Fraţii mei sînt aici?

– Lord Gavin s-a întors acum o oră.

– S-a întors?

– Da, my lord, toţi fraţii tăi te-au căutat. Am auzit că ai fost ucis de soţia aia sălbatică a ta.

– Fii atent ce spui, James! îi porunci Stephen. Absent, făcu un pas înapoi şi o luă pe Bronwyn de mînă. Ea e soţia mea, lady Bronwyn.

– O, my lady, oftă bătrînul. Iartă-mă, am crezut că eşti una din..... ale lordului Stephen. Vreau să spun, că adesea a adus acasă:...

– Ai spus destule. Hai, Bronwyn, rosti Stephen.

Nu-i dădea răgazul să se pregătească. Va fi prezentată familiei, arătînd ca o servitoare. Chiar şi slujitorul lui a gîndit aşa. Ştia cum judecau englezii pe cineva, după îmbrăcăminte, şi se gîndea cu nostalgie la frumoasele rochii pe care le purtase la Sir Thomas Crichton. Tot ce putea să facă era să-şi ţină capul sus şi să îndure umilinţele englezeşti. Cu excepţia perfectei Judith. Fără îndoială, ea va fi amabilă şi politicoasă, un fel de pernă din puf.

– Arăţi speriată de moarte, se repezi Stephen privind-o. Te asigur că Gavin arareori bate femei şi Judith....

Ea ridică o mînă.

– Scuteşte-mă. Am auzit destule despre această Judith. Îşi îndreptă spatele. Mai curînd scoţienii vor renunţa la pledurile lor, decît să o vezi tu pe MacArran temîndu-se de englezi.

El îi zîmbi, apoi împinse uşa unei încăperi strălucitoare de la razele matinale ale soarelui. Bronwyn îi aruncă doar o privire camerei lambrisată minunat, înainte ca atenţia ei să fie atrasă de două persoane care se aflau în mijlocul ei.

– Naiba să te ia, Judith! striga un bărbat înalt. Avea părul negru, ochii cenuşii şi pometii ascuţiţi. Un bărbat extraordinar de frumos, dar acum faţa îi era cuprinsă de furie. Am lăsat indicaţii precise de felul cum vreau să fie reconstruită lăptăria. Am lăsat şi schiţe. Ca şi cum nu aş fi avut suficientă treabă cu dispariţia lui Stephen şi a noii lui soţii, cînd mă întorc acasă găsesc fundaţiile turnate, dar fără nici o asemănare cu planurile mele.

Judith ridică privirea calmă. Avea un păr bogat roşcat, doar parţial acoperit de o glugă franţuzească. Ochii ei străluciră aurii.

– Deoarece planurile tale erau total ineficiente. Ai făcut vreodată unt sau brînză? Măcar ai muls o vacă pentru a face aşa ceva?

Omul o domina, dar micuţa femeie nu tresări.

– Ce dracu' contează dacă nu am muls niciodată o nenorocită de vacă? Era aşa de furios că pometii păreau gata să-i răzbată prin piele. Chestiunea este că ai contramandat ordinele mele. Cum va face asta să arăt în faţa lăptarilor?

Judith îşi îngustă ochii.

– Nu vor fi decît recunoscători că nu trebuie să muncească în cuşca aia de iepuri, pe care ai proiectat-o tu.

– Judith! mîrîi el ameninţător. Dacă mi-aş închipui că ar fi de folos, te-aş bate pînă te-aş învineţi, pentru insolenţă.

– E remarcabil cît de furios devii, cînd am dreptate.

Omul strînse din dinţi şi făcu un pas înainte.

– Gavin! strigă Stephen din spatele lui Bronwyn, luînd o secure din panoplia de pe perete.

Gavin, antrenat pentru război, cu simţurile în permanentă alertă, recunoscu îndemnul. Se răsuci rapid şi apucă securea de război, pe care i-o aruncă Stephen. Pentru o clipă Gavin îşi privi uluit fratele, îmbrăcat în hainele acelea ciudate, apoi securea pe care o ţinea în mînă.

– Pentru a te apăra de Judith, rîse Stephen.

Înainte ca Gavin să poată reacţiona, Judith traversă în goană camera şi se aruncă în braţele lui Stephen.

– Unde ai fost? Te căutăm de zile întregi. Am fost aşa îngrijoraţi pentru tine.

Stephen îşi îngropă faţa în ceafa cumnatei lui.

– Acum eşti bine? Temperatura.....?

Gîfîitul lui Gavin îi întrerupse.

– E suficient de bine, pentru a-şi băga nasul în toate treburile mele.

– Treburile tale? rîse Stephen. Încă n-ai învăţat lecţia?

– Tăceţi, amîndoi, rosti Judith plecînd din braţele lui Stephen.

Gavin îl trase pe fratele lui spre el.

– Unde ai fost? Am auzit că ai fost ucis, apoi că ai fost ucis a doua oară. A fost.... Nu fu în stare să termine, sau să-i spună lui Stephen despre agonia prin care au trecut în timp ce-l căutau.

– Acum sînt bine, după cum poţi vedea, rîse Stephen şi se depărtă cu un pas de fratele lui.

– Eu văd că ai devenit şi mai frumos, rîse Judith apreciind în mod deschis picioarele bronzate şi musculoase ale cumnatului ei.

Gavin o înlănţui posesiv cu braţul.

– Încetează să mai flirtezi cu fratele meu şi, îţi spun de pe acum, că nu intenţionez să îmbrac vreunul din obiectele alea.

Judith rîse uşor şi se lipi de soţul ei.

Bronwn stătea în umbra unui scaun înalt, o străină privind o familie. Aşa că, asta era Judith cea amabilă! Era mai scundă decît Bronwyn; o fiinţă micuţă, frumoasă ca o bijuterie. Acuma stătea fără teamă lîngă soţul ei cel înalt. Asta nu era o femeie care-şi petrecea zilele cu acul în mînă!

Judith fu cea dintîi, care o observă pe Bronwyn privindu-i. Prima ei impresie a fost că Stephen a făcut ceea ce ameninţase cîndva: că şi-a încuiat soţia într-un turn şi şi-a găsit o fată din popor frumoasă, care să-l facă fericit. Dar în timp ce o studia, realiză că nici o fată nu putea să se poarte ca Bronwyn. Nu era doar mîndria de a fi strălucitor de frumoasă, era un fel de mîndrie interioară, care o făcea să stea acolo aşa. Asta era o femeie care ştia că valorează ceva.

Judith îl împinse pe soţul ei deoparte şi se îndreptă spre Bronwyn.

– Lady Bronwyn? întrebă ea blînd întinzîndu-i mîna.

Ochii lui Bronwyn îi întîlniră pe ai Judithei şi chiar în momentul acela se înţeleseră reciproc. Se recunoaşteau una pe alta ca egale.

– Cum ţi-ai dat seama? rîse Stephen. James a crezut că e una din..... ei bine, în mod cert nu soţia mea.

– James e un prost, rosti Judith hotărîtă. Se depărtă cu un pas de Bronwyn studiind

îmbrăcămintea femeii mai înaltă ca ea. Această fustă trebuie că îţi permite o mare libertate de mişcare, nu-i aşa? Şi nu e grea, ca rochia asta, nu?

Bronwyn zîmbi cald.

– E minunat de uşoară, dar şi rochia ta e frumoasă.

– Vino la mine în solar să stăm de vorbă, zise Judith.

Bărbaţii îşi priviră soţiile plecînd, cu gura căscată de uimire.

– Niciodată n-am văzut-o pe Judith tratînd pe cineva în felul acesta, comentă Gavin. Şi de unde a ştiut că e soţia ta? După felul cum e îmbrăcată, eu aş fi fost de acord cu James.

– Şi Bronwyn! afirmă Stephen. Urăşte îmbrăcămintea englezească. Poţi să-ţi imaginezi cîte prelegeri mi s-au ţinut, despre felul îngrăditor în care îşi îmbracă englezii femeile.

Gavin încercă să zîmbească.

– Păr negru şi ochi albaştri! Am văzut-o în realitate, sau a fost doar imaginaţia mea? Credeam că ai spus că e urîtă şi grasă. Nu poate fi realmente stăpîna unui clan, s-ar putea oare?

Stephen chicoti.

– Hai să stăm jos şi, nu crezi că aş putea primi ceva de mîncare? Ochii îi sclipiră. Sau acum servitorii ascultă doar de Judith?

– Dacă n-aş fi aşa de bucuros că eşti bine-sănătos, ţi-aş plăti pentru această remarcă, zise Gavin în timp ce părăsea camera pentru a comanda mîncare şi a trimite pe cineva să-i găsească pe Raine şi pe Miles.

– Cum se simte Judith, în realitate? întrebă Stephen cînd le fu adusă mîncarea. Ştiu că în scrisorile tale mi-ai spus că şi-a revenit complet după pierderea copilului, dar...

Gavin luă din farfuria lui Stephen un ou fiert tare.

– Ai văzut-o, rosti aprig. Trebuie să mă lupt pentru fiecare centimetru de control asupra propriilor mei oameni.

Stephen rîse tare.

– Şi îţi place, rosti el încet.

Gavin zîmbi.

– În mod cert, îmi face viaţa interesantă. De fiecare dată cînd le văd pe unele din soţiile afectate alberoz ale celorlalţi, sînt mulţumit că o am pe Judith. Cred că aş înnebuni dacă n-aş avea o ceartă bună şi stimulativă, măcar o dată pe săptămînă. Destul despre mine! Cum e Bronwyn a ta? E întotdeauna aşa dulce şi docilă, ca acum cîteva minute?

Stephen nu ştia dacă să rîdă sau să plîngă.

– Docilă? Bronwyn! Nici nu ştie ce înseamnă acest cuvînt. Stă rezervată, probabil pentru a se hotărî dacă să folosească un cuţit, sau pe cîinele ăla îndrăcit al ei.

– De ce ar face asta?

– E scoţiană, omule! Scoţienii îi urăsc pe englezi, pentru că le dau foc recoltelor, le violează femeile, penru că englezii sînt o ceată de ticăloşi răi, nesuferiţi, aroganţi, care îşi închipuie că sînt mai buni decît scoţienii cinstiţi, generoşi şi.....

– Stai puţin! rîse Gavin. Ultima oară cînd te-am văzut erai englez.

Stephen se întoarse la mîncarea lui, forţîndu-se să rămînă calm.

– Bănuiesc că am uitat pentru o clipă.

Gavin se lăsă pe speteaza scaunului şi îşi studie fratele.

– După lungimea părului, aş zice că ai uitat de cîteva luni.

– Dacă aş fi în locul tău, eu n-aş critica îmbrăcămintea scoţiană, pînă n-aş încerca-o, se repezi Stephen.

Gavin puse mîna pe braţul fratelui său.

– Ce nu e în regulă? Ce te nelinişteşte?

Stephen se ridică şi se îndreptă spre şemineu.

– Uneori nu ştiu cine sînt. Cînd am plecat în Scoţia, ştiam că sînt un Montgomery, şi mă simţeam chiar plin de noblеţe, în legătură cu misiunea mea acolo. Mă aflam acolo pentru a-i învăţa pe scoţienii ignoranţi felul nostru de a fi, mai civilizat. Îşi trecu mîna prin păr. Nu sînt ignoranţi, Gavin. Departe de asta. Doamne, cîte am putea să învăţăm noi de la ei! Noi nu ştim nici măcar ce înseamnă loialitate. Clanul lui Bronwyn ar muri pentru ea şi să fiu al naibii, dacă ea n-ar fi în stare – şi chiar a făcut-o – să-şi primejduiască viaţa pentru ei. Femeile lor iau parte la consilii şi decizii şi am auzit femei dînd verdicte bune.

– Ca Judith, rosti liniştit Gavin.

– Da! afirmă tare Stephen. Dar ea trebuie să se lupte cu tine pentru fiecare centimetru.

– Sigur că da, răspunse ferm Gavin. Femeile trebuie.....

Rîsul lui Stephen îl opri.

– Undeva, de-a lungul drumului, am încetat să mai cred că „femeile trebuie".

– Spune-mi mai multe despre Scoţia, rosti Gavin vrînd să schimbe subiectul.

Stephen se aşează din nou întorcîndu-se la mîncarea lui. Vocea lui părea îndepărtată.

– E un loc frumos.

– Am auzit că nu face altceva decât să plouă.

Stephen dădu din mînă.

– Ce înseamnă puţină ploaie pentru un scoţian?

Gavin rămase gînditor privind-şi fratele şi intuind ce se afla în spatele cuvintelor.

– Christopher Audley s-a dus acolo acum cîtva timp. Te-a găsit, înainte de a te însura?

Stephen îşi împinse mîncarea deoparte.

– În Scoţia, Chris a fost ucis.

– Cum?

Stephen se întreba cum ar putea să explice că Chris a fost omorît, în ceea ce pentru un cavaler ca Gavin, însemna o luptă lipsită de onoare.

– Un raid la furat de vite. Unii dintre oamenii lui Bronwyn au fost ucişi încercînd să-l apere.

– Să-l apere pe Chris? Dar era un luptător excelent. Armura lui....

– La dracu' cu armura lui! se repezi Stephen. Omul n-a fost în stare să alerge. Era, aşa cum a spus Douglas, prins în capcana unui sicriu de fier.

– Nu înţeleg. Cum?

Stephen a fost scutit să mai răspundă de uşa care s-a deschis brusc.

Raine şi Miles năvăliră în încăpere. Raine tropăi pe podea, paşii lui zguduind ferestrele. Îl ridică pe fratele lui mai mare, dar mai uşor, într-o îmbrăţişare sufocantă.

– Stephen! Am auzit că ai murit.

– Şi chiar va muri, dacă nu-i dai drumul, rosti Miles calm.

Raine mai slăbi din strînsoarea îmbrăţişării.

– Eşti tot un mititel piele şi os, rosti plin de el.

Stephen îi zîmbi fratelui său, apoi îşi îndreptă braţele spre cele ale lui Raine. Şi zîmbi şi mai larg simţind braţele acestuia mişcîndu-se pentru a scăpa. Stephen strînse şi mai tare, iar Raine se încordă şi mai mult. Raine pierdu.

Stephen zîmbi de o plăcere pură. Nu existau mulţi bărbai care să învingă puterea fratelui său, fără să recurgă la o armă. Îi adresă mulţumiri tăcute lui Tam.

Raine făcu un pas lateral şi îi zîmbi fratelui cu mîndrie.

– Se pare că Scoţia ţi-a priit.

– Sau tu ţi-ai neglijat antrenamentele, rosti Stephen încrezut.

Gropiţele lui Raine se adînciră.

– Poate că ţi-ar plăcea să încerci şi tu.

– Hei! interveni Miles făcînd un pas între ei. Nu-l lăsa pe Raine să te ucidă, înainte de a-ţi putea ura bun venit acasă. Îl îmbrăţişă pe Stephen.

– Ai crescut, Miles, rosti acesta, şi ai luat în greutate.

Gavin sforăi.

– Femeile! Două din ajutoarele de la bucătărie încearcă să vadă care dintre ele o poate întrece pe cealaltă.

– Am înţeles, rîse Stephen. Şi premiul este mezinul nostru?

Raine rîse la rîndul lui.

– Ceea ce mai rămîne din el, după ce celelalte femei l-au terminat.

Miles îşi ignoră fraţii. Arareori zîmbea deschis, aşa ca fraţii lui. Era un bărbat solemn şi emoţia pe care o

resimţea se vedea doar în ochii lui cenuşii, pătrunzători. Acum privi prin încăpere.

– James spune că soţia ta a venit cu tine.

– Lasă-i-o lui Miles, rîse Gavin. Cel puţin acum pot să o am pe Judith doar pentru mine. De fiecare dată cînd mă uit, ea e cu unul din fraţii ăştia ai mei, lipsiţi de valoare.

– Gavin o munceşte ca pe un şerb, rosti Raine pe jumătate serios.

Stephen zîmbi. Era bine să fie din nou acasă, să-i vadă pe Gavin şi pe Raine certîndu-se, să-i audă necăjindu-l pe Miles. În ultimile cîteva luni, fraţii lui se schimbaseră foarte puţin. Raine, dacă se putea, arăta mai puternic şi mai plin de sănătate, cu dragostea lui pentru omenire manifestată deschis. Miles încă mai stătea deoparte, depărtat de grupul lor. Dar Gavin îi ţinea pe toţi uniţi. Gavin era cel solid, cel îndrăgostit de pămînt. Unde era Gavin, era şi căminul fraţilor Montgomery.

– Nu sînt sigur că sînt gata să o întîlneşti pe Bronwyn, începu Stephen.

– Ruşinoasă, nu-i aşa? întrebă Raine interesat. Speram că nu ai cărat-o toată Anglia după tine. Dar unde sînt căruţele cu bagaje? Unde sînt oamenii tăi?

Stephen inspiră adînc şi rîse. N-o să-l creadă niciodată dacă le va spune adevărul.

– Nu, n-aş numi-o pe Bronwyn ruşinoasă, chicoti el.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Bronwyn era cufundată pînă la gît într-o cadă cu apă fierbinte şi plină de spumă. Un foc ardea strălucitor în şemineul cel mare, încălzind camera şi parfumînd-o. Se relaxă în cadă şi privi în jur. Camera unde se afla baia era frumoasă, de la tavanul cu grinzi aparente pînă la pardoseala din gresie spaniolă. Pereţii erau din lemn, vopsiţi în alb, cu mici boboci de trandafir răsucindu-se pe la colţuri. Patul enorm cu baldachin avea perdele de catifea de un roşu aprins. Scaunele, băncile şi dulapurile erau toate frumos sculptate de mînă, cu arcade înalte, gotice.

Bronwyn zîmbi şi se întinse în cadă. Era plăcut să te afli într-un asemenea lux, chiar dacă în acelaşi timp simţea că banii puteau să fie cheltuiţi pentru altceva. Ea şi Stephen văzuseră mare sărăcie, în timp ce călăreau pe proprietatea Montgomery. În ceea ce o privea, ea ar fi folosit banii pentru oamenii ei, dar ştia că englezii sînt altfel.

Închise ochii şi se gîndi la ultimele cîteva minute. Zîmbi gîndindu-se la acea Judith la care se aşteptase şi la Judith pe care o întîlnise. Se aşteptase la o femeie blîndă, dulce, dar nu era nimic blînd în Judith. Nu exista nici un servitor care să nu sară la porunca ei.

Înainte ca Bronwyn să-şi fi dat seama pe deplin ce se întîmplă, se trezise dezbrăcată şi băgată în cadă. Nu ştiuse, dar apa fierbinte era exact ceea ce avea nevoie.

Uşa se deschise încet şi intră Judith.

– Te simţi mai bine? întrebă ea.

– Mult. Uitasem cum e cînd eşti aşa răsfăţată.

Judith se strîmbă şi îi întinse un prosop de baie, mare şi cald.

– Mi-e teamă că bărbaţii Montgomery nu sînt dintre cei care-şi răsfaţă femeile. Gavin nu pregetă să-mi ceară să călăresc cu el, prin cea mai rea furtună.

Bronwyn îşi înfăşură prosopul în jurul trupului şi o privi atentă pe Judith.

– Şi ce ai face dacă, te-ar pofti să stai acasă? întrebă calmă.

Judith rîse cu căldură.

– N-aş sta acasă. Adesea, lui Gavin îi scapă ceea ce consideră el că sînt nişte detalii lipsite de importanţă, cum ar fi un administrator care fură grîul din magazii.

Bronwyn se aşeză în faţa focului şi oftă.

– Aş vrea să poţi să te uiţi la registrele mele. Mi-e teamă că şi eu le cam neglijez.

Judith luă un pieptăn de fildeş şi începu să descîlcească părul poaspăt spălat al cumnatei ei.

– Tu trebuie să ai în vedere ceva mai mult decît recolta dintr-o magazie. Spune-mi, cum este să fii stăpîna unui clan, cu toţi tinerii aceia frumoşi supunîndu-se fiecărei dorinţe pe care o ai ?

Bronwyn izbucni în rîs, atît din cauza tonului plin de alean al lui Judith, cît şi de absurditatea ideii. Se ridică, se strecură într-o rochie de la Judith şi începu să tragă de încîlcelile din păr.

– E o mare responsabilitate, afirmă serioasă. Iar în ceea ce-i priveşte pe bărbaţii care mi se supun..... Oftă şi scoase cîteva fire de păr din piept㎠. În Scoţia nu sîntem ca voi, în Anglia. Aici femeile sînt tratate ca şi cum ar fi altfel decît bărbaţii.

– Ca şi cum n-am avea minte! sublinie Judith.

– Da, adevărat, dar atunci cînd se crede că femeile sînt inteligente, se aşteaptă mai mult de la ele.

– Nu înţeleg, afirmă Judith.

– Oamenii mei nu mi se supun orbeşte. Ei pun întrebări despre fiecare pas pe care-l fac. În Scoţia fiecare bărbat crede că e egalul tuturor celorlalţi. Stephen le spune oamenilor lui să pună şeaua pe cai şi să fie gata într-o oră. Oamenii nu-l întreabă nimic.

– Încep să înţeleg, rosti Judith. Oamenii tăi vor să ştie unde merg şi de ce? În cazul acesta, asta poate....

– Să mă înfurie uneori, termină Bronwyn propoziţia. Există un bărbat, mai bătrîn, Tam, care îmi supraveghează fiecare mişcare şi comentează fiecare hotărîre pe care o iau. Apoi există şi fiii lui Tam, care mă contrazic de cîte ori au ocazia. De fapt, eu iau numai hotărîrile minore. Toate cele majore sînt un efort comun.

– Dar ce se întîmplă cînd tu vrei ceva şi ei sînt împotrivă? Ce faci?

Bronwyn zîmbi uşor.

– Există metode de ai ocoli pe bărbaţi, chiar pe cei care te supraveghează ca nişte vulturi.

A fost rîndul lui Judith să rîdă.

– Ca povestea cu lăptăria! Nu puteam să-l las pe Gavin să construiască una oribilă, aşa cum a proiectat-o el. A trebuit să-i pun pe oameni să muncească

toată noaptea, pentru a săpa fundaţiile înainte de întoarcerea lui. Ştiam să e prea cumpătat pentru a le schimba şi prea mîndru pentru a admite că am avut dreptate.

Bronwyn se aşează pe bancă lîngă cumnata ei.

– Şi cînd te gîndeşti că mi-a fost teamă să mă întîlnesc cu tine. Stephen spunea..... ei bine, felul în care te-a descris m-a făcut să cred că nu erai nimic altceva decît o idioată frumoasă, dar fără viaţă.

– Stephen! rîse Judith, apoi îi luă mîna. Eu am fost cea care l-a făcut să întîrzie la nunta voastră. Am fost îngrozită, cînd am descoperit că nu ţi-a trimis nici măcar un mesaj, pentru a se explica. Ezită un moment. Am auzit că ţi-a cauzat nişte probleme.

– Stephen Montgomery îşi cauzează lui însuşi probleme, răspunse Bronwyn hotărîtă. Sînt clipe cînd poate fi cel mai arogant, nesuferit, iritant....

– Fascinant om în viaţă, completă Judith. Nu-mi spune mie. Îi cunosc prea bine pe toţi, de cînd m-am măritat cu unul. Dar nu l-aş trăda pe Gavin pentru toţi bărbaţii parfumaţi şi galanţi din lume. Trebuie că simţi acelaşi lucru pentru Stephen.

Bronwyn ştia că ar fi trebuit să răspundă, dar nu avea idee despre ce voia ea să vorbească.

Brusc Rab se ridică în picioare dînd din coadă şi lătrînd emoţionat la uşa camerei.

Stephen intră, îngenunche şi îl scărpină după urechi.

– Voi două păreţi încîntate de ceva, rosti el.

– O clipă de pace şi linişte e o încîntare, replică Bronwyn.

Stephen îi zîmbi lui Judith.

– Poate că atît timp cît ne aflăm aici, ai putea să-i mai îndulceşti puţin limba. Apropo, jos se află un om care vorbeşte aiurea despre nişte rochii.

– Minunat! declară Judith şi practic ieşi alergînd din cameră.

– Despre ce a fost vorba? întrebă Stephen ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre soţia lui. Îi luă o buclă udă de pe piept. Arăţi la fel de ispititoare, ca o dimineaţă proaspătă de primăvară. Ea se retrase de lîngă el şi privi focul. Bronwyn, tot mai eşti supărată în legătură cu ce s-a întîmplat la Hugh, nu-i aşa?

Se întoarse pentru a-i face faţă.

– Supărată? întrebă rece. Nu. Nu sînt supărată. Mai curînd am fost nesăbuită, asta-i tot.

– Nesăbuită? întrebă punîndu-şi mîna pe umărul ei. Nu-i păsa de furiile ei şi nici cînd scotea cuţitul la el, cum îl supăra această răceală a ei. Cum adică nesăbuită?

Se întoarse spre el.

– Începusem să cred că ar putea să existe ceva între noi.

– Dragoste? întrebă el şi ochii îi străluciră, în timp ce un zîmbet îi curba buzele. Nu greşesc dacă admit că mă iubeşti.

Ea se strîmbă la el şi îi împinse mîna deoparte.

– Dragoste! rosti ea furioasă. Vorbesc despre lucruri mai importante, decît dragostea dintre un bărbat şi o femeie. Vorbesc despre încredere şi loialitate şi despre fidelitatea unui om faţă de altul.

El se încruntă.

– Nu am idee despre ce vorbeşti. Am crezut că dragostea e cel mai important lucru pe care îl doresc cele mai multe femei.

Ea oftă exasperată şi vocea îi era calmă cînd vorbi:

– Cînd o să ajungi să înveţi că eu nu sînt „cele mai multe femei"? Eu sînt Bronwyn MacArran şi sînt unică. Poate că cele mai multe femei cred că dragostea e scopul major al vieţii lor, eu însă am dragoste. Oamenii mei mă iubesc, Tam mă iubeşte. Am prietenia femeilor din clanul meu şi acum chiar şi a lui Kirsty, o MacGregor.

– Şi eu unde mă încadrez în toată schema asta? întrebă Stephen cu falca căzută.

– Sînt sigură că ne iubim unul pe altul, în felul în care crezi tu. Am fost îngrijorată pentru tine, cînd săgeata lui Davey te-a rănit, iar tu adeseori demonstrezi că eşti îngrijorat pentru mine.

– Mulţumesc pentru aceste mici favoruri, rosti el crunt. Şi cred că ţi-ar face plăcere să auzi că şi eu te iubesc.

Ea îl privi iute şi simţi cum îi sare inima la vorbele lui, dar nu i-o spuse.

– Vreau mai mult decît dragoste. Vreau ceva care să dureze dincolo de pielea mea fină şi de talia mea subţire. Făcu o clipă pauză. Vreau respect. Vreau onoare şi încredere. Nu vreau să fiu acuzată că sînt mincinoasă, şi nici nu vreau gelozia ta. Ca o MacArran, trebuie să trăiesc într-o lume a bărbaţilor, şi nu vreau un soţ care mă acuză de tot felul de lucruri lipsite de onoare, cînd nu e el de faţă.

Un muşchi din maxilarul lui Stephen se mişca.

– Aşa! Deci trebuie să stau şi să văd un bărbat după altul atingîndu-te şi să nu spun nimic?

– Nu cred să fi fost mai mult de unul. Ar fi trebuit să judeci că există un motiv în spatele acţiunilor mele.

– Să judec! Să te ia naiba, Bronwyn! Cum aş putea să mai judec, cînd te atinge altcineva?

Lătratul lui Rab o scuti de răspuns. Uşa se deschise scîrţîind.

– E cuminte? întrebă Judith privindu-l pe Rab.

– Vino, Rab, porunci Bronwyn în timp ce Judith intra. Nu-ţi va face nimic, decît dacă vii la mine înarmată.

– Am să-mi aduc aminte, rîse Judith şi ridică baţele. În ele ducea o rochie de catifea cafenie închis, brodată peste tot cu fir greu de aur. Pentru tine, afirmă ea. Să vedem dacă ţi se potriveşte.

– Cum.....? începu Bronwyn luînd luxoasa rochie.

Judith zîmbi ca de un secret.

– Există un omuleţ îngrozitor care lucrează pentru Gavin; îl încuie în pivniţă pentru orice fel de.... indiscreţii. Am hotărît să folosesc talentele omului. I-am dat o pungă de arginţi, i-am comunicat înălţimea ta şi i-am spus să-mi facă o rochie demnă de o lady.

– E minunată, şopti Bronwyn dezmierdînd catifeaua cu degetele. Ai fost aşa de amabilă cu mine, mai făcut să mă simt atît de binevenită.

Judith se uita fix la Stephen, care stătea cu spatele la ele. Îi puse mîna pe umăr.

– Stephen, te simţi bine? Arăţi obosit.

El încercă să zîmbească şi absent îi sărută mîna.

– Poate că aşa şi sînt. Se întoarse spre Bronwyn. Fraţii mei ar dori să te cunoască, spuse el oficial. Aş fi onorat dacă ne-ai face o vizită. Apoi se răsuci şi părăsi încăperea.

Judith nu întrebă ce s-a întîmplat între noii însuraţei. Voia doar să le facă vizita cît mai lipsită de neînţelegeri posibil.

– Vino, te ajut să te îmbraci. Mîine va trebui să încerci noua îmbrăcăminte, pe care am comandat-o pentu tine.

– Noua....? N-ar fi trebuit să faci asta.

– Dar am făcut-o, aşa că cel puţin vei putea să te bucuri de ele. Acum, hai să vedem dacă ţi se potriveşte.

Cîteva ore mai tîrziu, Bronwyn era îmbrăcată şi dichisită, spre marea satisfacţie a lui Judith. Aceasta îi spusese că învăţase o mulţime de trucuri cît a fost la curte, un loc care nu are să-i pese dacă nu-l va mai vizita vreodată. I-a plăcut atît de mult felul scoţian cum îşi lăsa părul liber Bronwyn, încît şi-a scos gluga şi şi-a lăsat şi ea părul bogat şi roşcat să-i atîrne pe spate. Judith purta o rochie de satin violet, cu mînecile şi tivul garnisite cu nurcă maro închis. O centură de aur împodobită cu ametiste purpurii îi înconjura talia.

Bronwyn îşi netezi catifeaua pe şolduri. Rochia era grea şi strînsă pe trup, dar astăzi îi plăcea. Decolteul pătrat, adînc, îi punea în evidenţă pieptul plin. Mînecile bufante erau despicate dînd la iveală ţesătura subţire aurie. Îşi îndreptă umerii şi coborî scările pentru a-şi întîlni cumnaţii.

Cei patru bărbaţi stăteau unul lîngă altul, în faţa şemineului de piatră din salonul de iarnă şi atît Bronwyn cît şi Judith se opriră o clipă pentru a-i privi cu mîndrie.

Stephen îşi tăiase puţin părul lung şi-şi scosese hainele scoţiene, astfel că Bronwyn simţi un junghi brusc, de parcă l-ar fi pierdut pe highlanderul care fusese. Purta o haină de catifea bleumarin, cu guler

bogat de zibelină. Picioarele puternice şi musculoase erau strînse în ciorapi lungi de lînă bleumarin.

Gavin era îmbrăcat în cenuşiu, cu haina garnisită cu blană de veveriţă gri. Raine purta catifea neagră, cu gulerul brodat cu fir de argint, lucrat cu un model complicat spaniol. Haina lui Miles era din catifea verde-smarald, cu mînecile crestate, pentru a se vedea ţesătura argintie de dedesubt. Pe mînecile cămăşii avea cusute perle.

Miles a fost primul care s-a răsucit şi le-a văzut pe cele două femei. Puse cupa de argint cu vin pe poliţa căminului şi le veni în întîmpinare. Apoi se opri în faţa lui Bronwyn, cu ochii întunecaţi aproape negri – foc negru fierbinte – şi puse un genunchi în pămînt în faţa ei.

– Sînt onorat, şopti cu o reverenţă mare şi capul plecat.

Bronwyn se uită la ceilalţi consternată.

Judith îi zîmbi cumnatei sale cu mîndrie.

– Îmi dai voie să ţi-l recomand pe Miles?

Bronwyn întinse mîna şi Miles o luă şi o sărută îndelung.

– Ţi-ai spus punctul de vedere, Miles, rosti Stephen sarcastic.

Gavin rîse şi îl bătu pe Stephen pe umăr, cu atîta putere că vinul îl stropi pe mînă.

– Acum am pe cineva care să mă ajute cu fratele ăsta al nostru, rosti Gavin. Lady Bronwyn, pot să mă recomand puţin mai oficial? Sînt Gavin Montgomery.

Bronwyn îşi trase mîna din strînsoarea lui Miles şi cu regret ochii ei îl părăsiră. Exista ceva extraordinar, ce te intriga la tînărul acesta. Dădu mîna cu Gavin, apoi se întoarse spre celălalt frate.

– Şi tu trebuie să fii Raine. Am auzit cîte ceva despre tine.

– Ceva şi de bine? întrebă Raine luîndu-i mîna şi zîmbind, încît gropiţele i se adînciră.

– Foarte puţine, răspunse ea cinstit. Unul din oamenii mei, Tam, mare cît un stejar, a fost antrenorul lui Stephen în Scoţia. Săptămîni întregi am auzit numele tău rostit ca un îndemn pentru Stephen, de cîte ori încerca să scape de pretenţiile destul de extenuante ale lui Tam.

Raine rîse tare.

– Trebuie că a funcţionat, pentru că m-a băut în dimineaţa asta într-o luptă scurtă. Îl privi pe Stephen. Deşi desigur va trebui să accepte provocarea mea la un meci mai lung.

Bronwyn deschise larg ochii şi studie masivitatea umerilor largi ai lui Raine şi pieptul bombat.

– Mie mi se pare că prima oară va fi singura dată necesară pentru a bate un bărbat.

Raine o apucă de umeri şi exuberant o sărută pe obraz.

– Stephen, trebuie să o păstrezi cu mare atenţie, rîse el.

– Încerc, răspunse acesta în timp ce o luă de mînă, chiar înainte ca Miles să o apuce din nou. Cina e gata, nu mergem? întrebă el privind-o în ochi.

Ea îi zîmbi dulce, ca şi cum niciodată nu s-ar fi certat.

– Da, te rog, rosti sfioasă.

Şi de abia atunci cînd se aşezară la masă şi fură aduse rînduri-rînduri de mîncare, realiză Bronwyn ce diferiţi erau aceşti oameni de englezii pe care îi întîlnise înainte. Această familie veselă şi fericită nu

semăna cu oamenii pe care îi întîlnise la Sir Thomas Crichton. Judith cheltuise enorm străduindu-se să-i ureze bun sosit. Fraţii lui Stephen au acceptat-o şi n-au făcut nici o remarcă ironică, în legătură cu faptul că era conducătoarea unui clan.

Deodată totul părea să se învîrtească în jurul ei. Crescuse urîndu-i pe MacGrgori şi pe englezi. Acum era naşa unui MacGregor şi se trezi iubind această familie englezească, atît de apropiată şi de caldă. MacGregorii îi uciseseră pe MacArrani secole de-a rîndul. Englezii îi uciseseră tatăl. Cum putea să iubească nişte oameni, pe care trebuia să-i urască?

– Lady Bronwyn? i se adresă Gavin. Vinul e prea tare pentru tine?

– Nu, zîmbi ea. Totul e perfect. Şi mi-e teamă că tocmai asta e problema mea.

O studie o clipă.

– Vreau să ştii că acum şi noi sîntem familia ta. Dacă ai nevoie de vreunul dintre noi, oricînd, vom fi aici.

– Mulţumesc, răspunse ea serioasă. Ştia că el înţelegea exact ceea ce spunea.

După masă, Judith o luă pe Bronwyn la un tur al spaţiului dintre zidurile castelului. Zidurile formau două cercuri. Cel exterior unde servitorii castelului trăiau şi munceau şi cercul interior ce proteja familia. Bronwyn asculta şi punea sute de întrebări despre eficienţa incredibilă şi bine organizată a complexului castelului. Pogoanele de teren din interiorul zidurilor înalte şi groase aproape că se puteau întreţine singure.

Stephen le opri, în timp ce vorbeau cu un fierar, şi Judith îi arăta o nouă tehnică de forjare.

– Bronwyn, rosti Stephen, aş putea să vorbesc puţin cu tine?

Ştia că are ceva serios de spus, aşa că îl urmă afară, unde putea să fie mai intim.

– Gavin şi cu mine ne întoarcem la Larenston, pentru a aduce trupul lui Chris.

– Probabil că Tam l-a îngropat deja pînă acum.

El dădu din cap.

– Ştiu, dar simt că datorăm asta familiei lui Chris. Ei nici măcar nu ştiu că a murit. Va fi de mare ajutor, dacă va putea fi îngropat în pămîntul lui.

Ea dădu afirmativ din cap.

– Lui Chris nu-i plăcea Scoţia, rosti ea solemnă.

El îşi plimbă degetele pe obrazul ei.

– Este pentru prima oară de cînd ne-am căsătorit că vom fi despărţiţi. Mi-ar plăcea să cred.... Se opri şi mîna îi căzu.

– Stephen.... începu ea.

Deodată el o luă în braţe şi o ţinu strîns lipită de el.

– Aş vrea să ne întoarcem la timpul petrecut cu Kirsty şi Donald. Păreai aşa fericită acolo. Se agăţă de el. În ciuda pericolului în care fuseseră, şi ea îşi amintea vremea aceea fericită. Ai ajuns să însemni aşa de mult pentru mine, şopti el. Urăsc să te părăsesc cînd eşti aşa.... rece cu mine.

Cînd ea rîse, el o împinse de lîngă el încruntîndu-se.

– Te amuz? o întrebă furios.

– Mă gîndeam că mă simt foarte departe de a fi rece, în acest moment. Spune-mi cît mai aveţi înainte de a pleca?

– Cîteva minute, răspunse el cu un ton de atît de plin de regrete, încît ea rîse din nou.

– Şi cît de mult pînă vă întoarceţi?

El îşi puse degetele sub bărbia ei.

– Cel puţin trei zile lungi, lungi. Cunoscîndu-l pe Gavin, vom călări în forţă. Zîmbi. Nu ne vom opri la fiecare cîteva ore, cum am făcut noi doi.

Ea îşi aruncă braţele de gîtul lui.

– N-ai să mă uiţi cît timp eşti plecat? şopti cu buzele lipite de ale lui.

– La fel de uşor cum aş putea să uit un uragan, rosti el şi chicoti cînd ea încercă să-i scape din braţe. Vino aici, supusa mea, ordonă el.

Gura lui o prinse pe a ei, în aşa fel încît uită toate gîndurile despre onoare şi respect. Îşi aminti doar de zbenguielile din mlaştinile din Highlands. Mîna lui îi mută capul aducîndu-l spre gura lui şi ea deschise buzele, sorbind dulceaţa vîrfului limbii lui. Îşi lipi trupul şi mai strîns de el şi îşi încordă mai tare braţele.

– Stephen.... începu ea.

El îi puse două degete pe buze.

– Avem multe despre care trebuie să vorbim, cînd mă întorc. Eşti dornică?

Ea zîmbi fericiă.

– Da, sînt foarte dornică.

O sărută încă o dată, cu nostalgie şi cu promisiunea a ceea ce va urma. Cînd se întoarse, a făcut-o cu o evidentă neplăcere.

Era noapte cînd Bronwyn realiză ce mult îi lipsea Stephen. Marele pat din frumosul dormitor pardosit cu plăci de ceramică părea rece şi insuportabil. Se gîndi la Stephen călărind spre Scoţia, fără să-şi permită odihna de noapte. Se blestemă pentru că nu a insistat să se ducă cu el.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît mai neliniştită devenea. Aruncă cuverturile de pe ea şi se îndreptă

repede pe pardoseala rece, spre un dulap din colţ. Îşi scoase de acolo îmbrăcămintea din Highlands şi în cîteva minute îşi încheia pledul pe umăr. Gîndea că poate o plimbare prin curtea de jos o va ajuta să adoarmă.

Imediat ce fu afară, un bocănit de copite de cal, în curtea acoperită cu cărămizi, stîrni un ecou ce se izbi de ziduri.

– Stephen! gîfîi ea şi începu să alerge. Ştia că numai familiei i se permitea să intre noaptea în acest loc.

– Lady Mary, rosti imediat cineva. Ce bine să vă revăd! Aţi avut o călătorie plăcută?

– Cît de plăcută mi-am dorit, James, se auzi un glas amabil şi blînd.

– Să o chem pe Lady Judith?

– Nu. Nu o deranja. Are nevoie de odihnă. Pot să-mi găsesc singură drumul.

Bronwyn stătea în umbră şi privea cum unul dintre servitorii castelului o ajuta pe Lady Mary să descalece. Îşi aminti cum Stephen o comparase pe sora lui cu o Madonă şi spunea că aduce pacea şi că locuieşte într-o mănăstire de lîngă proprietăţile Montgomery.

– V-am aşteptat mai de mult, rosti James. Sper că nu e nimic în neregulă.

– Unul dintre copii s-a îmbolnăvit. Am rămas să-l îngrijesc.

– Ai o inimă aşa bună, Lady Mary. Nu poţi să ai grijă de toţi copiii cerşetorilor. Unii dintr ei au taţi asasini. Şi mamele la fel, ca să spunem adevărul.

Mary fu gata să vorbească, apoi se opri şi se întoarse spre Bronwyn. Zîmbi.

– Aveam senzaţia stranie că sînt privită. Făcu un pas înainte. Tu trebuie să fii Bronwyn a lui Stephen.

Curtea era foarte slab luminată, doar de razele lunii şi un singur felinar. Mary era scundă şi durdulie, cu o faţă perfect ovală. Era o faţă în care putea oricine să se încreadă.

– De unde ştii? zîmbi Bronwyn. N-am fost în stare să-l prostesc pe niciunul din familie.

– Am auzit despre inimoşii scoţieni. Pentru a rezista vîntului care bîntuie acolo, au nevoie de multă vitalitate.

Bronwyn rîse.

– Vino în salonul de iarnă şi am să fac pentru tine un foc uriaş, în cîteva minute.

– Sună paradisiac, rosti Mary ţinîndu-şi mîinele sub mantaua întunecată de lînă.

Mary o urmă pe cumnata ei în camera mare şi lambrisată, apoi rămase liniştită în timp ce Bronwyn zgîndărea şi alimenta focul. Zîmbi, încîntată că o doamnă de rangul lui Bronwyn, se simţea bine făcînd munci umile.

Bronwyn se întoarse.

– Trebuie că eşti obosită. Poate că ar trebui să se aprindă focul în camera ta.

Mary se aşează pe un scaun acoperit cu o pernă şi îşi întinse mîinile spre foc.

– Sînt obosită, prea obosită ca să mă duc la culcare. Mi-ar plăcea să stau doar aici o clipă, să mă încălzesc. Bronwyn se opri înainte de a aşeza vătraiul în suportul lui. Mary într-adevăr arăta ca o Madonă. Faţa ei ovală avea o frunte înaltă şi senină, deasupra unor ochi căprui, blînzi şi expresivi. Gura era mică, gingaşă, delicată şi avea şi o gropiţă în unul din obraji. Gropiţele lui Raine, gîndi Bronwyn. E bine să fii din

nou acasă, continuă Mary, apoi se uită la Bronwyn. De ce eşti trează? întrebă cu asprime. Stephen a.....?

Bronwyn rîse şi-şi luă un scaun lîngă Mary.

– El şi Gavin s-au înapoiat în Scoţia să.... aducă acasă cadavrul unui prieten.

– Christopher, rosti Mary şi oftă rezemîndu-se de speteaza scaunului.

– Ştiai de el? întrebă Bronwyn aproape înfricoşată.

– Da. Stephen mi-a scris de moartea lui.

Bronwyn era foarte tăcută.

– Ţi-a spus că eu am fost una din cauzele morţii lui Chris?

– Nu! Şi nici nu trebuie să crezi asta. A spus că aroganţa lui Chris i-a provocat moartea. A spus că englezii se sinucid cînd intră în Highlands.

– Şi englezii au ucis o mulţime de highlanderi! rosti dîrză Bronwyn, apoi se întoarse şi o privi rapid pe Mari. Scuză-mă. Am uitat....

– Că şi noi sîntem englezi? E un compliment, sînt sigură. O studie pe Bronwyn în lumina blîndă a focului. Stephen mi-a vorbit de frumuseţea ta, dar nu mi-a spus nici pe jumătate adevărul.

Bronwyn se strîmbă.

– Dă prea multă importanţă felului cum arată o femeie.

Mary rîse.

– Ai să descoperi ce a descoperit şi Judith. Fraţii mei cred că toate femeile sînt ca mine, fără minte şi pasiune.

Bronwyn se uită la ea.

– Dar, în mod sigur....

Mary ridică o mînă.

– În mod sigur, o femeie cu fraţi aşa pasionali ca ai mei ar trebuie să fie şi ea la fel? Nu asta ai vrut să spui? Dar nu mai aşteptă răspunsul. Nu. Mi-e teamă că tind să fug de viaţă. Femeile ca Judith – şi ca tine dacă am ghicit bine din scrisorile lui Stephen – apucă viaţa cu ambele mîini.

Bronwyn nu ştia ce să răspundă. Se gîndi ce ciudată era conversaţia lor. Discutau ca şi cum se cunoşteau de ani de zile, în loc de cîteva minute. Dar într-un fel, liniştea încăperii şi felul în care lumina focului părea că le izolează de colţurile întunecate, făcea ca totul să pară ceva normal.

– Spune-mi, te simţi singură? întrebă Mary. Îţi lipseşte modul de trai al scoţienilor? Familia ta, prietenii?

Trecu o vreme, pînă cînd Bronwyn răspunse.

– Da, îmi lipsesc prietenii. Se gîndea la Tam, la Douglas şi la tot poporul ei. Da, îmi lipsesc foarte mult.

– Şi acum a plecat şi Stephen. Poate că mîine am putea să călărim împreună. Mi-ar plăcea să aflu cîte ceva despre Scoţia.

Bronwyn zîmbi şi se lăsă pe speteaza scaunului. I-ar plăcea foarte mult să petreacă o zi alături de această femeie. Exista ceva calm şi plin de pace în legătură cu ea, ceva de care Bronwyn simţea că are nevoie în această clipă.

Bronwyn petrecu următoarele două zile cu Lady Mary şi nu după mult timp o îndrăgi pe această femeie. În timp ce Judith era ocupată cu registrele şi grijile administrării propriei ei moşii vaste, ca şi a lui Gavin, Mary şi Bronwyn descoperiră reciproca lor dragoste de oameni. Bronwyn nu fusese niciodată interesată de cifre şi hîrtii, dar putea să afle mai multe despre prosperitatea unui loc vorbind cu oamenii, decît în alte

feluri. Ea şi Mary călăriră pe pogoane şi pogoane de teren şi vorbiră cu toată lumea. Şerbii au fost timizi la început, dar în curînd răspundeau la felul deschis de a fi al lui Bronwyn. Era obişnuită să vorbească cu supuşii de la egal la egal şi Mary văzu că unul după altul bărbaţii şi femeile îşi îndreptau umerii cu mîndrie. Bronwyn trimise la pat oamenii bolnavi. Ceru şi i se dădură cu bucurie, provizii suplimentare pentru unele familii cu copii.

Dar nu întotdeauna era generoasă cu darurile. Se gîndea la supuşi ca la nişte oameni şi nu îi privea cu milă. Descoperi că unii bărbaţi furau de la arendaşi şi că au fost pedepsiţi. Unele familii loiale, liniştite şi muncitoare, fură puse în locuri şi poziţii responsabile.

În seara primei zile, Judith şi Bronwyn petrecură ore întregi împreună, Judith ascultînd cu admiraţie tot ce îi spunea Bronwyn. Astfel, realiză cît de înţeleaptă e cumnata ei şi îi acceptă toate sfaturile.

Pe de altă parte, Bronwyn învăţă o mulţime despre organizare şi eficienţă, cunoştinţe pe care plănuia să le aplice la Larenston. Studie desenele de clădiri ale lui Judith, planurile grădinii. Judith îi promise să trimită la Larenston la primăvară o încărcătură cu răsaduri.

Judith era minunată şi în privinţa creşterii animalelor. Bronwyn fu fascinată de felul cum a prăsit şi a încrucişat oile şi vitele, pînă cînd a obţinut mai multă carne, lapte şi lînă.

Cînd Bronwyn se retrăgea la culcare, era prea obosită pentru a rămîne trează. Prin faţa ochilor i se perindau numai grafice şi cifre. Sute de feţe şi nume îi apăreau în vis.

Într-o dimineaţă se trezi devreme şi se afla la grajduri, înainte ca cea mai mare parte din oamenii caste-

lului să se scoale. Îmbrăcase din nou hainele din Highlands, pentru că descoperise că oamenii apreciau cu entuziasm lucrurile simple.

Aruncă o şa uşoară pe spatele unei iepe roşcovane.

– Doamnă, se auzi o voce puternică şi tînără de lîngă ea. Permite-mi.

Se întoarse şi văzu un bărbat scund, blond şi frumos, unul din oamenii lui Miles, care o însoţise pe ea şi pe Mary cu o zi înainte.

– Mulţumesc, Richard.

Ochii lui, verzi întunecaţi, se încălziră cînd se uită la ea.

– N-am ştiut că îmi cunoşti numele. E o onoare pentru mine.

Ea rîse.

– Nonsens! În Scoţia cunosc numele tuturor oamenilor mei şi ei îmi spun pe nume.

El se aplecă pentru a strînge chinga.

– Am vorbit cu unii din oamenii lordului Stephen, care au fost cu el în Scoţia. Au spus că adesea călătoreşti noaptea, singură cu oamenii tăi.

– Adevărat, rosti ea încet. Sînt o MacArran şi stăpîna oamenilor mei.

El zîmbi agale, provocator.

– Aş putea să spun că îi invidiez pe highlanderi? În Anglia arareori sîntem conduşi de o femeie şi niciodată atît de frumoasă.

Ea se încruntă şi apucă frîul calului.

– Mulţumesc, rosti înţepată şi scoase animalul din grajd.

– Ce îţi închipui că faci? îl repezi pe Richard un om din spatele lui.

Acesta se uită la uşa pe care ieşise Bronwyn, după care se întoarse spre cel din spatele lui.

– Nimic care să te intereseze pe tine, George, rosti croindu-şi drum pe lîngă cavaler.

George îl apucă pe Richard de braţ.

– Te-am văzut vorbind cu ea, şi vreau să ştiu ce ai spus.

– De ce? se repezi Richard. Vrei să o ai toată doar pentru tine? Am auzit ce ai spus despre ea, tu şi ceilalţi oameni ai lui Stephen.

– *Lord* Stephen pentru tine.

– Eşti un ipocrit! Îi spui pe nume şi vorbeşti cu ea, ca şi cum ar fi sora ta mai mică, şi dacă altcineva vorbeşte cu ea, vrei să scoţi spada. Lasă-mă să-ţi spun că nu intenţionez să o tratez altfel, decît ca pe o tîrfă scoţiană care e. Nici o doamnă n-ar vorbi cu oamenii şi supuşii cum face ea, dacă nu ar umbla după ceea ce au ei între picioare. Şi eu...

Pumnul lui George îl izbi pe Richard peste gură, înainte de a mai putea scoate o vorbă.

– Pentru asta, am să te ucid! ţipă George vizîndu-i lui Richard gîtul.

Acesta putu să evite a doua lovitură. Îşi uni mîinile şi le aruncă după ceafa lui George. Astfel că acesta căzu înainte, cu faţa în paie.

– Ce se întîmplă aici? întrebă Bronwyn din uşă. George se ridică şi-şi masă ceafa. Nasul lui Richard sîngera şi îşi şterse sîngele cu dosul mîinii. Am întrebat ceva, rosti ea calmă privindu-i pe cei doi. N-am să întreb care e motivul certii, dacă e ceva personal, dar vreau să ştiu cine a dat primul.

Richard îl privi pe George semnificativ.

– Eu, doamnă, răspunse George încercînd să se ridice.

– Tu, George? Dar.... Bronwyn se opri. Trebuie că a fost un motiv serios, ca cineva aşa liniştit ca George, aşezat din fire, să dea prima lovitură. Pe Richard nu-l plăcea şi nici n-avea încredere în el. Ieri se uitase prea des şi lacom după fetele şerbilor. Dar acum nu putea să-i lase singuri pe George şi pe Richard şi nici nu putea să-l ia cu ea pe George, deoarece el a fost cel care a început cearta. Era mai bine să-l ţină pe Richard pe lîngă ea şi să-l protejeze astfel pe omul lui Stephen.

– Richard, rosti ea calmă, astăzi poţi să mergi cu Lady Mary şi cu mine. Îi aruncă lui George o privire plină de regret şi părăsi grajdurile.

– Femeia asta e moartă după mine, rîse Richard, părăsind grajdurile înainte ca George să-l poată ataca din nou.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Mary sări în şa şi îi aruncă cumnatei sale o privire somnoroasă. Se întreba dacă frigul sau epuizarea erau cuvinte cunoscute de Bronwyn. Ieri călăriseră toată ziua, pînă cînd chiar şi gărzile care le însoţeau obosiseră. Apoi Bronwyn a stat cu Judith, pînă după miezul nopţii, dornică să vorbească cu ea şi să-i pună întrebări.

Mary se întinse şi căscă, apoi zîmbi. Nu e de mirare că Stephen i-a scris că trebuie să muncească din greu, pentru a ţine pasul cu soţia lui. Deodată, se întrebă dacă Stephen îi spusese vreodată lui Bronwyn cît de mult o admira. Scrisorile lui erau pline de aprecieri pentru noul lui popor şi noua lui viaţă şi în special pentru curajoasa lui soţie.

Mary îşi îndemnă calul să înainteze, pentru a o ajunge pe Bronwyn. Deja scoţiana se oprise la coliba unui şerb.

Era dimineaţa tîrziu, cînd în sfîrşit se opriră pe o culme, pentru o scurtă odihnă. Oamenii se întinseră în iarbă, respirînd adînc şi mîncînd înfometaţi pîine, brînză şi vin.

Mary şi Bronwyn stăteau mai spre vîrful colinei, într-un loc de unde Bronwyn putea să vadă cîmpia. Îi

trebuise toată forţa ei de stăpînire, pentru ca Mary să o poată urma.

– Ce e asta? întrebă deodată Bronwyn. Mary ascultă o clipă, dar tot ce auzi era suspinul blînd al vîntului şi vocile gărzilor. Auzi, iară! Bronwyn îşi aruncă privirea peste umăr şi Rab veni să se lipească de ea. Da, băiete, şopti ea, apoi se ridică repede. Cineva e rănit, i se adresă lui Mary începînd să alerge spre vîrful colinei, cu Rab alături.

Gărzile ridicară ochii, dar îi oferiră intimitate femeii, gîndindu-se că e chemarea naturii ce o îndemna spre vîrful colinei.

Mary îşi miji ochii, dar nu văzu nimic. Sub ele se afla un iaz, cu malurile pe jumătate îngheţate şi bucăţi mari de gheaţă subţire plutind la suprafaţă Bronwyn strînse din ochi, cînd deodată Rab scoase un lătrat ascuţit.

– Acolo! ţipă Bronwyn şi o luă la goană.

Mary nu vedea nimic, dar îşi ridică fustele grele şi o urmă. Doar cînd se află la jumătatea drumului pînă la iaz, desluşi capul şi umerii copilului. Acesta era prins în capcana gheţii.

Mary simţi un fior de-a lungul spinării şi începu să alerge, din ce în ce mai repede.

Nici nu observă cînd trecu de Bronwyn. Intră direct în apă şi îl apucă pe copil.

Micuţul se uită la ea cu ochi mari şi goi. Numai cîteva minute şi copilul ar fi îngheţat.

– E imobilizat în apă! îi strigă Mary lui Bronwyn. Se pare că i s-a prins piciorul în ceva. Poţi să-mi arunci cuţitul tău?

Mintea lui Bronwyn lucra repede. Copilul nu mai putea să reziste mult în apa îngheţată, aşa că timpul era cel mai important. Dacă îi arunca lui Mary cuţitul şi

nu putea să-l prindă, probabil că îl vor pierde pe copil. Era o singură cale pentru a se asigura că Mary va pune mîna pe cuţit.

– Rab! strigă Bronwyn şi cîinele recunoscu urgenţa din glasul ei. Du-te şi adu ajutoare. Adu pe cineva aici. Avem nevoie de ajutor, Rab. Cîinele ţîşni ca o săgeată scăpată din arc. Dar nu se îndreptă spre gărzi, care se aflau de partea cealaltă a colinei. La naiba! înjură Bronwyn, dar era prea tîrziu să-l cheme înapoi.

Scoase cuţitul de la brîu şi se aruncă în apa rece. Se mişcă cît putu de repede, stingherită de plantele acvatice. Mary era vînătă de frig, dar încă mai ţinea copilul, a cărui faţă devenise cenuşie.

Bronwyn îngenunchie, cu apa pleznindu-i pieptul, ca un zid de cărămidă. Bîjbîi după picioarele copilului, bîjbîi după buruienile care-l reţineau. Dinţii începuseră să-i clănţăne pe cînd tăia plantele rigide.

– E liber! şopti ea după o vreme. Văzu că faţa lui Mary începuse să-şi piardă din culoarea vînătă, devenind de un cenuşiu şi mai periculos. Bronwyn se aplecă şi luă copilul. Poţi să vii după noi? îi strigă ea lui Mary peste umăr.

Aceasta nu mai avea putere nici să răspundă. Îşi concentră toată energia să-şi mişte picioarele şi să urmeze cît mai repede forma mişcătoare din faţa ei

De abia ajunse la malul iazului, că lui Bronwyn îi fu luat copilul din braţe. Şi atunci văzu faţa serioasă a lui Raine.

– Cum....? începu ea.

– Miles şi cu mine călăream încoace, pentru a vă ieşi în întîmpinare, cînd cîinele tău ne-a ajuns. Sărea ca un apucat. În timp ce vorbea, Raine se mişca fără oprire. Puse copilul în braţele unuia dintre oamenii lui,

apoi îşi înfăşură mantia în jurul umerilor reci şi uzi ai lui Bronwyn.

– Mary? întrebă aceasta începînd să tremure.

– Se ocupă Miles de ea, răspunse Raine şi îşi urcă cumnata în şa, apoi încălecă şi el în spatele ei.

Se îndreptară în viteză spre castelul Montgomery. Raine îşi controla calul cu o mînă, în timp ce cu cealaltă masa umerii şi braţele lui Bronwyn. La rîndul ei, ea îşi dădu seama că e pe cale să îngheţe, aşa că se adună într-o minge şi se ghemui la pieptul solid şi cald al lui Raine.

Odată intraţi pe porţi, Raine o cără în braţe sus pe scări, în dormitorul ei. O puse jos în mijlocul încăperii şi deschise un dulap, de unde scoase o mantie grea de lînă aurie.

– Uite, pune asta pe tine, porunci el şi se întoarse cu spatele, pentru a aţîţa focul.

Cînd încercă să-şi descheie bluza, degetele lui Bronwyn tremurau. Materialul ud şi lipicios atîrna pe ea. Îl deslipi de pe piele şi luă mantia pe care Raine o întinsese pe pat lîngă ea. Lîna era groasă şi grea, dar nu putu să-i simtă căldura.

Raine se întoarse din nou la ea,îi aruncă o privire feţei ei lipsită de culoare şi o luă în braţe. Apoi se aşeză pe un scaun larg din faţa căminului, cu ea pe genunchi. Strînse în jurul ei mantia mare a lui Stephen şi o ţinu aproape, adunîndu-i picioarele şi strîngîndu-i capul la pieptul lui lat.

Trecură cîteva minute, înainte de a se putea opri din tremurat.

– Mary? şopti ea după o clipă.

– Miles are grijă de ea, iar Judith a i-a pregătit o cadă cu apă fierbinte.

– Şi copilul?

Raine se uită la ea, cu ochii lui de un albastru întunecat.

– Ai ştiut că nu era decît un copil de şerb? întrebă el calm.

Ea se depărtă de el.

– Şi ce contează? Avea nevoie de ajutor.

Raine îi zîmbi şi o strînse din nou la piept.

– Nici nu mi-am închipuit că va conta pentru tine. Şi nici pentru Mary. Totuşi ai să ai necazuri cu Gavin. N-ar risca un fir de păr, al cuiva din familia lui, pentru toţi şerbii din lume.

– M-am descurcat cu Stephen luni de zile, aşa că bănuiesc că o să mă descurc şi cu Gavin. Scoase un profund suspin resemnat.

Raine izbucni într-un rîs, care provenea din abdomenul lui plat. Ea îl simţi, chiar înainte de a-l auzi.

– Bine spus! Văd că îi înţelegi bine pe fraţii mei mai mari.

Ea zîmbi la pieptul lui.

– Raine, de ce nu te-ai însurat?

– Întrebarea universală a femeilor, chicoti el. Nu-ţi închipui că nimeni nu m-a vrut? Dar întrebarea era atît de absurdă, că ea nu răspunse. De fapt, am refuzat şase femei în opt luni.

– De ce? întrebă ea. Erau prea urîte, prea slabe, prea grase? Sau nici nu le-ai văzut măcar?

– Le-am văzut, rosti el liniştit. Eu nu sînt ca fraţii mei, care îşi văd miresele doar în ziua nunţii. Taţii mi-au făcut oferta şi eu am petrecut trei zile cu fiecare dintre ele.

– Deci le-ai refuzat pe toate.

– Da, aşa am făcut.

Ea oftă.

– Ce aştepţi tu de la o femeie? În mod sigur, măcar una dintre ele trebuie să fi fost drăguţă.

– Drăguţă! sforăi Raine. Trei dintre ele erau frumoase! Dar eu vreau ceva mai mult decît o femeie frumoasă. Vreau o femeie, care să aibă în cap nişte idei, în afară de ultimile modele de broderie. Ochii lui sclipiră veseli. Vreau o femeie, care să intre într-un iaz îngheţat şi să-şi rişte viaţa pentru a salva copilul unui şerb.

– Dar, categoric, orice femeie ar fi văzut copilul....

Raine îşi mută ochii de la ea la foc.

– Tu şi Mary sînteţi deosebite, ca şi Judith. Ştii că Judith i-a condus pe oamenii lui Gavin, cînd acesta era ţinut captiv de un nebun? Şi-a riscat viaţa, pentru a o salva pe a lui. Îi zîmbi. Aştept, pînă cînd voi găsi pe cineva ca tine, sau ca Judith.

Bronwyn reflectă o clipă.

– Nu, nu pot să cred că noi sîntem ceea ce vrei tu. Gavin e legat de pămînt şi la fel şi Judith. Se potrivesc. Eu am Scoţia. Stephen e liber să trăiască acolo, cu mine. Dar tu.... simt că nu vei sta niciodată prea mult într-un loc. Ai nevoie de cineva la fel de liber ca tine, cineva care să nu fie legat de o bucată de stîncă, sau de pămîntul de undeva.

Raine se uita la ea cu gura căscată, apoi o închise şi zîmbi.

– N-am să te întreb cum de ştii asta. Sînt sigur că răspunsul va fi că, de fapt, eşti vrăjitoare. Acum, pentru că se pare că ştii atît de multe despre mine, mi-ar plăcea să-ţi pun şi eu cîteva întrebări personale. Făcu o pauză şi o privi în ochi. Ce nu merge între tine şi Stephen? întrebă el blînd. De ce eşti furioasă tot timpul pe el?

Bronwyn nu se grăbi să răspundă. Ştia cît de apropiaţi erau fraţii între ei şi nu era sigură cum ar primi Raine vreo critică adusă fratelui mai mare. Dar cum putea să mintă?

Trase adînc aer în piept şi spuse adevărul.

– Stephen crede că nu am nici onoare nici mîndrie. Crede pe oricine, în loc să mă creadă pe mine. În Scoţia credea că orice fac e greşit şi, adevărat, au fost şi unele greşeli, dar el nu avea dreptul să mă trateze ca şi cum tot ce făceam era greşit.

Raine dădu din cap înţelegînd. Şi lui Gavin îi luase o vreme îndelungată, pînă a realizat că Judith era ceva mai mult decît un trup frumos.

Dar, înainte de a mai scoate un cuvînt, uşa sări în lături şi Stephen obosit şi murdar intră ca o furtună în cameră.

– Miles spune că Bronwyn a sărit în lacul îngheţat! tună el. Unde e? Chiar cînd rosti vorbele, o văzu pe genunchii lui Raine. Făcu doi paşi lungi traversînd camera şi i-o smulse din braţe. Să te ia naiba! mugi el. Nu pot să te las nici o oră singură, fără să dai de necaz.

– Dă-mi drumul! rosti ea rece. Fusese plecat zile întregi, era prima dată cînd s-au despărţit, şi acum tot ce putea să facă era să o înjure.

Stephen trebuie că a simţit ce gîndea. O lăsă jos pe duşumea, în faţa lui.

– Bronwyn, rosti el blînd atingîndu-i obrazul.

Ea strînse mantia de lînă de pe duşumea în jurul picioarelor, şi se îndreptă spre uşă. Era una din puţinele femei din lume, care putea să arate demnă, chiar şi în picioarele goale şi purtînd o mantie ce-i atîrna cu mai mulţi centimetri în urmă.

Puse mîna pe clanţa uşii şi fără să se întoarcă zise:

– Într-o zi ai să înveţi că nu sînt nici copil, nici idioată. Apoi deschise uşa şi părăsi încăperea.

Stephen făcu un pas spre uşă, dar vocea lui Raine îl opri:

– Stai jos şi las-o în pace, rosti el resemnat.

Stephen se mai uită puţin la uşă, apoi se întoarse şi luă un scaun din faţa lui Raine.

Îşi trecu mîna obosit prin părul murdar.

– Nu e rănită? O să fie bine?

– Sigur că da, răspunse Raine plin de încredere. E puternică şi sănătoasă şi, din cîte spui tu despre scoţieni, trăieşte în aer liber cea mai mare parte a vieţii.

Stephen se uită în foc.

– Ştiu, rosti greoi.

– Ce te frămîntă? îl întrebă Raine. Nu eşti Stephen, cel pe care-l ştiu eu.

– Bronwyn, şopti el. O să ajungă să mă omoare. Într-o noapte, în Scoţia, a hotărît să-şi conducă oamenii într-un raid împotriva duşmanilor clanului ei. Pentru a se asigura că n-am să-i stau în cale, m-a drogat.

– Ce a făcut? explodă Raine realizînd pericolul măreţei fapte a lui Bronwyn.

Stephen se strîmbă.

– Unul din oamenii ei şi-a dat seama ce a făcut şi m-a ajutat să-mi revin. Cînd am dat de ea, atîrna pe un perete de stîncă, agăţată de o funie legată în jurul mijlocului.

– Dumnezeule mare! i se opri răsuflarea lui Raine.

– N-am ştiut dacă să o bat, sau să o sechestrez, pentru a o apăra de ea însăşi.

– Şi ce ai făcut?

Stephen se lăsă pe spătarul scaunului.

Vocea lui era încărcată de dispreţ.

– Ceea ce sfîrşesc întotdeauna să fac: am făcut dragoste cu ea.

Raine chicoti din fundul gîtului.

– Mie mi se pare că ai avea probleme, dacă ar fi egoistă şi i-ar păsa doar de ea.

Stephen se sculă în picioare şi se îndreptă spre şemineu.

– Îi pasă prea puţin de ea însăşi. Uneori mă face să-mi fie ruşine de mine. Cînd e vorba de clanul acela al ei, face tot ce crede că e mai bine, fără să-i pese de propria siguranţă.

– Şi tu eşti îngrijorat în legătură cu asta? întrebă Raine.

– La dracu', sigur că da! De ce nu poate să stea acasă, să facă copii şi să se îngrijească de ei – şi de mine – aşa cum trebuie să facă o soţie? De ce trebuie să conducă raiduri împotriva hoţilor de vite, să-şi scrijelească iniţialele pe pieptul unui bărbat, să se înfăşoare în pled şi să doarmă pe pămînt, simţindu-se cît se poate de confortabil? De ce nu poate fi.... nu poate fi....

– O ţărăncuţă prostuţă, cu gura ţuguiată, care să se uite la tine plină de adoraţie şi să-ţi brodeze gulerele cămăşilor? sugeră Raine.

Stephen se aşeză greoi.

– Nu vreau asta, dar trebuie să existe o cale de mijloc.

– Vrei realmente să o schimbi? întrebă Raine. În primul rînd, ce are că te-a făcut să o iubeşti? Şi să nu-mi spui că e frumuseţea. Te-ai culcat cu nenumărate femei frumoase, dar nu te-ai îndrăgostit de nici una.

– E aşa de evident?

– Pentru mine da, şi probabil şi pentru Gavin şi Miles, dar nu cred că şi pentru Bronwyn. Crede că nu-ţi pasă deloc de ea.

Stephen oftă.

– N-am întîlnit niciodată pe nimeni ca ea, bărbat sau femeie. E aşa de puternică, aşa de nobilă, aproape ca un bărbat. Ar trebui să vezi felul în care o tratează clanul ei. Scoţienii nu sînt ca noi. Copiii şerbilor aleargă la ea şi o îmbrăţişează, iar ea îi sărută pe toţi bebeluşii. Cunoaşte numele fiecărei persoane de pe domeniile ei şi toţi îi spun pe nume. Se lasă fără hrană şi îmbrăcăminte, pentru ca să aibă mai mult clanul. Într-o noapte, cam la o lună după ce ne-am căsătorit, am observat că înfăşoară în pled pîine şi brînză. Pe mine m-a ignorat, dar continua să se uite după Tam. E un bărbat, care adesea îi ţine loc de tată. Mi-am dat seama că face ceva, ce nu voia să vadă Tam, aşa că după cină am urmărit-o ieşind din peninsulă. A dus mîncare la unul din copiii unui arendaş, un băieţaş rebel, fugit de acasă.

– Şi ce i-ai spus apoi? întrebă Raine.

Stephen clătină din cap aducîndu-şi aminte.

– Eu, marele deştept, i-am spus că ar fi trebuit să-l trimită pe băiat înapoi, la părinţii lui, în loc să-i încurajeze fuga de acasă.

– Şi ea ce a spus?

– Mi-a zis că băiatul e la fel de important pentru ea, ca şi părinţii lui, şi nu avea dreptul să-l trădeze, doar pentru că e copil. Mi-a spus că, în cîteva zile, se va întoarce acasă şi va accepta pedeapsa pe care o merită.

Raine scose un fluierat uşor de admiraţie.

– Sună ca şi cum ar trebui să înveţi cîte ceva de la ea.

– Crezi că nu am făcut-o? Mi-a schimbat complet viaţa. Cînd m-am dus în Scoţia eram englez, acum uită-te la mine. Nu mai suport nici hainele astea englezeşti. Mă simt ca Samson cu părul tuns scurt. Am descoperit că mă uit la regiunea rurală englezească şi mă gîndesc cît de uscată şi fierbinte este, în comparaţie cu cele de acasă. Acasă! Jur că mi-e dor de un loc, despre care cu cîteva luni înainte habar nu aveam.

– Spune-mi, rosti Raine, lui Bronwyn i-ai spus ce simţi? I-ai spus că o iubeşti şi că nu te preocupă decît siguranţa ei?

– Am încercat. O dată am încercat să-i spun că o iubesc şi ea mi-a spus că nu asta contează, că pentru ea onoarea şi respectul sînt mai importante.

– Dar, din ceea ce spui, ai pentru ea şi astfel de sentimente.

Stephen începu să zîmbească.

– Nu e uşor să-i spui ceva lui Bronwyn. Trebuie.... bănuiesc că tu ai numi asta să te cerţi, înainte de a ajunge acolo. Îi relată pe scurt lui Raine şiretlicul cu Hugh Lasco.

– Hugh! sforăi pe nas Raine. Nu mi-a plăcut niciodată prea mult omul acesta, cu felul lui lent de a fi.

– Lui Bronwyn n-a părut să-i pese de asta, zise Stephen scîrbit.

Raine rîse.

– Nu-mi spune că eşti şi tu atins de gelozie, ca Gavin.

Stephen îşi răsuci fratele cu faţa la el.

– Aşteaptă numai, pînă o să fii obsedat de o femeie! Pun pariu că atunci n-o să mai ai capul atît de limpede.

Raine ridică mîna.

– Sper să privesc dragostea ca pe o bucurie, nu ca pe boala de care se pare că eşti măcinat tu.

Stephen se întoarse cu spatele şi privi în foc. Cîteodată dragostea lui pentru Bronwyn părea într-adevăr o boală. Simţea că i-a furat şi sufletul, odată cu inima.

Cînd Bronwyn părăsi dormitorul, se duse direct la Mary. Aceasta era în pat, cu Judith aplecată asupra ei şi punînd cărămizi fierbinţi în pat.

– Judith, rosti Mary blînd. N-am să mor de puţină apă rece. Se uită prin cameră şi îi zîmbi lui Bronwyn. Vino, ajută-mă să o conving pe Judith că escapada noastră n-a fost ucigătoare.

Bronwyn zîmbi la rîndul ei şi o studie. Pielea ei palidă era şi mai palidă şi avea pete roz strălucitoare în obraji.

– A fost un fleac, comentă ea, dar te invidiez că poţi să te stăpîneşti atît de mult, încît eşti în stare să te odihneşti. Ochii îi străluciră. Eu sînt aşa încîntată de noua rochie pe care mi-a promis-o Judith, că nu am linişte deloc. Poate că mîine vom putea să o vedem, i se adresă semnificativ lui Judith.

Aceasta înţelese imediat şi amîndouă femeile părăsiră în linişte camera.

– Crezi că va fi bine? întrebă Judith, imediat ce ajunseră în hol.

– Da, pot să spun doar că are nevoie de odihnă. Nu cred că Mary trăieşte în toalitate în lumea noastră. Cred că Paradisul a pus stăpînire pe o parte din ea. Poate că de asta e şi aşa slabă.

– Da, fu de acord Judith. Acum în legătură cu rochia....

Bronwyn dădu din mînă.

– A fost doar o scuză, pentru a-i permite lui Mary să se odihnească.

Judith rîse.

– Cît despre primitoarea mantie a lui Stephen, nici n-ar fi nevoie să o înlocuieşti cu rochia de care vorbeşti. Acum, vino cu mine, şi fără nici o scuză.

O oră mai tîrziu, Bronwyn era îmbrăcată cu o rochie luxoasă, din catifea verde închis. Era culoarea pădurii în razele soarelui. Partea de sub mîneci era dintr-o mătase verde strălucitoare, iar partea ce atîrna peste mînecile de dedesubt era tivită cu o bandă lată de blană de vulpe roşie. Şnururi grele de aur erau agăţate de umeri şi atîrnau pînă sub decolteul adînc, pătrat.

– E frumoasă, Judith, şopti Bronwyn. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Toţi aţi fost atît de generoşi.

Judith îşi sărută prietena pe obraz.

– Acum trebuie să plec să-mi rezolv treburile zilnice. Poate că lui Stephen i-ar plăcea să-ţi vadă noua rochie, sugeră ea.

Bronwyn se întoarse.

– Stephen se va plînge că decolteul e prea adînc, sau alte acuzaţi de felul acesta.

După ce Judith plecă, Bronwyn coborî în în curtea rece. Îşi aruncase pe umeri o capă tivită cu vulpe şi se îndreptă spre grajduri.

– Bronwyn, rosti o voce necunoscută, cînd intră în locul acela întunecos.

Privi în umbră şi-l văzu pe omul care se luptase cu George al lui Stephen, în dimineaţa aceea.

– Da, rosti ea scurt. Ce e?

Ochii bărbatului sclipiră, chiar în lumina aceea scăzută.

– Rochia englezească ţi se potriveşte. Înainte de a putea răspunde, comportamenul lui deveni mai oficial. Am auzit că scoţienii tăi sînt maeştri la tir cu arcul. Poate că tu – părea că se amuză – ai putea să mă înveţi un mod mai bun de a mînui arcul.

Ea ignoră unda de rîs din vocea omului. Probabil hazul însemna un fel de apărare, în caz că i-ar fi refuzat cererea. Bronwyn petrecuse multe ore învăţînd să mînuiască arcul şi era obişnuită să-i antreneze pe oameni. Era bine că acest englez voia să înveţe modul scoţian de a trage.

– Aş fi fericită să te instruiesc, rosti ea apoi trecu pe lîngă el – izbindu-se direct în pieptul tare al lui Stephen. Omul părăsi repede grajdul.

– Ce îi spuneai omului ăluia? întrebă Stephen dîrz.

Ea se smulse din strînsoarea lui.

– Nu poţi să-mi spui nimic, niciodată, decît cu furie? De ce nu poţi să fii ca alţi soţi şi să-ţi saluţi soţia prietenește? Nu te-am văzut de zile întregi, şi tot ce ai făcut a fost să mă înjuri.

El o prinse în braţe.

– Bronwyn, şopti el. Ai să mă ucizi. De ce a trebuit să sari într-un iaz îngheţat în toiul iernii?

Ea se trase de lîngă el.

– Refuz să răspund la astfel de întrebări.

El o apucă din nou şi îi trase gura spre a lui, apăsînd-şi puternic dinţii peste buzele ei. Simţea, ca şi cum ar fi vrut mai mult de la ea, decît un sărut.

– Mi-ai lipsit, şopti el. M-am gîndit la tine în fiecare clipă. Inima ei se zbătea în piept. Se simţea ca şi cum ar fi putut să se dizolve în el. Dar următoarele lui vorbe rupseră vraja. Nu era unul din oamenii lui Miles, cel cu care vorbeai cînd am intrat?

Încercă să se rupă de el.

– Din nou gelozia ta? Pot să o deslușesc în voce.

– Nu, Bronwyn. Ascultă-mă. Vreau doar să te avertizez. Englezii nu sînt ca highlanderii tăi. Nu poți vorbi cu ei, ca și cum ar fi frații tăi, așa cum faci cu oamenii tăi. În Anglia adesea femeile se culcă cu oamenii de arme ai soților lor.

Ochii lui Bronwyn se deschiseră mari.

– Mă acuzi că m-am culcat cu oamenii tăi? gîfîi ea.

– Nu, sigur că nu, dar....

– Dar m-ai acuzat că exact asta am făcut cu Hugh Lasco.

– Hugh Lasco e un gentleman! se repezi Stephen.

Aproape sări în sus, depărtîndu-se de el.

– Așa deci! se inflamă ea. Crezi că sînt o tîrfă care fac și discriminari! Se răsuci și se îndreptă spre ușă.

Stephen o apucă de braț.

– Nu te acuz de nimic. Încerc să-ți explic că în Anglia lucrurile sînt altfel decît în Scoția.

– O! Acum sînt și prea proastă, pentru a înțelege diferența dintre o țară și alta. Tu poți să te adaptezi, dar eu nu!

El o privi fix.

– Ce nu e în regulă cu tine? Nu te porți defel ca tine însăți.

Ea îi întoarse spatele.

– Ce știi tu despre mine? N-ai făcut nimic niciodată, de cînd te-am întîlnit, decît să mă înjuri. Nimic din ce fac, în afară de pat, nu-ți place. Dacă îmi conduc oamenii, te înfurii. Dacă încerc să-l salvez pe unul din șerbii fratelui tău, te înfurii. Dacă sînt amabilă cu oamenii tăi, mă acuzi că mă culc cu ei. Spune-mi, ce pot să fac ca să-ți placă?

Stephen o privi cu ochi reci.

– N-am avut idee că mă găseşti aşa de neplăcut. Am să te las cu tine însăţi. Se întoarse rigid şi plecă.

Bronwyn se uită după el, cu lacrimile începînd să i se formeze în ochi. Ce nu era în regulă cu ea? De fapt, Stephen nu o acuzase că se culcă cu omul acela şi avea tot dreptul să o atenţioneze de ce ar putea crede oamenii lui. De ce nu putea să-i ureze bun sosit acasă, aşa cum ar fi vrut? Tot ce dorea era să fie ţinută în braţe de el, să fie iubită de el. Şi totuşi, fără nici un motiv, începea să se certe cu el, de fiecare dată cînd se apropia de ea.

Deodată se simţi ca şi cum tot trupul o durea. Îşi puse mîna pe frunte. Nu era obişnuită să se simtă rău şi acum realiză că a ignorat felul cum s-a simţit în ultimile zile. Desigur, ultimile nopţi cu Judith şi dimineaţa asta petrecută în iazul pe jumătate îngheţat, n-au ajutat-o cu nimic. Blestemă provincia engleză bîntuită de boli şi părăsi grajdurile.

– Bronwyn, strigă Judith, nu vrei puţină pîine proaspătă?

Bronwyn se rezemă de zidul de piară al grajdului. Cearta îi răscolise stomacul. Gîndul la mîncare îi făcu greaţă.

– Nu, şopi ea cu mîna pe stomac.

– Bronwyn, ce e? întrebă Judith punînd coşul jos. Te simţi bine? Puse mîna pe fruntea cumnatei ei. Ia, stai jos, îi indică ea un butoiaş de lîngă perete. Respiră adînc şi o să-ţi treacă.

– Ce anume, rosti Bronwyn aprigă.

– Greaţa.

– Ce? gîfîi Bronwyn. Despre ce vorbeşti?

Judith făcu o pauză.

– Dacă nu cumva greşesc, eşti pe cale să ai un bebeluş. Zîmbi larg văzînd privirea lui Bronwyn. E des-

tul de înspăimîntător, cînd descoperi pentru prima oară. Îşi mîngîie propria burtă. Vom naşte aproape odată, rosti ea mîndră.

– Tu! O să ai şi tu un bebeluş?

Judith avea pe figură un zîmbet depărtat.

– Da. Eu....pe primul l-am pierdut. Am avortat, aşa că de data asta sînt aşa de grijulie, încît nici măcar n-am spus nimănui. Cu excepţia lui Gavin, desigur.

– Desigur, repetă Bronwyn privind în zare, apoi întoarse ochii spre ea.

– Cînd e sorocul tău?

– Peste şapte luni. Chicoti.

– De ce rîzi? întrebă Bronwyn. Chiar am nevoie de ceva vesel.

– Mă gîndeam că mama mea va putea să vină totuşi la naştere. Făcu o pauză, apoi

începu să explice. Mă gîndeam că nu va putea să vină, pentru că şi ea va naşe cam în acelaşi timp.

– Mama ta! Ce norocoasă eşti să-ţi trăiască părinţii.

– Nu, zîmbi Judith. Tata a murit acum cîteva luni.

– Şi copilul nu e al lui? înrebă repede Bronwyn.

– O, nu, şi sînt încîntată de asta. Tata o bătea deseori pe mama. Şi cînd a fost ţinută captivă de un tînăr, gardianul ei a fost cavalerul de onoare al lui Gavin, John Bassett. Mi-e teamă că mama şi el au găsit o cale minunată de a-şi petrece timpul. Bronwyn rîse. Da, continuă Judith. Cînd Gavin a aflat că urmează şi un copil, le-a permis lui John şi mamei mele să se căsătorească.

– Şi acum vor avea un bebeluş?

– Asta cam în cîteva luni, aşa că va fi destul de bine încît să vină la mine, cînd îmi va veni rîndul. Acum trebuie să mă duc la treabă. De ce nu stai aici să te odihneşti?

– Judith, ai spus că mama ta a fost ţinută captivă. Cum a scăpat?

Ochii aurii ai lui Judith se întunecară aducîndu-şi aminte.

– L-am ucis pe răpitorul ei şi oamenii lui Stephen au dărîmat zidul vechii temniţe.

Bronwyn putea să vadă durerea din ochii lui Judith. Nu mai puse şi alte întrebări, iar ea se întoarse spre poarta care separa cele două părţi ale complexului castelului.

Bronwyn rămase o vreme liniştită. Un copilaş! reflectă ea. O fiinţă bună şi dulce, ca bebeluşul lui Kirsty. Părea că nu mai e în stare să gîndească şi de-abia îşi dădu seama, cînd se ridică şi începu să meargă. Se gîndi la Tam şi cît de mîndru va fi de ea. Zîmbi visătoare, cînd îşi imagină reacţia lui Stephen auzind vestea. Va fi aşa de fericit! O va prinde şi o va ridica deasupra capului rîzînd de plăcere. Apoi se vor certa, dacă acest copil trebuia să poarte numele MacArran sau Montgomery. Fără îndoială, desigur, va fi un MacArran.

Continua să meargă, parcă în vis, fără să realizeze că ajunsese la poarta deschisă. Oamenii de pe zid, care străjuiau intrarea, nu i se adresară şi nici nu o opriră, în nici un fel.

Ce nume o să-i dea copilului ei? gîndi ea. James după tatăl ei, sau poate alt nume din familia lui Stephen. Dar dacă bebeluşul va fi fată? continuă să reflecteze şi zîmbi cald. Clanul MacArran va avea două stăpîne una după alta. Va trebui să-şi înveţe fiica toate lucrurile pe care trebuie să le cunoască un şef.

– Doamnă, rosti cineva. Bronwyn aproape că nu auzi vocea. Era ca în transă şi foarte puţin din realitate ajungea pînă la ea. De fapt, de-abia îşi dădea

seama că mergea de cîtva timp, acum fiind în afara privirilor străjerilor castelului. Doamnă, repetă vocea. Te simţi bine?

Bronwyn îl privi pe bărbat cu un zîmbet angelic, foarte cald.

– Sînt bine, rosti vag. Sînt mai bine decît bine.

Omul descălecă şi se apropie de ea.

– Asta pot să văd şi eu, rosti el cu voce scăzută şi cu buzele aproape de urechea ei.

Bronwyn nu-i dădea omului decît puţină atenţie. La tot ce se putea gîndi era copilul ei. Lui Morag îi va face plăcere să aibă încă un copil de care să aibă grijă, continua ea să mediteze, în timp ce buzele omului îi atinseră urechea. Atingerea o smulse din reverie.

Sări departe de el.

– Cum îndrăzneşti, gîfîi ea. Nici un bărbat în afară de Stephen n-o atinsese, fără permisiunea ei. Repede îşi aruncă privirea în jur şi realiză cît de departe era de castel.

Richard îi interpretă greşit privirea.

– Nu trebuie să te îngrijorezi. Sîntem singuri şi Lord Gavin tocmai s-a întors din Scoţia, aşa că toată lumea e ocupată pentru moment. Avem timp. Se trase înapoi. O mie de gînduri îi zburau prin minte. Avertismentele lui Stephen urlau în ea. Şi grija pentru bebeluşul ei îi ocupa cea mai mare parte a gîndurilor.

Te rog nu permit să i se facă rău copilului!

– N-ai nici un motiv să-ţi fie frică de mine, adăugă Richard cu o voce mieroasă. Noi doi am putea să ne distrăm grozav.

Bronwyn îşi îndreptă umerii.

– Sînt Bronwyn MacArran şi tu ai să te întorci la castel.

– MacArran! rîse el. Oamenii spun că eşti o femeie independentă, dar n-au spus că ai merge chiar aşa de departe încît să-ţi renegi soţul.

– Mă insulţi. Acum pleacă şi lasă-mă în pace.

Lui Richard i se şterse zîmbetul de pe faţă.

– Crezi că intenţionez să te las în pace, după felul în care m-ai aţîţat? M-ai ales pe mine să te însoţesc în dimineaţa asta. Pariez că ţi-ar fi părut rău, dacă n-am fi putut să fim singuri.

Era îngrozită.

– Asta e ceea ce crezi tu? Că am vrut să fiu singură cu tine?

El îi atinse părul, trecîndu-şi degetul mic peste pieptul ei.

Ochii ei se deschiseră mari, apoi se uită după Rab. Cîinele era întotdeauna cu ea.

– Am fost precaut şi am încuiat cîinele în hambar, zîmbi Richard. Acum, vino şi încetează să mai joci astfel de jocuri. Ştii bine că mă doreşti, tot atît de mult cît te doresc şi eu. O apucă pe Bronwyn de păr smucind-o. Îşi apăsă buzele pe ale ei.

Bronwyn simţi străbătînd-o valuri de furie. Se relaxă în braţele lui, se lăsă pe spate şi cînd el se aplecă pentru a se lipi de ea, ridică genunchiul.

Richard gemu şi îi dădu brusc drumul.

Bronwyn se strădui să nu cadă, apoi se poticni de fusta grea de catifea. Înjură adunînd materialul în pumn şi o luă la fugă. Dar indiferent cît de mult apucase în pumn, o mulţime de material se înfăşură pe picioarele ei stingherind-o. Se împiedică din nou, apoi îşi aruncă imediat catifeaua pe braţ. Se împiedică a treia oară. Richard o ajunse. O apucă de gleznă şi ea căzu înainte, cu faţa pe pămîntul rece şi dur. Gîfîi după aer.

Richard îşi plimbă mîinile pe picioarele ei.

– Acum, scoţiana mea aprinsă, să vedem dacă focul ăsta poate fi pus la treabă. Bronwyn încercă să-l izbească cu piciorul, dar el o ţinea ţintuită la pămînt. Apoi o apucă de rochie şi i-o rupse dezvelindu-i spatele, în aerul rece al iernii. Acuma, rosti el şi îşi lipi buzele de ceafa ei.

În secunda următoare Richard zbieră, cînd o cantitate uriaşă de blană cenuşie şi de colţi ascuţiţi îl atacară. Bronwyn se rostogoli într-o parte, în timp ce Richard încerca să se ridice şi să se lupte cu Rab.

Un braţ o ridică. Miles o trase la el şi o ţinu cu un braţ, în celălalt avînd spada scoasă.

– Cheamă-ţi cîinele de pe el, rosti Miles calm.

Vocea lui Bronwyn tremura.

– Rab! comandă ea.

Cîinele renunţă la atac cu părere de rău şi i se alătură.

Richard încercă să se ridice în picioare. Din braţ şi de pe coapsă îi curgea sînge.

Hainele îi erau sfîşiate în mai multe locuri.

– Afurisitul de cîine m-a atacat fără motiv! începu el. Lady Bronwyn a căzut şi eu m-am oprit să o ajut.

Miles se depărtă de cumnata lui cu un pas. Ochii îi erau grei ca oţelul.

– De femeile Montgomery nu se atinge nimeni, rosti el cu o voce mortală.

– Ea a venit la mine! zise omul. M-a rugat....

Au fost ultimile cuvinte pe care le-a rostit. Spada lui Miles îi străpunse lui Richard inima. Miles de-abia se uită la cadavru, unul din oamenii lui. Se întoarse spre Bronwyn şi părea că-şi dă seama cum se simte – neajutorată şi violată.

O înconjură blînd cu braţele şi o trase la el.

– Acum eşti în siguranţă! rosti calm. Nimeni nu va mai încerca să-ţi facă rău.

Deodată ea începu să tremure şi Miles o strînse mai aproape de el.

– A spus că l-am încurajat, şopti ea.

– Şşşşt, interveni Miles. L-am urmărit. N-a înţeles felul de a fi al scoţienilor.

Bronwyn îl împinse mai departe pentru a-l privi.

– Asta a spus şi Stephen. M-a atenţionat să nu vorbesc cu oamenii. Mi-a spus că englezii nu înţeleg de ce stau de vorbă cu ei.

Miles îi dădu părul de pe frunte.

– De fapt, există o situaţie între unele doamne englezoaice şi oamenii soţilor lor, care nu se găseşte în cultura voastră. Acum hai să ne întoarcem. Sînt sigur că cineva m-a văzut plecînd în urmărirea cîinelui tău.

Ea se uită la mortul de lîngă ei.

– L-a încuiat pe Rab şi eu nici nu mi-am dat seama. Am fost.... Nu putea să spună nimănui despre copil, înainte de a vorbi cu Stephen.

– L-am auzit scheunînd şi cînd i-am dat drumul, parcă înnebunise lătrînd la mine şi adulmecînd pămîntul. Se uită cu admiraţie la cîinele uriaş. Ştia că te afli în primejdie.

Ea îngenunche şi îşi frecă faţa de blana aspră a lui Rab.

La zgomotul copitelor, amîndoi se întoarseră. Gavin şi Stephen călăreau în viteză spre ei. Stephen coborî din şa, înainte de a i se opri calul.

– Ce s-a întîmplat aici? întrebă el.

– Omul a încercat să o atace pe Bronwyn, rosti Miles.

Stephen se uită la soţia lui observînd zgîrietura de pe obraz şi rochia ruptă.

– Ţi-am spus, rosti el printre dinţii încleştaţi. Nu m-ai ascultat.

– Stephen, interveni Gavin, cu mîna pe braţul fratelui său. Nu e momentul!

– Nu e momentul, explodă Stephen spre soţia lui. Nu e mai mult de o oră de cînd mi-ai înşirat toate greşelile mele. Ai găsit pe cineva cu mai puţine greşeli? L-ai încurajat cu adevărat?

Înainte ca oricare dintre ei să poată spune ceva, Stephen se întoarse şi încălecă. Bronwyn, Miles şi Gavin îl priveau neajutoraţi.

– Ar putea fi biciuit pentru asta! surîse batjocoritor Miles.

– Linişte! porunci Gavin. Apoi se înoarse spre Bronwyn. E supărat şi confuz. Trebuie să-l ierţi.

– E gelos! şopti dîrză Bronwyn. Această gelozie pură a lui îl înnebuneşte. Se simţea slabă şi înfrîntă. Lui nu-i păsa de ea, doar de gelozia lui.

Gavin o înconjură protector cu un braţ.

– Hai acasă şi las-o pe Judith să-ţi dea ceva de băut. Face o băutură delicioasă din mere.

Bronwyn dădu din cap indiferentă şi se lăsă urcată pe calul lui Miles.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Băutura pe care i-o dădu Judith o făcu pe Bronwyn să adoarmă aproape imediat. Trecuse prin prea multe într-o singură zi – salvarea copilului şi aproape un viol. Visă că s-a rătăcit şi că îl căuta pe Stephen, dar nu era de găsit.

Se trezi brusc, cu trupul acoperit de sudoare şi întinse mîna după el. Patul era gol. Se ridică şi privi în jur, căutîndu-l prin camera slab luminată.

Se simţea insuportabil de singură. Oare de ce se certa tot timpul cu Stephen? Cînd Miles i-a spus că modul de viaţă al scoţienilor e altfel, nu s-a înfuriat. Numai atunci cînd spunea Stephen acelaşi lucru, izbucnea.

Aruncă cuverturile de pe ea şi apucă un halat pe care i-l dăduse Judith. Trebuie să-l găsească pe Stephen, să-i spună că ea a greşit. Trebuie să-i spună despre copil şi să-l roage să o ierte, pentru comportamentul ei prostesc.

Rab o urmă cînd se îndreptă spre un dulap şi îşi scoase pledul. Cîinelui îi era frică să nu o piardă din ochi. Se îmbrăcă repede şi părăsi camera. Cînd coborî scările, casa era tăcut şi întunecată. O singură

lumînare groasă se vedea prin uşa pe jumătate deschisă a salonului de iarnă. Focul era aproape stins.

Împinse uşa deschizînd-o şi auzi un glas de femeie chicotind. Bronwyn se opri realizînd că probabil era Raine sau Miles, cu una din fetele din casă. Se întoarse să plece, cînd vorbele femeii o opriră:

– O, Stephen, gînguri femeia. Mi-a fost aşa dor de tine. Nici un bărbat nu are mîini ca ale tale.

Bronwyn auzi hohotul profund al unui rîs familiar.

Nu era o femeie timidă, care să fugă din cameră plîngînd. Primise încă o insultă alături de celelalte nenumărate din timpul zilei. Împinse uşa grea deschizînd-o cu un ghiont plin de răutate şi se îndreptă spre şemineu.

Stephen şedea pe un scaun mare, complet îmbrăcat, cu o tînără durdulie, goală de la mijloc în sus, răsturnată pe genunchii lui. Ţinea cu indiferenţă o mînă pe sînii ei; în cealaltă ţinea un recipient cu vin.

Rab îşi dezgoli colţii la fată şi privind de la Bronwyn la cîine, aceasta ţipă, apoi fugi din cameră.

Stephen se uită la soţia lui.

– Bine ai venit, articulă el poticnit ridicînd cupa spre ea. Bronwyn simţi cum îi sare inima. Să-l vadă pe Stephen atingînd altă femeie! Îşi simţea pielea parcă arsă în foc, iar capul îi pulsa. Stephen o privea. Cum se simte asta, dragă nevastă? continuă el. Avea ochii roşii şi mişcările lente. În mod evident era beat. A trebuit să stau deoparte şi să te văd jucîndu-te cu un bărbat după altul. Ştii cum m-am simţit eu, cînd l-ai lăsat pe Hugh să te atingă?

– Ai făcut-o intenţionat, şopti ea. Ai făcut-o ca să mă pedepseşti. Îşi îndreptă umerii. Voia să-l rănească, să-l facă să-l doară, aşa cum o durea pe ea. Am avut dreptate cînd i-am spus lui Sir Thomas Crichton că nu

pot să mă mărit cu tine. Nu eşti potrivit să te însori cu o scoţiană. Am stat luni înregi privindu-te cum imitai modul nostru de trai. Şi te-am văzu cum ai eşuat în toate.

În ciuda beţiei reacţionă pe loc. Aruncă recipientul cu vin pe duşumea şi sări în picioare apucînd-o de gulerul rochiei.

– Şi tu ce mi-ai oferit? scrîşni el. Am făcut toate eforturile să învăţ de la tine, dar tu, cînd m-ai ascultat? Te-ai luptat cu mine în orice moment. Ai rîs de mine în faţa oamenilor tăi, mi-ai tratat cu dispreţ sfaturile, în faţa fraţilor mei. Am suportat tot, pentru că am fost destul de prost să cred că te iubeam. Cum poate cineva iubi o fiinţă atît de egoistă ca tine? Cînd o să te maturizezi şi o să încetezi să te mai ascunzi în spatele clanului tău? Nici măcar nu te interesează clanul; singurul tău interes este faţă de ce vrei tu şi de ce ai tu nevoie. O împinse deoparte, ca şi cum brusc se săturase de ea. Am obosit încercînd să-i plac unei femei reci, adăugă el. Mă duc să găsesc una, care poate să-mi dea ce am eu nevoie.

Se întoarse şi părăsi camera clătinîndu-se.

Bronwyn rămase acolo, încă mult timp. Nu-şi închipuise că o dispreţuia atît de mult. De cîte ori a fost gata să-i spună că o iubeşte, iar ea l-a ignorat? O, dar fusese înfocată, pătimaşă şi mîndră, cînd i-a spus că în mod cert le păsa la amîndoi unul de altul, însă ceea ce voia ea era mult mai important decît iubirea.

Totuşi, ce conta mai mult pentru ea, decît dragostea lui Stephen? Acum putea să vadă că nu era nimic la fel de important. Avusese această iubire în mînă şi i-a aruncat-o în faţă. În Scoţia s-a străduit din toată puterea să fie cinstit şi să înveţe cum să trăiască în ţara ei. Dar ea ce făcuse, pentru a se conforma felului

lui de viaţă? Cea mai mare concesie a fost să se îmbrace după moda englezească luxoasă plîngîndu-se tot timpul.

Îşi încleştă pumnii. Stephen avea dreptate! Era egoistă. Ceruse ca el să devină scoţian, să schimbe fiecare fibră a fiinţei lui, în timp ce ea nu făcuse nimic pentru el. Din clipa în care s-au întîlnit, l-a făcut tot timpul să plătească pentru privilegiul de se însura cu ea.

– Privilegiul! oftă ea tare. L-a determinat să lupte pentru ea în ziua nunţii. A scos cuţitul la el în noaptea nunţii. Şi ce a spus el? „Într-o zi ai să afli că o picătură din sîngele meu valorează mai mult decît toate sentimentele de furie care te domină."

Cum ar fi putut să rănească acest trup minunat, pe care îl cunoştea atît de·bine? Cum ar fi putut să facă să-i curgă sîngele?

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Nu o mai iubea. A spus-o. A avut iubirea lui şi a aruncat-o, ca pe un gunoi.

Clipi din cauza lacrimilor şi se uită în jur. Stephen era bun şi familia lui la fel. L-a urît pentru că era englez, aşa cum îi ura pe toţi MacGregorii. Dar Stephen i-a arătat că existau şi MacGregori buni, ca şi englezi calzi şi generoşi.

Stephen i-a arătat! O învăţase atît de multe şi ea nu s-a îmblînzit niciodată. Cînd a fost ea amabilă cu el? L-a drogat, l-a înjurat, l-a înfruntat – tot ce era plin de răutate.

Orice care să o facă să nu-l iubească, realiză ea. N-a vrut să iubească un englez. Îi era frică de faptul că clanul ei va crede că e prea slabă, prea nepotrivită pentru a le fi stăpînă. Apoi Tam l-a îndrăgit şi cea mai mare parte dintre oamenii ei au ajuns să-l iubească.

Se întoarse spre uşă şi trecu tăcută prin sala mare, apoi afară în curte. Îl căuta pe Stephen. Poate că va putea să-l găsească. Cumva, ştia că nu urcase pe scări.

– Stephen a plecat călare, acum cîteva minute, rosti Miles blînd, din spatele ei.

Se întoarse încet. Şi omul acesta a fost amabil cu ea. A susţinut-o cînd a fost atacată.

Brusc o pală de vînt rece trecu peste ea şi avu viziunea Scoţiei. Mai mult decît orice pe lume, voia să meargă acasă. Poate că acasă va putea să se gîndească ce să facă, pentru a recîştiga dragostea lui Stephen. Poate că va putea să-şi imagineze cum să-l facă să înţeleagă că şi ea îl iubea şi că voia să cedeze, aşa ca şi el.

Se uită la Miles ca şi cum nu l-ar fi văzut, apoi se întoarse şi se îndreptă spre grajduri.

– Bronwyn, rosti el şi o apucă de braţ. Ce se întîmplă?

– Mă duc acasă, rosti ea calmă.

– În Scoţia? întrebă el surprins.

– Mda, şopti ea rostogolind cuvintele. Acasă în Scoţia. Zîmbi. Eşti bun să-i transmiţi scuzele mele lui Judith?

Miles îi studie o clipă figura.

– Judith înţelege lucrurile, fără să i se explice. Haide, să mergem.

Bronwyn încercă să protesteze, apoi închise gura. Ştia că nu-l putea împiedica pe Miles să o însoţească, aşa cum nu se putea opri ea să plece acasă.

Călăriră prin lunga şi teribila noapte, fără să-şi spună un cuvînt. Bronwyn nu simţea decît durerea că l-a pierdut pe Stephen. Poate că va fi mai fericit în Anglia, unde se afla familia lui, unde nu trebuia să se

lupte pentru supraviețuire. Adesea își ducea mîna la burtă și se întreba cînd o să înceapă să crească. Ar fi vrut un semn exterior, că în curînd va avea copilul lui.

Intrară în Scoția dimineața devreme și brusc îi trecu prin minte ce egoistă fusese că i-a permis lui Miles să o însoțească. Existau prea mulți scoțieni ca bătrînul Harben, căruia i-ar plăcea să ucidă orice englez apărea. Îi sugeră lui Miles că, deoarece nu aveau cu ei gărzi, ar fi mai în siguranță dacă s-ar îmbrăca ca un highlander. Miles se uită la ea într-un mod ciudat, pe care ea nu-l înțelese.

Mai tîrziu, în timp ce se îndreptau spre nord, începu să înțeleagă. Miles va fi întotdeauna în siguranță acolo unde existau femei. Fete frumoase se opreau și le ofereau căni cu lapte, iar lui Miles mult mai multe. O femeie, care mergea alături de fiica ei de patru ani, se opri și vorbi cu ei. Fetița alergă și sări în brațele lui Miles. Acesta părea că nu vede nimic neobișnuit în asta. Cocoță copilul pe umeri și continuară să meargă împreună o bucată de drum.

Aproape de apusul soarelui ajunseră la căsuța unui bătrîn arendaș.și o babă urîtă și fără dinți le ură bun sosit. Îi zîmbi încîntată lui Miles și îi luă mîna, apoi o presă cu căldură între ale ei, după care îi ținu palma în sus la lumina slabă.

– Ce vezi? întrebă amabil Miles.

– Îngeri, croncăni ea. Doi îngeri. Un înger frumos și un heruvim.

Miles zîmbi dulce și femeia rîse cu putere.

– Sînt îngeri pentru alții, dar de fapt sînt proprii tăi diavoli. Lumina strălucitoare a fulgerului străbătu cerul. O, da, iată ce sînt! Pentru tine sînt îngerii ploii și ai fulgerului. Rîse din nou și se întoarse spre Bronwyn. Acum să văd și palma ta.

Bronwyn se depărtă cu un pas de ea.

– Mai bine nu, rosti hotărîtă.

Bătrîna ridică din umeri şi îi invită să petreacă noaptea la ea.

Dimineaţă apucă palma lui Bronwyn şi faţa i se întunecă.

– Fereşte-te de un bărbat cu părul blond, o avertiză ea.

Bronwyn îşi smulse palma din mîinile ei.

– Mi-e teamă că atenţionările tale vin prea tîrziu, rosti ea gîndindu-se la părul lui Stephen sărutat de soare şi părăsi căsuţa.

Călăriră toată ziua şi se opriră seara, într-un adăpost fără acoperiş dintr-un castel distrus.

Miles era cel care şi-a amintit că era ajunul Crăciunului. Au celebrat într-un fel, dar Miles observîndu-i tristeţea, a lăsat-o pe Bronwyn cu propriile ei gînduri. Îi trecu prin cap că o parte din fascinaţia lui rezida din felul în care părea că înţelege sentimentele unei femei. Nu pretindea nimic de la ea, aşa cum făcea Stephen şi nici nu încerca să vorbească cu ea, aşa cum făcea Raine. Cu calm, Miles o înţelese şi o lăsă singură. Ea nu avea nici o îndoială că, dacă ar fi dorit să vorbească, Miles ar fi fost un ascultător excelent.

Îi zîmbi şi luă turta de ovăz pe care i-o oferea.

– Mi-e teamă că te-am făcut să ratezi Crăciunul alături de familia ta.

– Tu eşti familia mea, sublinie el. Se uită la cerul negru de deasupra zidurilor ruinate din jurul lor. Sper doar ca măcar să nu plouă.

Bronwyn rîse.

– Eşti prea obişnuit cu ţara ta uscată. Zîmbi aducîndu-şi aminte. Lui Stephen se pare că nu-i pasă de ploaie. El... Se opri şi privi în depărtare.

– Cred că Stephen ar trăi şi sub apă, pentru a fi cu tine.

Ea ridică privirea uimită şi îşi aminti de ajutoarea de bucătăreasă răsturnată pe genunchii soţului ei. Clipi de mai multe ori, pentru a-şi limpezi privirea.

– Cred că am să mă culc.

Miles privi amuzat cînd ea se strînse sub pledul subţire şi se relaxă imediat. Oftă şi îşi înfăşură mai aproape de trup mantia tivită cu blană. Nu credea că ar putea să devină vreodată un bun scoţian.

Era încă dimineaţă, cînd ajunseră la colina de deasupra lui Larenston. Miles rămase calm dar plin de uimire, în timp ce căsca gura la fortăreaţa de pe peninsulă. Bronwyn dădu pinteni calului, apoi se aruncă în braţele unui uriaş.

– Tam! strigă ea îngropîndu-şi faţa la pieptul familiar.

Tam o dădu deoparte.

– Mi-ai scos o mulţime de peri albi, şopti el. Cum poate cineva atît de mic să intre în atîtea necazuri? întrebă el ignorînd faptul că era puţin mai înaltă decît el. Dar, cu adevărat, era mică în comparaţie cu masivitatea lui. Ştiai că MacGregor a cerut să se întîlnească cu tine? A trimis un mesaj despre o băutură şi o ţărăncuţă savuroasă, care a rîs de el. Bronwyn, ce ai făcut?

O clipă Bronwyn l-a privit uluită. MacGregor a cerut să se întîlnească cu ea! Poate că acum va apărea o cale de a-i dovedi lui Stephen că nu era aşa egoistă.

Îl îmbrăţişă din nou pe Tam.

– O să fie timp să-ţi spun tot. Acum vreau să merg acasă. Mi-e teamă că această călătorie m-a obosit.

– Obosit? întrebă Tam alarmat. Nu o auzise niciodată rostind acest cuvînt.

– Nu te uita la mine ca şi cum nu aş fi în toate minţile, zîmbi ea. Nu e deloc uşor să cari tot timpul încă o persoană cu tine.

Tam înţelese pe loc şi faţa lui aproape se despică în două de rînjetul lui larg.

– Ştiam că englezul poate face ceva bun şi fără antrenamente. Unde e, de fapt? Şi cine e el?

Bronwyn răspunse la întrebări tot drumul cît traversară bucata îngustă de pămînt şi apoi cărarea în sus spre Larenston. Oamenii ei i se alăturară şi îi puseră sute de întrebări. Miles rămăsese în urmă, studiind priveliştea cu respect şi teamă.

Slujitorii şi arendaşii lui Bronwyn se purtau mai mult ca o familie uriaşă, nu ca acei din clasa socială din care făceau parte. Bărbaţii îi urau cu afecţiune lui Miles bun sosit, vorbind într-una despre Stephen aşa şi Stephen pe dincolo.

Bronwyn îi părăsi şi urcă scările spre camera ei. Morag o întîmpină.

– L-ai trădat pe un frate, pentru altul? o acuză ea.

– Asta e urarea ta de bun venit? rosti Bronwyn obosită îndreptîndu-se spre pat. Ţi-am adus un copil nou şi tu nu poţi să-mi urezi un bun sosit drăgăstos?

Faţa ridată a lui Morag se lăţi într-un zîmbet.

– Ăsta e dulcelé meu Stephen! Am ştiut eu că e bărbat.

Bronwyn se întinse pe pat şi nu se obosi să se mai certe cu Morag.

– Du-te şi întîlneşte-l pe celălalt englez, pe care ţi l-am adus. O să-ţi placă. Îşi trase o pătură peste ea. Tot ce voia era să doarmă.

Săptămînile treceau una după alta şi tot ce făcea Bronwyn era să doarmă. Trupul îi era epuizat de la gri-

jile şi schimbările aduse de bebeluş. Într-o dimineaţă Miles a venit la ea să-i spună că se întoarce în Anglia. Îi mulţumi pentru ospitalitate şi îi promise să-i transmită scuze lui Judith şi lui Gavin. Nu pomeni de Stephen.

Bronwyn încerca să nu se gîndească la soţul ei, dar nu era uşor. Toată lumea întreba de el. Tam ceru să afle de ce dracu' părăsise Anglia aşa brusc. De ce n-a rămas să lupte pentru el? Rămase cu gura căscată cînd Bronwyn izbucni brusc în lacrimi şi fugi din cameră. După asta, din ce în ce mai puţini oameni puneau întrebări, la care nu putea răspunde.

La trei săptămîni după întoarcerea acasă, unul din oamenii ei îi spuse că o gardă de corp a englezilor se apropie de Larenston.

– Gavin! strigă ea şi fugi la etaj să-şi schimbe hainele. Îşi puse rochia argintie dăruită de Stephen şi aştepta să-l salute pe cumnatul ei. Era sigură că Gavin e cel care vine. Mai fusese în Scoţia şi va putea să-i dea noutăţi despre Stephen. Poate că Stephen a iertat-o şi venea şi el. Nu, era prea mult să ceară asta.

Zîmbetul i se şterse de pe figură, cînd Roger Chatworth intră în sala mare. Era îngrozită de ceea ce a făcut. Dăduse ordin să se permită intrarea vizitatorului în Larenston, fără să ştie de fapt cine era. Şi oamenii ei s-au supus fără să pună întrebări. Se uită la feţele oamenilor şi văzu cît de îngrijoraţi erau pentru ea. Ar face orice pentru a o determina să se întoarcă la ceea ce fusese înainte.

Încercă să-şi ascundă dezamăgirea şi întinse mîna.

– Lord Roger, ce plăcut să te revăd.

Roger puse un genunchi în pămînt şi îi luă mîna ducînd-o la buze. Părul lui blond era mai închis la

culoare decît îşi amintea ea, cicatricea de lîngă ochi mai proeminentă. Asta îi aminti de vremea petrecută în casa lui Sir Thomas Crichton. Fusese aşa de singură atunci şi Roger fusese aşa amabil, aşa înţelegător! Era dornic chiar să-şi rişte viaţa pentru a face ceea ce voia ea.

– Eşti mai frumoasă decît îmi aminteam, rosti el calm.

– Haide, haide, lord Roger, nu-mi amintesc de tine ca de un linguşitor.

El se ridică cu ochii într-ai ei.

– Şi ce îţi aminteşti despre mine?

– Numai că ai fost dornic să mă ajuţi, pe vremea cînd aveam nevoie de ajutor. Douglas, strigă ea, urează-le bun sosit lordului Roger şi oamenilor lui. Roger privi cum omul i se supuse imediat. Se uită în jur la pereţii goi, neornamentaţi de la Larenston. Drumul pînă în peninsulă fusese mărginit de căsuţe foarte sărace. Oare asta era toată averea ce aparţinea MacArranilor? Lord Roger, vino în solar, să stai de vorbă cu mine. Ce te aduce în Scoţia? O, dar am uitat că ai rude aici, nu-i aşa?

Roger ridică o sprînceană.

– Da, am. O urmă sus pe scări pînă într-o altă cameră goală, unde un foc mic pîlpîia vesel în şemineu.

– Nu vrei să iei loc? Bronwyn aruncă o scurtă privire spre Morag, apoi îi ceru femeii deloc binevoitoare, să-i aducă vin şi aperitive.

Cînd rămaseră singuri, Roger se aplecă spre ea.

– Am să fiu cinstit cu tine. Am venit să văd dacă ai nevoie de ajutor. Cînd l-am văzut pe Stephen la curtea regelui Henric şi....

– L-ai văzut pe Stephen la curte! i se opri ei răsuflarea.

El o privi în faţă.

– Am crezut că s-ar putea să nu ştii. Erau o mulţime de femei în jurul lui şi....

Bronwyn se ridică şi se îndreptă spre foc.

– Prefer să nu aud ce mai ai de spus, rosti ea rece. Începuse să-şi aducă aminte totul despre Roger Chatworth. Îl atacase cîndva pe Stephen pe la spate.

– Lady Bronwyn, rosti el disperat. Nu vreau să te rănesc. Am crezut cu ar trebui să ştii.

Ea se întoarse spre el.

– M-am maturizat mult, de cînd te-am văzut ultima oară. Odată am fost o pradă uşoară pentru metodele tale încîntătoare şi eram copilăreşte furioasă, pentru că soţul meu întîrziase la nuntă. Dar acum sînt mai în vîrstă şi mult, mult mai înţeleaptă. Aşa cum ai ghicit, sînt sigur, soţul meu şi cu mine ne-am certat. Dacă ne vom aplana diferendele sau nu, nu ştiu, dar cearta rămîne între noi.

Ochii întunecaţi ai lui Roger se strînseră. Avea un fel de a-şi lăsa capul pe spate, astfel încît părea că se uită de-a lungul nasului îngust, acvilin.

– Crezi că am venit aici pentru a răspîndi bîrfe, ca o nevastă de pescar?

– Aşa a sunat. Ai menţionat deja femeile din jurul lui Stephen.

Roger începu să zîmbească uşor.

– Poate că am făcut-o. Iartă-mă. Am fost doar surprins să-l văd fără tine.

– Aşa că te-ai grăbit să-mi vorbeşti despre.... escapadele lui?

El o privi, cu faţa lui frumoasă, caldă şi vie.

– Vino şi stai jos, te rog. N-ai fost întotdeauna aşa ostilă faţă de mine. O dată chiar ai spus că am putea să ne căsătorim.

Ea luă scaunul de lîngă el.

– Asta a fost cu mult timp înainte. Cel puţin, suficient timp pentru ca vieţile şi sentimentele să se schimbe radical. Privi în foc şi rămase tăcută.

– Nu eşti curioasă să afli care a fost motivul real al călătoriei mele pînă aici? Cînd ea nu răspunse, el continuă: am un mesaj de la o femeie cu numele Kirsty.

Capul lui Bronwyn se ridică brusc, dar înainte de a apuca să vorbească, Morag intră cu o tavă cu mîncare. Părea că au trecut ore, de cînd plecase. Bătrîna rămase să adauge lemne pe foc şi să-i pună întrebări lui Roger.

Bronwyn voia şi ea la rîndul ei să întrebe: cum a cunoscut-o pe Kirsty? Ce mesaj putea să aducă? Oare avea de a face cu mesajul pe care MacGregor îl trimisese lui Tam, că doreşte să se întîlnească cu Bronwyn?

– Dacă ai terminat...., Morag! rosti nerăbdătoare Bronwyn ignorînd privirea bătrînei, în timp ce părăsea camera. Acum! Ce ai aflat de la Kirsty?

Roger se lăsă pe speteaza scaunului. Această Bronwyn nu era ceea ce se aşteptase el să fie. Poate pentru că se afla în ţara ei, sau poate era influenţa lui Montgomery, dar nu era tînăra uşor de manevrat, pe care o cunoscuse el. Auzise o parte din întîmplarea lui Bronwyn şi a lui Stephen de pe proprietatea lui MacGregor. Un om, sărac şi flămînd, ceruse să se alăture garnizoanei sale. Şi într-o noapte, din întîmplare, Roger îl auzise vorbind despre aventurile lui în Scoţia, cu fermecătoarea stăpînă MacArran. Roger l-a luat pe om sus la el şi a aflat întreaga poveste.

Desigur, era numai o parte şi Roger cheltui bani serioşi să afle şi restul.

Cînd toate piesele au fost asamblate, ştia că va putea să le folosească într-un fel. A rîs de Stephen, care s-a prostit umblînd prin faţa acestor cruzi scoţieni îmbrăcat la fel de urît ca şi ei. Bău vin şi se gîndi din nou cu ură la vremea cînd Stephen l-a dezonorat pe cîmpul de bătaie. Prea mulţi oameni au aflat de această luptă şi adesea auzise şoapte despre „omul care loveşte pe la spate". Îi va plăti lui Stephen pentru această nouă poreclă pe care o purta acum.

Planul lui fusese să o seducă pe soţia lui Stephen şi să-i ia astfel obiectul pentru care luptase. Dar Bronwyn îi împiedica planurile. În mod cert, nu mai era femeia pe care o putea vîna cu uşurinţă un bărbat. Poate că dacă ar avea timp.... Dar nu, nu avea idee cît va mai sta Stephen departe de ea.

Apoi în minte începu să-i încolţească un nou plan. O, da, gîndi el, îi va plăti lui Montgomery cu vîrf şi îndesat.

– Ei bine! rosti Bronwyn. Care e mesajul? Are nevoie de mine?

– Da, are mare nevoie, zîmbi Roger, iar eu am şi mai multă, reflectă în gînd.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Bronwyn stătea întinsă pe pat, cu ochii la baldachin. Tot trupul îi era încordat de emoţie. Pentru prima dată de săptămîni întregi, se simţea vie. Somnolenţa dispăruse, greţurile încetaseră, rămăsese doar încîntarea faţă de ceea ce urma să se întîmple.

Cînd a sosit acasă şi Tam i-a comunicat mesajul lui MacGregor, l-a ignorat. Era prea acaparată de propriile ei probleme, de nefericirea ei, pentru a se gîndi şi la altcineva, în afară de ea. Stephen spunea că e egoistă, că nu l-a ascultat niciodată şi nici n-a învăţat nimic de la el. Acum avea ocazia să facă ceva ce i-ar fi plăcut şi lui. Întotdeauna şi-a dorit să aplaneze conflictele dintre ea şi MacGregor şi acum Kirsty îi deschidea calea.

Cînd Tam i-a comunicat pentru prima oară mesajul lui MacGregor, cu jumătate de inimă s-a gîndit să se întîlnească cu el. Dar protestele oamenilor au zguduit pereţii. Astfel că ea părăsise cu uşurinţă problema revenind la indispoziţia plină de milă pentru ea însăşi.

Acum toate trecuseră. Vedea în asta un mod de a-l recuceri pe Stephen. Trebuia să-i dovedească că învăţase ceva de la el, că nu era egoistă.

Roger Chatworth îi relatase o poveste incredibilă, despre cum a întîlnit-o pe Kirsty şi cum l-a rugat să-i spună că ea a aranjat o întîlnire. MacGregor şi MacArran trebuiau să se întîlnească singuri, doar ei doi, mîine noapte. Kirsty a spus că MacGregorii se împotriveau întîlnirii, ca şi MacArranii, era convinsă. Totuşi, ea a făcut tot ce a putut, pentru a organiza o întîlnire privată. I-a trimis lui Bronwyn şi lui Stephen toată dragostea ei şi a rugat-o să facă asta, de dragul păcii dintre ei toţi.

Bronwyn îşi aruncă cuverturile de pe ea şi se duse la fereastră. Luna încă nu apusese, aşa că mai era suficient timp. Trebuia să se întîlnească cu Roger Chatworth în curtea castelului Larenston, lîngă grajduri şi să-l conducă în afara peninsulei. Caii îi aşteptau şi vor călări împreună pentru a ajunge la întîlnirea cu Kirsty şi Donald.

Aşteptarea nu era uşoară. Era deja îmbrăcată cu mult înainte de a sosi ora. O clipă rămase lîngă pat, mîngîind perna unde dormea de obicei Stephen.

– În curînd, dragostea mea, în curînd, şopti ea. Odată ce va fi pace între clanuri, ea va putea să-şi ţină din nou capul sus în faţa lui Stephen. Poate că atunci va considera că merita să aibă dragostea ei.

Era uşor să se strecoare afară din cameră. Cînd erau copii, ea şi Davey o făcuseră adeseori, furişîndu-se afară, la grajduri, uneori pentru a se întîlni cu Tam, sau cu unul din fii lui. Rab o urmă pe treptele de piatră uzate, simţind că stăpîna lui are nevoie de linişte.

Roger Chatworth apăru din umbră, la fel de tăcut ca un scoţian.

Bronwyn dădu din cap amabilă, apoi îi făcu un semn lui Rab să rămînă liniştit. Cîinelui nu-i plăcuse niciodată Roger şi nu făcea un secret din asta. Roger

o urmă de-a lungul cărării abrupte şi întunecoase. Putea să simtă cît de tensionat era şi nu numai o dată o apucă de mînă pentru a se echilibra. Se agăţa de ea şi rămînea liniştit pînă îşi trăgea sufletul.

Bronwyn încerca să-şi înăbuşe dezgustul. Era încîntată că acum ştia că nu toţi englezii erau ca acesta. Acum ştia că există bărbaţi bravi şi curajoşi, ca soţul ei şi fraţii lui. Erau nişte bărbaţi de care o femeie se putea ataşa şi nu exista altă cale.

Cînd ajunse la platoul continental şi la cai, Roger începu să respire mai uşor. Dar nu putură să vorbească, pînă nu ieşiră din valea MacArran. Bronwyn alese calea care ocolea valea, pe lîngă parapetul dinspre mare. Mergea încet pentru ca Roger să-şi poată stăpîni calul. Noaptea era neagră şi ea se ghida doar după instinct şi memorie, nu după vizibilitate.

Era aproape dimineaţă cînd făcură o haltă pe colina care domina cîmpia. Se opri, pentru a-i permite lui Roger să se odihnească puţin.

– Eşti obosită, Lady Bronwyn? întrebă el cu voce tremurătoare. Tocmai experimentase ceea ce pentru el a fost în mod evident un chin.

– N-am putea să mergem mai departe? îl grăbi ea. Nu ne-am depărtat prea mult de Larenston. Cînd oamenii mei.....

Se opri, pentru că nu-i veni să creadă ce vedea. Cu o mişcare rapidă şi fluidă, Roger scoase din şa o secure de război grea şi-l izbi pe Rab. Cîinele tocmai se uita la stăpîna lui, preocupat mai mult de ea decît de Roger, aşa că reacţionă prea încet pentru a evita izbitura mortală.

Pe loc Bronwyn fu jos din şa. Apoi căzu în genunchi lîngă Rab. Chiar şi în întuneric putea să vadă rana mare deschisă în coastele lui.

– Rab? reuşi să articuleze cu gîtul sugrumat. Cîinele mişcă uşor din cap.

– E mort, rosti Roger categoric. Acum scoală-te!

Bronwyn se întoarse spre el.

– Tu! Nu îşi mai risipi energia pe vorbe. Într-o secundă era la pămînt şi în secunda următoare zbura prin aer, cu cuţitul scos ţintit spre gîtul lui Roger.

Nu era pregătit pentru această acţiune şi se dădu înapoi sub greutatea ei. Lama cuţitului i se înfipse în umăr, foarte aproape de gît. O apucă de păr şi îi trase capul pe spate, exact cînd ea îşi aruncă genunchiul între picioarele lui. Roger făcu din nou un pas înapoi, dar continuă să o ţină de păr şi cînd căzu la pămînt, o trase după el. Ea îşi dădu capul într-o parte şi îl lovi cu pumnii pînă îi dădu drumul. Cînd fu liberă, îl atacă din nou cu cuţitul.

Dar nu-l mai ajunse, deoarece patru perechi de mîini o apucară şi o traseră deoparte.

– V-a luat destul timp! se repezi Roger la oamenii care o ţineau. Încă un minut şi putea să fie prea tîrziu.

Bronwyn se uită la Rab, nemişcat pe pămînt, apoi la Roger.

– N-ai avut nici un mesaj de la Kirsty, nu-i aşa?

Roger îşi trecu mîna peste rana pe care i-o făcuse la umăr.

– De ce mi-ar păsa mie de nişte nenorociţi de scoţieni? Îţi închipui că port mesaje, ca un şerb oarecare? Ai uitat că sînt conte?

– Am uitat ce eşti, rosti Bronwyn încet. Am uitat cum ataci oamenii pe la spate.

Au fost ultimele cuvinte pe care le-a rostit pentru o vreme, deoarece pumnul lui Roger zbură spre falca ei. A putut să se mişte destul de repede evitînd lovitura, încît el nu reuşi decît să o izbească în obraz, în loc

să-i zdrobească nasul cum intenţionase. Căzu, adunată într-o grămadă inconştientă.

Cînd se trezi, îi fu dificil să conştientizeze unde se afla. Capul îi zvîcnea cu o furie neagră, prin care nu trecuse niciodată înainte şi gîndurile îi erau tulburi. O durea trupul şi gura îi era înţepenită. Nu făcu decît cîteva încercări să gîndească, apoi adormi din nou.

Cînd se trezi a doua oară, se simţea mai bine. Rămase întinsă în tăcere şi realiză că o parte din durere provenea de la un căluş, cu care îi era astupată gura. Avea mîinile şi picioarele legate. Ciulind urechile, îşi dădu seama că se afla într-o căruţă, aruncată pe o grămadă de paie. Era noapte şi ştia că probabil a dormit toată ziua.

Erau momente cînd îi venea să plîngă de durere şi din cauza imobilităţii. Sfoara îi intra în carne şi gura îi era uscată şi umflată, din cauza căluşului.

– S-a trezit, auzi vorbind un bărbat.

Căruţa se opri şi Roger Chatworth se aplecă peste ea.

– Am să-ţi dau nişte apă dacă juri că n-ai să ţipi. Oricum, sîntem într-o pădure şi nimeni nu poate să te audă, dar vreau să-ţi dai cuvîntul.

Gîtul îi era atît de înţepenit, încît de abia putea să-l mişte. Îi dădu cuvîntul.

O ridică şi îi scoase căluşul.

Bronwyn îşi dădu seama că niciodată n-a simţit ceva atît de minunat, în viaţa ei. Îşi masă falca, cutremurîndu-se cînd atinse locul unde o izbise pumnul lui Roger.

– Bea, rosti el nerăbdător, întinzîndu-i o cană cu apă. Nu avem toată noaptea la dispoziţie.

Bău lacomă apa.

– Unde mă duci? gîfîi ea.

Roger îi smulse cana din mînă.

– Montgomery îţi poate tolera insolenţa, eu nu. Dacă aş fi vrut să ştii ceva, ţi-aş fi spus. Înainte de a se putea opri să se mai uite cu jind la cana pe care i-o luase, el o apucă de păr, puse cana pe jumătate plină deoparte şi îi fixă din nou căluşul. Apoi o împinse înapoi pe paie.

Toată ziua care urmă Bronwyn moţăi. Roger aruncă nişte saci de ambalaj peste ea, pentru a o ascunde. Lipsa de aer şi mişcarea o ameţiră. Simţurile o părăseau şi rămase într-o stare jumătate conştientă, jumătate adormită.

A fost scoasă din căruţă de două ori, i s-a dat de mîncare şi apă şi i s-a permis să-şi rezolve nevoile intime.

În a treia noapte, căruţa s-a oprit. Sacii au fost luaţi de pe ea şi fu ridicată brutal de pe culcuşul de paie. Aerul rece al nopţii o izbi, ca şi cum ar fi fost aruncată într-o apă îngheţată.

– Du-o sus, porunci Roger. Şi încuie-o în camera de est.

Omul ţinea forma lipsită de vlagă a lui Bronwyn aproape cu blîndeţe.

– Pot să o dezleg?

– Dă-i drumul. Poate ţipa cît doreşte. Nimeni nu o va auzi.

Bronwyn ţinea ochii închişi şi trupul moale, dar făcea efort să-şi recapete cunoştinţa. Începu să numere, apoi rosti în gînd numele tuturor copiilor lui Tam străduindu-se să-şi amintească şi vîrstele. Cînd omul o depuse pe un pat, mintea ei funcţionă rapid. Trebuia să scape! Chiar acum, înainte de a se intra în rutina zilnică a casei, era cel mai bun moment.

Cînd omul i-a dezlegat cu blîndeţe picioarele, a fost greu să rămînă liniştită, ca neînsufleţită. Apoi şi le dez-

morţi, folosindu-şi mintea, în loc să-şi mişte gleznele. Se concentră asupra picioarelor şi încercă să ignore miile de ace dureroase, ce păreau că îi circulă prin încheieturile mîinilor.

Căluşului îi veni rîndul ultimul, după care închise gura şi îşi mişcă limba prin uscăciunea ei. Zăcea tot liniştită, dar mintea începuse să-i alerge, cînd omul îi atinse părul şi obrazul. Îi înjură atingerea, în gînd, dar asta cel puţin îi dădu timp trupului să ajute sîngele să se pună din nou în mişcare.

– Unii bărbaţi au totul, rosti omul cu un oftat plin de alean, în timp ce se ridica de pe pat.

Bronwyn aşteptă, pînă cînd îi auzi paşi, sperînd că a plecat. Deschise ochii doar puţin şi-l văzu zăbovind lîngă uşă. Se întoarse repede şi văzu un vas, pe o masă de lîngă pat. Se rostogoli spre el, îl apucă şi îl aruncă în partea opusă a camerei. Metalul se izbi zgomotos de perete.

Rămase din nou nemişcată, cu ochii de abia întredeschişi, în timp ce omul se grăbea spre locul de unde venise zgomotul. În cîteva secunde, Bronwyn coborî din pat şi alergă spre uşă. Deşi gleznele îi cedară o dată, continuă să meargă, fără să se uite ce face omul. Apucă clanţa uşii grele şi o smulse deschizînd-o, apoi ieşi încuind-o şi trăgînd zăvorul. Putea să-l audă deja pe om bătînd, dar zgomotul răzbătea înăbuşit şi slab prin uşa de stejar.

După care auzi nişte paşi şi nu avu timp decît să se strecoare în firida unei ferestre, cînd îl văzu pe Roger Chatworth. Acesta se opri în faţa uşii, ascultînd o clipă bubuiturile şi glasul nedesluşit al omului. Bronwyn îşi reţinu respiraţia. Roger zîmbi satisfăcut, apoi trecu de ea şi se îndreptă spre scări.

Bronwyn nu-şi acordă decît cîteva secunde, pentru a-şi calma palpitaţiile şi, pentru prima oară, îşi masă încheieturile dureroase ale mîinilor şi gleznele. Apoi îşi mişcă de mai multe ori falca rănită, după care ieşi tăcută din umbra firidei şi îl urmă pe Roger pe scară, în jos.

La capătul scărilor, acesta coti la stînga şi intră într-o cameră. Bronwyn se strecură din nou într-o pată de umbră, exact lîngă uşa pe jumătate deschisă. Putea să vadă destul de bine interiorul cămăruţei. Exista acolo o masă, patru scaune şi o singură lumînare groasă în mijlocul mesei.

Bronwyn văzu din profil o femeie frumoasă, care stătea pe scaun. Era îmbrăcată cu o splendidă rochie scînteietoare, din satin în dungi purpurii şi verzi. Trăsăturile delicate ale feţei erau perfecte, de la gura mică, pînă la ochii albaştri migdalaţi.

– De ce a trebuit să o aduci aici? Am crezut că poţi să o ai oricînd doreşti, rosti femeia furioasă, cu o voce batjocoritoare, total nepotrivită cu faţa ei frumoasă.

Roger se aşeză pe un scaun, cu spatele la Bronwyn şi vizavi de femeie.

– N-am putut să fac nimic altceva. N-ar fi ascultat ce intenţionam eu să-i spun despre Stephen.

– Nu te-ar fi ascultat? îl ironiză femeia. Blestemaţi să fie bărbaţii Montgomery! Oricum, ce făcea Stephen la curtea regelui Henric?

Roger dădu din mînă.

– Ceva în legătură cu o petiţie adresată regelui, care să oprească raidurile asupra Scoţiei. Ar fi trebuit să-l vezi! Practic a reuşit să facă întreaga curte să plîngă la poveştile lui despre ce i s-a făcut neamului nobil al scoţienilor.

Bronwyn închise pentru o clipă ochii şi zîmbi. Stephen! gîndi ea. Dragul, dulcele Stephen! Se întoarse la realitate şi realiză că pierdea timp ascultîndu-i pe cei doi. Trebuia să scape!

Dar următoarele cuvinte ale lui Roger o opriră.

– De unde dracu' să fi ştiut că ai ales tocmai acest moment pentru a o răpi pe Mary Montgomery?

Bronwyn înţepeni ca moartă, ascultînd cu toată fiinţa ei.

Femeia îşi ţinu faţa întoarsă zîmbind larg şi dezvelindu-şi dinţii strîmbi.

– Am intenţionat să-i răpesc soţia, rosti ea visătoare.

– Prin asta trebuie să înţeleg că e vorba de soţia lui Gavin, Judith.

– Da! Tîrfa aia care mi l-a furat pe Gavin!

– Nu sînt sigur că a fost vreodată al tău şi dacă a fost, tu ai fost cea care l-a trădat, cînd ţi-ai dat acordul să te măriţi cu dragul şi răposatul meu frate mai mare. Femeia îl ignoră. Şi de ce ai luat-o pe Mary în locul ei? continuă Roger. Parcă ar fi discutat despre vreme, aşa puţin interes arăta.

– Se înapoia la mănăstirea unde trăieşte şi mi-a fost la îndemînă. Mi-ar plăcea să-i ucid pe toţi Montgomery, unul cîte unul. Nu contează cu care încep. Acum, vorbeşte-mi despre cea pe care ai răpit-o. E soţia lui Stephen? Femeia continua să stea tot cu profilul spre Roger şi spre Bronwyn.

– Femeia asta s-a schimbat. În Anglia, înainte de a se mărita, era uşor de manipulat. I-am spus o poveste grozavă despre nişte veri din Scoţia. Se opri rîzînd ironic. Cum a putut crede că *eu* pot fi înrudit cu murdarii ăia de scoţieni?

– Dar a fost nevoie să lupţi cu ei, rosti frumoasa femeie.

– A fost destul de uşor să bag nişte idei în capul ei gol, afirmă el. Iar Montgomery era foarte dornic să lupte pentru ea. Era aşa de înfierbîntat, că îi ardeau ochii în cap.

– Am auzit că e frumoasă, rosti femeia cu amărăciune.

– Nici o femeie nu e aşa frumoasă, ca pămînturile alea pe care le posedă. Dacă s-ar fi măritat cu mine, aş fi trimis fermieri englezi acolo şi aş fi pus mîna pe o mulţime de teren. Scoţienii ăştia cred că pot împărţi pămîntul cu şerbii.

– Dar ai pierdut-o, şi pe ea şi lupta, rosti liniştită femeia.

Roger se ridică aproape răsturnînd scaunul greu.

– Ticălosul! înjură el. M-a ridiculizat. A rîs de mine – şi a determinat toată Anglia să rîdă.

– Şi dacă te-ar fi ucis? întrebă ea.

Roger stătea în faţa ei.

– N-ai fi vrut mai bine să fie ucis el? comentă calm.

Femeia îşi înclină capul.

– Da, o, da, şopti ea ridicînd privirea. Dar îi vom face să plătească, nu-i aşa? Acum le avem pe nevasta lui Stephen şi pe sora lui Gavin. Spune-mi, ce intenţionezi să faci cu ele?

Roger zîmbi.

– Bronwyn e a mea. Dacă nu pot avea pămînturile, trebuie să mă mulţumesc cu femeia. Desigur, Mary e a ta.

Femeia ridică o mînă.

– E o biată recompensă pentru oricine. E îngrozită de toţi şi de toate. Poate că ar trebui să o trimit acasă,

rosti ea cu ură întorcîndu-se, astfel că Bronwyn îi putu vedea toată faţa.

Combinaţia între vederea obrazului femeii oribil desfigurat de o cicatrice şi cuvintele despre Mary, îi tăie respiraţia lui Bronwyn. Dar înainte de a se putea mişca, Roger era deja la uşă apucînd-o de braţ. Apoi o trase în cameră.

Bronwyn tresări de durere, cînd degetele lui Roger îi pătrunseră în carne.

– Aşa! Deci asta e stăpîna de clan pe care ai răpit-o, rosti femeia cu ironie.

Bronwyn o privi. Cîndva, faţa ei frumoasă a fost desfigurată pe o parte, cicatricele lungi şi urîte trăgîndu-i ochiul în jos şi gura în sus. Îi dădeau un aspect drăcesc, sarcastic.

– Uită-te cît vrei! ţipă ea strident. Trebuie să vezi, pentru că vei face parte din plata acestor acte.

Roger îi dădu lui Bronwyn drumul şi apucă mîinile femeii.

– Stai jos! porunci el. Avem mai multe de pus la cale, în afară de ura ta imediată.

Femeia se aşeză, dar continuă să se uite fix la Bronwyn.

– Unde e Mary? întrebă aceasta calmă. Dacă îi daţi drumul, n-am să mai încerc să scap. Poţi face cu mine ce vrei.

Roger rîse.

– Ce nobil din partea ta! Dar nu posezi nimic, cu care ai putea încheia un tîrg. Nu ţi se va da o a doua şansă, pentru a încerca să scapi.

– Dar de ce folos ţi-ar putea fi Mary? Nu a făcut rău nimănui, niciodată în viaţa ei.

– Numeşti asta nimic? strigă femeia pipăindu-şi cu degetele cicaricele.

– Nu Mary a făcut aşa ceva, rosti Bronwyn cu convingere. Începuse să creadă că cicatricele arătau adevărata fire a femeii.

– Tăceţi, amîndouă! interveni Roger. Apoi se întoarse spre Bronwyn. Ea e cumnata mea, Lady Alice Chatworth. Amîndoi avem motive să-i urîm pe Montgomery şi am jurat să-i distrugem.

– Să-i distrugeţi! gîfîi Bronwyn. Dar Mary....

Roger o apucă de braţ.

– Nu te preocupă mai mult soarta ta?

– Ştiu ce-şi doresc bărbaţii, scuipă ea cuvintele. Nu poţi avea o femeie fără minciuni şi înşelăciuni?

Roger îşi trase mîna în spate pentru a o plezni, apoi se opri la chicotitul lui Alice.

– Pentru asta te-ai dus în Scoţia, nu-i aşa, Roger? rîse ea. De ce a mai fost nevoie să o aduci încoace, legată într-o căruţă?

Roger privi de la o femeie la cealaltă, apoi o apucă pe Bronwyn şi o scoase afară din cameră. Aproape o tîrî pe scări în sus, se opri în faţa uşii zăvorîte, apoi o trase mai departe într-o altă încăpere mare. O împinse pe un pat larg din mijlocul camerei bogate. La baldachinul patului atîrna catifea cafenie-închis. Draperii de catifea tot cafenie acopereau fereastra. Panglici de aur tiveau cafeniul.

– Dezbracă-te! porunci el.

Bronwyn zîmbi.

– Niciodată, rosti ea prietenește.

El îi înapoie zîmbetul.

– Dacă ţii la viaţa lui Mary, ai să mi te supui. Fiecare secundă de amînare, o va costa pe ea un deget.

Bronwyn căscă gura la el, apoi începu să-şi desfacă broşa. Roger se sprijinise de un scrin sculptat înalt şi o privea cu interes. Ştiai că în noaptea nunţii tale m-am îmbătat? întrebă el. Nu, sigur că nu ştiai. Pariez că nu te-ai gîndit nici o clipă la mine. Nu-mi place să fiu folosit. Ai avut nevoie de mine într-un fel de joc pe care-l jucai cu Stephen Montgomery.

Ea se opri cu mîna pe nasturii de la bluză.

– Nu te-am folosit niciodată. Dacă ai fi învins în luptă, ar fi trebuit să mă mărit cu tine. Am crezut că erai cinstit, cînd mi-ai spus că îţi pasă de clanul meu.

Rîse zgomotos şi batjocoritor.

– Joci prost.Vreau să văd ce m-a costat atît de multă durere şi dezonoare.

La cuvintele lui, Bronwyn îşi muşcă buzele. Voia să-i spună că el şi-a provocat propria dezonoare.

Mînile îi tremurau pe nasturi. Înainte nu se dezbrăcase niciodată în faţa nici unui bărbat, cu excepţia lui Stephen. Clipi reţinîndu-şi lacrimile. Stephen nu o va mai iubi niciodată, dacă o atingea alt bărbat. Era deja aşa de gelos, încît nu avea încredere în ea în nici o situaţie. Cum va fi după ce Roger Chatworth va termina cu ea?

Se ridică, îşi desfăcu centura şi fusta şi le lăsă să cadă pe duşumea. Şi ea cum va reacţiona la atingerea lui Roger? Stephen nu trebuia decît să se uite la ea şi era gata să-l atace. Cea mai uşoară atingere a lui o făcea să tremure de pasiune. Va putea Roger să facă la fel?

– Grăbeşte-te! porunci Roger. Am aşteptat luni de zile asta.

Bronwyn închise ochii o clipă şi inspiră adînc, în timp ce-şi lăsa bluza să cadă pe podea. Îşi ridică

bărbia în vînt şi îşi trase umerii înapoi, cînd Roger luă o lumînare şi se îndreptă spre ea.

O privi, cu ochii hoinărind pe pielea ei satinată, pe sînii înalţi şi mîndri. Îi atinse blînd şoldul, şi-şi plimbă degetul de-a lungul perniţei de carne din jurul ombilicului.

– Frumos, şopti el. Montgomery a avut dreptate să lupte pentru tine.

O neaşteptată bătaie în uşă îi făcu pe amîndoi să sară în sus.

– Linişte! porunci Roger privind spre uşă.

– Roger, se auzi vocea unui tînăr. Eşti treaz?

– Du-te în pat! i se adresă Roger în surdină lui Bronwyn. Stai sub cuverturi şi nu scoate un sunet. E nevoie să te ameninţ?

Bronwyn se supuse rapid, încîntată de orice scuză pentru a-şi ascunde trupul gol de privirile lui. Se îngropă sub blănuri şi cuverturi, în timp ce Roger trăgea perdelele în jurul patului.

– Brian, ce este? întrebă Roger cu voce blîndă, complet diferită, deschizînd uşa. Iar ai avut un coşmar?

Bronwyn se mişcă în linişte, pentru a putea vedea printre perdele. Roger aprinsese mai multe lumînări pe masa de lîngă pat. Şi cînd făcu un pas lateral, ea putu să-l vadă pe tînărul care intrase.

Brian avea probabil douăzeci de ani, dar constituţia lui subţire îl făcea să pară doar puţin mai mare ca un băiat. Mergea cu pas ezitant, ca şi cum un picior era înţepenit, dar învăţase să meargă şchiopătînd doar uşor. În mod evident, era fratele lui Roger, o versiune mai tînără, mai slabă şi mai delicată decît fratele mai mare, puternic şi sănătos.

– Ar trebui să fii în pat, rosti Roger cu voce amabilă, o voce pe care Bronwyn nu o auzise niciodată. Aparent, dragostea lui Roger pentru acest băiat răzbătea din fiecare cuvînt pe care îl rostea.

Brian se aşează pe un scaun.

– Am aşteptat să te întorci. Şi n-am putut să aflu unde ai fost. Alice spunea.... Se opri.

– Te-a supărat? întrebă Roger pe un ton serios. Dacă a făcut-o.....

– Nu, sigur că nu, răspunse Brian. Alice e o femeie nefericită. E tristă din cauza morţii lui Edmund..

– Da, sînt sigur că da, rosti Roger sarcastic. Apoi schimbă subiectul. Am vizitat celelalte moşii ale mele, să văd dacă şerbii nu mă fură.

– Roger, cine e femeia care plînge tot timpul?

Roger ridică capul.

– Eu.... nu ştiu ce vrei să spui. Nu există nici o femeie care plînge.

– De trei nopţi aud pe cineva plîngînd. Chiar şi în timpul zilei, am prins puţin din acest sunet.

Roger zîmbi.

– Poate că prin casă există o fantomă. Sau poate Edmund.... Se opri brusc.

– Ştiu ce vrei să spui, rosti Brian hotărît. Ştiu mai multe despre fratele nostru mai mare decît îţi închipui tu. Intenţionai să spui că probabil plînsul e al fantomei uneia din femeile lui Edmund. Poate a celei care s-a sinucis, în noaptea în care a fost el omorît.

– Brian! De unde ai auzit tu aceste lucruri? E tîrziu, ar trebui să fii în pat.

Brian oftă, apoi îi permise lui Roger să-l ajute să se ridice de pe scaun.

– Cred că am să mă duc în pat. O să te văd dimineaţă? Alice e mult mai bine cînd eşti aici şi mie îmi lipseşte deja Elizabeth. Crăciunul e mult prea scurt.

– Da, desigur. Am să fiu aici. Noapte bună, frăţioare. Somn uşor. Rămase în picioare o clipă, după ce uşa se închise.

Bronwyn nu se mişcă privindu-l pe Roger. Acesta putea fi un mincinos, putea ataca un bărbat pe la spate, dar îşi iubea fratele mai mic.

Roger se întoarse şi trase perdelele patului.

– Ai sperat că te-am uitat? Vocea lui era din nou rece.

Ea îşi ţinea aşternutul pînă la gît şi se retrase spre marginea cea mai depărtată a patului.

– Cine e Elizabeth?

Roger îi aruncă o privire atotştiutoare.

– Elizabeth e sora mea. Acum, vino încoace.

– E mai mare sau mai mică decît Brian? Vorbea repede.

– Ţi-ar plăcea să-mi cunoşti arborele genealogic? O apucă de braţ şi o trase spre el. Elizabeth e cu trei ani mai mică decît Brian.

– Este.... Cuvintele i se opriră pe buze cînd Roger o trase în braţele lui şi începu să o sărute flămînd.

A rămas destul de liniştită cînd a sărutat-o. Buzele lui erau ferme şi plăcute, respiraţia destul de dulce, dar nu exista foc. El îşi purtă gura în jos pe gît, în timp ce mîinile lui îi mîngîiau spatele. Degetele i se jucau de-a lungul spinării, apoi o apucară de fese şi o presară de trupul lui. Era complet îmbrăcat şi catifeaua căptuşită a hainelor lui se simţea bine pe pielea ei goală şi rece.

Dar în afară de această senzaţie plăcută, nu exista foc. Îl simţea ca pe un străin, ca şi cum ar fi fost doar un observator a ceea ce se întîmplă, nu făcea parte din experiment.

– Nu te împotriveşti? întrebă Roger cu o şoaptă răguşită şi cu o urmă de umor în voce.

– Nu, rosti ea cinstită. Eu.... El îi opri cuvintele cu un sărut. Blînd o întinse pe pat şi începu să-i sărute gîtul, în timp ce mîinile îi mîngîiau nestingherite sînii. Buzele urmară mîinilor. Nu, Roger, nu mă împotrivesc, continuă cu voce calmă. De fapt, găsesc că n-am la ce să mă împotrivesc. Trebuie să admit că eram curioasă cum voi reacţiona, cînd alt bărbat mă va atinge. Stephen spune că îl solicit atît de des, că nici nu are timp să-şi revină. Scoase un mic hohot de rîs uitîndu-se în sus spre baldachin şi punîndu-şi mîinile sub cap. Nu că Stephen ar spune *întotdeauna* adevărul, chicoti ea. Dar descopăr că nu e deloc la fel. Mă atingi în aceleaşi locuri ca Stephen, dar cu tine nu simt nimic. Nu e ciudat? Se uită cu ochi nevinovaţi la Roger aplecat deasupra ei, ţinîndu-şi mîinile liniştite şi ochii larg deschişi. Îmi pare cu adevărat rău, continuă ea. Nu am intenţionat să te ofensez. Sînt sigur că unele femei te plac. Bănuiesc că se întîmplă ca eu să aparţin doar unui singur bărbat. Roger ridică mîna pentru a o plezni, dar ochii lui Bronwyn deveniră reci. N-am să mă împotrivesc ţie şi nici n-am să reacţionez cînd faci dragoste cu mine. Te înfurie că nu eşti nici pe jumătate bărbatul care e Stephen Montgomery? Nici în pat, nici în afara lui?

– Pentru asta am să te ucid! mîrîi Roger întinzînd mîna după ea.

Bronwyn se rostogoli mai departe, încît el căzu cu faţa în salteaua moale. Imediat ea sări din pat căutînd o armă, dar nu putu găsi nimic.

Roger se opri, după ce încercase să se ia după ea. La dracu', dar oferea o imagine uimitoare. Părul negru era învolburat în jurul ei, ca un nor diavolesc. Trupul mîndru şi puternic rîdea de el. Îţi tăia răsuflarea, ca o regină antică primitivă, arogantă, sfidătoare, amenînţîndu-l cu mica ei putere.

Fiecare cuvînt pe care îl spusese despre soţul ei ţipa în el. Îi cunoştea bine pe bărbaţi, nu-i aşa? Cu fiecare cuvînt simţea cum pasiunea lui se stingea. Ce bărbat putea să o aibă, cînd ştia că rîde de el? Dacă i-ar fi fost frică de el, ar fi violat-o, dar acest hohot al ei era prea mult pentru el.

– Gărzi! mugi el. Bronwyn ştia că intenţiona să o elibereze de îndatoririle faţă de patul lui. Îşi apucă hainele şi cînd uşa se deschise, era deja înfăşurată în pled, cu restul îmbrăcăminţii sub braţ. Ia-o şi du-o în camera de est, rosti Roger obosit. Am să tai capul celui care-i va permite să scape.

Bronwyn nu reuşi să respire uşurată, decît după ce auzi zăvorul tras şi rămase singură în încăpere. Gărzile dăduseră drumul omului pe care-l încuiase ea în cameră, cu cîteva ore înainte.

Se aşeză pe pat şi brusc începu să tremure. Trupul o durea din cauză că stătuse legată în căruţă, timp de trei zile. Frica pentru Mary o chinuia, iar episodul cu Roger o slăbise şi mai mult.

Odată, cînd era fată, a plecat călare însoţită de unul din oamenii tatălui ei. S-au oprit să-şi odihnească toţi caii şi omul a trîntit-o la pămînt şi a început să o dezbrace. Bronwyn era extrem de inocentă şi foarte

înfricoşată. Omul s-a dezbrăcat şi el şi stînd în picioare deasupra ei îi arăta bărbăţia, ca şi cum era grozav de mîndru de ea. Bronwyn, care nu văzuse decît cai şi tauri, începu să rîdă de el şi chiar sub ochii ei omul se dezumflă. Învăţase multe în ziua aceea. În primul rînd, să nu mai iasă niciodată însoţită doar de unul sau doi bărbaţi, apoi că frica pare să-i excite pe bărbaţi, dar rîsul îi termină.

Nu i-a spus niciodată tatălui ei de întîmplarea şi trei luni mai tîrziu, omul a fost ucis în timpul unui raid la furat de vite.

Ar fi trebuit să-i placă să-l vadă pe Roger, rănit aşa cum îl rănise, dar n-a fost aşa.

Căzu pe cuverturile patului ascunzîndu-şi faţa, îngropîndu-şi capul în ele. Îl dorea pe Stephen aşa de tare, avea nevoie de el aşa de mult! Era temelia existenţei ei. O ferea să nu facă lucruri prosteşti, impulsive. Dacă ar fi fost cu ea, n-ar fi părăsit niciodată Larenston. Rab ar trăi şi ea n-ar fi prizoniera lui Roger Chatworth.

Stephen era cu regele lui, pledînd pentru oprirea raidurilor în ţara ei. Ţara ei! Nu se dovedise Stephen că e scoţian? Merita denumirea mai mult decît oricine altcineva.

Bronwyn n-a avut idee cînd a început să plîngă. La început, lacrimile doar curgeau liniştit, apoi însoţite de suspine profunde, dureroase. Jură că, dacă va reuşi vreodată să scape de această năpastă, va fi cinstită cu Stephen. Îi va spune ce mult îl iubeşte şi ce multă nevoie are de el. O, da! Ce foarte, foarte multă nevoie are de el.

Plînse pentru Mary, pentru Rab, pentru Stephen şi cel mai mult pentru ea însăşi. Avusese ceva aşa minunat şi l-a aruncat cît colo.

– Stephen, şopti ea şi plînse şi mai tare.

Cînd trupul i se secătui de atîtea lacrimi, încetă să plîngă şi adormi.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Brian Chatworth cobora foarte tăcut scara spre pivniţă. Casa Chatworth fusese construită pe locul unui vechi castel, pe care bunicul lui îl cucerise şi îl distrusese. Unii oameni spuneau că a fost greşit că s-a construit pe locul casei unui duşman.

Brian se gîndi la cuvintele fratelui său despre fantomă şi zîmbi. Roger era aşa de protector faţă de frăţiorul şi surioara lui! Cînd erau copii, au avut nevoie de protecţia fratelui lor mai mare. Dar acum, de la moartea lui Edmund, nu mai era nevoie să se ascundă şi să mintă. Era aici o femeie care plîngea şi Brian voia să o găsească. Probabil că era o fată de la bucătărie, care se îndrăgostise de Roger şi acum plîngea pentru că el nu-i împărtăşea iubirea. Brian realizase că Roger îşi închipuia că frăţiorul lui nu ştie nimic despre ce se petrece între bărbaţi şi femei. Pentru Roger, Brian era încă un băieţaş îngrozit şi gata să se ascundă.

Se opri în josul scărilor. Pivniţele erau întunecoase, pline de butoaie de vin şi poloboace cu peşte sărat.

Ascultînd, auzi rostogolirea unor zaruri de fildeş şi gărzi rîzînd şi înjurînd. Se strecură printre butoaie şi se îndreptă spre fund, unde ştia că se află o celulă încuiată. Habar nu avea de ce se furişa, cu excepţia faptu-

lui că pe vremea cînd trăia Edmund învăţase că aşa e mai bine. Şi apoi, mai ales pentru că Roger nu-şi închipuia că Brian nu mai avea încredere în el.

Plînsul deveni mai puternic, pe măsură ce se apropia de uşa celulei. Era un sunet blînd şi sfîşietor, care ieşea din fundul inimii unei femei. Acum, ştia de ce gărzile se mutaseră în partea cea mai depărtată a pivniţei: nu voiau să audă plînsul neîntrerupt.

Brian privi în celulă. Într-o grămadă fără formă dintr-un colţ zăcea o femeie, în haine de călugăriţă.

Brian icni în timp ce apucă cheia dintr-un cui de lîngă uşă şi descuie uşa. Aceasta se deschise pe nişte balamale bine unse, silenţioase.

– Soră, şopti Brian în timp ce îngenunchia lîngă ea. Te rog, dă-mi voie să te ajut.

Mary ridică privirea cu teamă în ochi.

– Te rog, dă-mi drumul, şopti ea. Fraţii mei vor stîrni un război din cauza asta. Te rog! N-aş putea suporta să-i văd răniţi.

Brian o privi consternat.

– Fraţii tăi? Cine eşti tu? Ce ai făcut pentru a-l determina pe Roger să te ţină prizonieră?

– Roger? întrebă Mary. El e omul care mă ţine ostatică? Unde mă aflu? Tu cine eşti?

Brian o privi fix. Faţa ei ovală era umflată, ochii căprui blînzi şi roşii erau iritaţi. Şi brusc îi aduse aminte de sora lui, Elizabeth. Aceasta era la fel de perfectă şi drăguţă ca un înger, iar această femeie semăna cu o Madonă.

– Sînt Brian Chatworth şi asta e casa mea, moşia Chatworth. Fratele meu, Roger, e stăpînul casei.

– Chatworth? rosti Mary ridicîndu-se. Fratele meu a fost cîndva îndrăgostit de o femeie drăguţă, dar ea s-a căsătorit cu un bărbat cu numele Chatworth.

Brian se lăsă pe călcîie. Începuse să întrezărească o legătură cu această femeie încarcerată.

– Eşti o Montgomery! oftă el. Eu ştiam doar de patru fraţi. Nu am avut idee că exista şi o soră.

– Eu sînt cea mai mare, Mary Montgomery. Brian nu vorbi cîteva minute. Spune-mi ce ştii tu. Fraţii mei mă protejează uneori prea mult. De ce sînt ţinută prizonieră? De ce trebuie ca fratele tău să-mi urască familia?

Brian se simţi parcă înrudit cu Mary.

– Şi pe mine mă protejează fratele meu. Dar am ascultat şi am auzit unele lucruri. Am să-ţi spun ce ştiu. O tînără cu numele Alice Valence a fost odată îndrăgostită de fratele tău cel mare, Gavin nu-i aşa? Mary dădu din cap afirmativ. Dar din anumite motive, pe care nu le cunosc, nu s-au căsătorit. Alice s-a măritat cu fratele meu mai mare, Edmund, iar Gavin s-a însurat....

– Cu Judith, completă Mary.

– Da, Judith, continuă Brian. Fratele meu a fost ucis într-o noapte. Se opri o clipă Nu vorbi despre răutatea fratelui lui mai mare, despre felul cum fiecare trăia terorizat de el. Nu menţionă nici tînăra drăguţă, care şi-a tăiat venele în noaptea în care Edmund a fost ucis.

– Şi Alice a rămas văduvă, rosti Mary calmă.

– Da, aşa e. Eu cred că a încercat să-l recîştige pe Gavin. A avut loc şi un accident, şi-a opărit faţa cu ulei fierbinte. A fost rănită rău.

– Crezi că există vreo legătură între asta şi motivul pentru care sînt eu aici? Unde e acum această Alice?

– Locuieşte aici. Nu mai are pe nimeni. Se gîndi la amabilitatea fratelui său, Roger. În toamna asta Roger s-a luptat în public, cu un alt frate al tău. S-au luptat pentru o femeie.

– Ăsta trebuie că a fost Stephen. Bronwyn.... n-a spus nimic. Mary îşi frecă faţa cu mîna. N-am avut idee că s-a întîmplat aşa. O, Brian, ce trebuie să facem? Nu putem să ne lăsăm familiile să înceapă un război.

Brian era uimit de vorbele ei. Ce voia să spună cu „noi"? Cum putea ea să-şi închipuie că era de partea ei? Roger era fratele lui. Desigur, îi va ţine partea lui Roger. Trebuie că exista un motiv bun, că Roger o ţinea prizonieră pe această femeie liniştită şi amabilă.

Înainte ca Brian să poată spune ceva, Mary vorbi din nou.

– De ce şchiopătezi? întrebă blînd.

Brian era uimit. Nu l-a întrebat nimeni despre asta, de multă vreme.

– Mi-am rupt piciorul din cauza unui cal, spuse el hotărît. Mary îl privea, ca şi cum s-ar fi aşteptat la mai mult şi Brian se trezi transportat în vremea de care nu-i plăcea să-şi amintească. Elizabeth avea cinci ani, continuă el cu voce îndepărtată. Chiar şi atunci arăta ca un înger. Unul din sculptorii în lemn o folosea ca model pentru toţi heruvimii din capelă. Eu aveam opt ani. Ne jucam în nisipul de pe terenul pentru turniruri. Fratele nostru Edmund era deja mare pe atunci, avea douăzeci şi unu de ani. Brian se opri o clipă. Nu-mi amintesc chiar tot. Mai tîrziu, mi-au spus că Edmund era beat. Nu ne-a văzut nici pe Elizabeth, nici pe mine,

cînd a intrat în galop pe teren. Lui Mary i se opri răsuflarea de oroare. Am fi fost uciși dacă n-ar fi fost Roger. Avea paisprezece ani, dar era mare și puternic. S-a aruncat în fața calului lui Edmund și ne apucat pe amîndoi. Dar copita calului m-a izbit peste piciorul stîng și el m-a scăpat. Brian privi o clipă în depărtare. Calul mi-a strivit piciorul mai jos de genunchi. Avu un zîmbet slab. Sînt norocos că nu l-am pierdut. Elizabeth a spus că grija lui Roger a fost cea care mi-a salvat piciorul. A stat lîngă mine patru luni.

– Îl iubești foarte mult, nu-i așa?

– Da, răspunse Brian simplu. El.... ne-a protejat pe mine și pe Elizabeth toată copilăria. Apoi a băgat-o pe Elizabeth într-o mănăstire, cînd avea șase ani.

– Și acum e tot acolo?

Brian zîmbi.

– Roger spune că îi caută un bărbat potrivit pentru ea, dar încă n-a găsit nici unul. Cum ai putea să găsești un soț pentru un înger? Rîse aducîndu-și aminte de ceva ce spusese Elizabeth. I-a sugerat lui Roger să-i găsească un diavol. Dar el n-a găsit deloc nostimă gluma ei. Adesea, Roger nu rîdea la remarcile aprige ale lui Elizabeth. Uneori limbajul ei e ciudat, cu tot aspectul ei dulce.

– Nu le putem permite familiilor noastre să se lupte, rosti Mary. Mi-ai demonstrat că fratele tău e un bărbat amabil și iubitor. E probabil furios doar pe Stephen. Și probabil că și cumnata ta e supărată.

Brian aproape izbucni în rîs. Furiile semi-nebunești ale lui Alice, erau mai mult decît supărare. Uneori a fost cu adevărat nebună și a trebuit să i se dea ierburi de dormit. Țipa tot timpul despre Judith și Gavin Montgomery.

– Ai vorbit aşa puţin despre tine însăţi, rosti blînd Brian. Eşti ţinută prizonieră aici, ai plîns zile întregi şi acum te preocupă persoana mea. Spune-mi, de ce ai plîns? Pentru tine sau pentru fraţii tăi...

Mary îşi privi mîinile.

– Eu sînt o fiinţă slabă şi laşă. Aş vrea să pot să mă rog cu toată puterea, dar fraţii mei m-au învăţat realitatea. Cînd vor descoperi că am plecat, vor fi aşa de furioşi. Gavin şi Stephen se vor pregăti calmi de război, dar nu va fi nimic calm în legătură cu Raine sau cu Miles.

– Ce vor face?

– Nimeni nu poate spune. Vor face ceea ce li se pare mai bine în acel moment. Raine este de obicei amabil, un urs mare, dar nu poate accepta nedreptatea. Iar Miles are un temperament oribil! Nimeni nu poate ghici ce vor face.

– Acest lucru trebuie oprit, spuse Brian ridicîndu-se. Am să mă duc la Roger şi am să-l rog să te elibereze.

Mary stătea alături de el, dar era mai scundă decît el.

– Nu crezi că rugămintea asta îl va înfuria? Trebuie să-l rogi?

Brian o privi. Rotunjimea ei blîndă, ochii uriaşi şi lăcrimoşi! Îl făcea să se simtă puternic cît un munte. Nu l-a rugat niciodată pe Roger nimic – care nu aparţinea de viaţa lui. Ea avea dreptate. Cum putea să-i ceară ceva, cuiva pe care îl iubea aşa de mult?

Atinse faţa lui Mary.

– Am să te scot eu din acest loc. Îţi promit.

– Iar eu te cred, rosti Mary cu încredere. Acuma trebuie să pleci.

Brian privi celula mică şi umedă. Pe pardoseală era fîn şi nu prea era curat. Singurul mobilier era un pat tare şi o găleată într-un colţ.

– E un loc mizerabil. Trebuie să vii cu mine, chiar acum.

– Nu! Se depărtă de el. Trebuie să fim atenţi. Nu putem să-l înfuriem pe fratele tău. Dacă e ca ai mei, poate spune lucruri pe care le va regreta mai tîrziu, dar va fi forţat să le respecte. Trebuie să aştepţi pînă dimineaţă, cînd e odihnit, apoi să vorbeşti cu el.

– Cum poate să te preocupe fratele meu, cînd asta înseamnă pentru tine încă o noapte în această gaură de infern?

Ea îi răspunse doar privindu-l.

– Acum, mergi în pace. Nu trebuie să ai grijă de mine.

Brian o privi o clipă, apoi îi apucă mîna şi o sărută.

– Eşti o femeie bună, Mary Montgomery. Se întoarse şi plecă.

Mary privi în gol, cînd auzi uşa încuiată din nou. Spera că nu l-a lăsat pe Brian să vadă cît de înfricoşată era în realitate. Ceva fugi pe duşumea şi ea sări în sus. N-ar fi trebuit să plîngă, ştia asta, dar era aşa laşă!

Roger îl privi şocat pe frăţiorul lui.

– Vreau să fie scoasă din celula aia, rosti Brian calm. Făcuse ce-i spusese Mary şi aşteptase pînă dimineaţa pentru a se confrunta cu Roger. Nu că ar fi dormit ceva, dar nici Roger, după cearcănele negre de sub ochii lui.

– Brian, te rog.... începu Roger cu vocea pe care o folosea doar pentru fratele şi sora lui mai mici.

Brian nu se potoli.

– Încă nu am aflat de ce o ţii prizonieră, dar indiferent de motiv, vreau să fie scoasă din celula aia.

Roger se întoarse cu spatele la Brian, pentu a nu observa durerea din ochii lui. Cum ar fi putut să explice umilinţa pe care i-o provocase familia Montgomery? A fost rănit, cînd cumnata lui s-a aruncat în braţele lui Gavin şi el a respins-o. Mai tîrziu Bronwyn l-a ales pe el şi s-a simţit reabilitat. Dar Stephen a beneficiat de o lovitură norocoasă, care l-a trimis la pămînt. Fusese aşa de furios, încît n-a mai judecat, ci l-a atacat pe Stephen pe la spate. Acum voia să-i facă pe fraţii Montgomery să afle că nu putea să fie bătut întotdeauna.

– Nu i se va face nici un rău, rosti Roger. Îţi promit că nu am să o rănesc.

– Atunci de ce o ţii? Dă-i drumul acum, înainte de a izbucni un război la scară mare.

– E prea tîrziu acum.

– Ce vrei să spui?

Roger se uită la fratele mai mic.

– Raine Montgomery conducea mai multe sute de soldaţi ai regelui spre Wales, cînd a auzit că am pus mîna pe Mary. Şi-a întors oamenii şi acum îi conduce încoace, pentru a ne ataca.

– Ce? Sîntem pe cale să fim atacaţi? Dar nu avem apărare. Nu ştie că nu poate conduce oamenii aşa, în aceste zile? Avem tribunale şi legi pentru a ne apăra de atacuri.

– Regele s-a întîlnit cu Raine, înainte de a ne putea ataca pe noi. Regele a fost aşa de furios din cauza folosirii oamenilor lui într-un conflict personal, încît l-a

declarat pe Raine proscris. Şi acesta s-a retras în pădure.

– Dumnezeule mare! gîfîi Brian lăsîndu-se pe un scaun. Nu avem apărare, ca fortăreaţa aceea masivă a lui Montgomery. Dacă i-am da drumul lui Mary.....

Roger îşi privi fratele plin de admiraţie.

– Nu am intenţionat să te implic în această treabă. Trebuie să pleci de aici. Du-te şi stai pe una din celelalte proprietăţi ale mele. Am să vin şi eu curînd.

– Nu! rosti Brian ferm. Trebuie să aplanăm această ceartă. O să le trimitem mesaje regelui şi fraţilor Montgomery. Pînă atunci mă voi ocupa eu personal de Mary. Se ridică şi ieşi din cameră şchiopătînd.

Roger privi fix uşa pe care o închisese Brian. Scrîşni din dinţi de furie, apoi apucă o secure de război din panoplia de pe perete. Şi azvîrli cu ea în cealaltă parte a camerei, unde se înfipse în uşa de stejar.

– Blestemaţi fie toţi Mongomery, înjură el. Era încîntat că regele era supărat pe ei. Nu făceau nimic decît luau. Luaseră frumuseţea cumnatei lui şi parţial şi mintea. Luaseră toate terenurile acelea din Scoţia, care trebuiau să fie ale lui. Şi acum cuceriseră şi admiraţia fratelui său. Niciodată înainte, Brian nu-l sfidase, nu făcuse nimic care să-l contrazică. Acum Brian credea că poate lua hotărîri şi să-i spună lui ce să facă.

Uşa se deschise şi intră Alice. Rochia ei era din satin verde-smarald tivită cu blană de iepure vopsită galben. Un voal de mătase subţire îi acoperea faţa.

– Tocmai l-am văzut pe Brian, rosti ea cu o voce gata de ceartă. Tocmai o ajuta pe femeia aia Montgomery să urce scările. Cum de ai putut să

porunceşti să fie scoasă din celulă? O femeie ca asta trebuie să fie aruncată la cîini.

– Brian a găsit-o singur. A fost hotărîrea lui să aibă grijă de ea.

– Să aibă grijă de ea! ţipă strident Alice. Vrei să spui că o să o tratezi ca pe un oaspete, ca pe cealaltă de sus? Zîmbi cu superioritate, apoi izbucni în rîs. Sau nu mai dai tu ordine în casa asta? Se pare că Brian e responsabilul familiei acum.

– Trebuie că i-ai cunoscut pe toţi bărbaţii, nu-i aşa? Din cîte am auzit, i-ai avut pe toţi.

Alice zîmbi.

– Eşti gelos? Am auzit că ai expediat-o pe soţia lui Stephen din camera ta, noaptea trecută. N-ai putut să faci nimic cu ea? îl ironiză ea. Poate că ar trebui să-l trimiţi pe Brian să-ţi ţină locul.

– Ieşi! rosti Roger cu voce scăzută, care nu lăsa nici un dubiu de ceea ce voia să însemne.

Bronwyn privea pe fereastră zăpada din curtea de jos. Era prizoniera lui Roger Chatworth de o lună şi în acest timp nu văzuse pe nimeni, cu excepţia uneia sau a două cameriste. Îi aduceau mîncare, lemne de foc, lenjerie curată. Camera îi era dereticată, oala de noapte golită, dar nu vorbea cu nimeni. Încercase să le pună cameristelor întrebări, dar ele se uitau la ea îngrozite şi ieşeau din cameră în vîrful picioarelor.

Nu exista nici o metodă pe care să nu o fi folosit, în încercarea de a scăpa de acolo. Legase una de alta fîşii de cearşaf şi îşi dăduse drumul în jos, într-o parte a casei. Dar, cînd a ajuns pe pămînt, gărzile lui Roger au prins-o. A doua zi a venit un om şi a pus zăbrele la fereastră.

Încercase chiar să dea foc, pentru a crea o diversiune, dar gărzile au reţinut-o şi au stins focul. Şi-a făcut o armă din mînerul ulciorului de tablă şi a rănit un gardian. Cele două gărzi au fost înlocuite cu trei şi Roger a venit şi i-a spus că o leagă, dacă îi mai face probleme. L-a rugat pe Roger să-i dea veşti despre Mary. Fraţii Montgomery ştiu că femeile sînt ţinute captive?

Roger n-a răspuns la nici una din întrebările ei.

Bronwyn se cufundă în singurătate. Singurul lucru de care putea să se ocupe erau amintirile ei despre Stephen. Avu timp să recapituleze fiecare moment al vieţii lor împreună şi acum ştia unde ar face schimbări. A trebuit să-şi dea seama că o rasă întreagă de oameni nu poate fi la fel de rea, ca oamenii care i-au făcut ochi dulci acasă la Sir Thomas. N-ar fi trebuit să fie furioasă că Stephen era aşa de interesat de persoana ei şi nu de clanul ei. N-ar fi trebuit să creadă atît de mult în poveştile lui Roger.

Nu e de mirare că Stephen a spus că e egoistă. Se pare că întotdeauna a văzut doar o parte a problemei. Se gîndea la Stephen şi la regele lui şi ştia că atunci cînd – şi dacă – va scăpa vie din mîinile lui Roger Chatworth, se va duce la Kirsty şi va încerca să încheie pacea cu MacGregor. Îi datora asta lui Stephen.

– Brian, ce drăguţi sînt! zîmbi Mary acceptînd pantofii de piele aduşi de el. Mă răsfeţi!

Brian o privi şi din ochii lui se revărsa dragoste. Au petrecut împreună cea mai mare parte a ultimei luni. Nu l-a mai rugat niciodată pe Roger să o elibereze, deoarece nu mai voia să o vadă plecînd. Pentru că Mary izgonise singurătatea din viaţa lui. Roger era ple-

cat prea des la tot felul de turniruri şi Elizabeth era tot timpul închisă la mănăstire. În ce priveşte celelalte femei, Brian învăţase de mult că femeile îl făceau să se simtă ruşinat şi stingher. Mary era cu zece ani mai mare şi tot atît de naivă ca el. Nu chicotea niciodată şi nici nu-i cerea să danseze cu ea şi nici nu se aştepta să o alerge prin tufişuri. Mary era liniştită şi simplă şi nu cerea nimic de la el. Petreceau zilele cîntînd din lăută şi uneori Brian îi spunea poveşti, poveşti pe care le avusese întotdeauna în cap, dar nu le spusese nimănui. Mary asculta întotdeauna şi întotdeauna îl făcea să se simtă puternic şi protector, ceva mai mult decît un frate mai mic.

Noile lui sentimente protectoare îl reţineau să-i spună că Bronwyn a fost şi ea luată prizonieră. Nu mai credea aşa orbeşte în fratele lui ca altădată şi le punea întrebări servitorilor, vrînd să ştie ce se întîmplă în propria lui casă. Ceruse eliberarea imediată a lui Bronwyn şi Roger a fost silit s-o facă. Acum numai Mary mai era captivă.

– Nimeni nu poate să te răsfeţe destul, zîmbi el.

Mary roşi şi îşi plecă genele.

– Vino şi stai lîngă mine. Ai mai aflat ceva veşti?

– Nu, nimic, minţi Brian. Ştia că Raine era tot proscris, trăia tot undeva într-o pădure, capul unei bande de tîlhari, dacă o creadea pe Alice. Dar lui Mary nu i-a spus niciodată care e situaţia lui Raine. Azi noapte s-a făcut frig, rosti el încălzindu-şi mîinile la focul din cămin. Printr-un acord tacit, nu-i menţionau niciodată pe Roger sau pe Alice. Erau doi oameni singuri, care stăteau împreună dintr-o nevoie reciprocă. Lumea lor era formată dintr-o încăpere mare şi plăcută, de la ultimul etaj al casei Chatworth. Aveau muzică, linişte, se

bucurau unul de altul şi nici unul dintre ei nu fusese vreodată mai fericit.

Brian se lăsă pe pernele scaunului din faţa focului şi se gîndi pentru a mia oară ce mult i-ar plăcea ca asta să dureze pentru totdeauna. Nu voia ca Mary să se înapoieze vreodată la „cealaltă" familie a ei.

În seara aceasta, Brian i-a vorbit lui Roger despre visele lui.

– Ce?! icni Roger cu ochii larg deschişi.

– Vreau să mă însor cu Mary Montgomery.

– Să te însori! Roger se lăsă pe speteaza scaunului. Să fie aliat cu o familie pe care o considera duşmana lui! Femeia este a bisericii, nu poţi.....

Brian zîmbi.

– Nu şi-a depus jurămintele. Stă cu călugăriţele, parcă ar fi una dintre ele, asta e tot. Mary e aşa blîndă. Nu doreşte decît să ajute lumea.

Cei doi bărbaţi fură întrerupşi de hohotul de rîs al lui Alice.

– Ei bine, Roger, în mod sigur ai aranjat totul de minune. Fratele tău mai mic vrea să se însoare cu sora mai mare a fraţilor Montgomery. Spune-mi, Brian, cîţi ani are?

Destul de mulţi, ca să-ţi fie mama pe care ţi-ai dorit-o mereu?

Brian nu avusese niciodată pînă atunci vreun motiv să se înfurie. Întotdeauna fusese protejat de Roger, să nu se confrunte cu neplăcerile lumii, dar acum mîrîi repezindu-se la Alice.

Roger îl prinse pe fragilul lui frate mai mic.

– Nu e nevoie de aşa ceva.

Brian se uită în ochii lui Roger. Pentru prima oară în viaţa lui, nu mai crezu despre fratele lui că e perfect.

– Intenţionezi să-i permiţi să spună astfel de lucruri? îl întrebă calm.

Roger se încruntă. Nu-i plăcea felul cum se uita Brian la el, aşa de rece, ca şi cum n-ar mai fi fost cei mai apropiaţi prieteni.

– Sigur că greşeşte. Totuşi cred că nu te-ai gîndit prea bine la toate astea. Ştiu că eşti tînăr şi ai nevoie de o soţie şi....

Brian sări depărtîndu-se de Roger.

– Vrei să spui că sînt aşa de prost, încît nu ştiu ce vreau?

Alice scoase un hohot uriaş.

– Răspunde, Roger! Intenţionezi să-ţi laşi fratele să se însoare cu o Montgomery? Pot să aud deja vorbindu-se în întreaga Anglie. Vor spune că n-ai putut să-l termini pe Stephen pe la spate, aşa că încerci în alt mod. Vor spune că familia Chatworth ia doar ce lasă familia Montgomery. Eu nu l-am putut avea pe Gavin. Tu n-ai putut s-o ai pe Bronwyn, aşa că-l dai pe fratele tău invalid după fata-bătrînă care e sora lor.

– Taci odată! zbieră Roger.

– Adevărul doare, nu-i aşa? îl ironiză Alice.

Maxilarele lui Roger se încleştară.

– Fratele meu nu se va însura cu o Mongomery.

Brian se ridică în toată înălţimea lui. Era jumătate cît Roger.

– Mă voi însura cu Mary, rosti ferm.

Alice rîse din nou.

– Ar fi trebuit să i-o dai în grijă pe cealaltă. Poate că şi-ar fi satisfăcut poftele cu ea, dar cel puţin nu ar fi vorbit de însurătoare.

– Despre ce vorbeşti, ciumă ce eşti? întrebă Brian. Care cealaltă?

Alice îl privi fix, prin văl.

– Cum îndrăzneşti? gîfîi ea. Cum îndrăzneşti să-mi spui ciumă? Frumuseţea mea a fost aşa de mare, că nu m-aş fi dat niciodată unui neputincios infirm ca tine.

Roger făcu un pas înainte.

– Ieşi afară, înainte de a-ţi face o cicatrice şi pe celălalt obraz.

Alice mîrîi la el, înainte de a se întoarce să plece.

– Întreabă-l de Bronwyn de sus, rîse ea şi ieşi în grabă din cameră.

Roger se întoarse şi dădu de ochii reci ai lui Brian. Nu-i plăcea felul cum se uita Brian la el. Era ca şi cum Brian nu-şi mai adora fratele mai mare.

– Ai spus că i-ai dat drumul, rosti Brian hotărît. Cîte alte minciuni mi-ai mai spus?

– Te rog, Brian, începu Roger cu tonul acela special, pe care îl folosise întotdeauna faţă de frăţiorul şi surioara lui.

Dar Brian se depărtă de el.

– Nu mai sînt copil şi nu voi permite să fiu tratat în acest fel! Ce prost am fost! Nu e de mirare că fraţii Montgomery nu ne atacă. Ţii captive două din femeile lor, nu-i aşa? Cum am putut să te ascult? Nu te-am întrebat niciodată, dacă ceea ce ai făcut e drept. Am fost prea fericit cu Mary, ca să mai gîndesc. Am fost întotdeauna prea ocupat, pentru a gîndi de unul singur, nu-i aşa?

– Brian, te rog.....

– Nu! strigă Brian. Măcar o dată o să mă asculţi. Mîine dimineaţă le escortez pe Mary şi pe Bronwyn, înapoi la familia lor.

Roger simţi ridicîndu-i-se părul de pe ceafă.

– Sînt prizonierele mele şi nu o să faci aşa ceva.

– De ce sînt prizonierele tale? întreă Brian. Pentru că l-ai atacat pe Stephen Montgomery pe la spate? Pentru că ai fost învins de el?

Roger se clătină, dîndu-se înapoi.

– Brian, cum poţi să-mi vorbeşti în felul acesta? După tot ce am făcut pentru tine?

– Sînt sătul să mai aud cum mi-ai salvat viaţa, a mea şi a lui Elizabeth! Sînt sătul să-ţi fiu recunoscător în orice clipă a vieţii mele. Mi-am petrecut tot timpul ca frăţiorul tău. Acum am crescut, sînt bărbat şi pot să iau propriile mele hotărîri.

– Brian, şopti Roger. N-am intenţionat niciodată să-ţi cer recunoştinţă. Tu şi Elizabeth aţi fost toată viaţa mea. Nu mai am pe nimeni. Şi nu am vrut pe nimeni altcineva.

Brian oftă şi furia îl părăsi.

– Ştiu. Întotdeauna ai fost bun cu noi, dar a venit timpul să te las şi să-mi croiesc propriul drum. Vreau să mă însor cu Mary şi asta intenţionez să fac. Se întoarse. Mîine am să le duc pe femei acasă la ele.

Imediat ce Brian părăsi camera, Roger începu să tremure. Nici o luptă sau turnir nu l-au lăsat aşa de secătuit, ca această confruntare cu Brian. Clipă de clipă l-a văzut pe dragul şi dulcele lui frăţior schimbîndu-se. Văzuse cum îl părăseşte adoraţia oarbă faţă de fratele lui mai mare.

Roger se prăbuşi pe un scaun şi privi fix ceramica pardoselii. Brian şi Elizabeth erau tot ce avea. Toţi trei au fost împreună o forţă puternică împotriva răutăţii drăceşti a lui Edmund. Elizabeth fusese întotdeauna independentă. Faţa ei angelică ascundea o fire puternică şi adesea i se împotrivise lui Edmund. Dar Brian căutase întotdeauna dragostea şi protecţia lui Roger.

Brian era mulţumit să-l lase pe Roger să ia toate hotărîrile, în locul lui. Şi lui Roger i-a plăcut acest rol. Îi plăcea adoraţia lui Brian pentru el.

Dar în seara aceasta a văzut cum toată această adoraţie dispare. Brian se schimbase dintr-un băiat dulce şi iubitor într-un bărbat ostil, revendicativ, arogant.

Şi totul din cauza familiei Montgomery!

Roger nu-şi dădu seama cînd a început să bea. Vinul părea la îndemînă şi îl luă, fără să se gîndească ce făcea. Tot ce putu să-şi amintească erau ochii reci ai lui Brian şi faptul că familia Montgomery îi furase dragostea fratelui său.

Cu cît bea mai mult, cu atît mai mult se gîndea la toate necazurile pe care i le provocase familia Montgomery. Frumuseţea pierdută a lui Alice părea o insultă directă adusă lui. La urma urmei, era ruda lui. Judith şi Gavin se distraseră pe seama lui Alice; şi cel mai rău, au rîs de ea – exact cum au rîs de el. Putea să audă ironiile oamenilor de la curte, unde s-a dus după lupta cu Stephen.

– Am auzit că ai luptat într-o partidă, pentru şefuliţa aia a Montgomery-lor. Nu că te-aş blama pentru ceea ce am auzit, dar erai aşa de aprins pentru ea, încît ai căutat-o pe la spatele lui Stephen?

Cuvintele îi răsunau în cap, iar şi iar. Fiul regelui Henric tocmai se însurase cu o prinţesă spaniolă şi regele nu voia ca buna lui dispoziţie să fie stricată de activităţile lipsite de cavalerism ale lui Roger.

Roger izbi cana cositorită cu capac de braţul scaunului şi un ornament de pe ea se desprinse.

– La dracu' cu toţi! blestemă el. Brian era gata să se lepede de toţi anii de dragoste şi loialitate, pentru o

femeie pe care de abia o cunoştea. Se gîndi la şmecheria lui Bronwyn, care a rîs de el cînd a încercat să facă dragoste cu ea. O şmecherie de tîrfă! Exact ca şmecheria folosită de Mary, cînd i-a declarat lui Brian că nu aparţine bisericii. Brian părea să-şi închipuie că Mary e pură şi vrednică de căsătorie, cînd de fapt era destul de înţeleaptă să fie în stare să seducă un băiat inocent, cu zece ani mai tînăr decît ea. Sperase oare să-l folosească pentru a-şi recăpăta libertatea, sau încerca să pună mîna pe proprietăţile Chatworth? Fraţii Montgomery îşi făcuseră un obicei din a se însura cu mari bogăţii.

Roger se ridică în picioare nesigur. Era datoria lui, în calitate de protector al lui Brian, să-i arate frăţiorului său ce căţele mincinoase erau toate femeile. Erau ca Alice, sau ca Bronwyn. Nici una nu era dulce şi blîndă, şi în mod cert nici una nu era demnă de fratele lui, Brian.

Ieşi din cameră clătinîndu-se şi urcă scările. Nu avea idee unde se duce şi numai cînd ajunse la uşa camerei lui Bronwyn se opri. Imaginea părului ei negru şi a ochilor albaştri plutea înaintea lui. Îşi amintea fiecare curbă a trupului ei demn de a fi dorit. Puse mîna pe zăvorul uşii, după care îşi aminti felul cum îşi ridica sfidătoare în aer bărbia cu gropiţă. Plecă de la uşă. Nu, nu era suficient de beat pentru a putea să ţină piept ironiilor ei. N-a fost în stare să ajungă aşa beat!

Urcă încă un rînd de scări, pînă la ultimul etaj al casei. Problemele de acum îi fuseseră cauzate de tîrîtura asta, care se îmbrăca asemeni unei călugăriţe şi-l ademenea pe frăţiorul lui. Metodele ei diavoleşti provocau destrămarea familiei lui. Brian a spus că mîine va pleca de pe moşia Chatworth. Se va duce să se

însoare cu o Montgomery şi să-l părăsească pe el. Ca şi cum fraţii Montgomery nu ar fi avut o familie destul de mare, intenţionau să o ia şi pe a lui!

Roger trase zăvorul de la uşa camerei lui Mary. Razele lunii se strecurau pe fereastră şi lîngă pat ardea o lumînare de noapte.

– Cine e? şopti Mary ridicîndu-se în pat. Era frică în vocea ei. Roger se împiedică de un scaun, apoi îi dădu un picior şi îl zdrobi de perete. Cine e? rosti mai tare Mary, Vocea începuse să-i tremure.

– Un Chatworth, mîrîi Roger. Unul din temnicerii tăi. Stătea deasupra patului privind în jos, la ea. Părul şaten lung era împletit într-o coadă. Ochii îi erau larg deschişi de frică.

– Lord Roger, eu....

– Tu, ce? întrebă el. Nu vrei să-mi urezi bun sosit în patul tău? Nu e un Chatworth la fel de bun ca celălalt? Pot şi eu să te eliberez, ca şi Brian. Vino, hai să vedem ce posezi de l-ai ademenit aşa pe fratele meu.

Roger apucă cuvertura, pe care Mary o ţinea adunată pînă sub bărbie, şi o trase de pe ea. Se uită cu ochi sticloşi la cămaşa lungă de bumbac pe care o purta. Cele mai multe femei nu sînt îmbrăcate cu nimic în pat, dar asta, o ultimă tîrfă, purta cămaşă. Dintr-un motiv oarecare, aceasta îl înfurie şi mai rău. Prinse cămaşa de guler şi o smulse de pe ea. Nici măcar nu-i observă trupul şi nici nu o auzi cînd începu să ţipe îngrozită. Tot ce putea auzi era cum Brian spunea că va părăsi casa lui, pentru femeia asta. Are să-i arate lui Brian ce tîrfă era şi că nu era demnă de afecţiunea dragului lui frăţior.

Căzu peste trupul durduliu şi inocent al lui Mary într-o stare de nebunie. Îşi scosese doar atîtea haine, cît să-şi realizeze fapta. Picioarele ei erau strîns lipite unul de altul şi a trebuit să se înfigă cu forţa între ele, penru a le desface. Ţipetele ei se transformară într-un scîncet terorizat. Trupul ei era la fel de rigid, ca o bucată de fier.

Nu a fost nici o plăcere să o violeze. Era uscată şi încordată şi Roger a trebuit să se izbească cu putere în ea pentru a reuşi să o pătrundă. Totul a fost gata în cîteva secunde. Băutura şi emoţia prin care trecuse acţionară împreună pentru a-l epuiza. Se rostogoli de pe ea şi căzu alături în pat. Acum Brian nu o să-l mai părăsească, se gîndi în timp ce închidea ochii. Crăciunul următor, Brian, Elizabeth şi cu el vor fi împreună, ca întotdeauna.

Mary rămase liniştită, cînd Roger se rostogoli departe de ea. Îşi simţea corpul violat, murdar. Primul ei gînd a fost la fraţii ei. Cum ar putea să apară iar în faţa lor, cînd a fost ceea ce Roger spusese de atîtea ori, o tîrfă? Brian nu va putea să mai stea niciodată cu ea, să vorbească cu ea.

Se ridică din pat calmă. Ignoră durerea din corp şi sîngele de pe coapse. Cu mare grijă îşi trase peste cap singura ei rochie. Era un obiect simplu din lînă bleumarin, o rochie pe care surorile o făcuseră pentru ea. Se uită în jurul camerei pentru ultima oară, apoi se duse la fereastră.

Aerul rece al nopţii o izbi în faţă şi ea îl inspiră profund. Apoi ridică ochii spre cer. Ştia că Domnul nu o va ierta pentru ceea ce face, dar nici ea nu putea să se ierte pentru ceea ce i se întîmplase.

– La revedere, fraţilor, îi şopti ea vîntului. La revedere, Brian al meu.

Îşi făcu cruce, îşi încrucişă mîinile peste sîni şi sări spre pietrele de dedesubt.

Animalele moşiei Chatworth au simţit că s-a întîmplat ceva rău, înaintea oamenilor. Cîinii au început să latre; caii au devenit neliniştiţi în grajduri.

Brian, supărat şi incapabil să doarmă, aruncă un halat pe el şi ieşi afară.

– Ce e? îl întrebă pe băiatul de la grajduri, care trecea în fugă pe lîngă el.

– O femeie s-a aruncat de la fereastra ultimului etaj, strigă el peste umăr. Trebuie să-l găsesc pe Lord Roger.

La vorbele băiatului, inima lui Brian se opri. Probabil că era una dintre femeile ţinute prizoniere. Te rog, fă să fie femeia pe care nu o cunoştea, Bronwyn, se rugă el. Dar chiar cînd gîndea aceasta, ştia deja cine zăcea moartă.

Se îndreptă calm spre partea casei, în care se afla fereastra camerei lui Mary. Se strecură prin mulţimea de servitori şi pivi fix cadavrul.

– A fost violată, rosti încet o femeie. Priviţi sîngele ăla de pe ea.

– E exact ca atunci cînd trăia Lord Edmund. Şi eu care am crezut că cel tînăr e mai bun.

– Plecaţi de aici! strigă Brian. Îi făcea rău să vadă că se simţeau liberi să o privească pe iubita lui Mary. M-aţi auzit? Plecaţi de aici!

Servitorii nu erau obişnuiţi să primească ordine de la Brian, dar recunoscură tonul autoritar din vocea lui. Se întoarseră repede şi plecară, pentru a se ascunde

în colţurile mai umbroase şi a-l privi pe Brian şi pe această femeie pe care nu o văzuseră niciodată.

Cu blîndeţe, Brian netezi hainele lui Mary. Apoi îi îndreptă gîtul aflat într-o poziţie neobişnuită. Voia să o ducă în casă şi chiar făcu cîteva încercări, dar nu era suficient de puternic. Chiar şi slăbiciunea asta părea să alimenteze furia care se ridica în el. Servitorii şi-au dat seama că Roger o violase, dar Brian nu-i credea. Una dintre gărzile de corp! se gîndi el.

În timp ce stătea acolo îşi imagina tortura la care îl va supune, ca şi cum asta ar fi ajutat să i-o aducă pe Mary înapoi.

Ca în transă, urcă scările spre camera lui Mary. Gărzile încercară să-l oprească, dar se dădură înapoi cînd îi văzură faţa. Împinse uşa camerei lui Mary deschizînd-o.

Privi cîteva clipe forma lui Roger, care dormea ca mort şi sforăia, lungit pe patul lui Mary. Nu mai avea în cap nici un gînd, doar sentimentele care-l bîntuiau. Părea că creşte şi devine mai puternic cu fiecare minut.

Foarte calm se întoarse şi luînd un ulcior cu apă rece de pe masă îl turnă pe capul lui Roger.

Acesta gemu şi deschise ochii.

– Brian, rosti el ameţit zîmbind slab. Tocmai te visam.

– Scoală! rosti Brian cu voce mortală.

Roger deveni atent. Era antrenat pentru luptă şi ştia cum să-şi controleze simţurile, cînd simţea că se iveşte un pericol.

– Ce s-a întîmplat? Elizabeth....Se opri brusc, cînd se ridică şi realiză unde se află. Unde e femeia Montgomery?

Pe faţa lui Brian, privirea de oţel nu se schimbă.

– Zace moartă pe pietrele de jos.

O pîlpîire îi străbătu faţa lui Roger.

– Am vrut să-ţi dovedesc ce fel de femeie e. Am vrut să-ţi arăt.....

Vocea reţinută a lui Brian îi tăie argumentaţia.

– Unde e soţia lui Stephen Montgomery?

– Brian, trebuie să mă asculţi, pledă Roger.

– Să te ascult! gîfîi Brian. Tu ai ascultat ţipetele lui Mary? Ştiu că era o femeie timidă, dar pariez că a ţipat mult. Ţi-a făcut plăcere?

– Brian...

– Încetează! Astea au fost ultimile cuvinte, pe care mi le-ai adresat. Mă duc să o caut pe cealaltă femeie pe care o ţii captivă şi plecăm de aici. Ochii i se îngustară. Dacă am să te mai văd vreodată, am să te ucid!

Roger căzu pe spate, ca şi cum ar fi fost lovit. Se uită amorţit cum Brian iese din cameră. Se uită la sîngele de lîngă el de pe cearşaf şi se gîndi la femeia care zăcea moartă jos. Oare ce făcuse?

Lui Brian nu i-a trebuit prea mult timp să o găsească pe Bronwyn. Ştia că trebuie să fie în camera unde Edmund îşi ţinea odată femeile. Din nou, gărzile din faţa uşii nu-l opriră. Curentul subteran al tragediei nopţii răzbătuse prin ziduri.

Cînd Brian intră în cameră, Bronwyn era trează şi pregătită.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă încet pe tînărul cu aspect groaznic din faţa ei.

– Sînt Brian Chatworth, rosti el şi te duc la familia ta. Eşti gata?

– Şi cumnata mea este ţinută ostatică aici. Nu plec fără ea.

Brian îşi încleştă maxilarele.

– Fratele meu ţi-a violat sora şi ea s-a sinucis.

Rosti cuvintele aproape cu indiferenţă, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic pentru el, dar Bronwyn simţi ce se afla în profunzime. Mary, gîndi ea, dulcea, draga, blînda Mary!

– Nu putem să o lăsăm aici. Trebuie să o duc înapoi, la fraţii ei.

– Nu trebuie să te preocupe Mary. O să am eu grijă de ea.

Ceva în felul cum pronunţase „Mary" îi spuse multe lui Bronwyn.

– Sînt gata, rosti calmă şi îl urmă, în timp ce părăsea camera.

Odată ce fură afară, în aerul rece al nopţii, Brian se întoarse spre ea.

– Voi aranja să te însoţească gărzile. Te vor duce unde doreşti. Sau poţi să mergi cu mine la castelul Montgomery.

Lui Bronwyn nu i-a trebuit prea mult să se hotărască. Avusese o lună de gîndire, cît timp a fost sechestrată singură în cameră. Trebuia să facă pace cu MacGregory, înainte de a-l revedea pe Stephen. Trebuia să dovedească faptul că dragostea ei îl merita.

– Trebuie să mă întorc în Scoţia şi nu vreau gărzi englezeşti. Voi călători mai uşor singură.

Brian nu o contrazise. Nefericirea şi ura lui proprie îi ocupau toate gîndurile. Dădu scurt din cap.

– Poţi să iei un cal şi atîtea provizii cîte ai nevoie. Se întoarse să plece, dar ea îl prinse de braţ.

– O să ai grijă de Mary?

– Cu propria mea viaţă, rosti el din străfunduri, şi îi voi răzbuna moartea. Apoi plecă.

Bronwyn se încruntă gîndindu-se cît de mult ar urî Mary orice discuţie despre răzbunare. Deodată se privi şi realiză pentru prima oară că e liberă. Trebuia să plece cît mai repede posibil, înainte ca aici să aibă loc mai multă violenţă. Avea treburi multe de făcut. Poate că salvarea unor vieţi, chiar a unor vieţi de scoţieni, i-ar plăcea fantomei lui Mary. Se îndreptă spre grajduri.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Bronwyn îşi rezemă capul de trupul cald al vacii pe care o mulgea. Era încîntată că venise la căsuţa părinţilor lui Kirsty, în loc să se întoarcă la Larenston. Kirsty şi Donald îl luaseră pe micuţul Rory Stephen şi se întorseseră la casa lor din nord. Bronwyn îşi privise calul şi era gata să încălece, cînd Harben o prinse de braţ.

– Tu o să rămîi la noi, fato, pînă ne întîlnim cu MacGregor. Dacă mai vrei asta.

Se uită de la Harben la Nesta şi înapoi.

– De cît timp ştiţi?

– Donald mi-a spus, după ce aţi plecat. Bănuiam eu ceva, totuşi. Nu vorbeşti ca o femeie obişnuită. Ai mai multă....

– Încredere în mine? întrebă Bronwyn plină de speranţă.

Harben răsuflă zgomotos.

– Aş zice mai multă insolenţă. O privi. Lui MacGregor o să-i placă de tine. Ochii i se îndreptară spre sarcina ei deja evidentă. Văd că omului tău i-a plăcut berea de casă. Ea rîse. Harben o conduse pe drumul spre căsuţa lui. Un lucru nu înţeleg, continuă el. Pot să văd că tu eşti MacArran, dar pe omul ăla al

tău nu pot să-l văd ca pe un englez. Aş crede mai mult că e un MacArran, decît un englez.

Intraseră în casă rîzînd, iar Nesta le zîmbi la amîndoi. Ea era cea care făcea ferma să funcţioneze şi era conştientă că Bronwyn şi Harben munceau, în timp ce se certau.

Fusese nevoie de cîteva zile pentru a aranja o întîlnire cu MacGregor. Acesta a fost de acord să nu spună nimănui şi să nu ia nici un om cu el, ca şi Bronwyn. Mîine dimineaţă în zori, se vor întîlni, în ceţurile mlaştinilor.

Trase mai tare de uger şi-şi dădu la o parte o şuviţă rebelă de păr ce o deranja. Termină de muls şi îşi netezi absentă părul. Trebuia să ducă găleata în partea cea mai depărtată a şopronului, cînd observă că afară era deja întuneric. Exact cînd ultima picătură de lapte căzu în găleată, auzi un zgomot ce o făcu să se oprească brusc.

Era un lătrat slab, doar un sunet mic, dar care îi amintea de Rab, şi în ochi îi apărură lacrimi. Îşi amintea foarte clar cum l-a văzut pe Rab căzut la pămînt, cu gaura rănii din coaste.

Sunetul se auzi din nou şi se întoarse, cu găleata încă în mînă. Acolo, stînd liniştit, cu ochii vii şi dînd din coadă, se afla Rab.

Avu timp doar să pună jos găleata, pentru că în clipa următoare toate cele peste şaptezeci de kilograme ale cîinelui erau grămadă pe ea. O izbi cu spatele de o iesle, încît aproape o rupse în două.

– Rab! şopti ea strîngîndu-l în braţe. Rab! Rîdea de ameninţarea că o va doborî în entuziasmul lui. O, dulcele meu căţel! ţipă ea. De unde ai apărut? Am crezut că ai murit? Îşi îngropă faţa în blana lui. Deodată se

auzi un fluierat uşor dar pătrunzător şi Rab înţepeni. În clipa următoare se afla pe pământ în faţa ei. Ce e băiete?

Ridică ochii şi-l văzu pe Stephen. Avea părul mai scurt, dar era îmbrăcat tot în scoţian. Îl cercetă încet de sus pînă jos. Parcă uitase se solid era, ce puternic şi musculos. Ochii lui albaştri o priveau intens.

– O să am şi eu parte de acelaşi bun venit, ca Rab? întrebă calm.

Nu se mai gîndi, ci sări pe el, cu braţele agăţîndu-i-se de gît şi cu picioarele în aer.

Stephen nu scoase nici un cuvînt, ci începu să o sărute cu toată foamea pe care o simţea. Era aşa de mult de cînd n-o atinsese. Se retrase cărînd-o şi pe ea şi căzură pe o grămadă groasă de paie. Chiar în timp ce cădeau, mîinile lui se aflară pe nasturii bluzei ei.

– Nu putem... murmură Bronwyn sub buzele lui. Harben....

Stephen o muşcă de lobul urechii.

– I-am spus că am programat o orgie, pentru tot restul zilei.

– Nu se poate!

– Aşa am făcut! o sfidă el cu o privire amuzată. Apoi expresia feţei lui se schimbă. Ochii i se deschiseră mari şi se uită la ea uluit. În următoarea clipă îi trăgea de pe ea îmbrăcămintea şi rămase cu gura căscată văzînd proeminenţa tare a abdomenului ei.

O privi întrebător.

Ea zîmbi şi dădu afirmativ din cap.

Strigătul de fericire al lui Stephen sperie găinile de pe stinghiile şopronului.

– Un copil! rîse el. Harben a avut a naibii de multă dreptate în privinţa berii de casă.

– Am rămas însărcinată înainte de a o întîlni pe Kirsty, aşa spune Morag.

El se întinse lîngă ea şi îi trase trupul gol mai aproape de el.

– Atunci poate că eu am fost cauza, nu Harben, rosti cu o bucurie interioară profundă.

Bronwyn se ghemui lîngă el, frecîndu-şi coapsele de ale lui.

– Totuşi, s-ar putea să fie de vină şi berea de casă, rosti ea întristată. Nu-mi amintesc de nimic altceva, care să-mi poată da un copilaş.

El chicoti, apoi mişcîndu-se repede o trînti cu faţa în jos, în fîn. Într-o clipă scăpă şi el de pled. Îşi ţinea genunchiul pe spatele ei mic. Cînd fu gol, se aplecă şi îi sărută partea din spate a genunchilor.

– Te-am uitat complet, murmură el în timp ce-i încolţea tendoanele cu dinţii. Mîinile îi mîngîiau picioarele, în timp ce gura o chinuia. Mormăi sub el şi încercă să se întoarcă, dar el o ţinu strîns continuînd dulcea tortură.

Pielea lui lipită de a ei îi trimitea fiori prin tot trupul. Gura lui porni în sus pe spate, picioarele îi erau lipite de ale ei. Duritatea şi pilozitatea coapselor lui o excitau. Mîinile lui mari îi mîngîiau spatele, jucîndu-se cu forma ei dulce.

Exact cînd îşi dădu seama că nu mai putea suporta, el o întoarse. O sărută în timp ce mîinile îi mîngîiau burta, apoi se urcară spre sîni. Se arcui spre el, cînd gura lui îi atinse sînii.

Apoi el se ridică mai sus, dinţii lui alergîndu-i pe gît. Se agăţă de el şi-l trase în jos, pe ea.

– Flămîndă, stăpîna mea? îi mormăi la ureche.

Ea îl muşcă, aproape prea tare, şi în următoarea clipă el se lăsa peste ea. Era aşa de mult de cînd nu mai fuseseră împreună, şi gura lui Stephen pe genunchii ei o excitase pînă la febră. N-a fost nevoie decît de cîteva pătrunderi, înainte ca amîndoi să vibreze în convulsiile iubirii.

– O, Stephen, şopti lipindu-l de ea. Era aşa de bine să se simtă din nou în siguranţă, să nu mai fie singură. Nici nu-şi dădu seama cînd începură să-i curgă lacrimile. Stephen se dădu jos de pe ea şi o trase în paradisul braţelor lui puternice. Se acoperiră cu pledul şi Rab îşi frecă botul de spatele stăpînei lui.

Siguranţa şi securitatea pe care le simţea o făcură să plîngă şi mai tare.

– A fost oribil? întrebă el cu blîndeţe. Ne-am simţit aşa de neajutoraţi, era aşa de puţin ce puteam să facem.

Îşi şterse lacrimile şi-l privi.

– Mary?

Îşi lăsă capul.

– Brian Chatworth ne-a adus-o. Rămase tăcut o clipă. Nu era timpul să vorbească acum despre tristeţea – şi furia – cauzate de moartea surorii lui. Dulcea, blînda Mary, care n-a făcut decît bine în viaţa ei, nu meritase o moarte aşa crudă. Miles fusese gata să-l ucidă pe Brian, înainte ca Gavin şi Stephen să-l oprească. Cînd Brian şi-a spus povestea, a reieşit adevărul că, şi atunci cînd era ţinută captivă, May a oferit doar iubire. Nefericirea lui Brian era evidentă, în timp ce ţinea în braţe trupul lipsit de viaţă al femeii pe care a iubit-o.

– Brian s-a dus să-l caute pe Raine, indiferent unde se află, continuă Stephen. Am auzit că se ascunde în pădure. De ce nu te-ai întors la Larenston? Tam a îmbătrînit cu douăzeci de ani în ultima lună. Ştie aşa de puţine despre ceea ce s-a întîmplat. Ei l-au găsit pe Rab dimineaţa. Tam era convins că e mort.

– Am vrut să fac ceva pentru Mary.

– Pentru Mary? Ai venit la Harben din cauza lui Mary?

Bronwyn începu să plîngă şi mai tare.

– Ai avut dreptate. Am avut destul timp să mă gîndesc la asta. Sînt aşa de egoistă şi nu merit iubirea ta.

– Despre ce dracu' vorbeşti? întrebă el.

– Aşa cum ai spus tu, cînd o ţineai în braţe pe femeia aia, se smiorcăi ea fără prea mare legătură.

Stephen se încruntă încercînd să-şi amintească despre ce vorbea. De cînd erau căsătoriţi, nu atinsese nici o altă femeie. Fiecare femeie pe care o vedea pălea în comparaţie cu frumuseţea şi spiritul ei. Apoi zîmbi amintindu-şi noaptea din castelul lui Gavin.

– Aggie! rîse el. Tîrfa castelului. Stăteam acolo simţindu-mă îngrozitor şi compătimindu-mă, cînd ea a intrat în cameră, şi-a desfăcut bluza şi s-a aruncat pe genunchii mei.

– Şi în mod sigur n-ai împins-o deoparte! Te distrai cu ea cînd am intrat eu.

– Mă distram? întrebă el, apoi ridică din umeri. Sînt bărbat şi pot să fiu furios şi supărat, dar nu mort.

Bronwyn apucă o mînă de fîn şi i-o aruncă în cap.

El îi fixă braţele de-a lungul trupului.

– Spune-mi ce am zis în noaptea aceea, insistă el.

– Nu-ţi aminteşti! Cum a putut să uite ceva ce însemna aşa de mult pentru ea?

– Tot ce îmi aminesc e cum ţipam unul la altul, apoi eu am încălecat. Nu-mi amintesc nici unde m-am dus. Undeva pe drum, am căzut la pămînt şi am adormit. Dimineaţa mi-am dat seama că probabil te-am pierdut din cauza idioţeniei mele, aşa că am hotărît să fac ceva pentru a încerca să te recîştig.

– De aceea te-ai dus la regele Henric? Să mă recîştigi pe mine?

– Pentru nici un alt motiv, rosti el. Urăsc curtea. Toată pierderea aia de timp!

Ea îl privi fix, apoi rîse.

– Vorbeşti ca un scoţian.

– Regele Henric a spus că nici nu mai sînt englez, că într-adevăr vorbesc ca un scoţian. Ea rîse şi începu să-l sărute. O împinse deoparte. Încă nu mi-ai răspuns. Tot timpul cît am stat la curte am crezut că eşti cu fraţii mei. Gavin era aşa furios, încît a refuzat să-mi scrie. Cred că şi-a închipuit că ştiu că ai să pleci din casa lui, în noaptea cînd am părăsit-o şi eu. Tu şi Miles i-aţi speriat de moarte, să ştii.

– Pe tine nu? întrebă ea. Ce ai crezut cînd ai aflat că m-am întors în Scoţia?

– N-am avut timp să gîndesc! rosti el dezgustat. Gavin, Raine, Miles şi Judith mi-au ţinut nişte prelegeri zile întregi. Cînd au terminat, nu mi-au mai vorbit.

– Şi în tot acest timp, cît am fost eu în Scoţia, nu mi-ai trimis nici măcar un mesaj!

– Dar, tu m-ai părăsit! strigă el aproape. Tu ar fi trebuit să-mi trimiţi mesaje!

– Stephen Montgomery! oftă ea. Nu te-am părăsit. Tocmai ai spus că ai plecat la regele Henric. Îţi închipuiai că eu voi sta să aştept întoarcerea ta? Ce ar fi trebuit să spun familiei tale, că ai preferat o slujnică

grasă în locul meu? Şi după toate cele ce le-ai spus! Îşi luă ochii de la el.

El îşi puse degetele sub bărbia ei şi îi trase faţa înapoi, să se uite la el.

– Vreau să ştiu ce am spus. Ce te-a făcut să mă părăseşti? Te cunosc şi chiar dacă eram cu servitoarea aia, nu trebuia să pleci. Probabil că ai fi luat un vătrai fierbinte la ea.

– Merita torturată! rosti Bronwyn înfierbîntată.

Tonul lui Stephen fu ferm, aproape rece.

– Vreau să aud ce ai de spus.

Deşi el se afla deasupra, ea privi în altă parte. Uşor, în ochi îi apărură lacrimi. Nu strigase niciodată aşa mult în toată viaţa ei, gîndi cu dezgust.

– Ai spus că sînt egoistă, că am fost prea egoistă pentru a iubi. Ai spus că mă ascund în spatele clanului, deoarece mi-e frică să mă maturizez. Ai spus.... că intenţionezi să găseşti o femeie, care nu e rece şi care poate să-ţi dea ceea ce ai nevoie. Stephen rămase cu gura căscată de uimire, apoi începu să rîdă. Ea ridică ochii la el şocată. Nu văd nimic vesel în defectele mele, rosti ea rece.

– Defecte! gîfîi el printre hohote. Dumnezeule! Trebuie că eram foarte beat! Nu cunosc pe nimeni, care să poată bea ca mine.

Ea încercă să se rostogolească de lîngă el.

– N-am să rîd! Probabil că e firea mea egoistă, care mă face să fiu incapabilă să văd ceva vesel în cuvintele tale.

Stephen o trase înapoi la el. Îl împinse şi pentru o clipă el o lăsă să cîştige bătălia, dar apoi, continuînd să rîdă, o trase din nou la el.

– Bronwyn, rosi el serios. Ascultă-mă. Eşti cea mai lipsită de egoism persoană pe care am întîlnit-o. N-am văzut pe nimeni căruia să-i pese aşa de puţin de sine şi aşa de mult de alţii, aşa cum faci tu. Nu-ţi dai seama că de aceea eram aşa supărat, cînd te-ai atîrnat dincolo de marginea stîncii? Aveai putere să poruncşti oricui altcineva să meargă, ai fi putut să faci ce te-a sfătuit Douglas crezîndu-l pe Alex mort. Dar tu, nu! Nu draga, dulcea mea stăpînă. Tu te-ai gîndit doar la viaţa unuia din membrii clanului, nu la tine însăţi.

– Dar mi-a fost aşa frică, mărturisi ea.

– Sigur că ţi-a fost! Asta demonstrează doar curajul – şi lipsa ta de egoism.

– Dar de ce.....? începu ea.

– De ce te-am numit egoistă? Bănuiesc că din cauză că eram aşa rănit, din cauză că te iubeam aşa mult şi tu nu mă iubeai deloc. Şi ca să-ţi spun adevărul, uneori mă faci să mă simt de-a dreptul îngrozitor. Mi-e teamă că nu am nici pe jumătate curajul tău.

– O, Stephen, nu e adevărat. Eşti foarte curajos. Ai învins patru englezi cu o singură săgeată, cînd am ajuns pentru prima oară la Kirsty. Şi ţi-a trebuit mult curaj să renunţi la hainele englezeşti şi să devii scoţian.

– Să devin scoţian? întrebă el ridicînd o sprînceană. Era foarte serios. Odată ai spus că o să mă iubeşti numai dacă devin scoţian. Aşteptă, dar nu comentă. Bronwyn, reluă el, te iubesc şi cea mai mare dorinţă a inimii mele este ca şi tu să mă iubeşti. Îşi puse un deget pe buze şi îi aruncă o privire ameninţătoare. Şi dacă repeţi toată treaba aia cu „desigur sîntem îndrăgostiţi unul de altul" am să-ţi rup frumosul tău gîtuţ.

– Sigur că te iubesc, nebunule! De ce crezi că mă doare stomacul şi capul îmi ameţeşte cînd eşti pe aproape? Şi e şi mai rău, cînd eşti departe. Singurul motiv pentru care am plecat cu Roger Chatworth a fost ca să-ţi dovedesc că nu sînt egoistă. Aş fi făcut orice, să te fac să mă iubeşti.

– Să alergi după duşmanul meu, nu seamănă cu ceva care să-mi dovedească faptul că mă iubeşti, rosti el rece, apoi începu să zîmbească. Spui că mă iubeşti, sau că te îmbolnăvesc?

– O, Stephen, rîse ea, realizînd că el credea în ea. N-a acuzat-o că s-a culcat cu Roger Chatworth. Începuse să-şi stăpînească gelozia!

Brusc, amîndoi se opriră şi ridicară privirile. O mişcare puternică în abdomen fu resimţită de amîndoi.

– Ce a fost asta? întrebă el.

– S-a simţit ca un şut, rosti ea minunîndu-se. Cred că copilul tău tocmai mi-a dat un picior.

Stephen se rostogoli de lîngă ea şi îi mîngîie respectuos abdomenul.

– Ştiai de copil cînd m-ai părăsit?

– Nu te-am părăsit, sublinie ea, şi într-adevăr, ştiam de el.

Rămase tăcut, în timp ce-şi ţinea mîna cu căldură pe burta ei goală.

– Eşti fericit în privinţa copilului nostru? şuşoti ea.

– Puţin speriat poate. Judith a pierdut primul ei copil. Şi nu vreau să se întîmple aşa ceva cu tine.

Ea îi zîmbi.

– Cum s-ar putea întîmpla, cu tine în jur, protejîndumă?

– Protejîndu-te? explodă el. Niciodată nu mă aculţi, nu faci niciodată nimic din ce spun eu. M-ai drogat. Ai părăsit protecţia familiei mele în toiul nopţii. Tu....

Ea îi puse degetele pe buze.

– Dar te iubesc. Te iubesc foarte, foarte mult şi am nevoie de tine. Am nevoie de puterea ta, de înţelepciunea ta, de loialitatea ta şi de felul tău de a face pace. M-ai reţinut pe mine şi pe clanul meu să nu le declarăm război duşmanilor noştri. Şi ne-ai făcut să vedem că englezii nu sînt toţi ignoranţi, lacomi, mincinoşi.....

Îi dădu un sărut blajin, pentru a o linişti.

– Nu spune tot, rosti sarcastic. Şi eu te iubesc. Te-am iubit din momentul în care te-am văzut cu clanul tu. N-am văzut o femeie frumoasă, cu excepţia lui Judith, care să fie altceva decît de décor. A fost un şoc să văd cum oamenii tăi te ascultă şi felul în care te respectă. A fost prima oară că te-am văzut altfel, nu numai....

Ochii ei străluciră.

– O ştrengăriţă grozavă în pat?

El rîse.

– O, da, categoric şi asta. Începu să o sărute mai serios, cu mîinile pe trupul ei.

– Stephen, şopti ea, în timp ce el o săruta în spatele urechii. Mîine mă întîlnesc cu MacGregor.

– Frumos, murmură el, coborînd cu gura spre gît. Foarte frumos. Ea îşi întoarse capul pentru a putea să o sărute pe gură. Deodată sări în sus de lîngă ea. Rab scoase un mic lătrat alarmat. Stephen îşi privi soţia oripilat. Glumeşti!

Ea zîmbi dulce.

– Mă întîlnesc cu MacGregor mîine în zori. Începu să-l sărute.

El se depărtă de ea, apoi sări drept în picioare.

– Să te ia dracu'! rosti printre dinţii încleştaţi. Iar începi? Fără îndoială că vei merge la întîlnire singură şi într-un loc secret.

– Sigur că singură. Nu pot să îi cer clanului meu să mă însoţească. Intenţionez să pun capăt acestui război, înainte de a intra şi mai mult în el.

Stephen închise ochii pentru o clipă şi încercă să se calmeze.

– Nu te poţi întîlni cu omul acela singură. Îţi interzic.

Dazamăgirea se instală imediat pe figura lui Bronwyn.

– Ce faci? Îmi interzici! Cum îndrăzneşti? Ai uitat că sînt MacArran? Pentru că te iubesc, asta nu-ţi dă dreptul să hotărăşti asupra datoriilor mele de şef.

– Poţi să stai un minut? întrebă el. Întotdeauna ai crezut că sînt împotriva ta. Acum ascultă-mă. Cine mai ştie de această întîlnire?

– Harben, singurul. El a aranjat-o. Ne-a fost teamă să-i spunem chiar şi lui Nesta ce dată s-a fixat, de frică să nu îi înşel speranţele.

– Să-i înşeli speranţele! răsuflă el din greu. Asta e tot ce ai tu în cap? Consideraţie pentru alţii?

– Faci să sune de parcă ar fi ceva rău.

– În cazul tău, aşa e uneori. Încercă din nou să se calmeze. Bronwyn, nu-ţi dai seama că trebuie cîteodată, să te gîndeşti şi la tine?

– Dar mă gîndesc! Vreau pace pentru clanul meu.

Stephen o privi cu mare dragoste.

– În regulă, ascultă-mă. Imaginează-ţi, dacă vrei asta. Tu şi cu MacGregor vă întîlniţi într-un loc singuratic, fără îndoială în ceaţă şi singura persoană care ştie de întîlnire este Harben. Ce se întîmplă dacă

MacGregor hotărăşte să termine cu această vrajbă cu MacArranii, omorîndu-le stăpîna?

– Asta e o insultă! i se tăie ei răsuflarea. E o reuniune de pace. MacGregor n-are să facă asta.

El îşi ridică mîinile spre cer, parcă ar fi cerut ajutor.

– Nu pot să te fac să vezi nici o cale de mijloc? Acum şase luni ai urît totul în legătură cu MacGregor şi acum plănuieşti să-ţi depui viaţa în mîinile acestui om.

– Dar ce altceva pot să fac? Dacă MacGregor şi cu mine ajungem la un fel de acord de pace, putem opri omorurile. Nu asta e ceea ce vrei tu? N-ai spus tu întotdeauna că vrei să se termine vrajba? Războiul nostru a cauzat moartea prietenului tău.

El o trase spre el şi o îmbrăţişă.

– Da, sînt de acord cu tine. Vreau toate aceste lucruri – dar cînd mă gîndesc la ce poate să te coste! Cum pot să te las să mergi acolo singură, să te întîlneşti cu un bărbat de două ori mai mare ca tine? Poate să te ucidă doar cu o lovitură. Ea îşi înălţă capul, dar el o împinse la loc. N-ai să mergi singură. Merg cu tine.

– Dar nu poţi! explodă ea. Mesajul a fost ca eu să fiu singură.

– Deja mai porţi o persoană cu tine, aşa că ce mai însemnă încă una.

– Stephen.... pledă ea.

– Nu! o privi. Măcar o dată ai să mi te supui, ai înţeles?

Ea începu să argumenteze, dar ştia că nu-i era de nici un folos. De fapt, era încîntată că va veni cu ea. Îşi ridică faţa după un sărut.

El îşi atinse buzele de ale ei, apoi se trase deoparte.

Ea îl privi surprinsă.

El îi făcu semn spre fereastră.

– Dacă nu greşesc, nu mai e decît o oră pînă la răsărit. Cred că trebuie să plecăm.

– N-am putea să mai rămînem, măcar cîteva minute? întrebă ea visătoare.

– Eşti un copil rău, o ironiză el. Acum hai să ne îmbrăcăm şi să mergem să-l cucerim pe MacGregor, aşa cum m-ai cucerit tu pe mine.

Ea se întinse pe spate în fîn şi îl privi cum se îmbracă repede. Trupul lui puternic fu prea curînd acoperit. Şi să te gîndeşti că odată îl considera duşmanul ei!

– Tu, domnul meu, eşti cuceritorul meu, oftă ea începînd să se îmbrace fără nici o tragere de inimă.

Se calmară cînd îşi înşăuară caii şi se pregăteau pentru scurta călătorie, pînă la locul întîlnirii. Stephen ar fi dorit să o încuie pe Bronwyn în grajd şi să se ducă singur, dar ea, părînd că i-a citit gîndurile, refuză să-i spună unde trebuia să se întîlnească cu MacGregor.

Locul întîlnirii era aşa cum îşi închipuise Stephen – izolat, înconjurat de stînci, deprimant sub linţoliul greu al ceţii.

Imediat ce descălecară, Stephen simţi vîrful unei spade la baza cefii.

– Tu cine eşti? mîrîi MacGregor.

– Am venit să o protejez, răspunse Stepehn. Chiar dacă e stăpîna, nu trebuie să se întîlnească singură cu bărbaţi.

MacGregor se uită la Bronwyn, înaltă, subţire, frumoasă. Ţinea uriaşul cîine sub control, pentru că ame-

ninţa să-l atace pe omul acela mare. MacGregor rîse şi îşi băgă spada în teacă.

– Nu te acuz, băiete. Deşi ar putea că aibă nevoie de protecţie pentru alt motiv, decît cel la care te referi.

Stephen se întoarse şi-l privi pe om în ochi.

– Am să o protejez în toate felurile, răspunse semnificativ.

MacGregor rîse din nou.

– Vino aici şi stai jos. M-am gîndit la ideea asta de pace şi singurul fel în care am putut să o văd rezolvată a fost să ne unim într-un fel clanurile. Se uită la Bronwyn, aşa cum stătea pe o piatră. Nu mai sînt însurat. Dacă aş fi cunoscut-o pe MacArran mai devreme m-aş fi oferit.

Stephen stătea în spatele soţiei lui şi puse mîna posesiv pe umărul ei.

– E deja angajată şi am să lupt.....

– Opriţi-vă, amîndoi! ceru Bronwyn dînd la o parte mîna lui Stephen. Sînteţi doi masculi în călduri, gata de harţă. Stephen, dacă nu te stăpîneşti, va trebui să te întorci la Harben.

MacGregor rîse.

– Şi tu, Lachlan! Ar fi trebuit să ştiu că există mai multe feţe ale unui MacGregor. Dacă nu poţi să te ocupi de mine în mod inteligent, poate că ai putea să-l trimiţi pe unul din căpitanii tăi. A fost rîndul lui Stephen să rîdă. Lachlan MacGregor ridică o sprînceană.

– La urma urmei, nu te prea invidiez, băiete.

– Are calităţi care compensează, adăugă Stephen îngîmfat.

Bronwyn nu îl asculta.

– Davey, murmură ea.

Stephen o privi şi înţelese ce voia ea să spună.

– A încercat să ne ucidă, rosti el calm, dar privirea lui Bronwyn îl opri. Şi înţelese ce simţea ea: sîngele apă nu se face. Se întoarse spre MacGregor. Are un frate mai mare, cam de douăzeci de ani. Băiatul e nebun de gelozie. Decît să stea într-un clan unde sora lui mai mică e conducătoarea, s-a ascuns undeva pe dealuri. Recent a atentat la vieţile noastre.

MacGregor se încruntă şi dădu din cap.

– Îl pot înţelge pe băiat. Aş fi făcut acelaşi lucru.

– Îl înţelegi! rosti Bronwyn. Sînt şefa lui. Ar fi trebuit să accepte ceea ce a spus tatăl nostru. Eu am acceptat.

– Sigur, dădu Lachlan din mînă. Dar tu eşti femeie. Îi ignoră scuipatul. Stephen îi zîmbi lui MacGregor cu căldură. Eu am o soră, continuă Lachlan. Are şaisprezece ani şi e o micuţă, frumoasă şi tot aşa de dulce şi supusă cum poate fi o femeie. Îi aruncă o privire lui Bronwyn. Poate că am putea să aranjăm o căsătorie.

– Ce altceva îi oferi, în afară de nesărata ta fiică? întrebă Bronwyn cu glas egal.

Lachlan sări ca ars, înainte de a răspunde.

– Nu poate fi conducător, dar poate fi căpitan. Este mai mult decît e acum, şi va fi ginerele şefului.

– E un tip cu temperament vulcanic, rosti Stephen. De aceea Jamie MacArran nu l-a numit pe el stăpînul clanului.

– Nici măcar nu l-ai întîlnit vreodată! rosti Bronwyn. De unde ştii cum e?

– Am auzit, rosti Stephen dîndu-se înapoi.

– Aş putea să-l stăpînesc, afirmă cu convingere Lachlan. N-am să mor aşa devreme ca Jamie şi să-l las singur pe băiat. Îl voi ţine cu mine şi am să-l învăţ calea cea dreaptă. Prefer un tînăr furios unuia bleg.

Nu pot să sufăr bărbaţii, sau femeile, fără personalitate, îi zîmbi el lui Bronwyn.

– Pot garanta pentru personalitatea MacArranilor, rîse Stephen.

– Pariez că poţi, chicoti MacGregor. Dacă seamănă cu sora lui, acest Davey ar putea să o facă fericită pe fiica mea.

Stephen deveni serios.

– Ce va spune clanul tău, cînd le vei aduce un MacArran?

– Mie nu îmi vor spune nimic, dar vor avea multe să-i spună tînărului Davey. Să sperăm că se va putea descurca.

Bronwyn înţepeni.

– Fratele meu poate să se descurce cu oricare MacGregor.

Lachlan rîse apoi îi întinse mîna lui Stephen.

– Atunci, hai să batem palma. După care se întoarse spre Bronwyn. Acum cu tine, tinerico, îţi sînt dator cu ceva pentru un B pe care îl port pe umăr. O apucă şi o sărută cu putere pe gură.

Imediat, Bronwyn îl privi pe soţul ei, îngrijorată din cauza geloziei lui, dar acesta îi privea cu dragoste. Cînd Lachlan plecă, rămaseră unul lîngă altul. Apoi Bronwyn se întoarse spre el.

– Pe viitor, aş vrea să-ţi aminteşti că *eu* sînt MacArran, aşa cum ţi-am demonstrat şi azi noapte.

Stephen zîmbi alene.

– Plănuiesc să schimb asta.

– Ce vrei să spui?

– Nu ţi-am zis că am făcut o petiţie către rege, pentru a-mi schimba numele? Bronwyn îl privi prostită. Acum mă cheamă Stephen MacArran. Îţi place?

Îşi aruncă braţele după gîtul lui şi începu să-i acopere faţa cu sărutări.

– Te iubesc, te iubesc, te iubesc! Eşti un MacArran! Asta îi va dovedi clanului meu că poate avea încredere în tine.

Stephen o strînse în braţe şi rîse.

– Niciodată nu s-au îndoit de mine. Doar tu. O trase şi mai aproape. Bronwyn, nu mai sîntem duşmani. Hai să încercăm să fim de aceeaşi parte a baricadei.

– Eşti un MacArran, şopti ea cu un respect plin de uimire.

El o mîngîie pe păr.

– Acum totul va fi în regulă. Am să merg să-l găsesc pe Davey şi....

– Tu! Ea se depărtă de el. E fratele meu!

– Ultima oară cînd l-ai văzut a încercat să te ucidă!

Bronwyn înlătură argumentul.

– Atunci era furios. Familia mea e plină de temperament. Nu va mai fi furios cînd îmi va cunoaşte planul.

– Planul tău! Eu cred că a fost rezultatul unui efort comun.

– Posibil, dar Davey mă va asculta doar pe mine.

Stephen era gata să argumenteze, dar în loc de asta o sărută.

– Am putea să continuăm asta mai tîrziu? Brusc simt că ceva a intervenit între noi.

Ea se uită la el cu nevinovăţie.

– Burta mea?

El o apucă de păr şi îi trase capul pe spate.

– Cum te simţi sărutînd un MacArran?

– *Eu* sînt MacArran! sublinie ea. Eu.....

N-a mai putut să spună altceva, pentru că mîna lui Stephen alunecase în jos, spre partea din spate a genunchilor ei.

SFÂRŞIT